

Somnul rațiunii naște monștri — Goya
Va străluci când va străluci — Proverb

Tot în acest apartament se afla... un ceas uriaș din ebonită. Pendula sa se mișca grav, stins, monoton; și când... urma să bată ora, din plămânii de bronz ai ceasului se auzi un sunet care era limpede și puternic și adânc și extrem de muzical, dar care avea o tonalitate atât de deosebită și un accent atât de special, încât la fiecare oră orchestra se oprea... tocmai pentru a asculta acei sunet; și astfel dansatorii își întrerupeau valsul și întregul grup vesel trăia un moment de scurtă tulburare; și, în timp ce orologiul încă mai suna, se putea observa că cei mai amețiți păleau, iar cei mai în vârstă și mai așezați își treceau mâinile pe frunte, ca într-o reverie stranie. Dar când ecourile s-au stins, s-a auzit un hohot ușor de râs din mulțime... și (ei) zâmbiră, de parcă făceau haz de propria lor nervozitate... și își promiteau în șoaptă, unii celorlalți, că la următoarea bătaie a ceasului nu vor mai trăi aceleași emoții; și apoi, după ce trecură șaiszeci de minute... ceasul a bătut din nou și aceeași tulburare îngândurată de dinainte a pus stăpânire pe petrecăreți.

Dar în ciuda tuturor acestor neajunsuri, a fost o sindrofie veselă, minunată...

E. A. Poe, "*Masca Morții roșii*"

Partea I

CHESTIUNI PRELIMINARE

1. Angajarea

Jack Torrance gândi: *Puță mică și afectată.*

Ullman era înalt cam de 1,65 și atunci când se mișca, o făcea cu prețiozitatea care pare a fi exclusiv domeniul bărbaților mici și dolofani. Cărarea din păr îi era dreaptă, costumul închis la cuibare era sobru, dar plăcut.

Sunt o persoană care vă poate înțelege problemele — părea a spune costumului clientului.

Însă angajatului îi vorbea mai dur: *Ai grijă ce scuze găsești.* La rever avea prinsă o garoafă roșie, pusă acolo pentru ca astfel nimeni să nu-l poată confunda pe Stuart Ullman cu antreprenorul de pompe funebre.

Ascultându-l pe Ullman, Jack se gândea că probabil nu i-ar fi putut fi pe plac nici un om așezat la acest birou — în condițiile date.

Ullman îi pusese o întrebare pe care n-o auzise. Asta nu era bine. Ullman era genul de individ care stoca asemenea scăpări într-un dosar secret al memoriei pentru a le examina mai târziu.

— Vă rog?

— V-am întrebat dacă soția dumneavoastră înțelege pe deplin situația cu care vă veți confrunta aici. Și mai este, bineînțeles, și fiul dumneavoastră. Aruncă o privire la cererea din față, Daniel. Soția dumneavoastră nu este puțin neliniștită de toată povestea asta?

— Wendy este o femeie extraordinară.

— Și fiul dumneavoastră este și el extraordinar, nu?

Jack își declanșă zâmbetul de reclamă, larg, cu toți dinții:

— Așa ne place să credem. Este destul de precoce pentru un copil de cinci ani.

Nu primi nici un zâmbet de răspuns din partea lui Ullman. Acesta puse cererea lui Jack înapoi în dosar. Dosarul în sertar. Biroul era complet gol, cu excepția unei sugative, a unui telefon, și a unei lămpi.

Ullman se ridică și se îndreptă spre dulapul din colț.

— Fiți amabil și veniți încoace, domnule Torrance. Vreau să ne uităm la planurile hotelului.

Scoase din dulap cinci planuri mari și le întinse pe suprafața netedă și lucioasă a biroului din lemn de nuc. Jack i se aplecă peste umăr, conștient dintr-o dată de mirosul de colonie pe care-l emana Ullman. *Toți iubii mei folosesc numai colonie English Leather și nimic altceva* — suna reclama care-i veni în minte absolut fără nici un motiv și trebui să-și muște limba pentru a-și înăbuși hohotul de râs. Până la ei pătrundeau ecourile slabe ale bucătăriei hotelului *Overlook*, unde prânzul tocmai fusese pregătit.

— Ultimul etaj — spune Ullman cu vioiciune. Podul. Nu-i absolut nimic acolo decât tot felul de vechituri. De la al doilea război mondial, hotelul și-a schimbat de câteva ori conducerea și se pare că fiecare nou director a depozitat în pod tot ce nu-i plăcea sau nu îi trebuia. Vreau să puneți acolo curse de șobolani și otravă. Cameristele de la etajul 3 mi-au spus că au auzit niște zgomote. Nu cred. Nu cred nici o clipă, dar nu trebuie să existe nici măcar o posibilitate de unu la sută ca vreun șobolan să-și găsească culcuș în *Overlook*.

Jack păstră o tăcere aprobatoare deși, în sinea lui, era ferm convins că nu există hotel pe lumea asta care să nu aibă un șobolan sau doi.

— Sigur că în nici un caz nu trebuie să-i dați voie fiului dumneavoastră să se urce în pod.

— Nu — zise Jack și declanșă din nou zâmbetul de reclamă.

Umilitoare situație. Chiar credea puța asta grasă și afectată că o să-i permită fiului său să se cațere într-un pat înțesat cu curse de șobolani, boarfe vechi și Dumnezeu știe ce altceva?

Ullman luă planul podului și îl puse sub celelalte.

— Hotelul *Overlook* are o sută zece camere pentru oaspeți, spuse pe un ton didactic. Treizeci dintre acestea, apartamentele, se află, uitați, aici, la etajul al treilea. Zece sunt situate în aripa vestică (inclusiv apartamentul prezidențial), zece în mijloc, și încă zece în aripa estică. Toate aceste apartamente se bucură de o priveliște superbă.

Ai putea renunța măcar la limbajul de agent imobiliar?

Dar tăcu. Avea nevoie de slujba asta.

Ullman puse și planul etajului al treilea sub celelalte, și acum amândoi se aplecară asupra planului etajului al doilea.

— Patruzeci de camere — zise Ullman. Treizeci cu câte două paturi și zece single. Iar la etajul întâi avem câte douăzeci de camere din fiecare. Plus câte trei dulapuri pentru lenjerie la fiecare etaj și o cămară la extremitatea estică a hotelului la etajul al doilea și una la extremitatea vestică la primul etaj. Întrebări?

Jack clătină din cap. Ullman îndepărtă și planurile etajelor întâi și al doilea.

— Așa. Holul. În mijloc se află recepția. În spatele ei sunt birourile. Holul se întinde pe câte douăzeci și cinci de metri de la recepție în fiecare direcție. Aici, în aripa vestică, se află sufrageria Hotelului *Overlook* și Salonul Colorado. Sala pentru banchete și baluri se află în aripa estică. Întrebări?

— Numai despre subsol, spuse Jack. Țsta este cel mai important nivel pentru un îngrijitor în sezonul de iarnă. Acolo se desfășoară acțiunea, ca să zic așa.

— Watson vă va conduce în subsol și vă va arăta totul. Planul se află pe un perete în sala cazanelor. Sprâncenele i se împreunaseră la baza nasului într-un mod absolut impresionant, tocmai pentru a arăta că, în calitate sa de director, nu se cobora chiar într-atâta încât să se preocupe de aspecte atât de pământene cum ar fi cazanele și instalația. N-ar fi o idee prea rea dacă ați pune niște curse de șobolani și acolo. O secundă va rog...

Notă cu repeziciune ceva pe un carnețel pe care îl scosese din buzunarul interior al sacoului (pe fiecare pagină a carnețelului era tipărit în litere negre și groase: *Din partea biroului domnului Stuart Ullman*, rupse pagina și o puse în coșul de corespondență. Hârtia părea că se simte foarte stingheră în coșul gol. Carnețelul dispăru înapoi în buzunarul sacoului lui Ullman, încheind parcă, demonstrația unui scamator. Acum îl vezi, Jacky — băiatule, acum nu-l mai vezi. Tipul ăsta e într-adevăr tare.

Își reluaseră locurile de la început, Ullman — în spatele biroului și Jack în fața lui, cel care angaja și cel care dorea să fie angajat, cel care imploră și patronul care se lasă greu. Ullman își împreună mânuțele îngrijite pe sugativa de pe birou și se uită la Jack, un bărbat mărunțel, cu un început de chelie, îmbrăcat într-un costum cum poartă numai bancherii iar la gât, cu o cravată discretă, cenușie. Efectul produs de floare era contrabalansat de o insignă mică pe celălalt rever. Purta inscripția PERSONAL, cu litere mici și aurii.

— O să fiu absolut sincer cu dumneavoastră, domnule Torrance. Albert Shockley este un om influent care deține un pachet masiv de acțiuni *Overlook*. Hotelul nostru a realizat beneficii în acest sezon, pentru prima dată în istoria sa. Domnul Shockley face parte din Consiliul de Administrație, dar nu se pricepe la hoteluri și el este primul care recunoaște asta. Însă a reușit să-și impună punctul de vedere în povestea aceasta cu îngrijitorul sezonier pe timp de iarnă. Vrea să vă angajăm. Așa vom și face. Dar dacă mi s-ar fi dat mână liberă în această problemă, nu v-aș fi angajat.

Jack își frământa mâinile transpirate: *Puță mică și afectată, puță mica și afectată, puță...*

— Nu cred că vă pasă prea mult de părerile mele, domnule Torrance. Și nici nu mă interesează. În mod cert sentimentele dumneavoastră față de mine nu au nimic de-a face cu propria mea părere, și anume că dumneavoastră nu sunteți omul potrivit pentru acest post. În sezon, adică de la 15 mai la 30 septembrie, Hotelul *Overlook* are o sută zece angajați cu normă întreagă, putem zice că avem câte un angajat pentru fiecare cameră. Sunt convins că majoritatea mă antipatizează, bănuiesc chiar că unii dintre ei mă consideră un ticălos. Au dreptate judecându-mă astfel. Trebuie să fii puțin ticălos ca să conduci un hotel ca acesta, așa cum merită să fie condus.

Îl privi pe Jack, așteptând un comentariu din partea lui, dar Jack declanșă din nou zâmbetul său de reclamă, larg și cu jignitor de mulți dinți.

Ullman continuă:

— Hotelul *Overlook* a fost construit între anii 1907 și 1909. Cel mai apropiat oraș se află situat la patruzeci de mile spre est. Drumurile care duc acolo sunt închise traficului cam de la sfârșitul lui octombrie până prin aprilie. A fost construit de Robert Townley Watson, bunicul mecanicului nostru. Aici au locuit membri ai familiilor Vanderbilt, Rockefeller, Astor, Du Pont. În apartamentul prezidențial au stat patru președinți: Wilson, Harding, Roosevelt și Nixon.

— Nu m-aș făli atât cu Harding și Nixon, murmură Jack.

Ullman se încruntă, dar hotărî să continue fără să țină seama de intervenție.

— Domnul Watson n-a putut face față acestei întreprinderi și a vândut hotelul în 1915. A fost revândut apoi în 1922, în 1929 și iar în 1936. Nu a fost locuit până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, când a fost cumpărat și renovat complet de Horace Derwent, milionar, inventator, pilot, producător de filme și antreprenor.

— Am auzit de el — spuse Jack.

— Da. Tot ce atingea părea să se transforme în aur... mai puțin Hotelul *Overlook*. A pompat în el peste un milion de dolari transformându-l dintr-o relicvă prăfuită într-un punct de o deosebită atracție turistică. Derwent a construit terenul de crichet pe care am văzut că l-ați admirat când ați sosit.

— Crichet?

— Da, domnule Torrance, crichet. Se spune că Derwent a învățat acest joc de la Secretara sa și s-a îndrăgostit de el. Terenul de aici se pare că este cel mai bun din America.

— Nici nu-mi trece prin gând să vă pun la îndoială spusele — spuse Jack cu gravitate.

Un teren de crichet, un gard viu ornamental cu figuri de animale și mai ce? Era din ce în ce mai plictisit, dar observă că domnul Ullman nu terminase încă.

— Când deja pierduse trei milioane de dolari, Derwent a vândut hotelul unui grup de investitori din California. Dar nici ei nu au avut succes cu *Overlook*. Pur și simplu nu se pricepeau. În 1970, domnul Shockley și un grup de asociați de ai lui au cumpărat hotelul și mi-au încredințat mie conducerea lui. Pot să spun că au fost câțiva ani când au lucrat în pierdere, dar sunt fericiți că încrederea pe care mi-au arătat-o patronii nu s-a clintit. Anul trecut am ieșit fără deficit. Iar anul acesta, în registrele hotelului *Overlook* au fost trecute beneficii pentru prima oară în aproape șapte decenii.

Jack și-a dat seama că mândria acestui omuleț plin de ifose este perfect justificată, dar, un moment mai târziu antipatia îl copleși din nou. Spuse:

— Nu văd nici o legătură între istoria plină de peripeții, recunosc, a hotelului și senzația dumneavoastră că nu sunt potrivit pentru acest post, domnule Ullman.

— Unul dintre motivele pentru care hotelul *Overlook* a pierdut atât de mulți bani este deprecierea pe care o suferă hotelul în fiecare iarnă. Micșorează câștigul mult mai mult decât vă puteți închipui, domnule Torrance. Iernile sunt neobișnuit de crude aici. Și ca să putem face față tuturor problemelor care se pot ivi, am inventat postul de îngrijitor de iarnă ca să dea drumul la boiler și ca să se încălzească diferitele aripi ale hotelului pe baza unui program zilnic. Să repare stricăciunile, dacă acestea apar. Să fie în permanență atent la orice se întâmplă. În prima iarnă, am angajat o familie în locul unui singur om. Și s-a petrecut o tragedie. O tragedie oribilă.

Ullman îl cântări din ochi cu răceală pe Jack.

— Am făcut o greșală. Recunosc. Bărbatul era un bețiv.

Jack simți cum un rânjel, un rânjel sfios și rușinat, antiteza totală a zâmbetului dințos de reclamă, i se întipărise pe față.

— Asta e? Mă mir că Al nu v-a spus. M-am lăsat.

— Da, domnul Shockley mi-a spus că nu mai beți. Mi-a spus, de asemenea, de ultima dumneavoastră slujbă... să spunem, ultima dumneavoastră muncă de încredere? Predați limba engleză într-o școală din Vermont. V-ați pierdut cumpătul, și nu cred că trebuie să mai adaug și alte detalii. Dar se întâmplă să cred că tocmai cazul celui Grady are o semnificație și de aceea am adus în discuția noastră... problema trecutului dumneavoastră. În iarna 1970-1971, după ce renovasem și remobilasem hotelul, dar înainte de primul nostru sezon turistic, l-am angajat pe acest... nenorocit, pe nume Delbert Grady. S-a mutat în apartamentul în care veți locui împreună cu soția și fiul dumneavoastră. Și el avea o soție și mai avea două fiice. Am avut rezerve, cele mai importante fiind asprimea iernii și faptul că familia lui Grady va fi ruptă de lumea din afară timp de 5-6 luni.

— Dar nu este chiar așa. Există telefoane și probabil că există și un emițător radio aici. Iar garda de la Rocky Mountain National Park se află în apropiere și cred că au un elicopter sau două.

— Nu cunosc acest aspect, spuse Ullman. Hotelul are, într-adevăr un emițător pe care vi-l va arăta domnul Watson, care vă va da și o listă cu frecvențele pe care trebuie să le folosiți dacă aveți nevoie de ajutor. Legăturile telefonice cu Sidewinder se află deasupra solului și cad la un moment dat în timpul iernii, și poate dura între trei săptămâni și o lună și jumătate până le repară. Există și un *snowmobile* în magazie.

— Înseamnă că nu suntem complet rupți de restul lumii.

Domnul Ullman păru îndurerat.

— Să presupunem că soția sau fiul dumneavoastră ar cădea și s-ar lovi grav la cap, domnule Torrance. Atunci, ați crede că sunteți rupt de restul lumii?

Jack pricepu ce vrea să spună. Un *snowmobile*, chiar mergând cu viteză maximă, te-ar putea duce la Sidewinder într-o oră și jumătate... poate. Un elicopter de la echipa de salvare a parcului național te-ar duce acolo în trei ore... În condiții climaterice optime. Dacă este viscol elicopterul nici n-ar fi în stare să decoleze și nici nu ai putea avea vreo speranță să mergi cu snowmobilul la viteza lui maximă, presupunând că ai avea curajul să scoți o persoană rănită la temperaturi de -15° — nu, chiar -20°C dacă adaugi și vântul rece.

— În cazul lui Grady — spuse Ullman — am judecat cam la fel cum se pare că a făcut domnul Shockley în cazul dumneavoastră. Singurătatea poate fi ea singură periculoasă. E mai bine ca omul să-și aibă familia alături. Și dacă ar fi avut necazuri, m-am gândit, erau șanse mici să pățească ceva atât de grav ca un cap spart, o explozie sau o criză de epilepsie. Putea fi vorba de o gripă, de o pneumonie, o mână ruptă și chiar o criză de apendicită. Oricare ar fi fost situația, era timp suficient ca să ajungă la spital. Bănuiesc că ce s-a întâmplat a fost provocat de prea mult whisky prost și ieftin, din care Grady își făcuse o rezervă impresionantă, fără ca eu să știu. Mai adăugați și starea aceea ciudată pe care bătrânii noștri o numesc "febră de cabină". Cunoașteți termenul?

Ullman catadicsi să zâmbească în mod condescendent, gata să dea explicații în momentul în care Jack și-ar fi recunoscut ignoranța. Dar Jack a răspuns iute și pe un ton tranșant:

— Este un termen argotic care desemnează reacția claustrofobică pe care o pot avea oamenii care sunt închiși împreună perioade îndelungate de timp. Această senzație de clausturare este manifestată prin antipatia pe care o resimți față de oamenii cu care se întâmplă să fii închis. În cazurile extreme, aceasta poate avea ca rezultat halucinații și violență — se comit

crime din cauze total lipsite de importanță — cum ar fi o mâncare arsă, sau spălatul vaselor.

Perplexitatea se întipări pe figura lui Ullman și dintr-o dată Jack se simți mult mai bine. Se hotărî să meargă puțin mai departe și, în același timp, îi promise în gând lui Wendy că nu se va enerva.

— Bănuiesc că ați făcut o greșală atunci. Și-a molestat Grady în vreun fel familia?

— I-a omorât, domnule Torrance, și apoi s-a sinucis. Și-a ucis fetițele cu un topor, soția cu o pușcă, cu care apoi s-a sinucis și el. Avea piciorul rupt. Fără doar și poate că a fost atât de beat încât a căzut pe scări.

Ullman își întinse palmele pe birou și îl privi atotștiutor pe Jack.

— Absolvise liceul?

— Nu, spuse Ullman pe un ton înțepat. Mi-am închipuit că un individ cu mai puțină imaginație nu ar fi atât de afectat de asprimea condițiilor de izolare...

— Asta a fost greșeala dumneavoastră — îl întrerupse Jack. Este mult mai probabil ca o persoană needucată să cadă victimă "febrei de cabină", așa cum este mult mai probabil ca o astfel de persoană să împuște pe cineva în timpul unui joc de cărți sau să comită un jaf nepremeditat. Se plictisește. Când vine iarna, nu mai are altceva de făcut decât să se uite la TV sau să-și dea pasiențe și să trișeze când nu-i ies toți așii. Nu are altceva de făcut decât să se certe cu nevasta, să țipe la copii și să bea. Are insomnii. Așa că bea până adoarme și se trezește mahmur. Devine din ce în ce mai nervos. Și poate că liniile telefonice cad și televizorul se strică și atunci chiar că nu mai are nimic de făcut decât să se gândească și să trișeze la pasiență și să se enerveze tot mai tare. Iar în cele din urmă... poc, poc, poc.

— În timp ce o persoană mai educată, așa, ca dumneavoastră?

— Nouă ne place să citim, și mie și soției mele. Eu lucrez la o piesă de teatru, poate Al Shockley v-a spus. Danny își are jocurile lui, cărțile lui de colorat. Vreau să-l învăț să citească și vreau să-l învăț să patineze. Și Wendy ar vrea să învețe să patineze. Cred că avem ce face și nu vom sări să ne mușcăm de beregată dacă se întâmplă să se strice televizorul. Făcu o pauză. Și Al a spus adevărul adevărat când v-a informat că nu mai beau. Am băut și cazul meu devenise destul de grav. Dar în ultimele paisprezece luni nu m-am atins nici măcar de un pahar cu bere. Nu am de gând să aduc băutură aici și nici nu cred că voi putea să-mi cumpăr de undeva după ce ne vom înzăpezi.

— Aveți dreptate — zise Ullman. Dar atâta timp cât sunteți trei persoane aici, posibilitatea de a apărea probleme este mai mare. I-am împărtășit această părere a mea domnului Shockley și mi-a spus că își asumă întreaga responsabilitate. Acum și dumneavoastră îmi cunoașteți părerea și mi se pare că dumneavoastră doriți să vă asumați responsabilitatea..

— Într-adevăr.

— Foarte bine. Accept această situație, deoarece nu am de ales. Dar totuși aș fi preferat un student fără familie. Poate veți reuși totuși să faceți față. Acum vă voi da în grija domnului Watson, care o să vă arate subsolul. Asta în cazul în care nu mai aveți și alte întrebări.

— Nu. Nici una.

Ullman se ridică.

— Sper că nu aveți resentimente, domnule Torrance. Nu am nimic personal cu dumneavoastră. Vreau numai binele hotelului *Overlook*. Este un hotel minunat. Și vreau să rămână așa.

— Nu. Nici un resentiment.

Și Jack își declanșă din nou zâmbetul de reclamă, bucuros însă că Ullman nu a vrut să-i strângă mâna. Pentru că existau resentimente. De

toate felurile.

2. Boulder

Se uită pe fereastra bucătăriei și îl văzu așezat pe trotuar. Pur și simplu stătea acolo, nu se juca cu mașinuțele, nici cu camionul și nici măcar cu avionul din plută de care fusese atât de bucuros când Jack i-l adusese, săptămâna trecută. Ședea pur și simplu acolo, privind în lungul străzii după rabla lor de Volkswagen, cu coatele pe genunchi, cu bărbia în palme. Un puști de cinci ani care-și aștepta tatăl.

Dintr-o dată Wendy se simți rău, aproape că-i venea să plângă de rău ce se simțea.

Atârnă cârpa de vase lângă chiuvetă și coborî, încheindu-și cei doi nasturi de la gât ai rochiei de casa. Jack și mândria lui. *Doamne ferește, Al, n-am nevoie de nici un avans. Mă descurc deocamdată.* Pereții erau zgâriați și mângâiați cu creioane și vopsea. Treptele erau abrupte și lemnul începuse să crape. Toată clădirea avea mirosul acru de vechi; și apoi, ce fel de casă era asta pentru Danny, după căsuța lor curată și luminoasă din Stovington? Cei care locuiau la etajul trei, deasupra lor, nu erau căsătoriți și, deși starea lor civilă n-o deranja câtuși de puțin, o necăjeau cumplit scandalurile lor permanente și îngrozitor de zgomotoase. O speriau. Tipul se numea Tom și după ce barurile se închideau și ei se întorceau acasă, scandalurile începeau cu o vigoare uimitoare — restul săptămânii fiind calm, în comparație cu acestea. *Scandalurile de Vineri seara* le zicea Jack, dar nu era de râs.

Femeia — o chema Elaine — începea în cele din urmă să plângă și repeta mereu: *Nu, Tom. Te rog, nu. Te rog, nu.* Și el urla. O dată chiar l-au trezit pe Danny. Și Danny dormea bușean.

În dimineața următoare Jack l-a prins pe Tom tocmai când ieșea și au stat de vorbă în fața casei. Tom a început să țipe și atunci Jack i-a spus ceva, prea încet ca Wendy să poată auzi. Tom a scuturat supărat din cap și a plecat. Asta se întâmplase cu o săptămână în urmă și câteva zile a fost liniște dar a venit weekendul și lucrurile au reintrat în normal — scuzați, anormal. Nu era o atmosferă bună pentru băiat.

Durerea o copleși din nou dar o înăbuși. Își aranjă rochia și se așeză pe trotuar lângă el.

— Ce-i amice?

Se uită la ea și zâmbi. Dar zâmbetul îi era formal:

— Bună, mămico.

Avionul îl ținea între picioarele încălțate în pantofi de sport. Una din aripi se crăpase.

— Vrei să vedem dacă-l putem repara, iubitul?

Danny privea din nou în lungul străzii:

— Nu. Tata o să-l repare.

— Tata s-ar putea să nu se întoarcă până la cină, amice. E drum lung până în munți.

— Crezi că gărgărița de mașină o să aibă vreo pană?

— Nu, nu cred.

Dar începuse deja să se îngrijoreze la acest gând. *Mulțumesc, Danny: Chiar aveam nevoie de asta.*

— Tata a zis că s-ar putea să aibă o pană, zise Danny pe un ton neutru, aproape plictisit, A zis că pompa e căcată.

— Nu spune asta, Danny.

— Pompă? o întrebă, sincer mirat.

Wendy oftă:

— Nu *căcată*. Nu vorbi așa.

— De ce?

— E vulgar.

— Ce-i aia vulgar, mami?

— Vulgar e atunci când te scobești în nas la masă, sau faci pipi cu ușa de la baie deschisă. Sau atunci când spui *căcată*. *Căcat* este un cuvânt vulgar. Oamenii drăguți nu-l folosesc.

— Tata așa zice. Când s-a uitat la motorul gărgăriței a zis: "Isuse, pompa asta e toată căcată." Tata, nu-i drăguț?

Cum de reușești să intri în încurcături din astea, Winnifred? Exersezi mult?

— E drăguț, dar este și om mare. Și are mereu grijă să nu spună chestii din astea în fața oamenilor care nu l-ar înțelege.

— Vrei să zici oameni ca nenea Al?

— Da.

— Eu o să am voie să vorbesc așa când o să fiu mare?

— Cred că așa o să vorbești, fie că-mi place, fie că nu.

— Cât de mare?

— Ce părere ai de douăzeci de ani, amice?

— Am de așteptat cam mult timp.

— Asta cam așa e, dar măcar o să încerci?

— Biiine.

Își relua poziția de observație asupra străzii. Se încordă puțin, pregătindu-se parcă să se ridice. Dar mașina care se apropia era mult mai nouă și de un roșu strălucitor. Se relaxă din nou. Wendy se întrebă cât de tare îl afectase mutarea în Colorado. El nu vorbea niciodată despre asta, dar o deranja să-l vadă atâta timp jucându-se singur. În Vermont trei din colegii lui Jack aveau copii cam de vârsta lui Danny — și mai era și grădinița — dar aici, unde s-au mutat, nu era nici un copil cu care Danny să se poată juca. Majoritatea apartamentelor erau ocupate de studenți și din puținele cupluri care locuiau pe strada Arapahoe, numai câteva aveau copii. Descoperise vreo doisprezece adolescenți, trei bebeluși și cam atât.

— Mămico, de ce și-a pierdut tata serviciul?

Wendy tresări, smulsă brusc din gânduri, și bâjbâi după un răspuns. Analizase cu Jack modalitățile în care să facă față unei asemenea întrebări pusă de Danny, modalități care variau de la evitarea răspunsului până la adevărul gol-goluț. Dar Danny nu pusese niciodată această întrebare. Niciodată până acum, când ea se simțea deprimată și deloc pregătită pentru un răspuns. Se gândi că motivele și acțiunile adulților trebuie să pară copiilor la fel de uriașe și de amenințătoare ca animalele sălbatice ascunse în umbra pădurilor. Copiii erau smuciți de colo colo fără să aibă cea mai mică idee de ceea ce se întâmplă. Gândul o aduse din nou periculos de aproape de lacrimi și, în timp ce se străduia să le împiedice să se reverse, se aplecă, ridică avionul stricat și îl răsuci în mâini.

— Tatăl tău avea un cerc de dezbateri literare, Danny. Îți aduci aminte?

— Sigur — zise. Niște certuri în glumă.

— Așa. Răsuci avionul în mâini, privi marca (SPEEDOGLIDE) și stelele albastre lipite pe aripi și se pomeni că-i spune fiului ei adevărul.

— Era un băiat pe nume George Hatfield pe care tata a trebuit să-l dea afară din cerc. Asta înseamnă că nu era tot atât de bun ca ceilalți. George a spus că tăticul tău l-a dat afară pentru că nu-l plăcea și nu pentru că nu ar fi fost destul de bun. Apoi George a făcut un lucru rău. Cred că știi despre ce e vorba.

— El a desumflat roțile de la gărgărița noastră?

— Da, el. Se terminaseră orele și tata l-a prins când ne găurea roțile.

Ezită acum din nou, dar nu mai putea fi vorba de a evita răspunsul; avea numai de ales dacă să spună adevărul sau să mintă.

— Tăticul tău — face uneori niște lucruri de care îi pare rău mai târziu. Uneori nu judecă așa cum ar trebui. Asta nu se întâmplă foarte des; numai cîteodată.

— L-a bătut pe George Hatfield, ca pe mine atunci când i-am murdărit hârtiile?

Uneori —

(Danny cu brațul în ghips)

— *Face niște lucruri de care îi pare rău mai târziu.*

Wendy clipi cu sălbăticie, împiedicând lacrimile să curgă.

— Cam așa ceva, iubitele. Tăticul tău l-a lovit pe George, ca să-l oprească să ne taie toate cauciucurile, și George a căzut și s-a lovit la cap. După asta, cei care conduc școală au spus că George nu mai are voie să meargă acolo și tăticul tău nu mai are voie să fie profesor acolo.

Se opri, așteptând îngrozită potopul de întrebări.

— Aha, spuse Danny și se uită din nou în lungul străzii.

Aparent, subiectul era închis. Dacă ar fi putut și ea să-l închidă, la fel de ușor... Se ridică.

— Intru în casă. Vreau să beau o ceașcă de ceai, amice. Vrei niște prăjiturile și un pahar cu lapte?

— Cred că rămân aici să-l aștept pe tata.

— Nu cred să vină înainte de cinci.

— Poate o să vină mai devreme.

— Poate — trebui ea să admită — poate o să vină mai devreme.

Era la mijlocul aleii când îl auzi:

— Mămico?

— Da, Danny.

— Vrei să mergi și să locuiești în hotelul ăla toată iarna?

Ei și acum, pe care din cele cinci mii de răspunsuri să-l dea? Să-i spună cum s-a simțit ieri sau azi noapte sau în dimineața asta? Nici un răspuns nu semăna cu celălalt și culoarea lor varia de la trandafiriu la negru funerar.

Spuse:

— Dacă asta vrea tatăl tău, atunci asta vreau și eu.

Făcu o pauză:

— Tu ce zici?

— Cred că și eu vreau — zise Danny în cele din urmă. Nu prea am cu cine să mă joc pe-aici.

— Ți-e dor de prietenii tăi, nu-i așa?

— Cîteodată mi-e dor de Scott și de Andy. Cam atât.

Se întoarse și îl sărută, îi ciufuli părul deschis la culoare, care încet-încet își pierdea calitatea aceea mătăsoasă pe care numai părul de bebeluș o are. Era un copil atât de serios și uneori Wendy chiar se întreba cum va supraviețui având niște părinți ca Jack și ca ea. Marile speranțe cu care începuseră s-au tot risipit până când au ajuns în acest apartament sordid, într-un oraș pe care nu-l cunoșteau. Pentru o clipă avu din nou în fața ochilor imaginea lui Danny cu brațul în ghips. Cineva din Serviciul Divin de Plasamente făcuse o greșală, greșală care, se temea ea, uneori nu va putea fi îndreptată niciodată și pentru care cel mai inocent va trebui să plătească.

— Să nu te duci pe stradă, amice, spuse ea, și-l strânse tare în brațe.

— Nici vorbă, mămico.

Urcă în apartament și intră în bucătărie. Puse ceainicul pe foc și scoase câteva prăjiturile pe o farfurie pentru Danny, în caz că se hotăra în cele din urmă să vină în casă în timp ce ea statea întinsă. Așezată la masă, cu cana din ceramică în față, privi din nou pe fereastră și-l văzu

cum stătea încă pe trotuar, un puști în blugi și un tricou verde închis, prea mare pentru el. Avionul zăcea acum pe jos, la picioarele lui. Lacrimile, care o amenințaseră toată ziua, izbucniră acum năvalnic și Wendy se aplecă asupra aburului parfumat al ceaiului și plânse. Cu durere și disperare pentru trecut, cu spaimă pentru viitor.

3. Watson

V-ați pierdut cumpătul, îi spusese Ullman.

— OK, iată caloriferul — spuse Watson, aprinzând lumina în camera întunecată, cu miros de mușgai.

Era un individ cărnos, cu păr vâlvoi, de culoarea floricelelor de porumb, îmbrăcat în cămașă albă și pantaloni bufanți, verzi. Deschise un grătar mic din burta caloriferului și se uită înăuntru, împreună cu Jack.

— Uite, aici este flacăra de control.

Un jet continuu, albăstrui, șuiera neîntrerupt cu o forță canalizată și distructivă, dar Jack se gândi că în acest caz, cuvântul cheie era *distructivă* și nu *canalizată*: dacă îți băgai mâna înăuntru, obțineai friptura în mai puțin de trei secunde.

V-ați pierdut cumpătul

(Danny, te simți bine?)

Caloriferul ocupa întreaga încăpere, care era cea mai mare și cea mai veche pe care o văzuse Jack vreodată.

— Flacăra de control e prevăzută și cu un sistem de siguranță — îi spuse Watson. Acolo înăuntru e un senzor mic care măsoară temperatura. Dacă temperatura scade sub un anumit punct, declanșează o sonerie în apartamentul dumneavoastră. Boilerul se află de partea cealaltă a peretelui. O să vă duc să-l vedeți.

Trânti grătarul la loc și îl conduse pe Jack prin spatele colosului din metal, către o altă ușă. Metalul iradia o căldură letargică și Jack se gândi la o pisică uriașă care moțăie. Watson își zdrăngăni cheile și începu să fluiera.

V-ați pierdut...

(Când s-a întors în birou și l-a văzut pe Danny acolo, zâmbind satisfăcut, îmbrăcat doar în pantalonii de trening, un nor de furie mare și stacojiu i-a întunecat mintea. Deplasarea norului în capul său i s-a părut foarte lentă lui Jack, dar totul s-a întâmplat în mai puțin de un minut. A părut lentă așa cum mișcarea în unele vise este lentă, uneori. În coșmaruri. Toate sertarele din birou păreau a fi fost percheziționate în mod brutal cât timp lipsise. Dulapurile, biblioteca. Fiecare sertar al mesei de lucru fusese răsturnat. Manuscrisul său, piesa în trei acte bazată pe o nuvelă pe care o scrisese cu șapte ani în urmă, înainte de absolvire, era împrăștiat pe podea. Bea o bere și făcea corectările la actul II când Wendy îi spusese că îl caută cineva la telefon, iar Danny, în lipsa lui, turnase berea pe manuscris. Probabil ca să vadă dacă face spumă. *Să vadă dacă face spumă, dacă face spumă...* cuvintele îi sunau mereu și mereu în minte, așa cum sună o coardă bolnavă a unui pian dezacordat, completând circuitul furiei sale. S-a îndreptat hotărât spre băiețelul de trei ani care îl privea cu zâmbetul acela satisfăcut, izvorât din bucuria pe care i-a dat-o munca înfăptuită atât de bine și cu atât de mult succes în biroul tăticului; Danny a deschis gura să spună ceva și, în acel moment l-a apucat de mână și i-a îndoit-o ca să-i facă să dea drumul gumei și creionului mecanic pe care le ținea încleștate în pumn, Danny a țipat puțin... nu... nu... spune adevărul... a urlat. Toate astea erau atât de greu de amintit prin ceața deasă a mâniei, zgomotul acela dezgustător, prea

tare. Undeva, Wendy, întrebând ce se întâmplă. Vocea ei suna ca de departe, înăbușită de ceața lăuntrică. Asta era o problemă pe care ei doi trebuiau s-o rezolve. L-a răsucit pe Danny ca să-l bată la fund, degetele sale uriașe de adult înfipite în puțină carne de pe antebrațul băiatului, formând un pumn închis în jurul lui, și apoi, zgomotul sec al osului care s-a frânt nu a fost puternic, nu puternic, ci a fost foarte puternic, **URIAȘ**, dar nu puternic. A fost un sunet care a reușit să pătrundă ca o săgeată prin ceața roșie, dar în loc să lase să intre lumina soarelui, sunetul acela a adus cu sine norii negri ai rușinii și remușcării, a adus teroarea, a adus convulsiile chinuitoare ale sufletului. Un sunet net, clar, purtând trecutul la un capăt al său și tot viitorul la celălalt, un sunet de mină de creion care se rupe sau de surcică pe care o frângi pe genunchi. Cu un moment de liniște deplină la celălalt capăt, în semn de respect, poate, pentru începutul unui viitor, pentru toată viața lui de atunci înainte. Văzând fața lui Danny cum se golește de sânge până când devine albă ca brânza, văzându-i ochii, întotdeauna mari, mărimdu-se parcă și mai mult și devenind sticloși, Jack a fost sigur că băiatul va cădea leșinat în băltoaca de bere și hârtii; propria lui voce, slabă și beată, pronunțând cuvinte nedeslușite, încercând să repare, să găsească un drum pe lângă sunetul acela nu prea puternic de os frânt, înapoi în trecut — există vreun status quo în casă? — spunând: *Danny, ai pățit ceva?* Țipătul de răspuns al lui Danny, apoi exclamația șocată a lui Wendy când s-a apropiat de ei și a văzut unghiul ciudat pe care îl făceau antebrațul și cotul lui Danny; nu există braț care să atârne în felul ăsta într-o lume populată cu familii normale. Țipătul ei când l-a ridicat pe Danny în brațe și bălbâiala lipsită de sens. O, Doamne Dumnezeule, Danny, o, Doamne, o, brațul tău scump; și Jack stătea în mijlocul încăperii, buimăcit și prostit, încercând să înțeleagă cum de s-a putut întâmpla așa ceva. Stătea acolo și privirea sa a întâlnit-o pe a lui Wendy și a înțeles că soția lui îl urăște.

Nu a realizat atunci ce ar fi putut să însemne această ură în termeni practici; doar mai târziu și-a dat seama că ea ar fi putut să-l părăsească chiar în seara aceea, să se fi dus la vreun motel, să angajeze un avocat pentru divorț dimineța; sau ar fi putut să cheme poliția. El a văzut numai că soția lui îl urăște și asta l-a zdruncinat. S-a simțit îngrozitor. Probabil că așa trebuie să te simți când ești pe moarte. Apoi ea s-a repezit la telefon și a format numărul spitalului, ținând strâns în brațe copilul care încă mai țipa și Jack nu s-a dus după ea ci a rămas în biroul său răvășit, simțind mirosul de bere și gândind...)

V-ați pierdut cumpătul.

Își frecă buzele cu palma și-l urmă pe Watson în sala cazanelor. Era umed acolo, însă nu doar umezeala provocase transpirația lipicioasă și grețoasă care-i acoperise fruntea, burta și picioarele. Amintirea făcuse asta. Noaptea aceea din urmă cu doi ani părea că s-a întâmplat numai cu câteva ore înainte. Nici o întârziere. Nici o estompare. A adus înapoi rușinea și repulsia, sentimentul că e un nenorocit, că nu valorează nici cât o ceapă degerată, iar sentimentul acesta îl făcea întotdeauna să dorească cu disperare să bea și această dorință aducea cu ea o disperare și mai neagră — va exista vreodată o oră, fiți atenți, nu o săptămână sau chiar o zi, ci numai o oră când pofta de o băutură n-o să-l copleșească astfel?

— Cazanul — anunță Watson.

Își scoase din buzunarul de la spate o batistă mare cu buline roșii și albastre, își suflă nasul cu un zgomot zdravăn și o îndesă înapoi, după ce aruncă o privire în ea să vadă dacă era ceva interesant acolo.

Cazanul era montat pe patru blocuri de ciment, un rezervor cilindric și înalt din metal, îmbrăcat în cupru și peticit în multe locuri. Era instalat sub un labirint încâlcit de țevi și conducte care urcau în zig-zag sgre tavanul înalt, festonat cu pânze de păianjen, al subsolului. În dreapta lui Jack,

două țevi uriașe de încălzire veneau prin perete, de la caloriferul din camera alăturată.

— Manometrul este aici, îi arată Watson. Livre pe inci pătrat, psi. Cred că știi ce înseamnă. L-am încălzit acum până la o sută și camerele se cam răcesc noaptea. Unii din oaspeți se plâng, ce dracu'. Oricum, ăștia nu-s întregi la minte să vină aici în septembrie. Și în afară de asta, cazanul e cam bătrâior. Are mai multe petice decât o salopetă dată de pomană.

Scoase batista. Claxonul. Privirea. Înapoi.

— Am răcit, în pizda mă-sii — spuse Watson pe un ton familiar. Răcesc în fiecare septembrie. Ba stau aici și cârlesc curva asta bătrână, ba ies afară, să tai iarba și să aranjez terenu' ăla de crichet. Curentul și răceala, zicea bătrâna mea mamă. Dumnezeu s-o aibă în pază, a murit acum șase ani. Cancerul a dat-o gata. Cum te prinde cancerul, e bine să-ți faci testamentul. — Trebuie să ții presiunea la cel mult 59 — poate 60. Domnul Ullman zice că să încălzești într-o zi aripa de vest, a doua zi, centrul, iar a treia zi, aripa de est. Nu că-i nebun? Îl urăsc pe ticălosul ăla. Bla-bla-bla, toată ziua; e exact ca un cățel, din ăia mici, care te mușcă de gleznă și după aia fuge și se pișe pe tot covorul. E atât de dobitoc, că mă mir că poate să-și sufle nasul. E păcat că vezi atâtea porcării în lume când n-ai pușca la tine.

— Uite aici. Deschizi și închizi supapele trăgând de inelele astea. Le-am marcat pentru tine. Alea cu semn albastru sunt pentru camerele din aripa de est. Roșu în mijloc. Galben, în aripa de vest. Când ajungi să încălzești aripa de vest, trebuie să ții minte că este cea mai expusă la vremea de afară. Când se nasolește vremea, camerele de acolo sunt reci ca o femeie frigidă cu un cub de gheață între picioare. Poți să urci presiunea până la 80 când încălzești aripa de vest. Așa aș face eu.

— Termostatul de sus... Începu Jack.

Watson clătină din cap cu vehemență, iar părul i se zburli și mai tare.

— Nu sunt conectate. Sunt doar de paradă. Unii din tipii ăștia veniți din California nu sunt mulțumiți până când în afurisitele lor de camere nu e atât de cald încât să poată crește palmieri în ele. Și toată căldura vine de aici, de jos. Totuși trebuie să urmărești presiunea. O vezi cum oscilează?

Bătu cu degetul în cadranul principal, al cărui indicator alunecase de la 100 la 102 în timp ce Watson monologase. Dintr-o dată Jack simți un fior pe șira spinării și gândi: *O gâscă tocmai mi-a umblat pe mormânt.* Apoi Watson răsuci maneta pentru presiune și deschise supapa cazanului. Se auzi un șuierat puternic și indicatorul coborî la 91. Watson închise supapa și șuieratul se stinse. Cu părere de rău, parcă.

— Oscilează, zise Watson. Să-ndrăznești numai să-i spui asta ciocănitorei ăleia grase de Ullman că-și și scoate registrele și-ți explică timp de trei ore că nu-și poate permite să cumpere un cazan nou până în 1982. Fii atent la ce-ți zic: toată hardughia asta o să se transforme într-o rachetă care o să se înalțe la ceruri și singura mea speranță este că ordinaru' ăsta gras o să o piloteze. O, Doamne, aș dori să am un suflet tot atât de milos cum îl avea mama. Putea să vadă binele din orice om. Eu sunt ca un șarpe cu clopoței. Ce dracu', n-ai ce face, dacă așa ți-e firea. Trebuie să ții minte să cobori aici de două ori pe zi și o dată noaptea înainte de culcare. Trebuie să controlezi presiunea. Dacă uiți, o să tot crească, o să tot crească până când tu și familia ta o să vă treziți într-o bună dimineață pe lună. Dă drumu' la presiune câte puțin și n-o să ai probleme.

— Care e limita maxima?

— Ar trebui să fie 250, dar acum ar sări în aer cu mult înainte. Pentru nimic în lume n-aș sta lângă cazan când indicatorul arată 180.

— Nu există vreun dispozitiv automat de închidere?

— Nici vorbă. Cazanul ăsta a fost construit cu mult înainte ca să se ceară asemenea chestii. Acum guvernul federal își bagă nasul în toate. Păi nu? F.B.I.-ul îți deschide scrisorile, CIA îți ascultă telefoanele... și uite ce a pățit amărâtu' ăla de Nixon... Dar dacă o să controlezi presiunea totul o să fie bine. Și ține minte să încâlzești camerele cum vrea șefu'. Poți însă să-ți faci câtă căldura vrei în apartament.

— Unde e instalația?

— Ajungem și acolo. Pe aici, prin arcada asta.

Intrară într-o cameră lungă, rectangulară, care părea să se întindă mile întregi. Watson trase de un cordon și aprinse un bec de 75 wați, care aruncă asupra lor o lumină bolnăvicioasă. Chiar în față se afla fundul cuștii liftului, cabluri unse din belșug care coborau pe scripeți cu diametrul de 6 m și un motor uriaș îmbâcsit de atâta unsoare. Peste tot erau ziare: teancuri, legate în cutii. Pe alte cutii scria: *Registre* sau *Facturi* sau *Chitanțe* — *DE PĂSTRAT!* Mirosea galben, a mucegai. Unele din cutii se rupseseră, împrăștiind pe jos hârtii decolorate ce puteau fi vechi de douăzeci de ani. Jack privi fascinat în jur. Întreaga istorie a hotelului *Overlook* se afla aici, îngropată în cutiile astea care putrezeau.

— Liftul ăla ne face multe necazuri — zise Watson, arătându-i cu degetul. Știu sigur că Ullman i-a dat șpagă inspectorului ca să nu trimită oameni să-l repare. Uite aici centrul instalației.

În fața lor, cinci țevi mari, fiecare din ele izolată și strânsă cu benzi de oțel, se ridicau spre tavanul înalt.

Watson indică un raft plin cu pânze de păianjen pe care se aflau câteva cârpe năclăite de unsoare și o broșură cu foile dezlipite.

— Asta-i schema instalației — zise. Nu cred că o să ai probleme cu vreo spărtură — n-am avut cazuri din astea — numai că, uneori, țevile îngheață. Singura metodă ca să eviți chestia asta este să învârți puțin robinetul noaptea, dar sunt mai mult de patru sute de robinete în palatul ăsta nenorocit. Pederastul ăla grăsan de sus o să urle de o să se audă până la Denver când o să vadă nota de plată. N-am dreptate?

— Aș spune că aceasta este o analiză extrem de pertinentă.

Watson îl privi cu admirație:

— Ia spune, pe bune că ești un tip educat, nu? Vorbești ca din carte. Îmi plac tipii ăștia, atâta timp cât nu sunt poponari. Mulți sunt. Știi cine a provocat toate scandalurile din facultăți, de mai acum câțiva ani? Homosexualii. Se simt frustrați și trebuie să se manifeste cumva. Isuse, nu știu unde o să ajungem. — Așa, dacă îngheață, o să înghețe aici, în puțul ăsta. Nu-i încălzit, înțelegi? Dacă se întâmplă, folosește asta.

Bagă mâna într-o ladă spartă, portocalie și scoase un mic arzător cu gaz.

— Când găsești locul unde s-a format gheață, desfaci izolația și pui flacăra chiar acolo. Te-ai prins?

— Da, dar dacă țevile îngheață în altă parte, unde nu pot ajunge?

— Asta n-o să se întâmple dacă-ți vezi de treabă și încâlzești așa cum trebuie. Oricum nu poți ajunge la celelalte țevi. Nu-ți face griji. N-o să ai probleme. Al naibii loc e ăsta! Plin cu păianjeni. Pe bune că mă face să visez urât.

— Ullman mi-a spus că primul îngrijitor de iarnă și-a omorât familia și apoi s-a sinucis.

— Mda — tipul ăla, Grady. Era un nenorocit. Mi-am dat seama de asta în clipa când l-am văzut. Rânjea mereu ca un pechinez. Dar toată povestea asta s-a întâmplat la început, când s-a redat hotelul în funcțiune, și dobitocul ăla gras de Ullman l-ar fi angajat și pe Strangulatorul din Boston dacă ăla ar fi fost de acord să lucreze pentru un salariu de mizerie. l-a descoperit un pădurar de la Parcul National; telefonul nu funcționa. Toți erau în aripa de vest, la etajul trei înghețați

sloi. Păcat de fetițe. Aveau opt și șase ani. Drăguțe foc. Da, domnule, a fost un tăraboii al dracului. În extrasezon, Ullman ăsta ține și un fel de speluncă în Florida și a venit de-acolo cu avionul până la Denver, și după aia a închiriat o sanie ca să ajungă aici de la Sidewinder, pentru că drumurile erau închise... o sanie, poți să crezi? Aproape că i-a pleznit pipota încercând să țină toată tărășenia departe de ziaști. Și, tre' să recunosc, a reușit destul de bine. A fost un articol în ziarul "Post" din Denver și, bineînțeles, știrea din foaia aia pișecioasă pe care o scot aici, în Estes Park, dar asta a fost tot. Binișor, dacă stai să te gândești la reputația pe care o are locul ăsta. Mă așteptam să apară vreun reporter care să facă săpături și să-l folosească pe Grady drept pretext ca să scoată iar la iveală toate scandalurile.

— Ce scandaluri?

Watson ridică din umeri:

— Orice hotel mare își are scandalurile lui. Așa cum orice hotel mare are câte o stafie. De ce? Drace, oamenii vin și pleacă. Uneori câte unul o mierlește în camera de hotel, infarct sau comoție sau cam așa ceva. Hotelurile sunt locuri pline de superstiții. N-au etajul 13 și nici camera 13, nu există oglinzi pe spatele ușilor, chestii din astea. Păi uite, o cucoană a murit aici în iulie trecut. Ullman a trebuit să aibă grijă și să aranjeze totul și iar a făcut treabă bună. D-aia îl plătesc cu douăjdouă de mii de dolari pe sezon și tre' să recunosc, oricât de mult nu pot să-l sufăr, îi merită. E ca și când aici ar veni oameni numai ca să vomite și șefii îl angajează pe unu' ca Ullman ca să șteargă mizeria. Deci, mândra asta de care-ți zic, tre' să fi avut vreo șaizeci de anișori — cam ca mine! — și avea părul vopsit roșu, așa cum e felinarul de la bordel, țâțele îi atârnau pân' la buric că nu purta țâțar, varice, puzderie, de parcă avea hărți rutiere desenate pe picioare, bijuteriile-i atârnau de gât, din urechi, de mâini. Și avea un amărât de puști cu ea, nu mai mare de șaptespe ani, cu părul lung până la noadă și cu pantalonii așa de bombați în dreptul organului de parcă-l avea umflat cu pompa. Stătea la noi de o săptămână, poate zece zile și în fiecare noapte, aceeași poveste. Jos, în Salonul Colorado, de la cinci la șapte, ea sugând cocktailuri Singapore cu atâta patimă de zici că mâine au de gând să le interzică, și el sugând dintr-o sticlă de bere, amărât, tot trăgând de ea să nu se termine. Și ea face glumițe spirituale și de fiecare dată tipu rânjește ca un maimuțoi, de zici că are colțurile gurii pe elastic. Da' după câteva zile bagi de seamă că-i e tot mai greu să rânjească și dracu' știe la ce se gândește când se screme să-și aducă organu' în stare de funcționare când vine clipa. După aia se duc la masă, el mergând drept și ea de-abia ținându-se pe picioare, beată cui, știi, și el ciupește chelnerițele și le face cu ochiu' când ea nu-l observă. Omule, ajunseseam chiar să facem pariuri cât o să reziste nenorocitu' ăla.

Ridică din umeri:

— Pe urmă, într-o seară, pe la zece, tipu' coboară și zice că "soția" lui e "indispusă" — chestie care însemna că nici nu se mai putea mișca de beată ce era, ca în fiecare seară de altfel — și că el o să-i ducă niște medicamente pentru stomac. Așa că își ia valea în Porscheul micuț, cu care veniseră, și pa! A doua zi dimineată, gagica apare și încearcă să joace teatru, că nu s-ar fi întâmplat nimic, pricepi? Da' se face din ce în ce mai palidă și atunci domnul Ullman o întrebă, așa, diplomatic, cum știe el, dacă să nu anunțe poliția, că poate individul o fi avut vreun accident sau cam așa ceva. Da' mândra se repede la el ca o pisică sălbatică. Nu, nu, nu, e șofer bun, nu-i îngrijorată, toată situația este sub control, el o să se întoarcă la timp pentru cină. În după-masa aia, tipa intră în Salonul Colorado cam pe la trei și n-a mai apucat să mănânce. S-a urcat la ea în cameră cam pe la zece jumătate și atunci am văzut-o ultima oară în viață.

— Ce s-a întâmplat?

— Procurorul districtual zice că a înghițit vreo treizeci de somnifere, după toată băutura aia pe care o băgase în ea. Bărbatu-său a apărut a doua zi, soțul adevărat de data asta, un avocat barosan din New York. I-a prezentat lui Ullman patru versiuni diferite ale iadului. O să te dau în judecată pentru asta și o să te dau în judecată pentru aia și când o să termin cu tine, n-o să mai fii în stare nici măcar să-ți găsești o pereche curată de izmene, chestii din astea. Da' Ullman e bun, al dracu' domne. Ullman l-a potolit pe nebun. Probabil că l-a întrebat pe avocat ce părere ar avea dacă ar găsi povestea cu nevastă-sa în toate ziarele din New York: Soția unui Celebru Avocat bla-bla-bla găsită moartă cu burta plină de somnifere. După ce s-a jucat de-a "ascunde cârnatul" cu un june suficient de tânăr ca să-i poată fi nepot.

Poliția a găsit mașina parcată în spatele unui bufet non-stop din Lyons și Ullman a tras niște sfori ca avocatul' ăla să și-o ia înapoi. Pe urmă amândoi au dat buzna peste bătrânu' Archer Houghton, procurorul districtual și l-au făcut să schimbe verdictul în moarte accidentală. Infarct. Acum bătrânu' Archer are un Chrysler, nu-l invidiez, omu' e dator să primească ce i se oferă, mai ales când de-abia se descurcă.

Scoase batista. Claxon. Privire. La loc în buzunar.

— Ei, ce se mai întâmplă? Cam la o săptămână, pizda aia proastă de cameristă, Delores Vickery o cheamă, o apucă țipatu' când face curat în camera unde au stat ăia doi și pică leșinată. Când își revine, zice că a văzut-o pe femeia moartă în baie, zăcând goală pușcă în cadă. "Avea fața umflată și roșie și rânjea la mine" — zice. Așa că Ullman îi dă salariul pe două săptămâni și-i zice să spele putina. Eu cred că au murit vreo patruzeci, cincizeci de oameni în hotelul ăsta de când l-a deschis bunicu' în 1910.

Privirea îi licări:

— Știi cum o mierlesc marea majoritate? Infarct sau comoție, în timp ce-i fac felul cucoanei cu care au venit. Cam asta întâlnești peste tot în stațiuni: tipi cu un picior în groapă, care mai vor chestia aia pentru ultima oară în viață. Vin aici la munte, și încearcă să-și închipuie că au iar douăj' de ani. Uneori respiră câte ceva, că nu toți directorii care au condus hotelu' au fost la fel de buni ca Ullman și nu toți au reușit să împiedice publicarea istoriilor ăstora. Ei și? *Overlook* are reputație. Pun pariu că reputație are și hotelul Billmore din New York City, și poți s-o afli dacă întrebi pe cine trebuie.

— Dar nu sunt stafii?

— Domnule Torrance, am muncit aici toată viața. M-am jucat aici când eram cam cât puștiul tău în fotografiile alea pe care mi le-ai arătat. Și încă n-am văzut nici o stafie. Dacă vrei să vii cu mine o să-ți arăt magazia cu scule.

— Sigur.

Când Watson se întindea să stingă becul, Jack zise:

— O grămadă de hârtii aveți aici.

— Nu te-nșeli. Parcă hotelul ăsta ar fi vechi de o mie de ani. Ziare și facturi vechi și chitanțe de încercare și Dumnezeu știe mai ce. Bătrânu' meu le făcea față pe vremea când mai aveam cuptorul cu lemne, dar acum le-am pierdut socoteala. Odată și odată o să angajez pe cineva să le ducă jos la Sidewinder și să le ardă. Asta dacă Ullman o să vrea să plătească. Și cred că o să vrea dacă reușesc să-l conving că sunt șobolani aici.

— Deci sunt șobolani?

— Păi da, cred că sunt câțiva. Am să-ți dau cursele și otrava pe care Ullman vrea să le pui în pod și aici. Ai grijă de ăla mic, dacă nu vrei să pățească ceva.

— Nu, nu vreau să pățesc nimic.

Venit din partea lui Watson, sfatul nu-l mai deranjă.

Se îndreptară spre scări, unde se opriă o clipă, atât cât îi trebui lui Watson ca să-și sufle din nou nasul:

— O să găsești în magazie tot ce-ți trebuie și ce nu-ți trebuie. Și tot acolo găsești și șindrila. Ți-a spus Ullman?

— Da, vrea să schimb șindrila de pe o parte din acoperișul aripii de vest.

— Uite, vezi, puța aia grasă te pune să faci munca asta pe gratis, ca pe urmă, la primăvară să se vaite că n-ai făcut treabă ca lumea. I-am spus o dată în față. Zic...

...Cuvintele lui Watson se pierdură într-un zumzăit monoton în timp ce urcau scările. Jack Torrance privi în urmă, peste umăr, în întunericul impenetrabil, cu miros de mușcături, și se gândi că dacă a existat vreodată vreun loc bântuit de stafii, atunci acesta era. Se gândi la Grady, înconjurat din toate părțile de zăpada moale, neîndurătoare, înnebunind treptat, în liniște, și înfăptuind atrocitățile acelea. Au țipăt, oare? se întrebă. Bietul Grady, simțindu-se din ce în ce mai încolțit, cu fiecare zi ce trece, și dându-și în cele din urmă seama că pentru el primăvara nu va mai veni niciodată. N-ar fi trebuit să se afle aici. Și n-ar fi trebuit să-și piardă cumpătul.

Urmându-l pe Watson spre ușă, vorbele își trimiseră ecoul înapoi spre el ca o prevestire funestă, însoțit de un pocnet ascuțit — ca o mină de creion care se rupe. Doamne, Dumnezeu, ce bine i-ar face un pahar. Sau o mie de pahare.

4. Ținutul umbrelor

La 4.15 lui Danny i se făcu foame. Se duse să-și mănânce biscuiții și să-și bea laptele. Mâncă privind pe fereastră apoi se duse să-și sărute mama care se odihnea, Wendy i-a spus că ar fi mai bine să stea în casă și să-și urmărească emisiunea preferată la televizor — timpul trece mai repede așa — dar el clătină din cap cu hotărâre și se întoarse la locul său de pe trotuar.

Acum era ora cinci și deși nu avea ceas și, oricum, nu prea știa să citească orele, își dădea seama de trecerea timpului după felul cum se lungeau umbrele și după tenta aurie pe care o căpătase lumina după-amiezei.

Tot învărtind avionul în mâini începu să fredoneze un cântecel pentru copii.

Îl învățase la Grădinița *Jack and Jill* din Stovington. Aici nu mai mergea la grădiniță, pentru că tatăl lui nu mai avea bani. Știa că mămică și tatăl lui își fac griji din cauza asta, își fac griji că stă prea mult timp singur (și chiar își fac griji că el îi învinovățește din cauza asta) dar Danny chiar că nu mai avea chef să meargă la grădiniță. Grădinița era pentru bebeluși. Nu era el băiat mare încă, dar nici bebeluș nu mai era. Băieții mari mergeau la școală mare și acolo primeau și masa de prânz. Clasa întâi. La anul. Anul acesta era pe undeva între stadiul de bebeluș și cel de puști adevărat. Totul era în regulă. Îi era, într-adevăr dor de Scott și de Andy — mai ales de Scott — dar totul era în regulă. Părea mai potrivit să aștepte singur orice urma să se întâmple.

Înțelegea acum o mulțime de lucruri despre părinții lui și știa ca de multe ori lor nu le plăcea ce poate el să înțeleagă iar de multe alte ori refuzau să-l creadă. Dar într-o bună zi vor fi obligați să creadă. Se mulțumea să aștepte ziua aceea.

Era totuși un lucru rău că nu puteau avea mai multă încredere în el, mai ales în momente din acestea. Mămica stătea întinsă pe pat în apartamentul lor, plângând aproape, atât de îngrijorată era din cauza tatălui lui. Unele din lucrurile pentru care ea își făcea griji erau lucruri prea de oameni mari ca să le poată înțelege Danny — lucruri vagi, care aveau de-a face, desigur, cu "imaginea despre sine" a tatălui său, sentimente de vină și mânie și teamă de viitor — dar cele două lucruri principale la care se gândea ea acum erau că tati a avut o pană în munți ("dar, atunci de ce nu dă telefon?") sau că tati s-a dus să facă Lucrul Rău. Danny știa foarte bine ce înseamnă Lucrul Rău de când i-a explicat Scotty Aaronson, care era cu șase luni mai mare. Scotty știa, pentru că și tăticul lui făcea Lucrul Rău. Odată, i-a povestit Scotty, tăticul lui i-a tras un pumn mamei lui chiar în ochi, de-a culcat-o la pământ. Până la urmă, tăticul și mămica lui Scotty au DIVORȚAT din cauza Lucrului Rău, și când l-a cunoscut Danny, Scotty stătea cu mama lui și își vedea tatăl numai la sfârșit de săptămână. Cea mai mare teroare a vieții lui Danny era DIVORȚUL, cuvânt care apărea întotdeauna în mintea lui ca o firmă pictată cu litere roșii, acoperite cu șerpi veninoși care șuieră tot timpul. Dacă e DIVORȚ, înseamnă că părinții tăi nu mai locuiesc împreună. Se luptă pentru tine într-o "curte" (curte de tenis? curte de badminton? Danny nu știa care din cele două, sau dacă nu cumva era o a treia, însă mămica și tăticul lui au jucat și tenis și badminton la Stovington, așa că presupunea că putea fi oricare dintre ele) și tu trebuia să pleci cu unul din ei și practic nu-l mai vedeai niciodată pe celălalt; și cel cu care stătea avea voie să se căsătorească cu cineva necunoscut, dacă avea chef. Cel mai înspăimântător lucru despre DIVORȚ era că simțea cuvântul — sau noțiunea, sau ce era chestia asta care i se arata atunci când înțelegea ceva — simțea cuvântul ăsta plutind în capetele propriilor săi părinți, uneori difuz și destul de îndepărtat, uneori tot atât de gros, întunecat și înfricoșător ca un nor de furtună. Așa s-a întâmplat și după ce tăticul l-a pedepsit pentru că îi murdărise hârtiile din birou și doctorul a trebuit să-i pună mâna în ghips. Amintirea aceasta se estompase deja, dar amintirea gândurilor despre DIVORȚ era limpede și înspăimântătoare. Gândurile au circulat mai mult în jurul mamei, de data aceea și el era terorizat în permanență de ideea că ea o să-și smulgă cuvântul din creier și o să-l rostească, făcându-l să devină adevărat. DIVORȚ. Era un subînțeles statornic în gândurile lor, unul din puținele pe care le putea recunoaște, așa cum recunoști ritmul unei melodii simple. Dar, tot așa ca un ritm, gândul central forma numai miezul unor gânduri mai complexe, gânduri pe care nici măcar nu putea să le interpreteze. Veneau către el numai sub formă de culori și stări sufletești. Gândurile despre DIVORȚ ale mamei se învârteau în jurul accidentului pe care tăticul îl provocase când i-a pus brațul în ghips și în jurul celor petrecute la Stovington când tăticul lui și-a pierdut serviciul. Băiatul ăla. George Hatfield ăla, care s-a ofticit atât de rău pe tata încât i-a găurit picioarele gărgăriței. Gândurile despre DIVORȚ ale tatei erau mai complexe, colorate în violet închis și acoperite cu dungi negre înfricoșătoare. Părea că se gândește că lor le-ar fi mult mai bine dacă el i-ar părăsi. Că nimic nu l-ar mai durea. Tăticul lui avea dureri tot timpul, mai ales din cauza Lucrului Rău. Danny putea aproape să recunoască și asta: dorința copleșitoare și permanentă a tatei de a se duce într-un loc întunecat și să facă Lucrul Rău, până când creierul lui o să tacă și o să-l lase în pace.

Dar în după-amiaza asta, mama lui nu trebuia să-și facă griji și ar fi vrut să se ducă la ea și să-i spună. Gărgărița n-a avut nici o pană. Tata nu era undeva făcând Lucrul Rău. Aproape ajunsese acasă acum; era pe autostrada dintre Lyons și Boulder. Acum tăticul lui nici măcar nu se gândea la Lucrul Rău. Se gândea la... la...

Danny se uită pe furiș la fereastra bucătăriei. Câteodată, când se concentra foarte tare, i se întâmpla ceva. Lucrurile — lucrurile reale — dispăreau și apoi el vedea lucruri care nu existau acolo. Odată, nu la mult timp după ce-i pusese brațul în ghips, s-a întâmplat la cină. Părinții lui nu prea vorbeau unul cu celălalt pe atunci. Dar se gândeau. O, da. Gândurile despre DIVORȚ atârnav asupra mesei din bucătărie ca un nor plin cu ploaie neagră, umflat gata să plesnească. Era atât de înfricoșător, că nu a putut să mănânce. Numai gândul că ar putea mânca înconjurat de DIVORȚUL ăla negru îi provoca o stare de vomă. Și pentru că părea teribil de important, s-a concentrat cât a putut mai tare, s-a concentrat cu disperare și atunci s-a întâmplat ceva. Când a revenit la lumea reală, zăcea întins pe pardoseală cu mazăre și pâine de cartofi în poală și mămica îl ținea în brațe și plângea și tăticu' vorbea cu cineva la telefon. S-a speriat atunci și a încercat să le explice că nu era nimic grav, că asta i se întâmpla uneori când se concentra încercând să înțeleagă mai multe decât în mod normal. A încercat să le explice despre Tony, pe care ei îl numeau "tovarășul lui de joacă invizibil".

Și tatăl lui a spus:

— Pare să nu aibă nimic, dar oricum vreau să-l vadă doctorul.

După ce doctorul a plecat, mămica l-a pus să promită că n-o să mai facă asta niciodată, că n-o să-i mai sperie așa *niciodată* și Danny a promis. Și el era înspăimântat. Pentru că arunci când se concentrase tare-tare și mintea îi zburase înspre tatăl său, doar o clipă înainte de apariția lui Tony (în depărtare, ca întotdeauna, strigându-l) și înainte ca lucruri ciudate să întunece bucătăria și feliile de friptură de pe farfuria albastră, doar o secundă, propria sa conștiință plonjase în întunericul din mintea tatălui său spre un cuvânt de neînțeles, cu mult mai înfricoșător decât DIVORȚUL; și acel cuvânt era SINUCIDERE. Danny nu-l întâlnise niciodată în mintea părintelui său și sigur că nu îl căutase în mod special. Nici nu-i păsa dacă nu afla niciodată ce voia să însemne cuvântul ăsta.

Însă îi plăcea să se concentreze, pentru că uneori așa venea Tony. Nu întotdeauna. Câteodată lucrurile doar deveneau neclare și păreau că înoată în fața ochilor lui — puțin timp — apoi reveneau la normal — de cele mai multe ori. Dar alteori se întâmpla ca Tony să apară chiar la marginea viziunii lui, strigându-l de departe și făcându-i semne...

S-a întâmplat de două ori de când se mutaseră în Boulder, și-și aducea și acum aminte cât de bucuros fusese când și-a dat seama că Tony venise după el. Deci nu-și părăsise chiar toți prietenii.

Prima oară era în curtea din spatele casei și nu s-a întâmplat mare lucru. Doar Tony care îi făcea semne cu mâna și apoi întuneric și după câteva minute a revenit la lucrurile reale, păstrând câteva fragmente de amintire destul de vagi, ca după un vis confuz. A doua oară, cu două săptămâni în urmă, a fost mai interesant: Tony îi făcea semne și îl striga de peste alte patru curți: *Danny... vino... să... vezi...* Era ca și când s-ar fi ridicat și apoi ar fi căzut într-o gaură adâncă, așa, ca Alice în Țara Minunilor. Și apoi s-a pomenit în subsolul blocului în care locuiau, și Tony era lângă el, arătându-i cufărul în care tăticul lui își ținea toate hârtiile importante, și mai ales PIESA.

— Vezi? Îi spusese atunci Tony cu vocea lui melodioasă, care venea parcă de la mari depărtări. Este sub scară. Chiar sub scară. Cei care v-au ajutat la mutat l-au pus chiar... sub... scară.

Danny a făcut un pas înainte ca să poată privi mai îndeaproape această minune și atunci a simțit că se prăbușește din nou, de data aceasta din leagănul în care, de fapt, stătuse tot timpul.

Trei sau patru zile mai târziu, tatăl lui tropăia prin toată casa, spunându-i mamei foarte furios că a cotrobăit prin tot subsolul ăla afurisit, și cufărul lui nu era acolo, și că avea de gând să-i dea în judecată

pe indivizii ăia afurisiți care le-au transportat bagajele și care i-au uitat cufărul atât de prețios undeva, pe drumul dintre Vermont și Colorado. Cum se putea aștepta cineva că el o să fie în stare să termine PIESA, dacă are parte numai de ghinioane din astea?

Și Danny i-a zis:

— Nu, tati. E sub scară. Oamenii ăia l-au pus chiar sub scară.

Tăticul i-a aruncat o privire ciudată și după aia a coborât la subsol. Cufărul era acolo, chiar acolo unde îi arătase Tony. Tăticul lui l-a tras pe Danny deoparte, l-a luat în brațe și l-a întrebat cine i-a dat voie în pivniță. Tom, de sus? Pivnița era periculoasă, a zis Tăticul. De-asta proprietarul o ține încuiată. Dacă cineva a uitat-o descuiată, Tăticul vrea să știe. S-a bucurat că și-a găsit hârtiile și PIESA, dar toate astea n-ar avea nici o valoare, a zis el, dacă Danny ar fi căzut pe scări și și-ar fi rupt... piciorul. Danny i-a mărturisit cinstit că nu fusese în pivniță. Ușa era întotdeauna încuiată cu lacăt. Și Mămica a zis că așa e.

Danny nu se ducea niciodată jos pentru că acolo era umezeală și întuneric și puzderie de păianjeni. Și Danny nu mințea.

— Și atunci, de unde ai știut, amice? îl întreabă Tăticul.

— Tony mi-a arătat.

Părinții au schimbat o privire pe deasupra capului său. Se mai întâmplase asta. Pentru că îi înfricoșa, alungau repede gândul. Dar el știa că își făceau griji din cauza lui Tony. Mai ales Mămica, și el trebuia să fie atent ca nu care cumva să se gândească în felul acela special și să-l cheme pe Tony când era prin preajmă. Dar acum se gândi că încă mai stătea întinsă, încă nu începuse să facă treabă prin bucătărie, așa că începu să se concentreze tare-tare ca să vadă dacă poate să înțeleagă la ce se gândește Tata.

Se încruntă și strânse pumnii. Nu închise ochii — nu era nevoie — dar îi miji până când semănau cu două crăpături și-și imagină vocea Tăticului, vocea lui Jack, vocea lui John Daniel Torrance, adâncă și fermă, uneori subțiindu-se când se distra, alteori, adâncindu-se și mai tare din cauza furiei sau doar rămânând fermă pentru că se gândea. Se gândea la. Se gândea cum. Se gândea...

(se gândea)

Danny oftă ușurel și trupul i se prăbuși pe trotuar, de parcă i-ar fi dispărut toți mușchii din el. Era perfect conștient; vedea strada și fata și băiatul care mergeau pe trotuarul celălalt, ținându-se de mână, pentru că (? se iubeau?)

erau bucuroși că ziua e frumoasă și că ei sunt împreună. Vedea frunzele de toamnă mâunate de vânt de-a lungul rigolei, roți galbene, cu forme neregulate. Vedea casa de peste drum și observă că acoperișul e din ("șindrilă. Cred că n-o să fie nici o problemă dacă mă ține bujia da, o să fie bine. Watson ăla, dumnezeule, ce figură, mi-ar plăcea să-l bag în PIESĂ. Până la urmă o să bag în ea toată blestemata asta de specie umană dacă nu-s atent. da. șindrilă, or avea ăștia și cuie pe-acolo? rahat, am uitat să-l întreb, oricum, sunt ușor de procurat de la fierăria din Sidewinder. viespi. Își fac cuibul cam pe vremea asta. s-ar putea să vreau să-mi cumpăr un aparat din ăla de omorât insectele în caz că sunt viespi acolo când scot șindrila veche. șindrila nouă").

șindrilă. deci la asta se gândește. A primit slujba și se gândește la șindrilă. Danny nu știa cine este Watson, dar toate celelalte păreau destul de clare. Și poate că o să reușească și el să vadă cuibul ăla de viespi. De fapt era sigur. Tot atât de sigur cum numele lui era

"Danny... Dannii..."

Ridică privirea și iată-l pe Tony, departe, pe stradă, lângă un semafor, făcându-i semn cu mâna.

Ca întotdeauna, Danny simți un val de plăcere la vederea prietenului

său, dar de data aceasta, parcă a simțit și un ghimpe de spaimă, de parcă Tony adusesese cu sine și un strop de întuneric. Un borcan plin de viespi, care, odată eliberate, ar înțepa foarte tare.

Dar nici nu se punea problema să nu se ducă.

Se prăbuși și mai tare pe trotuar, mâinile relaxându-i-se și atârându-i acum între picioare. Bărbia i se afundă în piept. Apoi simți o smucitură ușoară, nedureroasă când o parte din el se ridică și fugi după Tony în bezna ca o pâlnie.

"Danniii..."

Acum întunericul era brăzdat de vârtejuri albe. Un sunet ca de tuse uscată și umbre chinuite, îndoite, care noaptea se dizolvau în brazii, împinse fiind de urletul furtunii. Zăpada se învârtea și dansa. Peste tot era numai zăpadă.

— Prea adânc — se auzi din întuneric vocea lui Tony și tristețea din vocea lui îl îngrozi pe Danny. Prea adânc ca să mai poți ieși.

Altă formă, neclară încă, apărând de nicăieri. Uriașă și dreptunghiulară. Un acoperiș înclinat. Albul nedeslușit în furtuna întunecată. Multe ferestre. O clădire înaltă acoperită cu șindrilă. Unele din plăcile de șindrilă sunt mai verzi, mai noi. Tăticul lui le-a pus. Le-a bătut în cuie cumpărate de la fierăria din Sidewinder. Acum zăpada acoperă șindrila. Acoperă totul.

O lumină verde, fermecată răsare în fața clădirii, ezită, tremură și se transformă într-un craniu uriaș, cu un rânjet hidos, peste două oase încrucișate.

— Otravă — plutește prin întuneric vocea lui Tony. Otravă.

Alte semne îi zboară prin fața ochilor, unele scrise cu litere verzi, altele pe tăblițe indicatoare înfipite în nămeții de zăpadă. ÎNOTUL INTERZIS. PERICOL! CABLURI NEIZOLATE. ACEASTĂ PROPRIETATE ESTE BLESTEMATĂ. TENSIUNE ÎNALTĂ. A TREIA TRAVERSĂ. PERICOL DE MOARTE. NU VĂ APROPIAȚI. NU INTRAȚI. TRECEREA INTERZISĂ. CONTRAVENIENȚII VOR FI ÎMPUȘCAȚI. FĂRĂ AVERTISMENT. Pe nici una nu reușește s-o înțeleagă complet — nu știe să citească! — dar cam bănuiește ce vor să însemne și o senzație ireală de teroare pare să-i umple toată ființa.

Acum se află într-o cameră plină cu mobilă ciudată, o cameră în care e întuneric. Zăpada se izbește de ferestre cu un sunet nisipos. Gura îi este uscată, ochii îi ard, inima îi bate ca un ciocan, gata să-i spargă pieptul. De afară se aude un zgomot cavernos, asurzitor de parcă o ușă îngrozitoare ar fi fost dată de perete. Zgomot de pași. În cealaltă parte a camerei este o oglindă și pe argintul ei este scris cu foc verde un singur cuvânt și cuvântul acela este AMIRC.

Camera dispare. Altă cameră. O știe

(o va ști)

pe aceasta. Un scaun răsturnat. O fereastră spartă prin care intră zăpada în vârtejuri; deja a acoperit marginea covorului. Perdelele au fost rupte și atârână de galerie — ruptă și ea. Un dulăpior răsturnat.

Alte sunete asurzitoare, cavernoase, sacadate, ritmice, oribile. Sticlă care se sparge. Dezastrul care se apropie. O voce răgușită, vocea unui nebun, și mai îngrozitoare prin familiaritatea ei:

"Ieși de-acolo! Ieși de-acolo, căcăciosule! Ia-ți doctoria!"

Bum. Bum. Bum. Lemn care se crapă: Un răcnet sălbatic de furie și satisfacție. AMIRC. Care se apropie.

Plutește prin cameră. Fotografii sfâșiate pe pereți. Un patefon

(?patefonul Mamei?)

răsturnat pe podea. Discurile ei, Grieg, Händel, Beatles, Art Garfunkel, Bach, Liszt împrăștiate peste tot. Sparte, crestate ca marginile unei plăcinte negre. O rază de lumină care vine din altă cameră, din baie,

lumină albă și nemiloasă și un cuvânt care se aprinde și se stinge pe oglinda dulăpiorului cu medicamente, ca un ochi roșu: AMIRC. AMIRC. AMIRC...

— Nu — șopti — Nu, Tony, te rog...

Și, atârând peste buza albă de porțelan a căzii, o mână. Fără viață. O suviță de sânge (AMIRC) curge încet de-a lungul unuia dintre degete, mijlociul, picurând pe gresie din vârful unghiei bine îngrijite.

Nu, o nu, o nu...

(te rog, Tony, mă sperii)

AMIRC AMIRC AMIRC

(încetează, Tony, încetează)

Dispare încet.

În întuneric zgomotele asurzitoare devin tot mai puternice, cu ecou, împrejurul lui, pretutindeni.

Și acum stă ghemuit în holul întunecat, ghemuit pe un covor albastru țesut cu forme negre, întortocheate, ascultând cum se apropie de el, împleticindu-se, mirosind a sânge și a sfârșit, într-o mână are un topor pe care îl rotește (AMIRC) în cercuri fioroase, izbindu-l de pereți, tăind tapetul de mătase și împrăștiind nori de moloz:

"Vino și ia-ți doctoria! Fii bărbat și ia-ți doctoria!"

Forma înaintează spre el, uriașă, emanând un iz dulce-acrișor, capul toporului despicând gerul cu un șuierat înspăimântător, și apoi tunetul când se izbește de perete, împrăștiind tencuiala într-un nor uscat, care te face să strănuți. Ochi mici și roșii strălucesc în întuneric. Monstrul se repede asupra lui, l-a descoperit, ghemuit aici, lipit de perete. Iar chepengul din tavan este încuiat.

Întuneric. Plutește.

— Tony, te rog du-mă înapoi, te rog, te rog...

Și era înapoi, așezat pe trotuarul străzii Arapahoe, cu cămașa lipicioasă lipită de spinare, lac de transpirație. În urechi încă fi mai răsunau acele sunete asurzitoare, uriașe, polifonice, iar în nări încă mai avea mirosul propriei urine când și-a dat drumul, în punctul maxim al spaimei. Mai vedea încă mâna aceea fără viață, atârând peste marginea băii cu sângele scurgându-se pe un deget, mijlociul, și acel cuvânt inexplicabil și cu atât mai îngrozitor decât toate celelalte: AMIRC.

Și acum lumina soarelui. Lucruri reale. Cu excepția lui Tony aflat la șase străzi distanță acum, un punct doar lângă colț, a cărui voce subțire și dulce de-abia se auzea:

— Ai grijă, amice...

Apoi, în clipa imediat următoare, Tony dispăruse, iar rabla roșie a Tatei tocmai dăduse colțul, zdrăgănind din toate încheieturile și lăsând dăre de fum albastre în spate. Danny sări în picioare, făcându-i cu mâna, țopăind, strigând:

— Tati! Hei, Tăticule! Bună! Bună!

Tăticul sau parcă Volkswagenul, opri motorul și se deschise portiera. Danny alergă spre el dar brusc îngheță pe loc, cu ochii dilatați. Inima i se oprise în gât, sloi de gheață. Lângă tăticul lui, pe celălalt scaun, se afla un topor cu mâner mic, acoperit cu sânge închegat și fire de păr.

Asta era. Apoi toporișca a redevenit o sacoșă din hârtie plină cu alimente.

— Danny... ți-e rău, amice?

— Nu, mi-e bine.

Se duse spre tatăl său și-și îngropă fața în jacheta lui îmblănită și îl strânse tare în brațe, tare, tare. Jack îl îmbrățișă și el, uimit.

— Hei, nu trebuie să stai așa mult la soare, amice. Ești ud learcă.

— Cred că am adormit nițel. Te iubesc, Tăticule. Te-am așteptat.
— Și eu te iubesc, Dan. Am cumpărat niște chestii. Crezi că ești destul de mare ca să le duci în casă?
— Sigur!
— Amicul Torrance, cel mai puternic om din lume — spuse Jack, ciufulindu-l. Al cărui hobby este să adoarmă pe trotuare.
După asta s-au îndreptat spre casă și Mămica coborâse ca să-i întâmpine și el s-a oprit pe trepte și i-a urmărit cum se sărută. Se bucurau să se vadă. Dragostea țâșnea din ei așa cum țâșnise și din băiatul și fata care se plimbau mână în mână. Danny era fericit.
Sacoșa cu mâncare — care era *doar* o sacoșă cu mâncare — îi foșni în brațe. Totul era în regulă. Tăticul era acasă. Mămica îl iubea. Nu existau lucruri rele. Și ce-i arăta Tony nu se întâmpla întotdeauna.
Dar teama își făcuse culcuș lângă inima lui, adâncă și îngrozitoare, lângă inima lui și în jurul aceluia cuvânt indescifrabil pe care-l văzuse în oglinda din viziunea sa.

5. Cabina telefonică

Jack parcă Volkswagenul în fața magazinului Rexall din complexul comercial Table Mesa și opri motorul. Se întrebă din nou dacă nu cumva ar trebui să înlocuiască pompa de benzină și își spuse din nou că nu-și puteau permite să cheltuiască atâția bani. Dacă mașinuța asta mai putea funcționa până în noiembrie, putea atunci să iasă la pensie cu mari onoruri. În noiembrie zăpada de acolo o să fie mai înaltă decât amărâta asta de gărgăriță... ba poate o să fie mai înaltă chiar și decât trei gărgărițe puse una peste alta.

— Vreau să stai în mașină, amice. O să-ți aduc o acadea.
— De ce să nu vin și eu?
— Trebuie să dau un telefon. E ceva personal.
— D-aia nu l-ai dat de acasă?
— D-aia.

Wendy insistase să-și instaleze un telefon, în ciuda situației lor financiare dezastruoase.

Își argumentase dorința spunând că nu puteau să-și permită să nu aibă telefon, atâta timp cât au un copil mic — mai ales unul ca Danny, care leșina deseori. Așa că Jack a plătit treizeci de dolari taxă de instalare — chestie destul de neplăcută — și nouăzeci de dolari pentru asigurare — care l-a usturat într-adevăr. Și până acum telefonul fusese mut, cu excepția unor greșeli.

— Îmi iei o acadea Baby Ruth, Tati?
— Da. Stai cuminte și nu te juca cu schimbătorul de viteze, bine?
— Bine. O să mă uit pe hărți.
— Așa să faci.

După ce Jack coborî, Danny deschise compartimentul pentru mânuși al gărgăriței și scoase cele cinci hărți rutiere mototolite: Colorado, Nebraska, Utah, Wyoming, New Mexico. Îi plăceau hărțile rutiere, îi plăcea să urmărească cu degetul drumurile. În ceea ce îl privea, cel mai mare avantaj pe care îl avea mutatul mai la vest îl constituiau hărțile noi.

Jack ceru o acadea, un ziar și revista *Writer's Digest* pe luna octombrie. Îi dădu fetei o bancnotă de cinci și ceru restul în fise. Cu mărunțișul strâns în pumn se îndreptă spre cabina telefonică și intră. De aici îl putea vedea pe Danny în gărgăriță, prin trei rânduri de geamuri. Capul băiatului era atent aplecat asupra hărților și Jack simți un val aproape disperat de dragoste pentru puști. Emoția îi dădu o înfățișare

aspră, ca de chip cioplit în piatră.

Presupunea că ar fi putut da acest telefon obligatoriu de mulțumiri lui Al și de acasă; nici nu-i trecea prin minte să spună ceva care ar fi supărat-o pe Wendy. Mândria lui însă s-a împotrivit. Zilele astea asculta aproape întotdeauna ce-i spunea mândria să facă, pentru că, în afară de soția și fiul său, 600 de dolari într-un cont și un Volkswagen obosit, din 1968, numai mândria îi mai rămăsese. Singurul lucru care era numai al lui. Până și contul la bancă era comun. În urmă cu un an predase engleză la unul din cele mai bune licee din New England. Avea prieteni — deși nu aceiași dinainte de a se lăsa de băutură — se distra, erau colegi de-ai lui care-i admirau talentul de predare și înclinarea spre literatură. Lucrurile încă mai mergeau foarte bine numai cu șase luni în urmă. Dintr-o dată s-au trezit că aveau suficienți bani rămași după fiecare chenzină ca să poată începe să-i depună la banca. Pe vremea când bea, nu-i rămânea niciodată nici un bănuț, cu toate că Al Shockley plătea de cele mai multe ori. Începuse să vorbească cu Wendy despre posibilitatea de a găsi o casă mai mare, pe care s-o plătească în rate într-un an. O fermă la țară pe care s-o pună pe picioare în sase-opt ani. Ce dracu', erau tineri, aveau tot timpul din lume.

Și apoi și-a pierdut cumpătul.

George Hatfield.

Mirosul speranței s-a preschimbat în miros de piele veche în biroul lui Crommert, toată povestea semănând cu o scenă din propria lui piesă: portretele foștilor directori pe pereți, gravuri în metal înfățișând școala așa cum arăta ea în 1879, când a fost construită, apoi în 1895, când cu banii lui Vanderbilt s-a construit vestiarul care mai exista încă și acum, pe latura vestică a terenului de fotbal, solid, imens, îmbrăcat în iederă. Ileda de aprilie foșnea la fereastra lui Crommert și radiatorul torcea somnoros. Își amintește că s-a gândit atunci: Asta nu este decor. Este adevărat. Este viața lui. Cum de a reușit să și-o dea peste cap în halul asta?

— Este o situație gravă, Jack. Deosebit de gravă. Consiliul m-a împuternicit să-ți transmit hotărârea luată.

Consiliul cerea demisia lui Jack și Jack și-a dat-o. Dacă circumstanțele ar fi fost altele, și-ar fi putut ține postul până în iunie.

Discuției din biroul lui Crommert i-a urmat cea mai întunecată, cea mai îngrozitoare noapte din viața lui. Niciodată n-a vrut, n-a avut nevoie atât de mult să se îmbete. Mâinile îi tremurau. Răsturna toate lucrurile. Și tot voia să se verse pe Wendy și pe Danny. Supărarea lui semăna tot mai mult cu un animal sălbatic scăpat din cușcă. Plecase de acasă speriat că ar fi putut să-i lovească. Se oprise în fața unui bar și singurul lucru care l-a împiedicat să intre a fost conștiința faptului că, dacă ar fi făcut-o, Wendy l-ar fi părăsit în cele din urmă și l-ar fi luat și pe Danny cu ea. Și el ar fi murit chiar în ziua în care ei ar fi plecat.

În loc să intre în bar, unde umbre întunecate degustau apele aromate ale uitării, se dusesse la Al Shockley acasă. Votul Consiliului fusese de șase la unu. Numai Al votase pentru el.

Acum formă numărul centralei iar centralista îi spuse că-l costă un dolar și optzeci și cinci de cenți ca să-i facă legătura cu Al, la două mii de mile distanță, pentru o convorbire de trei minute. Timpul este relativ, drăguță, gândi el și băgă banii în aparat. Auzea foarte slab păcăniturile electronice pe care le făcea legătura sa, adulmecându-și drumul spre est.

Tatăl lui Al fusese Arthur Longley Shockley, magnatul oțelului. Unicului său fiu, Albert îi lăsase o avere și o serie nesfârșită de investiții și posturi de director și locuri în diferite consilii. Unul din aceste locuri era în Consiliul de Administrație al Școlii Pregătitoare Stovington, opera de caritate preferată a bătrânului. Atât Arthur cât și Albert Shockley

absolviseră această școală, iar Albert locuia în Basse, destul de aproape ca să se poată ocupa personal de problemele școlii. Timp de câțiva ani Al fusese chiar antrenor de tenis aici.

Jack și Al deveniseră prieteni într-un mod perfect natural și deloc întâmplător: la numeroasele petreceri, conferințe și întruniri pe care le frecventau împreună și erau întotdeauna cei mai beți. Shockley era despărțit de soția sa, iar căsătoria lui Jack se destrăma încet, deși încă o mai iubea pe Wendy și promisese sincer (și foarte des) că o să se îndrepte, pentru binele ei și al micuțului Danny.

De la petreceri plecau împreună prin baruri până se închideau și astea, apoi la un magazin deschis toată noaptea de unde cumpărau o ladă cu bere, pe care o dădeau gata în mașina oprită pe un drum lăturalnic. Erau dimineți, chiar la mijitul zorilor, când Jack se întorcea clătinându-se în casa lor închiriată și o găsea pe Wendy dormind cu copilul pe canapeaua din hol — Danny întotdeauna spre perete, cu pumnișorul proptit sub falca ei. Îi privea și scârba pentru sine îi venea în gât într-un val amar, mai amar și mai puternic chiar decât gustul berii, al țigărilor și al paharelor cu martini — "marțieni" — cum le spunea Al. În momente ca acestea gândul i se îndrepta salvator spre pistol, frânghie sau brici.

Dacă beția avea loc în cursul săptămânii, dormea trei ore, se scula, se îmbrăca, înghițea patru Excedrine și mergea, beat încă, să-și țină cursul de la ora nouă despre poezii americani. Bună dimineața, copii, astăzi Minunea cu Ochii Roșii o să vă povestească cum și-a pierdut Longfellow soția în marele incendiu.

Nu crezuse că este alcoolic, se gândi Jack în timp ce telefonul lui Al începu să-i sune în ureche. Cu toate cursurile de la care a lipsit sau la care s-a dus nebărbierit, duhnind încă a "marțienii" de cu o noapte înainte. Nu eu, eu mă pot opri oricând. Cu toate nopțile când el și Wendy au dormit în paturi separate. "Ascultă, mă simt bine." Cu toate accidentele pe care le-a avut când a îndoit aripile mașinii. "Sigur că sunt în stare să conduc." Cu toate lacrimile pe care ea le vărsa închisă în baie. Cu toate privirile prudente ale colegilor săi, la orice petrecere unde se servea alcool, chiar și vin. Cu toată conștientizarea lentă a faptului că se vorbește despre el pe la colțuri. Cu toată conștiința că nu mai producea nimic decât ghemotoace de hârtie la coș. Fusese considerat o achiziție bună pentru Stevington, un virtual mare scriitor american și, cu siguranță, un om capabil să predea acel mare mister: creația literară. Publicase două duzini de nuvele. Lucra la o piesă și credea că pe undeva, într-un sertăraș al minții, dospește și un roman. Dar acum nu mai producea nimic, iar activitatea sa de profesor devenise dezordonată.

Totul s-a sfârșit într-o noapte, la mai puțin de o lună după ce Jack îi rupsesse mâna lui Danny. Accidentul acela, pare-se, pusese capăt căsătoriei sale. Nu mai rămăsese decât Wendy să-și ia inima în dinți — și el știa că dacă mama ei nu ar fi fost o mare scârbă, Wendy s-ar fi urcat în primul autobuz spre New Hampshire imediat ce Danny s-ar fi simțit destul de bine ca să poată călători. Se terminase.

Era trecut de miezul nopții. Jack și Al se întorceau în Barre pe șoseaua 31, Al la volanul Jaguarului său, luând aiurea curbele, călcând uneori linia galbenă dublă. Amândoi erau foarte beți; în noaptea aceea aterizaseră mulți marțieni. Au luat ultima curbă înainte de pod cu șaptezeci de mile pe oră, și acolo, pe drum era bicicleta aia blestemată, și au auzit scrâșnetul dureros, ascuțit pe care l-au scos cauciucurile Jaguarului și Jack mai ținea încă minte chipul lui Al, aplecat deasupra volanului ca o lună mare și albă. Apoi sunetul de izbitură când au lovit bicicleta cu patruzeci pe oră și aceasta s-a înălțat în aer ca o pasăre îndoită, răsucită, iar ghidonul le-a lovit parbrizul și apoi iar s-a înălțat, lăsând geamul crăpat în

fața ochilor holbați ai lui Jack. O clipă mai târziu a auzit ultima lovitură, îngrozitoare, când bicicleta a aterizat în spatele lor. Roțile au trecut peste ceva, și apoi Jaguarul se răsuci pe loc, Al încă trăgând de volan și Jack și-a auzit glasul, venit parcă de la mare distanță:

— Doamne Dumnezeule, Al. L-am călcat. Am simțit!

Telefonul continua să-i sune în ureche. "Hai, Al, să terminăm cu asta".

Al reușise să oprească mașina într-un nor de fum, la mai puțin de un metru de unul din stâlpii podului. Două din roțile Jaguarului erau sparte. Lăsaseră urme în zig-zag de cauciuc ars pe o distanță de patruzeci de metri. S-au privit o clipă și apoi au alergat înapoi în întunericul înghețat.

Bicicleta era zob. Nu mai avea una din roți și, privind peste umăr, Al a văzut-o în mijlocul drumului cu spițele rupte și împrăștiate. Al spuse atunci tremurând:

— Cred că peste roată am trecut, Jacky băiatule.

— Și atunci unde e puștiul?

— Ai văzut vreun puști?

Jack s-a încruntat. Totul se întâmplase cu o viteză nebună. Curba. Bicicleta întrezărindu-se în lumina aruncată de farurile Jaguarului. Al care țipase ceva. Apoi impactul și deraparea.

Au mutat bicicleta din drum. Al s-a întors la mașină și a aprins faza lungă. Următoarele două ore au controlat ambele părți ale șoselei, folosind o lanternă puternică, cu patru baterii. Nimic. Deși era târziu, pe lângă Jaguarul oprit și pe lângă cei doi oameni cu lanternă au mai trecut câteva mașini. Nici una nu a oprit. Jack s-a gândit mai târziu că o providență divină, destul de bizară totuși dispusă să le dea amândorura o ultimă șansă, i-a ținut departe pe polițiști și i-a împiedicat pe trecători să-i cheme.

La două și un sfert s-au întors la mașină, treji, dar îngrețoși.

— Dacă nu era nimeni, atunci ce dracu' căuta în mijlocul drumului? a întrebat Al. Nu era parcată pe margine, era chiar în mijlocul ăla nenorocit al drumului!

Jack doar a clătinat din cap.

— Numărul solicitat nu răspunde — spuse centralista. Vreți să mai încerc?

— Mai lăsați-l să sune de câteva ori, se poate?

— Sigur, domnule — spuse vocea.

"Haide, Al!"

Al traversase podul și se dusesse la o cabină telefonică de unde îl chemase pe un prieten al lui, burlac, și îi spusese că îi va da cincizeci de dolari dacă scoate pneurile de iarnă ale Jaguarului din garaj și le aduce la podul de pe șoseaua 31 chiar la intrarea în Barre. Prietenul s-a înființat douăzeci de minute mai târziu. Purta o pereche de jeans și bluza de la pijama. A examinat scena.

— Ai omorât pe cineva? a întrebat el.

Al tocmai ridica spatele mașinii iar Jack slăbea șuruburile.

— Din fericire pe nimeni — a spus Al

— Cred că eu o să mă întorc acasă acum. Îmi dai banii mâine dimineată.

— Bine.

Al nu și-a ridicat privirea.

Au reușit să pună cauciucurile fără nici o problemă și au mers acasă la Al Shockley. Al a băgat mașina în garaj și a oprit motorul.

În liniștea întunecată a spus:

— Am terminat cu băutura, Jacky băiatule. S-a sfârșit. Tocmai am ucis ultimul meu marțian.

Și acum transpirând în cabina asta telefonică, Jack își dădu seama că nu s-a îndoit niciodată de capacitatea lui Al de a duce toată povestea la bun sfârșit. În noaptea aceea de pomină el se întorsese acasă cu Volkswagenul, cu radioul deschis și un grup disco repeta mereu și mereu, ca un cântec la ivirea zorilor: *Fă-o oricum... Vrei s-o faci... fă-o oricum vrei...* Nu conta cât de tare cântau ei, căci îi acoperea scrâșnetul ascuțit al cauciucurilor, izbitura. Și când închidea ochii vedea roata aia zdrobită, cu spițele frânte și îndreptate spre cer.

Când a intrat în casă, a găsit-o pe Wendy dormind pe canapea. Danny era în camera lui, în pătuț, dormind adânc, cu brațul încă în ghips. În lumina filtrată a felinarului din fața ferestrei, putea vedea liniile negre pe ipsosul alb, acolo unde doctorii și asistentele se iscăliseră.

"A fost un accident. A căzut pe scări."

(mincinos împluțit)

"A fost un accident. Mi-am pierdut cumpătul."

(bețiv nenorocit ce ești, Dumnezeu avea grijă de el și tu)

"Stai ascultă, te rog, a fost doar un accident."

Dar ultima rugămintă a fost înlăturată de imaginea lanternei pe care au folosit-o când căutau prin buruienile uscate de noiembrie, așteptându-se să găsească un cadavru, care, după toate probabilitățile ar fi trebuit să se afle acolo întins, în așteptarea poliției. Nu conta că Al fusese la volan! Fuseseră alte nopți când el a condus.

L-a învelit pe Danny, s-a dus în dormitor, a scos pistolul Spanish Llama, calibrul 38 de pe raftul de sus al dulapului. Era ascuns într-o cutie de pantofi. Și a stat așezat pe marginea patului cu el în mână, privind-l aproape o oră fascinat de luciul său ucigător.

Se crăpase deja de ziuă când l-a pus înapoi în cutie și a pus cutia înapoi în dulap.

În dimineața aceea l-a chemat la telefon pe Bruckner, șeful departamentului și l-a rugat să-i amâne cursurile. Avea gripă. Bruckner a consimțit, cu mai puțină bunăvoință decât de obicei. Jack Torrance fusese foarte sensibil la gripă în ultimul an.

Wendy i-a pregătit ouă jumări și cafea. Au mâncat în tăcere. Singurele zgomote veneau din grădina din spatele casei, unde Danny se juca vesel cu camioanele sale într-o grămadă de nisip, folosindu-și numai mâna teafără.

Wendy a spălat vasele. Cu spatele la el, i-a spus:

— Jack, m-am gândit.

— Da? Și-a aprins o țigară cu mâini tremurânde. Destul de ciudat, nu e mahmur în dimineața asta. Tremură numai. Și când clipește... în întunericul de o fracțiune de secundă, bicicleta zboară, se izbește de parbriz și îl crapă. Cauciucurile țipă. Lumina lanternei pâlpâie.

— Vreau să vorbim despre... despre ce este mai bine pentru mine și pentru Danny. Poate că și pentru tine, nu știu. Cred că ar fi trebuit să vorbim mai demult.

— Ești bună să faci ceva pentru mine? a întrebat-o, cu privirea ațintită spre vârful tremurător al țigării aprinse. Vrei să-mi faci un serviciu?

— Care? Vocea ei părea neutră, fără culoare.

A privit-o atunci, și i-a spus:

— Hai să vorbim ce vrei tu să vorbim de azi într-o săptămână. Dacă mai vrei încă.

Acum ea s-a întors spre el cu mâinile pline de clăbuc, cu fața ei drăgălașă palidă și dezamăgită:

— Jack, promisiunile nu servesc la nimic în cazul tău. Tu tot o să...

S-a oprit, privindu-l în ochi, fascinată, dintr-o dată nesigură.

— De azi într-o săptămână. Vocea lui își pierduse toată fermitatea și devenise o șoaptă. Te rog. Nu promit nimic. Dacă vei mai vrea să vorbim atunci, o să vorbim. Despre orice vrei.

S-au privit mult timp în bucătria însorită și când, fără să spună o vorbă, ea s-a întors să termine de spălat vasele, el a început să tremure mai tare. Doamne, avea nevoie să bea ceva. Doar ceva care să-l învioreze și să vadă lucrurile în perspectiva lor reală.

— Danny zicea că a visat că ai avut un accident de mașină — a spus ea brusc. Are vise ciudate uneori. Mi-a povestit chestia asta azi de dimineață, când îl îmbrăcam. Așa a fost, Jack? Ai avut un accident?

— Nu.

Pe la prânz, dorința crâncenă de a bea un pahar îl copleșise ca o febră. S-a dus la Al acasă.

— Ești uscat? I-a întrebat Al înainte să-l lase să intre.

Al arăta oribil.

— Uscat ca un os. Arăți ca Lon Chaney în Fantoma de la Operă.

— Intră.

Toată după amiaza au jucat whist în doi. Nu au băut.

A trecut o săptămână. El și Wendy nu și-au spus prea multe. Dar el știa că îl urmărește, că nu-i vine să creadă. Bea cafea neîndulcită și cantități imense de Coca-Cola. Într-o seară a băut atâta Coca-Cola că a vomitat-o pe toată. Nivelul băuturii în sticlele din dulap nu scădea. După ore se ducea la Al Shockley — Wendy îl ura pe Al Shockley mai mult decât urâse pe cineva vreodată — și când se întorcea acasă, ea putea să jure că respirația îi mirosea a scotch sau gin, dar el vorbea coerent cu ea înainte de cină, bea cafea, se juca cu Danny după cină, bea Coca-Cola cu el, îi citea o poveste la culcare și apoi stătea și corecta temele bând cană după cană cu cafea neîndulcită și ea trebuia să recunoască în sine ei că se înșelase.

Au trecut săptămâni în șir, iar cuvântul nerostit s-a retras și mai mult de pe buzele lor. Jack a simțit această retragere, dar știa că nu va fi niciodată completă. Lucrurile începuseră să meargă puțin mai bine. Și atunci s-a întâmplat povestea cu George Hatfield. Și-a pierdut cumpătul din nou, de data asta complet treaz.

— Domnule, numărul solicitat de dumnevoastră nu...

— Alo? vocea lui Al, cu răsuflarea tăiată.

— Vorbiți — zise centralista cu asprime.

— Al, sunt Jack Torrance.

— Jack — băiatule! (plăcere reală) Ce mai faci?

— Bine. Te-am sunat ca să-ți mulțumesc. Am primit postul. E perfect.

Dacă n-o să termin piesa acolo, îngropat în zăpadă, n-o s-o mai termin niciodată.

— O s-o termini.

— Ce mai faci tu? îl întreabă Jack cu teamă.

— Uscat — răspunse Al. Și tu?

— Ca un os.

— Îți lipsește mult?

— În fiecare zi.

Al râse:

— Știu modelul. Dar nu-mi vine să cred că n-ai băut după povestea aia urâtă cu Hatfield, Jack. Asta ar fi fost prea de tot.

— Mi-am încurcat într-adevăr viața, spuse el neutru.

— Pe dracu'. O să adun iar Consiliul la primăvară. Effinger deja spune

că poate s-au cam pripit. Și dacă iese ceva din piesa aia...

— Da. Auzi, Al, băiețelul meu e afară, în mașină. Pare cam neliniștit...

— Sigur. Înțeleg. Îți doresc o iarnă bună, acolo sus, Jack. Mă bucur că ți-am putut fi de folos.

— Mulțumesc din nou, Al.

Puse receptorul în furcă, închise ochii în cabina supraîncălzită și văzu iar bicicleta zdrobită și lumina tremurătoare a lanternei. A fost o notiță despre accident în ziarul de a doua zi, dar de numele proprietarului bicicletei nu s-a pomenit nimic. Prezența lui acolo noaptea va rămâne un mister pentru ei și poate că așa și trebuie să fie.

Se întoarce la mașină și îi dădu lui Danny acadeaua.

— Tăticule?

— Ce-i amice?

Danny ezită, privind chipul preocupat al tatălui său.

— Când te așteptam să te întorci de la hotelul ăla am visat urât. Ți-aduci aminte? Când am adormit pe stradă?

— Da...

Dar nu avea nici un rost. Mintea tatălui său era în altă parte, nu era atent la el. Se gândea iar la Lucrul Rău.

(Am visat că mi-ai făcut rău, Tăticule)

— Ce-ai visat, amice?

— Nimic — spuse Danny când ieșiră din parcare. Puse hărțile înapoi în compartimentul pentru mănuși.

— Sigur?

— Da.

Jack aruncă fiului său o privire tulbure și apoi gândurile i se întoarseră la piesă.

6. Gânduri nocturne

Făcuseră dragoste, iar acum bărbatul ei dormea alături.

"Bărbatul ei".

Zâmbi întinericului, simțindu-i sămânța curgând caldă încă, dintre coapsele ei ușor desfăcute, iar zâmbetul ei era mândrit și în același timp bucuros, pentru că vorbele "omul ei" aduceau cu sine o sută de sentimente diferite. Fiecare sentiment luat în parte îi provoca o uimire neașteptată. Iar împreună, în întinericul acesta, când ea era pe jumătate adormită, erau ca melodia unui blues, melancolic dar plăcut, ascultat într-un club de noapte aproape gol.

Să fi fost al lui Billie Holiday? Sau al altcuiva, mai prozaic, cum ar fi Peggy Lee? Nu conta. Era un cântec trist, de dragoste și suna dulce în liniștea din capul ei, ca dintr-o cutie muzicală veche.

Acum, detașându-se de propria-i conștiință, se întrebă în câte paturi dormise cu bărbatul acesta lângă ea. Se cunoscuseră în colegiu și făcuseră dragoste prima dată în apartamentul lui... asta se întâmplase la mai puțin de trei luni după ce mama ei o alungase de acasă și îi spusese să nu se mai întoarcă niciodată, și că dacă voia să se ducă undeva, atunci să se ducă la taică-su, din moment ce ea fusese cauza divorțului. Asta se întâmplase în 1970. Atât de demult? După un semestru se mutaseră împreună, găsiseră câte ceva de lucru pe timpul verii și își păstrasera în continuare apartamentul, când a început ultimul an. Își amintea cel mai bine patul acela, un pat dublu, mare, care se lăsa în mijloc. Când făceau dragoste, arcurile ruginite ale somierei băteau ritmul. În toamna aceea a reușit în cele din urmă să o rupă cu mama sa. Jack a ajutat-o. Vrea să te tot piseze, să te țină sub papuc, spusese Jack. Cu cât îi telefonezi mai des,

cu cât te târăști înapoi, implorând-o să te ierte, cu atât mai mult o să te piseze din cauza tatălui tău. Asta îi face bine, Wendy, pentru că astfel ea poate continua să creadă că a fost vina ta. Dar asta e groaznic pentru tine. Anul acela, în acel pat, au tot discutat, întorcând problema aceasta pe toate părțile.

(Jack șezând, sprijinit de perne, cu cearșaful strâns în jurul mijlocului, cu o țigară arzându-i între degete, privind-o în ochi — pe jumătate amuzat, pe jumătate supărat — și spunându-i: "Ți-a zis să nu te mai întorci niciodată, corect? Să nu-i mai calci pragul niciodată, așa-i? Atunci de ce nu închide telefonul când își dă seama că tu ești? De ce-ți spune că nu vine pe la tine atâta timp cât sunt și eu aici? Pentru că se teme că s-ar putea să-i șifonez nițel stilul. Vrea să continue să te culpabilizeze, iubito! Și ești tâmpită dacă o lași. Ți-a zis să nu te mai întorci niciodată și atunci de ce n-o crezi pe cuvânt? Las-o în pace." Și în cele din urmă a început și ea să gândească la fel).

Fusese ideea lui Jack să se despartă un timp — să-și dea seama ce înseamnă pentru fiecare această relație, zicea el. Ei îi fusese teamă că el se va îndrăgosti de altcineva. Mai târziu și-a dat seama că temerile ei erau nejustificate. În primăvară au început să trăiască iar împreună și el a întrebat-o dacă fusese să-și vadă tatăl. Ea a tresărit de parcă ar fi lovit-o cu un bici.

"Cum de ai știut?"

"Umbra știe!"

"M-ai spionat?"

Și râsul său nerăbdător, care o făcea întotdeauna să se simtă atât de stângace — de parcă ar fi avut doar opt ani și el era în stare să-i identifice motivațiile mult mai bine decât putea ea s-o facă.

"Aveai nevoie de timp, Wendy."

"Pentru ce?"

"Cred că... să vezi care din noi vrea să se căsătorească."

"Ce spui, Jack?"

"Cred că te cer de soție."

Nunta. Tatăl ei venise. Mama ei, nu. Și ea a descoperit că nu se moare din asta, mai ales dacă îl avea pe Jack alături. Apoi a venit Danny, minunatul ei fiu.

A fost cel mai bun an, cel mai bun pat. După ce s-a născut Danny, Jack i-a găsit o slujbă de dactilografă pentru vreo șase profesori de engleză — teste, subiecte de examen, notițe, liste bibliografice. Până la urmă a ajuns să bată la mașină un roman al unuia din profesori, roman care nu a fost publicat niciodată... spre bucuria foarte personală și extrem de ireverențioasă a lui Jack. Slujba asta i-a adus patruzeci dolari pe săptămână și a urcat amețitor până la șizeci în timpul celor două luni cât a lucrat la romanul fără succes. Și-au cumpărat prima mașină, un Buick vechi de cinci ani, cu scăunel de copil în mijloc. Minunat, promițător pentru niște tineri căsătoriți. Datorită lui Danny s-a împăcat cu mama ei, împăcare în permanență tensionată și niciodată fericită, dar totuși o împăcare.

Întotdeauna când îl ducea pe Danny în vizită mergea fără Jack. Și nu-i spunea niciodată lui Jack că mama ei îl reînfășa pe Danny, se încrunta văzând cum îi pusese Jack scutecele, detecta acuzator primele semne de erupție pe fundulețul copilului. Mama ei nu spunea niciodată nimic deschis, dar în orice caz mesajul era transmis: prețul pe care începuse să-l plătească pentru împăcare, (și pe care probabil că îl va plăti întotdeauna) era sentimentul că nu este o mamă bună. Era felul în care mama sa o culpabiliza în continuare.

În timpul zilei Wendy stătea acasă și făcea gospodărie, îl hrănea pe Danny în bucătăria scăldată în soare a apartamentului lor cu patru

camere, își asculta discurile pe picupul vechi pe care îl avea din liceu. Jack venea acasă pe la trei (sau la două, dacă nu ținea ultimul curs) și, în timp ce Danny dormea, o ducea în dormitor și acolo se ștergeau orice temeri.

Noaptea, când ea bătea la mașină, el scria sau își pregătea cursurile. Uneori, când ieșea din dormitor, unde era mașina de scris, îi găsea pe amândoi adormiți pe canapeaua din birou, Jack doar în chiloți iar Danny întins confortabil pe pieptul soțului ei, ținându-și degetul mare în gură. Îl pune pe Danny în pătuț și apoi citea ce scrisese Jack înainte de a-l trezi ca să meargă în dormitor să se culce.

Cel mai bun pat, cel mai bun an.

"Într-o zi soarele o să strălucească și în curtea mea..."

Pe atunci, Jack nu bea atât de mult. Sâmbăta seara obișnuiau să vină unii din colegii săi studenți, cu care încingea discuții pe diferite teme, cu o ladă de bere alături. Ea lua rareori parte la aceste dezbateri, pentru că specialitatea ei era sociologia, iar a lui engleza. Și ei discutau dacă jurnalele lui Pepys erau istorie sau literatură, analizau poezia lui Charles Olson; uneori citeau ce scriseseră fiecare. Astea erau subiectele. Plus încă o sută. Nu, o mie. Nu simțea nici o dorință să participe; îi era suficient să stea în balansoar lângă Jack, care ședea pe jos cu picioarele încrucișate, cu o bere într-o mână, iar cu mâna cealaltă mângâindu-i gamba sau glezna.

Concurența de la UNH era cumplită și asta îl copleșea pe Jack. Scria o oră în plus în fiecare seară. Așa își făcuse programul. Întrunirile de sâmbăta constituiau o terapie necesară. Îl eliberau de tensiunea care, altfel, s-ar fi tot acumulat în el, până când ar fi explodat.

După ce și-a susținut lucrarea de diplomă a obținut postul de la Stovington, mai mult datorită navelor sale — patru dintre ele fuseseră publicate până atunci — una chiar în revista *Esquire*. Își amintea destul de bine ziua aceea: i-ar fi trebuit mai mult de trei ani ca s-o uite. Aproape că aruncase plicul crezând că e o ofertă publicitară. Deschizându-l însă, a aflat că în el era o scrisoare în care se spunea că revista *Esquire* ar dori să publice nuvela lui Jack: "În legătură cu găurile negre" la începutul anului următor. Urmau să plătească nouă sute de dolari, nu pe publicare, ci pe acceptarea ofertei. Banii ăștia reprezentau aproape jumătate de an de bătut la mașină și se repezise la telefon, lăsându-l pe Danny în scăunelul lui înalt, să se holbeze după ea, cu fața mângâiată de cremă de mazăre și piure.

Jack a venit acasă de la universitate după numai trei sferturi de oră, cu mașina încărcată cu șapte prieteni și un butoiș cu bere. După un toast formal (și Wendy a băut un pahar, deși, în mod obișnuit nu-i plăcea berea), Jack a semnat scrisoarea de acceptare, a pus-o în plic și a ieșit s-o pună la cutie. Când s-a întors, s-a oprit în prag și a spus pe un ton serios: "Venii, vidi, vici". Urale și aplauze. La 11 noaptea, când butoișul se golise, Jack și doi prieteni care se mai puteau ține pe picioare, au plecat să dea o raită prin baruri.

L-a luat deoparte în vestibulul de la parter. Ceilalți doi se aflau deja în mașină lălăind un vechi cântec de luptă din New Hampshire. Jack stătea în genunchi, încercând să-și lege șireturile de la mocasini.

— Jack — a spus ea — n-ar trebui. Nu poți nici măcar să-ți legi șireturile, darmită să conduci.

Atunci el s-a ridicat și i-a pus calm mâinile pe umeri:

— În noaptea asta aș putea să zbor și în lună dacă aș vrea.

— Nu. Nu, pentru toate nămețele din lume, nu.

— Mă întorc devreme.

Dar s-a întors la 4 dimineața, mormăind și împleticindu-se pe scări, trezindu-l pe Danny. A încercat să liniștească copilul și l-a scăpat pe jos. Wendy s-a repezit în cameră, gândindu-se înainte de orice altceva ce ar fi

crezut mama ei dacă ar fi văzut vânătaia — Dumnezeu să-i ajute pe amândoi — și l-a ridicat pe Danny, s-a așezat în balansoar cu el în brațe, mângâindu-l, liniștindu-l. Se tot gândise la mama ei toate cele cinci ore cât Jack lipsise, se gândise la ce a prezis mama ei când a spus că Jack nu e bun de nimic. *Idei mărețe* — spusese mama ei. *Sigur. Cozile de la centrele de asistență socială sunt formate numai din tâmpiți cu educație și idei mărețe.* Nuvela din *Esquire* îi dădea sau nu dreptate mamei ei? *Winnifred, nu ții bine copilul. Dă-mi-l mie.* Oare nu-și ținea bine nici bărbatul? Din ce alt motiv și-ar fi sărbătorit el bucuria în afara casei? Un fel de teroare disperată își făcuse loc în sufletul ei, și nu s-a gândit niciodată că el ieșise în oraș din motive care n-aveau deloc de-a face cu ea.

— Felicitări, a spus, legănându-l pe Danny care aproape adormise din nou. Poate i-ai provocat un traumatism.

— E doar o vânătaie.

Era îmbufnat acum, voia să se căiască, așa, ca un băiețel.

Pentru o clipă a simțit că-l urăște.

— Poate — a spus ea printre dinți. Poate nu.

O auzise de atâtea ori pe mama ei folosind același ton cu tatăl ei, că i s-a făcut deodată frică și greață.

— Cum mai seamănă flica cu mama! a mormăit Jack.

— Du-te la culcare! a țipat ea atunci-un strigăt de teamă amestecată cu mânie. Du-te la culcare, ești beat!

— Nu-mi spune ce să fac.

— Jack... te rog, n-ar trebui... să...

Nu mai avea cuvinte.

— Nu-mi spune ce să fac — a repetat el morocănos și s-a dus în dormitor.

Ea a rămas singură în balansoar, cu Danny adormit în brațe. Cinci minute mai târziu, sforăitul lui Jack plutea până în sufragerie. Atunci a dormit prima oară Wendy pe canapea.

Acum se răsuci în pat, ațipită deja. Mintea ei, eliberată de orice ordine coerentă în apropierea somnului, pluti peste primul an petrecut la Stovington, peste înrăutățirea constantă a situației, care a cunoscut punctul culminant în ziua când soțul ei i-a rupt brațul lui Danny, până ajunse la acea dimineață foarte specială, la micul dejun.

Danny era afară, se juca în nisip cu camioanele lui, cu mâna încă în ghips.

Jack, la masă, palid și ursuz, cu o țigară tremurându-i între degete. Ea se hotărâse să-i spună că vrea să divorțeze. Reflectase la această chestiune de șase luni, de fapt, dinainte de incidentul cu brațul lui Danny; luase în considerație toate consecințele posibile. Își tot spunea că s-ar fi hotărât mai demult, dacă nu ar fi fost copilul la mijloc, dar nu era adevărat. Visa în nopțile lungi, când Jack nu era acasă, și în vise îi apărea întotdeauna mama ei și propria-i nuntă.

("Cine o încredințează pe femeia aceasta?" Tatăl ei, în picioare, în costumul lui cel mai bun, care nu era chiar așa de bun — era comis voiajor pentru o fabrică de conserve care chiar atunci era în pragul falimentului — și chipul său obosit, cât de bătrân părea, cât de palid: "Eu").

Chiar și după acest accident — dacă îi puteai spune accident — ea nu fusese în stare să rostească cuvântul, să recunoască în sfârșit că toată căsătoria ei nu era decât un eșec. Așteptase, sperând în mod stupid că se va întâmpla o minune, nu doar cu el ci și cu ea. Dar nu avusese loc o confruntare fățișă. Un pahar înainte de a pleca la Academie. Două sau trei beri în timpul prânzului de la Stovington House. Trei sau patru pahare cu martini înainte de cină. Alte cinci sau șase pahare în timp ce corecta

lucrările. Sfârșitul de săptămână era și mai rău. Noapțile petrecute în oraș cu Al Shockley erau și mai rele. Nu-și închipuise niciodată că putea exista atâta durere într-o viață de om sănătos. Îi era rău tot timpul. Cât era vina ei? Întrebarea o tot obseda. Se simțea așa cum trebuie să se fi simțit și mama ei. Așa cum trebuie să se fi simțit și tatăl ei. Uneori, când se simțea ea însăși, se întreba cum se va simți Danny și se temea de ziua când el va fi îndeajuns de mare ca să-și dea seama a cui e vina. Și se întreba unde să se ducă. Nu se îndoia nici o clipă că mama ei o s-o primească și nu se îndoia nici o clipă că după numai șase luni de refăcut scutecele, de regătit și/sau reprogramat mesele lui Danny, de descoperit hainele lui Danny schimbate, sau părul tăiat, sau cărțile care mamei ei i s-ar fi părut nepotrivite, aruncate în vreun ungher al podului... după numai șase luni de întâmplări din astea, ar fi făcut o criză de nervi în toată regula. Și mama ei ar fi bătut-o condescendent pe mână și i-ar fi spus pe un ton care s-ar fi voit alintător: "Deși nu este vina ta, numai tu ești de vină. N-ai fost niciodată pregătită. Ți-ai dat arama pe față când te-ai băgat între mine și tatăl tău."

"Tatăl meu, tatăl lui Danny. Al meu, al lui"

("Cine o încredințează pe femeia aceasta? Eu". Mort de inimă după șase luni).

În noaptea dinainte de dimineața aceea memorabilă a stat trează până când a venit el acasă, gândindu-se, ajungând la această hotărâre.

Divorțul era necesar, își spunea. Mama și tatăl ei n-aveau nici o legătură cu asta. Așa cum nici o legătură nu aveau nici sentimentele ei de vinovăție pentru căsnicia lor ratată și nici sentimentul de nepotrivire în propria ei căsnicie. Era necesar pentru binele fiului ei și pentru ea însăși, dacă ar fi fost să salveze ceva din tinerețea ei care nu se sfârșise încă. Ce scriau pustii pe ziduri era crud, dar adevărat. Soțul ei era un bețiv. Avea o fire urâtă pe care nu și-o mai putea controla atât de bine acum, când bea atât de mult și nici nu mai putea să scrie. Accident sau nu, i-a rupt mâna lui Danny. Urma să-și piardă și slujba, dacă nu anul acesta, atunci anul următor. Deja observase câteva priviri compătimitoare din partea soțiilor unor colegi de-ai lui Jack. Își spunea că a rezistat cât a putut acestei căsătorii nenorocite. Acum trebuie să renunțe la ea. Jack o să aibă dreptul să-i viziteze și ea o să-i ceară sprijin material numai până când o să-și găsească ceva de lucru și o să stea pe propriile-i picioare — și asta trebuie să se întâmple foarte repede, pentru că nu știe cât timp va mai fi în stare Jack să le plătească pensia, s-o facă cu cât mai puțină amărăciune. Dar trebuie să se sfârșească.

Tot gândind așa, Wendy a căzut într-un somn superficial, neliniștit, bântuit de chipurile părinților ei: "Nu știi să faci altceva decât să strici familiile" — îi spunea mama ei. "Cine o încredințează pe femeia aceasta?" — întreabă preotul. "Eu" — răspunse tatăl ei. Dar în soarele strălucitor al dimineții următoare a simțit același lucru. Cu spatele la el, cu mâinile cufundate până la încheieturi în apă caldă, a început să vorbească:

— Vreau să-ți vorbesc despre ce este mai bine pentru Danny și pentru mine. Poate și pentru tine. Cred că trebuia să stăm de vorbă mai demult.

Și atunci el a spus ceva ciudat. Se așteptase să-i descopere mânia, să-i provoace amărăciunea, să-l audă învinuind-o. Se așteptase să-l vadă repezindu-se ca un nebun spre bar. Dar nu era pregătită la acest răspuns blând, aproape fără intonație, care nu-i semăna deloc. Era de parcă acel Jack cu care trăise vreme de șase ani nu se mai întorsese acasă cu o noapte înainte — și fusese înlocuit de un personaj nepământean pe care ea nu-l cunoștea.

— Vrei să faci ceva pentru mine? Un serviciu?

— Care? (a trebuit să-și controleze vocea și să nu-i tremure).

— Să vorbim de azi într-o săptămână. Dacă o să mai vrei.

Și ea a consimțit. Cuvântul a rămas nerostit, plutind între ei. În toată acea săptămână s-a întâlnit cu Al Shockley mai mult ca oricând, dar se întorcea devreme acasă și nu mirosea a băutură. Ea își închipuia că simte mirosul, dar nu era adevărat. A urmat o altă săptămână. Și apoi alta.

Comitetul nu a votat în favoarea divorțului. Oare ce se întâmplase? Se mai întreba încă și nu avea nici cea mai mică idee. Subiectul era tabu. Jack era ca un om care privise după colț și văzuse acolo un monstru la pândă, ghemuit printre oasele uscate ale victimelor sale. Băutura a rămas în bar, nu s-a mai atins de ea. Wendy s-a gândit de mai multe ori să arunce sticlele, dar până la urmă a renunțat, de parcă acest gest ar fi distrămat o vrajă necunoscută.

Și mai era și Danny.

Dacă simțea că nu-și cunoaște soțul, atunci avea o teamă aproape respectuoasă față de copilul ei: un fel de frică superstițioasă care nu putea fi definită,

În pragul somnului acum, își aminti clipa în care Danny s-a născut. Era întinsă pe masa de nașteri, scăldată în sudoare, părul lipit de cap, picioarele desfăcute pe suporturile mesei

(și era puțin amețită din cauza gazului din care tot îi dădeau să inhaleze; la un moment dat mormăise chiar că se simte ca o reclamă pentru violul în grup, iar asistenta, o femeie în vârstă, care probabil că asistase la nașterea atâtor copii cât ar fi fost suficienți să populeze un liceu, a râs până n-a mai putut)

cu doctorul între picioarele ei, iar sora într-un colț aranjând instrumentele și fredonând ceva. Durerile ascuțite, ca cioburile, erau din ce în ce mai dese și de câteva ori chiar a țipat, cu toată rușinea pe care o simțea.

Apoi doctorul i-a spus pe un ton sever că trebuie să ÎMPINGĂ, și așa a și făcut, și atunci a simțit că i se ia ceva. Era un sentiment clar și distinct, un sentiment pe care nu-l va uita niciodată — ceva care "i s-a luat". După aceea doctorul a ținut copilul cu capul în jos și ea i-a văzut sexul micuț și și-a dat imediat seama că este băiat — și, în timp ce doctorul bâjbâia după masca de oxigen, a văzut și altceva, ceva atât de îngrozitor încât a găsit putere să țipe din nou, deși crezuse că nu mai poate.

"Nu are față!"

Bineînțeles că avea față, fața dulce a lui Danny, iar căița care i-o acoperise la naștere se afla acum într-un borcan. Nu credea în superstițiile astea vechi, dar totuși a păstrat-o. Nu credea deloc, dar băiețelul ei fusese neobișnuit de la bun început. Nu credea în premoniții, dar...

"A avut Tati un accident? Am visat că Tati a avut un accident".

"Ceva" îl schimbuse. Și nu-și dădea seama că dorința ei de a divorța făcuse asta. Ceva se întâmplase înainte de dimineața aceea. Ceva se întâmplase în timpul somnului ei agitat. Al Shockley i-a spus că nu se întâmplase nimic, absolut nimic, dar și-a ferit privirea când i-a răspuns, și, dacă era să dea crezare bârfelor de la facultate, și Al pusese băutura în cui.

"A avut Tati un accident?"

Poate a avut parte de o ciocnire întâmplătoare cu destinul, și nimic altceva, mai concret. A citit ziarul din ziua aceea și cel din ziua următoare mult mai atent decât de obicei, dar nu a găsit nimic care să poată avea vreo legătură cu Jack. Dumnezeu s-o ajute, dar căutase un accident cu fuga de la locul faptei sau un scandal într-un bar sau... cine știe? Cine voia să știe? Dar n-a venit nici un polițist să pună întrebări sau cu un mandat în buzunar care îl împuternicea să ia mostre pentru analize din vopseaua Volkswagenului lor. Nimic. Numai schimbarea de o sută optzeci de grade a soțului său și întrebarea somnoroasă a lui Danny:

"A avut Tati un accident? Am visat..."

A rămas cu Jack din cauza lui Danny; mult mai mult decât ar fi vrut să recunoască atunci când era trează, dar acum, aproape adormită, putea să admită față de ea însăși că Danny îi aparținea lui Jack, aproape de la început. Așa cum și ea fusese a tatălui ei, aproape de la început. Nu-și amintea ca Danny să-și fi vomitat mâncarea pe cămașa lui Jack. Jack îl putea convinge să mănânce după ce ea renunța, dezgustată, chiar atunci când lui Danny îi apăreau dinții și era clar că îl dor gingiile când mestecă. Când pe Danny îl dureau stomacul trebuia să-l legea aproape o oră până când să se liniștească; Jack îl ridica numai în brațe, înconjura de vreo două ori camera cu el și Danny adormea pe umărul lui, ținându-și degetul în gură.

Nu-l deranja să-i schimbe scutecele, nici măcar pe acelea pe care el le numea "livrări speciale". Ore în șir putea să-l salte pe Danny pe genunchi, să-i facă umbre chinezești pe perete, să se strâmbe la el, până când pe bebeluș îl apuca sughițul de atâtea chicoteli. Prepara diferite rețete și i le administra fără greș, și-l bătea apoi pe spate, până când Danny termina de râgâit.

Îl lua pe Danny în mașină, încă de când era mititel, și mergea cu el să cumpere ziare sau o sticlă cu lapte sau cuie de la fierărie. Îl dusese pe Danny la meciul de fotbal Stovington-Keene când Danny avea numai șase luni și Danny a stat nemișcat pe genunchii lui tot timpul meciului, înfășurat într-o pătură, cu un fanion Stovington strâns în pumnul mic și dolofan.

Își iubea mama, dar era fiul tatălui său.

Și n-a simțit ea oare, în permanență, împotrivirea mută a lui Danny la toată povestea asta cu divorțul? Se gândea la toate astea în bucătărie, răsucindu-le pe toate părțile, așa cum răsucea cartofii în mână când îi curăța pentru cină. Și se întorcea și-l vedea stând pe un taburet, privind-o cu ochi care păreau și înfricoșați și acuzatori. Când se plimba cu el prin parc se oprea uneori, o apuca de mâini și o întreba — o interoga aproape: "Mă iubești? Îl iubești pe Tati?" Și, derutată, ea dădea din cap sau spunea: "Sigur că da, dragule". Atunci el alerga spre eleșteul cu rațe, făcându-le să măcăie speriate și să bată din aripi, înnebunite în fața atacului său, lăsând-o să se holbeze uimită după el.

Au fost chiar momente când i s-a părut că hotărârea ei de a discuta măcar problema cu Jack se topea, nu din cauza propriei slăbiciuni, ci în fața voinței fiului său.

"Nu cred în chestii din astea".

Dar în somn le credea și în timpul somnului, când sămânța soțului ei i se usca pe coapse, simțea că ei trei fuseseră sudați unul de celălalt pentru totdeauna — și că dacă treimea lor ar fi să fie distrusă, aceasta ar fi putut surveni numai din exterior.

Multe din părerile ei se hrăneau din dragostea ei pentru Jack. Nu încetase niciodată să-l iubească, decât poate numai în perioada aceea întunecată care a urmat "accidentului" lui Danny. Și își iubea fiul. Mai mult decât orice îi iubea când erau împreună, când se plimbau sau se jucau sau stăteau pur și simplu. Capul mare al lui Jack, și cel mic al lui Danny, aplecate atent asupra revistelor cu benzi desenate, în timp ce împart o sticlă de Coca-Cola. Era fericită când erau toți împreună și spera din tot sufletul ca acest post de îngrijitor de hotel de care îi făcuse Al rost lui Jack va însemna pentru ei începutul unei vieți noi.

"Și vântul se va înteți, iubitule,

Și-mi va pulbera tristețea..."

Blând și dulce și melancolic, cântecul îi reveni în minte și stăruie, însoțind-o într-un somn mai adânc, unde orice gând înceta, iar chipurile întâlnite în vis nu mai erau ținute minte.

7. În alt dormitor

Danny se trezi speriat cu bubuitul încă răsunându-i urechi, împreună cu vocea aceea sălbatică, mânioasă, de om beat care striga răgușit: leși și ia-ți doctoria! O să te gălesc! O să te gălesc!

Numai că acum bubuitul nu era decât ritmul nebunesc al inimii sale, iar singura voce din noapte nu era decât sunetul îndepărtat al unei sirene de poliție.

Stătea nemișcat în pat, urmărind pe tavan umbrele frunzelor mișcate de vânt. Se împleteau, dând naștere unor forme asemănătoare cu iedera și lianele din junglă, asemănătoare cu modelul țesut în covoarele persane. Era îmbrăcat în pijama, dar între pijama și piele îi apăruse o flanelă lipicioasă de transpirație.

— Tony? șopti. Ești aici?

Nici un răspuns.

Se dădu jos din pat, se duse în picioarele goale, ușor, fără zgomot, la fereastră și privi afară, spre strada care acum era tăcută și nemișcată. Era ora două dimineață.

Nu era nimic acolo, decât trotuare pe care zburdau frunzele gonite de vânt, mașini parcate și felinarul cu gâtul lung din colț vizavi de benzinăria lui Cliff Brice. Nemișcat, cu gluga pe cap, felinarul arăta ca un monstru dintr-un spectacol cu extraterestri.

Se uită de-a lungul străzii, încordându-și privirea ca să-l descopere pe Tony, dar nu era nimeni acolo.

Vântul oftă prin copaci, iar frunzele căzute se îngrămădiră la rigolă și în jurul mașinilor parcate. Sunetul era slab și trist iar băiatul se gândi că s-ar putea să fie singura ființă din Boulder suficient de trează ca să-l audă. Singura ființă omenească, cel puțin. Nu avea cum să știe ce altceva mai putea fi acolo, în noapte, furișându-se înfometat prin umbră, stând la pândă și adulmecând aerul.

"O să te gălesc! O să te gălesc!"

— Tony? șopti el din nou, dar fără mare speranță.

Numai vântul îi răspunse, de data aceasta cu o rafală mai puternică, împrăștiind frunzele pe acoperișul înclinat de sub fereastra sa. Unele din ele poposeau în streășină și rămâneau să se odihnească acolo, ca niște balerini obosiți.

"Danny... Danniei..."

Tresări la sunetul vocii atât de cunoscute și se aplecă peste fereastră, sprijinindu-se cu mâinile de pervaz. Se pare că, odată cu vocea lui Tony, într-un chip cu totul și cu totul misterios întreaga noapte prinsese viață, șoptind chiar și atunci când vântul tăcea, frunzele erau nemișcate, iar umbrele încremenite. I se păru că vede o umbră întunecată lângă stația de autobuz, dar era greu de spus dacă era adevărată sau numai o festă pe care i-o jucau ochii.

"Nu te duce, Danny..."

Atunci vântul începu din nou să bată, făcându-l să clipească, iar când deschise ochii, umbra din stație dispăruse... dacă fusese într-adevăr acolo. A mai stat la fereastră

(un minut? o oră?)

încă un timp, dar n-a mai văzut nimic. În cele din urmă se întoarse în pat, se ghemui sub pături și urmări cum umbrele aruncate de felinarul extraterestru se transformă într-o junglă încâlcită de plante carnivore care nu voiau altceva decât să se strângă în jurul lui, să-i sugă viața și să-l târască în întuneric, acolo unde numai sclipea un singur cuvânt stacojiu:

Partea a doua ZIUĂ ÎNCHIDERII

8. Panorama hotelului Overlook

Mămica era îngrijorată.

Nu credea că gărgărița o să reușească să facă drumul prin munți și se temea că vor fi forțați să se oprească la marginea șoselei, unde ar fi putut fi loviți de o altă mașină. Danny era însă mai optimist: dacă tăticul lui crede că gărgărița o să facă acest ultim drum, atunci probabil că așa va fi.

— Aproape am ajuns — spuse Jack.

Wendy își împinse spre spate părul de la tâmplă:

— Slavă domnului.

Stătea pe scaunul din dreapta, cu un roman de Victoria Hoit în poală, dar întors cu fața în jos. Era îmbrăcată cu rochia albastră care lui Danny i se părea cea mai drăguță. Avea guler marinăresc și o făcea să pară foarte tânără, ca o adolescentă în pragul absolvirii liceului. Tăticul își tot punea mâna pe piciorul ei, iar ea râdea și i-o dădea la o parte, spunând: Șterge-o!

Pe Danny îl impresionau munții. Odată Tăticul i-a dus să vadă munții de lângă Boulder, numiți Flatirons, dar aceștia erau mult mai mari, iar pe cel mai înalt dintre ei se putea vedea un strat subțire de zăpadă despre care tăticul le-a explicat că nu se topește aproape niciodată.

Și acum erau practic în munți, nu se mai învârtteau în jurul lor. Stânci abrupte se ridica în jur, atât de înalte că de-abia le puteai vedea vârful, când îți scoteai capul pe fereastra mașinii. Când plecaseră din Boulder, temperatura era peste 25 de grade.

Acum, la amiază, aerul de aici era tare și rece, ca în Vermont în noiembrie, și Tăticul dăduse drumul la radiator... nu că ar fi funcționat cine știe ce. Au trecut pe lângă câteva semne pe care stătea scris: CAD STÂNCI — (Mămica i le citise pe toate) și deși Danny așteptase cu nerăbdare să vadă stânci căzând, n-a căzut nici una! Nu încă.

Cu o jumătate de oră în urmă trecuseră pe lângă un alt semn despre care Tăticul a spus că era foarte important: INTRARE ÎN TRECĂTOAREA SIDEWINDER și Tăticul a spus că numai până la semnul acesta ajungeau iarna plugurile de zăpadă. Mai încolo drumul este prea abrupt. Iarna se închidea șoseaua, de la orașelul Sidewinder, prin care tocmai trecuseră, până în Buckland, statul Utah.

Acum treceau pe lângă alt semn.

— Ce zice, Mami?

— Zice: VEHICULELE CARE MERG CU VITEZĂ REDUSĂ SĂ FOLOSEASCĂ BANDA DREAPTĂ. Adică noi.

— Gărgărița o să reușească — zise Danny.

— Te rog, Doamne — spuse Mămica și-și încrucișă degetele. Danny privi în jos la sandalele ei și văzu că-și încrucișase și degetele de la picioare. Chicoti. Ea îi zâmbi, dar el știa că încă mai era îngrijorată.

Drumul urca șerpuind în curbe sinuoase, iar Jack schimbă viteza de la a patra la a treia iar apoi la a doua. Gărgărița strănută și protestă. Wendy își fixează privirea pe acul indicator al vitezometrului care coborî de la patruzeci la treizeci, la douăzeci, unde rămase tremurând, cu părere de rău parcă.

— Pompa... începu ea cu timiditate.

— Pompa o să mai funcționeze vreo trei mile — se răsti Jack.

Peretele de stâncă din partea dreaptă dispăruse, dezvăluind o vale care părea a coborî până în inima pământului, tivită cu molizi și pini de un verde închis. Pinii se contopeau cu stâncile cenușii, care coborau abrupt sute de metri. Wendy văzu o cascadă rostogolindu-se peste stânci, soarele de amiază sclipind în apă, ca un peștișor de aur prins într-o plasă albastră. Munții erau foarte frumoși, dar erau și foarte duri. Nu credea că acești munți iartă prea multe greșeli. Un presentiment aducător de nenorociri îi înțepă inima, ca un junghi. Mai departe la vest, în Sierra Nevada, grupul lui Donner s-a înzăpezit și, ca să nu moară, s-au dedat la acte de canibalism. Da. Munții nu iartă prea multe greșeli.

Cu o smucitură, Jack schimbă viteza de la a doua la întâia și ei continuă să urce cu mare greutate, motorul gărgăriței bătând voinicește.

— Știi, spuse Wendy, nu cred că am văzut mai mult de cinci mașini de când am ieșit din Sidewinder. Și una din ele era limuzina hotelului.

Jack dădu aprobator din cap:

— Se ducea direct la aeroportul Stapleton din Denver. Deja sunt niște petice de gheață în spatele hotelului. Așa zice Watson și pentru mâine se prevăd ninsori aici, sus. Oricine călătorește acum prin munți ar dori să rămână pe o șosea principală, ca să fie sigur că nu se înzăpezește. Ar fi bine ca afurisitul ăla de Ullman să mai fie la hotel. Cred că mai e.

— Ești sigur că au aprovizionat bine cămara? întrebă ea, gândindu-se încă la grupul lui Donner.

— Așa mi-a spus. A zis că Hallorann o să ți-o arate. Hallorann e bucătarul.

— Aha, murmură ea, uitându-se la vitezometru. Indicatorul coborâse de la 15 la 10 mile pe oră.

— Uite, acolo e vârful. Jack arată la câteva zeci de metri în fața lor. E o bifurcație și puteți vedea hotelul de acolo. O să trag pe dreapta ca să las și gărgărița să se odihnească puțin.

Se uită peste umăr la Danny, care stătea pe un maldăr de pături:

— Ce zici, amice? S-ar putea să vedem și niște căprioare. Sau niște caribu.

— Sigur, Tati.

Volkswagenul se chină mai sus și mai sus. Vitezometrul coborî până la limita de 5 mile pe oră și motorul începuse deja să se înece, când Jack trase pe dreapta

("Ce e semnul ăla mămico?"

"BIFURCAȚIE" — citi ea conștiincioasă).

și apăsă frâna de siguranță.

— Haideți — spuse și coborî din mașină.

Se îndreptară spre parapet.

— Ți-a e.

Pentru Wendy, a însemnat descoperirea adevărului într-un clișeu; i s-a oprit respirația. O clipă nu a fost în stare să respire din nou, priveliștea o lăsase cu gura căscată. Stăteau în apropierea unuia dintre piscuri. În fața lor — cine știe cât de departe? — un munte încă și mai mare se înălța la ceruri, cu vârful crestat și de-abia întrezărit, acum aureolat de soarele care începuse să coboare spre apus. Întreaga vale se întindea sub ei, curbele amețitor de abrupte pe care le urcaseră, chinuind biata gărgăriță,

și și-a dat seama că dacă o să se mai uite în jos, o să i se facă greață și până la urmă o să verse. Imaginația se învioră în aerul clar, neluând în seamă frâiele rațiunii, și a privi în jos însemna a te vedea, neajutorată, cum cazi și cazi și cazi, cerul și pantele făcând schimb de locuri, țipătul scăpându-ți de pe buze ca un balon care plutește leneș, în timp ce părul și rochia ți se ridică în vânt...

Își smulse privirea din contemplarea abisului și privi în direcția în care arăta Jack. Văzu șoseaua agățându-se de piscul ca o turlă de catedrală, îndreptându-se spre nord-vest, dar într-o pantă mai domoală. Mai sus, părând înfipti chiar în peretele de stâncă, pinii severi făceau loc unei pajiști întinse, și chiar în mijlocul acesteia se afla hotelul, dominând peisajul. Hotelul *Overlook*. Privindu-l, își regăsi respirația și vocea:

— O, Jack, este superb!

— Așa este — Ullman crede că aceasta este cea mai frumoasă priveliște din America. Nu-mi prea pasă mie de părerea lui, dar cred că aici s-ar putea... Danny, Danny, ce s-a întâmplat?

Wendy îl caută cu privirea și teama ei neașteptată de a nu i se fi întâmplat ceva rău șterse orice altceva, minunat sau nu. Se repezi înspre el. Se ținea strâns de parapet și privea înspre hotel, cu chipul cenușiu, desfigurat. Ochii aveau privirea aceea pierdută, premergătoare leșinului.

Îngenunche lângă el și încercă să-l liniștească punându-i mâinile pe umeri.

— Danny, ce...?

Jack apărură lângă ea:

— Cum te simți, amice? Îl scutură puțin și ochii lui Danny se limpeziră.

— Mi-e bine, Tăticule, n-am nimic.

— Ce s-a întâmplat, Danny — întreabă ea. Te-a luat amețeala, iubitule?

— Nu. Mă... gândeam doar. Îmi pare rău. N-am vrut să vă sperii.

Privi la părinții săi, îngenunchiați în jurul lui și le oferi un zâmbet mic, nedumerit:

— Poate că din cauza soarelui. Soarele mi-a intrat în ochi.

— O să ajungem la hotel și o să bei un pahar cu apă — zise tatăl.

— Bine.

Înapoi în gărgăriță, care-și continua travaliul, pe o pantă mai blândă acum, Danny continuă să se uite printre capetele părinților lui la sporadicele apariții ale hotelului *Overlook*, cu ferestrele sale orientate spre apus, care reflectau soarele.

Acesta era locul pe care îl văzuse prin perdeaua de ninsoare viscolită, locul întunecat și plin de zgomote amenințătoare, în care o siluetă hidoasă, dar familiară, îl căuta de-a lungul coridoarelor lungi. Locul despre care îi povestise Tony. Îl avertizase. Aici era. Indiferent ce reprezenta AMIRC, aici era.

9. Plecarea

Ullman îi aștepta chiar în spatele ușilor mari, demodate. Dădu mâna cu Jack și înclină doar capul, foarte rezervat, către Wendy, poate fiindcă observase cum oaspeții întorceau capetele după ea când intrase cu părul ei auriu revărsându-i-se peste umerii rochiei aceleia simple, marinărești. Rochia se oprea, modest, la trei centimetri deasupra genunchilor, dar nu aveai nevoie să vezi mai mult ca să-ți dai seama că sunt niste picioare frumoase.

De fapt, Ullman se purtă frumos numai cu Danny, dar Wendy mai văzuse asta. Danny părea a fi un copil care îi atrăgea și pe cei cărora, în mod obișnuit, nu le plăceau deloc copiii.

Se aplecă puțin din mijloc și-i întinse mâna lui Danny. Danny dădu mâna cu el, într-un mod foarte oficial, fără să zâmbească.

— Fiul meu, Danny, zise Jack. Și soția mea, Winnifred.

— Mă bucur să vă cunosc. Câți ani ai, Danny?

— Cinci, domnule.

— Așa mic și știe deja să zică "domnule". Ullman zâmbi și se uită la Jack. E bine crescut.

— Sigur că e bine crescut — zise Jack.

— Și doamna Torrance.

Făcu aceeași mică plecăciune și, timp de o clipă de uimire absolută, Wendy a fost convinsă că are de gând să-i sărute mâna. Aproape că i-a întins-o și el i-a luat-o, dar i-a strâns-o numai o fracțiune de secundă în mâinile sale, mici și uscate și netede. Și ea a fost convinsă că și le pudrează.

În hol era mare foială. Aproape fiecare din scaunele demodate, cu spătar înalt, era ocupat. Băieți de serviciu intrau și ieșeau cu valize, la recepție era coadă.

La dreapta lor, spre o ușă dublă, se afla un șemineu demodat, în care ardeau acum bușteni de mestecăn. Pe o sofa, trasă aproape de vatra căminului, se aflau așezate trei călugărițe. Vorbeau și zâmbeau, ținându-și bagajele în poală, așteptând să se micșoreze coada de la recepție. În timp ce Wendy le urmărea, izbucniră într-un hohot tineresc de râs. Simți cum și buzele ei sunt atinse de un zâmbet timid; nici una din ele nu putea să aibă mai puțin de șaiszeci de ani.

Zgomotul de fond îl alcătuiau zumzăitul constant al discuțiilor, sunetul stins al clopoțelului argintat de lângă ghișeul casieriei, când era atins de unul din cei doi recepționeri de serviciu, strigătul ușor neliniștit:

"Următorul, vă rog!". Toate acestea îi aminteau de luna de miere petrecută cu Jack la New York, la Beekman Tower. Pentru prima oară și-a permis să creadă că, într-adevăr, poate de asta aveau nevoie: o perioadă mai lungă petrecută împreună, rupți de lume, un fel de lună de miere petrecută în familie. Îi zâmbi cu tandrețe lui Danny, care se holba sincer la toate cele din jurul său. Altă limuzină, gri ca o vestă de bancher, tocmai plecase din fața hotelului

— Ultima zi a sezonului — spuse Ullman. Închiderea. E întotdeauna agitată, o adevărată nebunie. V-am așteptat să veniți pe la ora trei, domnule Torrance.

— Am lăsat mașina să se odihnească înainte de a se hotărî să facă o criză de nervi — zise Jack. I-a trecut până la urmă.

— Ce noroc pe capul dumnevoastră. Aș vrea să vă arăt hotelul, puțin mai târziu, și, desigur că Dick Hallorann îi va arăta doamnei Torrance bucătăria. Dar mă tem că...

Unul din recepționeri se apropie, atât de furios încât părea că vrea să-și smulgă părul din cap.

— Scuzați-mă, domnule Ullman...

— Da, ce este?

— Doamna Brant — spuse stingherit funcționarul. Nu vrea să-și plătească nota decât cu cărțile ei de credit American Express. I-am explicat că nu mai acceptăm American Express de anul trecut, dar dânsa nu vrea...

Ochii funcționarului se opriră asupra familiei Torrance, apoi înapoi la Ullman. Dădu din umeri.

— Mă ocup eu de asta.

— Mulțumesc, domnule Ullman.

Funcționarul se întoarse la biroul său, unde un cuirasat de femeie înfolfită într-o haină lungă de blană și având la gât un fel de șarpe boa din pene negre, protesta vehement:

— Vin la *Overlook* din 1955 — îi spunea ea recepționarului zâmbitor, care tot ridica din umeri. Am continuat să vin chiar după ce al doilea soț al meu a murit de inimă pe terenul ăla imposibil de crichet — îi spuseseam că era prea mult soare în ziua aceea — și niciodată..., repet, niciodată, nu am plătit cu altceva decât cu cărțile mele de credit American Express. Chemați și poliția dacă vreți! Arestați-mă! Și atunci chiar voi refuza să plătesc cu altceva decât cu cărțile de credit American Express. Repet...

— Scuzați-mă, zise domnul Ullman.

Îl privi cum traversează holul, atinge respectuos cotul doamnei Brant, și apoi își întinde mâinile și dă din cap aprobator când ea își îndreaptă tirul asupra lui. Ascultă înțelegător, aprobă din nou și spuse ceva. Pe chipul doamnei Brant apăru un zâmbet triumfător, se întoarse spre nefericitul recepționar și spuse, suficient de tare încât s-o audă toată lumea:

— Slavă Domnului că există măcar un funcționar în hotelul ăsta care n-a devenit un ticălos desăvârșit.

Îi îngădui lui Ullman, care abia îi venea până la umăr, s-o ia de braț și s-o conducă în biroul său.

— Mamă, mamă — zâmbi Wendy. Uite un filfizon care-și merită salariul.

— Dar nu-i place de doamna aia — interveni Danny. Numai se preface că o place.

Jack surâse:

— Sunt convins că așa e, amice. Dar cu lingușeala se ung roțile lumii.

— Ce-i aia lingușeală?

— Lingușeală — zise Wendy — este atunci când tăticul spune că-i plac noii mei pantaloni galbeni când, de fapt, lui nu-i plac, sau atunci când spune că nu-i nevoie să slăbesc vreo cinci kilograme.

— Aha, adică să mințim doar așa, ca să ne distrăm.

— Cam așa ceva.

O privea atent acum și zise:

— Ești drăguță, mămico.

Se încruntă nedumerit când părinții săi schimbă o privire deasupra capului său și izbucniră în râs.

— Ce-i drept, Ullman nu a făcut risipă de lingușeală cu mine — zise Jack. Hai la fereastră. Am senzația că toți se uită la noi cum stăm în mijlocul holului. Nu mi-am închipuit că o să fie atâta lume aici în ziua închiderii. M-am înșelat.

— Ești tare frumușel — spuse ea și au râs din nou, Wendy acoperindu-și gura cu o mână.

Danny nu înțelegea, dar totul era în regulă. Părinții săi se iubeau. Danny se gândi că hotelul acesta îi amintește mamei sale de alt loc, unde ea fusese fericită. Ar fi dorit să-i placă și lui la fel de mult, și își tot repeta că nu toate lucrurile pe care i le arăta Tony se adevereau. O să aibă grijă. O să fie atent în caz că apare ceva care se cheamă Amirc. Dar nu va spune nimic decât dacă va fi neapărat nevoie. Pentru că ei erau fericiți, râdeau, și gândurile lor nu erau rele.

— Ce priveliște! spuse Jack.

— A! Minunat! Danny, uită-te!

Dar lui Danny nu i se părea că priveliștea era minunată. Nu-i plăceau înălțimile; îl amețeau.

În fața terasei care acoperea întreaga lungime a hotelului, se întindea o peluză îngrijită (în partea dreaptă era o pajiște netedă) care cobora spre o piscină uriașă. O plăcuță pe care scria *ÎNCHIS* era așezată la un capăt al piscinei; "Închis" era un semn pe care-l putea citi singur, așa cum putea citi *Stop*, *leșire*, *Pizza* și alte câteva.

După piscină, o alee pietruită șerpuia printre pui de pin, molizi și plop

de munte. Acolo era un semn pe care nu-l știa: CRICHET. Și sub el era o săgeată.

— Ce-i aia CR-I-CHE-T, Tati?

— Un joc. Se joacă într-o curte acoperită cu pietriș, nu cu iarbă. E un joc foarte vechi, Danny. Uneori se țin campionate aici.

— Cu ce se joacă?

— Cu un fel de ciocan cu mânerul scurt, iar capul are două părți. Una e din cauciuc tare, iar cealaltă e din lemn.

("Ieși afară, căcăciosule!")

— O să te învăț să joci, dacă vrei.

— O să vedem — zise Danny pe un ton ciudat, plat, care-i făcu pe părinții săi să se privească uimiți. S-ar putea să nu-mi placă.

— Dacă nu-ți place, amice, nu-i nevoie să joci. În regulă?

— Da.

— Îți plac animalele? îl întrebă Wendy. Asta e o grădină englezească.

Dincolo de aleea care ducea la terenul de crichet erau garduri vii, tunse în formă de diferite animale. Danny, care avea ochi buni, desluși un iepure, un câine, un cal, o vacă și un trio mai mare, ce păreau a fi niște lei care se jucau.

— Din cauza animalelor ăstora s-a gândit unchiul Al că mi s-ar potrivi slujba — îi spuse Jack. Știe că pe vremea când eram student am lucrat pentru o firmă de design peisagist. Adică aveau grijă de peluzele, tufele și gardurile vii ale clienților. Am îngrijit grădina englezească a unei doamne.

Wendy își puse o mână la gură și chicoti. Privind-o, Jack zise:

— Da, îi îngrijeam grădina englezească cel puțin o dată pe săptămână.

— Hai, șterge-o.

Wendy chicoti din nou.

— Era drăguț gardul ei viu, Tati? întrebă Danny — și la această întrebare amândoi încercară să-și înăbușe hohotele de râs. Wendy râdea cu atâta poftă, încât i-au dat lacrimile și a trebuit să-și scoată batista din geantă.

— Nu erau în formă de animale, Danny, răspunse Jack când se liniști. Erau cărți de joc. Pici și trefle, carouri și cupe. Dar gardurile vii cresc și...

("Crește" — spusese Watson... "nu, nu gardul viu, ci presiunea din cazan. Trebuie s-o urmărești tot timpul, dacă nu vrei să te trezești cu familia taman pe lună")

Se uitară la el nedumeriți. Zâmbetul îi pierise de pe buze.

— Tată?

Clipi, de parca revenea de foarte departe.

— Cresc, Danny și își pierd forma. Așa că trebuia să le tund o dată sau de două ori pe săptămână, până când se făcea frig și nu mai creșteau.

— Uite și un teren de joacă — zise Wendy. Ce băiețel norocos ești.

Terenul de joacă era în spatele grădinii englezești. Două tobogane, un scrânciob uriaș cu vreo șase leagăne fixate la diferite înălțimi, un tunel făcut din segmente tubulare de ciment, o groapă cu nisip și o casă de jucărie care era chiar copia în miniatură a hotelului *Overlook*.

— Îți place, Danny? îl întrebă ea.

— Sigur că da, zise Danny, sperând să pară mai entuziasmat decât se simțea.

— E mișto.

În spatele terenului de joacă era un gard de siguranță, după el se afla aleea pietruită care ducea la hotel, iar după acesta, mai departe, valea care se pierdea în pâcla albăstrie a înserării. Danny nu cunoștea cuvântul "izolare", dar dacă i l-ar fi explicat cineva, ar fi înțeles că asta simte. Și mai departe, întins în soarele care apunea, ca un șarpe lung și negru care s-a hotărât să ațipească puțin, era șoseaua care ducea înapoi la Boulder,

prin Trecătoarea Sidewinder. Drumul ăla o să fie închis toată iarna. La gândul ăsta a simțit că se sufocă și tresări puternic când tatăl său îi puse mâna pe umăr.

— O să-ți aduc imediat un pahar cu apă, amice. E cam prea mare agitație acum pe-aici.

— Sigur, Tăticule.

Doamna Brant ieși din birou și întreaga ei înfățișare părea a spune că fusese răzbunată. Câteva clipe mai târziu, doi băieți de serviciu care se cocoșaseră literalmente sub povara celor opt valize, o urmară în drumul ei triumfător spre ușa principală. Danny văzu prin fereastră cum un bărbat în uniformă gri și cu un fel de șapcă de căpitan îi aduse mașina argintie. Coborî din mașină, o salută și se repezi să deschidă portbagajul.

Și, într-una din sclipirile pe care le avea uneori, prinse un gând întreg al ei, unul care se deslușea foarte bine acum, față de amalgamul confuz de emoții și culori pe care-l recepționa de obicei în locurile aglomerate.

("aș vrea să ajung în pantalonii lui")

Fruntea lui Danny se încreți în timp ce-i urmărea pe hamali punându-i cuferele în portbagaj. Doamna îl privea cu atenție pe bărbatul în uniformă gri, care-i supraveghea pe băieți. De ce să vrea să ajungă în pantalonii lui? Îi era atât de frig cu haina aia lungă de blană pe ea? Și dacă îi era frig, de ce nu-și pusese pantalonii ei? Mămica lui purta pantaloni totdeauna iarna.

Bărbatul în uniformă gri închise portbagajul și se întoarse s-o ajute să urce în mașină. Danny se încordă, atent să vadă dacă ea o să-i zică ceva despre pantaloni, dar doamna zâmbi numai și-i dădu o bancnotă de 1 dolar bacșiș. O clipă mai târziu ea și mașina ei uriașă și argintie se îndepărtau.

S-a gândit să-și întrebe mama de ce doamna Brant ar fi vrut pantalonii omului acela, dar se hotărî că e mai bine să-și țină gura. Uneori, întrebări de felul ăsta te pot băga în bucluc. I se mai întâmplase așa ceva.

Se ghemui între părinții lui pe canapea și privi la oamenii de la recepție. Se bucura că tăticul și mămica lui erau fericiți, dar nu se putea abține să nu fie puțin îngrijorat. Pur și simplu nu avea încotro.

10. Hallorann

Bucătarul nu se potrivea absolut deloc imaginii pe care și-o făcuse Wendy despre șeful bucătăriei unui mare hotel. Mai întâi, un asemenea personaj era numit Bucătar-șef, nu pur și simplu bucătar — bucătăreasă era ea acasă când arunca într-o cratiță toate resturile de mâncare de cu o seară înainte și mai adăuga tăitei. Apoi, vrăjitorul gastronomic al unui loc cum era Overlook, ar fi trebuit să fie scund, plinuț, cu fața albă; ar fi trebuit să aibă o mustață neagră și subțire ca un actor din filmele muzicale ale anilor '40, ochi negri, accent franțuzesc și o fire detestabilă.

Hallorann avea ochi negri și atât. Era un negru înalt, ușor încărunit. Vorbea cu accentul dulce din sud și râdea mult, descoperind niște dinți mult prea albi și prea regulați ca să nu fie o proteză din colecția 1950 a firmei "Sears and Roebuck".

Tatăl ei avusese o proteză din asta, "Roebuckers" o numea el, și, din când în când, în timpul mesei o împingea cu limba și se strâmba la ea... Întotdeauna, își amintea Wendy acum, când mama ei era la bucătărie sau vorbea la telefon și nu-l putea vedea.

Danny se holbase cu uimire la uriașul acesta negru, îmbrăcat în serj albastru și apoi zâmbise când Hallorann l-a luat în brațe și i-a spus:

— Doar n-o să stai aici toată iarna.

— Ba da — răspunse Danny cu timiditate.

— Nu, o să vii la St. Pete cu mine și o să înveți să faci mâncare și o să mergi pe plajă în fiecare seară și o să cauți crabi. Da?

Danny se hlizi încântat și clătină din cap. Nu. Hallorann îl puse jos.

— Dacă ai intenția să te răzgândești, spuse grav Hallorann, aplecându-se spre el, grăbește-te. Peste o jumătate de oră voi fi în mașină. Peste două ore și jumătate voi fi la Aeroportul Stapleton International, Poarta 32, Concourse B, în orașul Denver, Colorado. După trei ore, voi închiria o mașină la Aeroportul Miami și voi fi în drum spre însoritul St. Pete, de-abia așteptând să-mi pun slipul de baie și să râd în sinea mea de fraierii care se înzăpezesc. Te prinzi, puștiule?

— Da, domnule, zâmbi Danny.

Hallorann se întoarse spre Jack și Wendy:

— Aveți un copil minunat.

— Așa credem și noi, zise Jack și-i întinse mâna. Eu sunt Jack Torrance. Soția mea Winnifred. Pe Danny l-ați cunoscut deja.

— Și a fost o adevărată plăcere. Doamnă, vi se spune Winnie sau Freddie?

— Wendy — surâse ea.

— OK. E chiar mai frumos. Vă rog urmați-mă. Pe aici. Domnul Ullman vrea să vizitați tot. Și asta vom și face. — Scutură din cap și zise printre dinți: Și ce fericit voi fi când voi scăpa de el.

Hallorann a început turul cu cea mai imensă bucătărie pe care Wendy o văzuse vreodată. Strălucea de curățenie. Toate suprafețele erau atât de frecate încât te orbeau. Era mai mult decât mare; pur și simplu te intimida. Mergea înainte alături de Hallorann, în timp ce Jack, care nu era deloc în elementul său, rămase puțin în urmă cu Danny. Pe perete, lângă o chiuvetă uriașă cu patru compartimente, era atârnată o placă cu instrumente de bucătărie — de la cuțite de tranșat carnea până la toporiști. Mai era o planșetă pentru frământat pâinea, la fel de mare ca masa lor din bucătăria din Boulder. Un alai uluitor de oale și cratițe din oțel inoxidabil atârnavă din tavan până în podea, acoperind un perete întreg.

— Cred că o să fiu nevoită să-mi însemn drumul de fiecare dată ca să nu mă rătăcesc — zise Wendy.

— Nu trebuie să vă simțiți copleșită — o liniști Hallorann. E mare, dar nu este decât o bucătărie. Nici n-o să fie nevoie să folosiți mare parte din chestiile astea. Ai grijă de curățenie. E tot ce-ți cer. Uite și mașina de gătit pe care aș folosi-o dacă aș fi în locul tău. Sunt trei mașini aici, dar asta e cea mai mică.

"Cea mai mică", gândi ea descurajată, privind-o. Avea douăsprezece arzătoare, două cuptoare obișnuite și un grătar deasupra căruia era un bazin încălzit în care puteai fierbe cârnați sau fasole; mai avea un alt grătar și un dispozitiv de încălzit mâncarea — plus un milion de cadrane și termometre.

— E alimentat numai cu gaz — zise Hallorann. Ai mai gătit cu gaz, Wendy?

— Da...

— Îmi place gazul — spuse el și aprinse unul din ochiuri. O flacără albastră prinse viață. O reglă cu o mișcare delicată, până când deveni doar un cerc luminos.

— Îmi place să văd flacăra la care gătesc. Vezi unde sunt butoanele pentru arzătoare?

— Da.

— Și cadranele cuptoarelor sunt marcate. Cuptorul meu preferat este cel din mijloc, pentru că pare a se încălzi cel mai uniform, dar poți să-l folosești pe oricare. Sau chiar pe toate trei.

— Parcă aş fi într-o reclamă — zise Wendy cu un râs tremurat.
Hallorann râse însă mult mai tare.

— Vino, te rog. Am lăsat lângă chiuvetă o listă cu toate alimentele. O vezi?

— Uite-o, mămico!

Danny îi aduse două foi de hârtie scrise mărunț pe ambele părți.

— Bun băiat — zise Hallorann, ciufulindu-i părul. Ești sigur că nu vrei să vii în Florida cu mine? Să înveți să gătești cei mai dulci creveți creole din lume?

Danny își acoperi gura cu mâinile și chicoti, apoi se retrase lângă tatăl sau.

— Voi trei aveți aici suficientă mâncare pentru un an — zise Hallorann. Avem o cămară, o cameră frigorifică, lăzi cu tot felul de legume și două frigidere. Haideți să vă arăt.

În următoarele zece minute Hallorann deschise lăzi și uși, descoperind alimente în cantități atât de mari, cum Wendy nu mai văzuse niciodată. Rezervele au uimit-o, dar nu au reușit s-o liniștească pe cât ar fi crezut — îi tot venea în minte grupul lui Donner, fără a se mai gândi la canibalism acum, (căci mâncarea era mai mult decât suficientă), ci fiind din ce în ce mai convinsă că intraseră într-o poveste foarte serioasă: când va veni iarna, nu vor mai putea pleca de-aici. Vor rămâne în hotelul acesta grandios, părăsit de toată lumea, mâncând mâncarea care le-a fost lăsată, aidoma unor personaje dintr-un basm și ascultând vântul care se înverșunează la streșinile lor înzăpezite. În Vermont, când Danny și-a rupt brațul

(când Jack i-a rupt brațul lui Danny)

a chemat salvarea formând numărul de telefon care era înscris pe o plăcuță lângă aparat. Salvarea a venit în zece minute. Mai erau și alte numere de telefon scrise pe plăcuță. Patrula de poliție putea ajunge în cinci minute, iar pompierii chiar mai repede, pentru că sediul lor se afla la trei străzi distanță de casa lor. Puteai chema un electrician dacă rămâneai fără lumină, un instalator, dacă ți se defecta dușul, un alt meșter dacă ți se strica televizorul. Dar ce se putea întâmpla aici sus, dacă Danny ar leșina și și-ar înghiți limba?

("Dumnezeule, ce gând!")

Sau dacă s-ar produce un incendiu? Sau dacă Jack ar cădea în puțul liftului și și-ar sparge capul? Sau dacă...?

("Sau dacă o să ne simțim minunat cu toții? — oprește-te, Winnifred!")

Hallorann i-a dus întâi în camera frigorifică, unde aburii respirației păreau niște balonașe nostime. Aici parcă venise deja iarna.

Hamburgeri în saci mari de plastic, de câte zece livre fiecare, doisprezece saci, patruzeci de găini întregi agățate de cârligele din pereții îmbrăcați în lemn. Cutii mari cu șuncă conservată, așezate ca jetoanele de poker, o duzină. Sub găini, zece bucăți mari de friptură de vită, zece bucăți de friptură de porc și o pulpă uriașă de miel.

— Ți place mielul, amice? Îl întrebă Hallorann cu un zâmbet larg.

— La nebunie — răspunse Danny prompt.

Nu mâncase miel niciodată.

— Știam că-ți place. Nu-i nimic mai bun într-o noapte friguroasă decât două felii de friptură de miel acoperite cu puțin jeleu de mentă. Aveți și jeleu de mentă aici. Mielul ușurează stomacul. Este o carne ușoară, fără toxine.

Din spatele lor, Jack întrebă cu mare curiozitate:

— De unde ai știut că îi spunem "amice"?

Hallorann se întoarse spre el:

— Poftim?

— Danny. Îi zicem "amice" uneori.

— Pare un puști prietenos, un amic, nu?
Își încreți nasul către Danny și plescăi din buze:
— Ei, cum merge treaba, amice?

Danny se hlizi și atunci Hallorann i-a mai spus ceva
("Ești sigur că nu vrei să mergi în Florida, amice?")

foarte deslușit. A auzit fiecare cuvânt. Îl privi uimit și puțin speriat pe Hallorann. Acesta îi făcu solemn cu ochiul și se întoarse să vorbească despre alimente.

Wendy își privi fiul peste umerii largi, îmbrăcați în serj albastru, ai bucătarului. Avea sentimentul straniu că ceva se petrecuse între ei, ceva ce ea nu putea înțelege.

— Aveți douăsprezece pachete cu cârnați, douăsprezece pachete cu slănină — spunea acum Hallorann. Cam atât despre carnea de porc. În sertarul acesta aveți douăzeci de livre de unt.

— Unt adevărat? Întrebă Jack.

— Cel mai bun.

— Nu cred că am mai mâncat unt adevărat de când eram copil, în orașul Berlin, New Hampshire.

— O să mănânci aici atâta unt, că o să ți se facă dor de margarină — zise Hallorann și râse. În lada asta e pâinea — treizeci de pâini albe, douăzeci negre. Încercăm să menținem un echilibru între rase, aici la *Overlook*. Știu că cincizeci de pâini n-or să vă ajungă, dar aveți tot ce vă trebuie ca să faceți pâine și eu zic că pâinea proaspătă e mult mai bună decât cea congelată.

— Aici, jos, e peștele. Hrană pentru creier, nu-i așa, amice?

— Așa e, mami?

— Dacă spune domnul Hallorann, iubiture, Wendy zâmbi.

Danny strâmbă din nas:

— Nu-mi place peștele.

— Aici greșești amarnic — zise Hallorann. Pur și simplu nu ai întâlnit niciodată nici un pește care să te placă el pe tine. Peștele de aici o să te placă mult, cinci livre de păstrăv curcubeu, zece livre de somn, cincisprezece conserve de ton...

— Da, îmi place tonul.

— Și cinci livre din cel mai dulce calcan care a înotat vreodată în mare. Băiete, la primăvară, o să-i mulțumești bătrânului... Pocni din degete de parcă ar fi uitat ceva. Cum mă cheamă? Cred că am uitat.

— Domnul Hallorann — zise Danny rânjind. Pentru prieteni, Dick.

— Așa e! Și pentru că tu ești un prieten, să-mi zici Dick.

Lăsându-se conduși într-un colț al camerei, Jack și Wendy se priviră nedumeriți, amândoi încercând să-și amintească dacă Hallorann le spusese care este prenumele său.

— Țsta l-am pus aici special pentru voi. Sper că vă face plăcere.

— O, n-ar fi trebuit — zise Wendy emoționată. Era un curcan de douăzeci de livre înfășurat într-o panglică roșie, cu fundă.

— Trebuie să mâncați curcan de Ziua Recunoștinței, Wendy — zise Hallorann pe un ton grav. Cred că pe undeva pe acolo este și un clapon pentru Crăciun. Fără îndoială că o să dați de el. Și acum hai să ieșim de aici, până nu facem pneumonie. Așa-i, amice?

— Așa-i!

Mai erau și alte minuni care-i așteptau în cămară. O sută de cutii cu lapte praf (Hallorann a sfătuit-o cu seriozitate să cumpere lapte proaspăt din Sidewinder pentru copil, cât timp acest lucru mai era posibil), cinci saci de câte douăzeci livre cu zahăr, cereale, borcane cu orez, macaroane, spaghetti, conserve cu fructe și salate de fructe, un coș mare plin cu mere proaspete, care umpleau camera cu aroma toamnei, stafide, prune și caise uscate ("Trebuie să mănânci de toate dacă vrei să fii fericit")

— hohotul de râs al lui Hallorann se ridică spre tavan, de unde, spânzurată de un lanț de fier, atârna o lampă demodată); o ladă mare plină cu cartofi și lăzi mai mici cu roșii, ceapă, napi, dovlecei și varză.

— După părerea mea... zise Wendy când au ieșit.

Dar văzând toate alimentele acelea, după ce ea cheltuia numai treizeci dolari pe săptămână pe mâncare, a fost atât de uimită, atât de impresionată, încât nu a mai fost în stare să spună care îi era părerea.

— Sunt puțin în întârziere — zise Hallorann uitându-se la ceas — așa că o să vă las să inspectați singuri dulapurile și frigiderele mai târziu, după ce vă instalați. Mai sunt brânzeturi, lapte condensat îndulcit, drojdie, praf de copt, un sac cu foi de plăcintă, banane încă necoapte...

— Oprește-te — spuse ea râzând și ridicând o mână. N-o să țin minte niciodată toate astea. Este extraordinar. Și îți promit să păstrez curățenia.

— Asta e tot ce-ți cer. Se întoarce spre Jack. Bănuiesc că domnul Ullman și-a făcut numărul povestindu-ți despre șobolanii de aici?

Jack rânji:

— A zis că se poate să fie câțiva în pod și domnul Watson mi-a spus că poate mai sunt câțiva și în subsol. Trebuie să sunt tone de hârtii acolo, dar nu am văzut să fie roase.

— Watson ăla — zise Hallorann, clătinând din cap cu un fel de tristețe batjocoritoare. N-are gura cea mai spurcată din câți oameni ai cunoscut?

— E o figură, în felul său — consimți Jack.

Pentru că omul cu gura cea înai spurcată dintre câți cunoscuse, fusese propriul său tată.

— E păcat — continuă Hallorann, conducându-i înapoi spre ușile batante care dădeau în sala de mese a hotelului. Familia lui a avut bani. Asta s-a întâmplat demult. Bunicul sau străbunicul lui Watson — nu mai țin bine minte care a construit locul ăsta.

— Mi s-a spus.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Wendy.

— N-au reușit. Watson v-ar spune povestea de două ori pe zi dacă i-ați da voie. Bătrânul avea o idee fixă. Cred că a decăzut tocmai din cauza locului ăstuia. A avut doi băieți și unul din ei a murit într-un accident de călărie pe-aici pe undeva, când hotelul tocmai se construia. Asta trebuie să se fi întâmplat prin 1908 sau 1909. Nevasta bătrânului a făcut o gripă și a murit și n-au mai rămas decât bătrânul și băiatul cel mic. Au sfârșit prin a fi îngrijitori în același hotel pe care ei îl construiseră.

— Păcat — zise Wendy.

— Ce s-a întâmplat cu el? Cu bătrânul? întrebă Jack.

— Și-a băgat din greșeală un deget în priză și s-a terminat cu el. Cândva, la începutul anilor '30, înainte ca hotelul să se închidă pentru zece ani din cauza crizei.

— În orice caz, Jack, ți-aș fi foarte recunoscător dacă v-ați uita și prin bucătărie după șobolani. Dacă vedeți vreunul... puneți curse, nu otravă.

Jack clipi:

— Sigur că da. Cui i-ar trece prin cap să pună otravă în bucătărie?

Hallorann râse batjocoritor:

— Cui? Domnului Ullman. Asta a fost ideea lui strălucită toamna trecută. Și i-am zis: "Ce-ar fi să ne reîntâlnim, domnule Ullman, cu toții la primăvară și eu să pregătesc cina noastră tradițională pentru noaptea de deschidere — care se întâmplă să fie somon cu un sos delicios — și toată lumea se îmbolnăvește și doctorul vine și vă zice: Ullman, ce dracu' ai făcut? Optzeci din cei mai bogați oameni din America s-au intoxicat cu otravă de șobolani!"

Jack izbucni într-un râs zgomotos:

— Și Ullman ce-a zis?

Hallorann își plimbă limba prin gura, de parcă ar fi avut niște resturi

de mâncare rămase printre dinți.

— A spus: "Pune curse, Hallorann".

Acum răsăra cu toții, chiar și Danny, deși nu-și dădea prea bine seama care e poanta, decât că era vorba despre domnul Ullman, care uita că totuși nu le știa pe toate.

Au traversat apoi sufrageria, acum părăsită și tăcută, cu ferestrele ei imense prin care se vedeau piscurile acoperite cu zăpadă. Fețele albe de masă fuseseră acoperite cu câte o folie din plastic dur, transparent. Covorul, rulat acum, fusese ridicat într-un colț, unde stătea ca o santinelă de gardă.

În fața acestei camere uriașe se afla o pereche de uși duble, ca niște aripi de liliac, deasupra cărora scria cu litere aurite, demodate: *Salonul Colorado*.

Urmărindu-i privirea, Hallorann îi spuse lui Jack:

— Dacă ești băutor, sper că ți-ai adus propriile provizii. Locul ăla e gol ca-n palmă. Știi, a fost petrecerea personalului azi-noapte. Și acum fiecare cameristă și hamal, inclusiv eu, umblăm de colo-colo cu capul cât o baniță.

— Nu beau — zise tăios Jack.

Se întoarseră în hol.

Plecaseră foarte mulți în jumătatea de oră pe care o petrecuseră în bucătărie. Holul începuse să capete înfățișarea părăsită cu care Jack bănuia că se vor familiariza destul de curând. Scaunele cu spătar înalt erau goale. Plecaseră și călugărițele de lângă șemineu și chiar focul se stinsese, lăsând numai cărbunii încinși. Wendy aruncă o privire înspre parcare și văzu că rămăseseră numai câteva mașini.

Și s-a pomenit că-și dorește să se urce în Volkswagen și să se întoarcă la Boulder... sau oriunde altundeva.

Jack îl căută din priviri pe Ullman, dar acesta nu era în hol.

O cameristă tânără, cu părul blond-cenușiu strâns într-un coc la ceafă, se apropie de ei.

— Dick, bagajul tău e pe terasă.

— Mulțumesc, Sally. — O sărută pe frunte: îți doresc o iarnă bună. Am auzit că te măriți.

Când ea se îndepărtă, mișcând obraznic din șaolduri, Hallorann se întoarse spre familia Torrance:

— Trebuie să mă grăbesc dacă vreau să prind avionul. Vă doresc toate cele bune. Știu că o să vă simțiți bine.

— Mulțumim — zise Jack. Ai fost foarte amabil.

— O să am mare grijă de bucătărie, promise Wendy din nou. Distracție plăcută în Florida.

— Mă distrez întotdeauna.

Hallorann își puse mâinile pe genunchi și se aplecă spre Danny:

— Ultima șansă, puștiule. Vrei să vii în Florida?

— Cred că nu, zâmbi Danny.

— Bine. Vrei să mă ajuți să-mi duc valizele la mașină?

— Dacă îmi dă voie mămica.

— Poți să te duci — zise Wendy — dar mai întâi trebuie să-ți închei nasturii de la haină.

Se aplecă spre el, dar Hallorann fu mai iute, degetele sale mari și maronii mișcându-se cu o dexteritate uimitoare.

— Îl trimit înapoi imediat.

— Bine — răspunse Wendy, și-i conduse la ușă.

Jack încă îl mai căuta pe Ullman. Ultimul oaspete al hotelului *Overlook* se afla la recepție.

11. Strălucirea

Erau patru valize chiar în fața ușii. Trei uriașe, tare vechi, acoperite cu imitație de crocodil. A patra era un sac cu fermoar, supradimensionat, dintr-un material decolorat, în carouri.

— Cred că poți să-l ridici pe ăla, nu? îl întrebă Hallorann. Săltă cu o mână două valize, iar pe cealaltă și-o puse sub braț.

— Sigur, zise Danny. Îl apucă bine cu ambele mâini și-l urmă pe bucătar pe treptele terasei, încercând cu bărbăție să nu geamă și astfel să se dea de gol cât de greu îi era.

Începuse deja să bată un vânt de toamnă, aspru și pătrunzător; şuiera prin parcare, făcându-l pe Danny să închidă ochii în timp ce căra sacul lovindu-se cu el peste genunchi. Câteva frunze răătăcite alergau în cercuri pe asfaltul aproape pustiu acum, iar Danny se gândi pentru o clipă la noaptea aceea, cu o săptămână în urmă, când s-a trezit din coșmar și l-a auzit — sau, măcar, i s-a părut că-l aude — pe Tony spunându-i să nu vină aici.

Hallorann își puse valizele lângă portbagajul unei mașini Plymouth Fury — de culoare bej.

— Nu e o mașină prea grozavă — i se confesă lui Danny. Închiriată, Bessie a mea e dincolo, unde plec eu acum. E o mașină adevărată, un Cadillac 1950. O țin în Florida, pentru că e prea bătrână să mai urce munții. Ai nevoie să te ajut?

— Nu, domnule — răspunse Danny. Reușise să care sacul fără să geamă și acum îl puse jos cu un oftat adânc de ușurare.

— Bravo — zise Hallorann. Scoase un inel cu chei din buzunarul sacoului său din serj albastru și descuie portbagajul. În timp ce pune valizele înăuntru, Danny fu surprins să-l audă spunând:

— Strălucești, băiete. Mai tare decât oricare altul pe care l-am întâlnit în viața mea. Și împlinesc șaiszeci de ani în ianuarie.

— Hî?

— Ai un talent — Hallorann se întoarse spre el. Întotdeauna am numit talentul ăsta "strălucire". Așa îi spunea bunica mea. Și ea îl avea. Când eram copil, nu mai mare ca tine, stăteam cu ea în bucătărie și vorbeam mult fără să deschidem gura.

— Pe bune?

Hallorann zâmbi văzându-l pe Danny cu gura căscată, având întipărită pe chip o expresie de curiozitate aproape flămândă:

— Hai să stăm puțin în mașină. Vreau să-ți spun ceva. Trânti capacul portbagajului.

Din holul hotelului, Wendy Torrance își văzu fiul urcând în mașina lui Hallorann, în timp ce uriașul bucătar negru se strecură la volan. Un junghi ascuțit de teamă o străpunse și deschise gura să-i spună lui Jack ca Hallorann nu glumise când a spus că vrea să-l ia pe Danny în Florida — se pune la cale o răpire. Însă ei numai stăteau în mașină. De-abia putea distinge capul mic al fiului ei, întors atent spre capul mare al lui Hallorann. Chiar de la această distanță recunoștea poziția lui Danny — așa stătea când la televizor era ceva care-l fascina, sau când juca Popa-prostu' cu tatăl său. Jack, care încă îl mai căuta pe Ullman, nu observase nimic. Wendy, urmărind însă cu nervozitate mașina lui Hallorann, întrebându-se despre ce ar putea oare sta ei de vorbă, ce ar fi putut oare să-l intereseze atât de mult pe Danny.

În mașină, Hallorann spunea:

— Nu te simți puțin singur când te gândești că nu mai e nimeni ca tine?

Danny, care se simțise și înfricoșat și singur uneori, dădu din cap:

— Numai pe mine m-ai cunoscut? îl întrebă pe Hallorann.

Hallorann râse:

— Nu, copile. Dar tu strălucești cel mai tare.

— Sunt mulți din ăștia ca mine?

— Nu chiar mulți. Dar se întâmplă să dai peste ei. Sunt o grămadă de oameni care au un pic de strălucire. Habar nu au. Dar, ca prin minune cumpără flori când soțiile lor sunt indispușe, reușesc la examene pentru care nu au învățat, își dau seama cum se simt oamenii pe care-i întâlnesc. Am cunoscut vreo cincizeci, șaiszeci din ăștia. Dar numai vreo zece, inclusiv bunică-mea, *știa* că strălucesc.

— Maamă! zise Danny și căzu pe gânduri.

Apoi:

— O știi pe doamna Brant?

— Pe aia? întrebă ironic Hallorann. Nu strălucește, doar își trimite mâncarea înapoi de două-trei ori pe seară.

— Știu că nu strălucește — recunosc Danny cu sinceritate. Dar îl știi și pe omul cu uniformă gri care aduce mașinile?

— Pe Mike? Sigur, îl știu pe Mike. Ce-i cu el?

— Domnule Hallorann, de ce o fi vrut să intre în pantalonii lui?

— Ce spui, băiete? Despre ce vorbești?

— Păi, când îl privea, ea s-a gândit că ar vrea foarte mult să ajungă în pantalonii lui și eu m-am tot întrebat de ce...

Dar nu mai continuă. Hallorann își dăduse capul pe spate și din pieptul lui izbucnise un râs bogat, ale cărui hohote se rostogoleau în mașină ca o rafală de mitralieră. Mașina întreagă se zguduia de forța lui. Danny surâse nedumerit, și în cele din urmă, furtuna se domoli în sughițuri. Hallorann scoase din buzunarul de la piept o batistă mare de mătase ca un steag alb de pace și-și șterse ochii umezi.

— Băiete, zise el, râzând încă, o să știi tot ce e de știut despre specia umană înainte să împlinești zece ani. Nu știu dacă să te invidiez pentru asta.

— Dar doamna Brant...

— Dă-o-ncolo — zise — și să n-o întrebi nici pe mama ta. O să reușești numai s-o superi. Pricepi ce zic?

— Da, domnule.

Pricepea foarte bine. O supărase în felul acesta pe mama lui și altă dată.

— Doamna aia Brant e doar o bătrână murdară care are mâncărimi. Atât trebuie să știi. — îl cântări din ochi: Cât de departe ajungi, amice?

— Hî?

— Dă-mi un exemplu. Gândește către mine. Vreau să știu dacă ai cât de mult cred eu că ai.

— Ce vrei să gândesc?

— Orice. Numai gândește tare.

— Bine — zise Danny. Făcu o pauză, apoi își adună toată puterea de concentrare și o aruncă înspre Hallorann. Nu mai făcuse niciodată așa ceva și în ultima clipă instinctul se ridică și înmuie parte din forța brută a gândului — nu voia să-i facă rău domnului Hallorann. Și totuși, gândul țâșni din el ca săgeata, cu o forță pe care nu și-ar fi închipuit-o. S-a dus ca o minge aruncată în finala de baseball profesionist, ba chiar mai tare.

(Oh, sper să nu-l doară)

Iar gândul era: (!!! BUNĂ, DICK !!!)

Hallorann tresări și se izbi de spătarul scaunului. Maxilarele i se loviră unul de altul cu un zgomot puternic, iar din buza de jos începu să-i curgă sânge, Măinile i se ridicară fără voie la nivelul pieptului și apoi căzură la loc în poală. O clipă pleoapele i se zbătură parcă fără control și Danny se sperie.

— Domnule Haïlorann? Dick? Nu ți-e bine?

— Nu știu — zise Hallorann și râse tremurat. Sincer nu știu.

Dumnezeule, băiete, ești ca un pistol.

— Îmi pare rău, zise Danny și mai alarmat. Să-l aduc pe tata? Fug să-l aduc.

— Nu, mi-am revenit. E în regulă, Danny. Stai cuminte aici.. Mă simt un pic zguduit, atâta tot.

— Nu m-am gândit cât de tare pot — mărturisi Danny. Mi-a fost frică în ultima clipă.

— Slavă Domnului, altfel poate că mi-ar fi ieșit creierii prin urechi.

Observă panica de pe chipul lui Danny și zâmbi: Nu s-a întâmplat nimic rău. Tu ce ai simțit?

— Parcă eram un jucător bun de baseball, foarte bun, cel mai bun, și aruncam o minge — răspunse prompt.

— Ți place baseball-ul, nu?

Hallorann își masa ușor tâmplele.

— Lui tati și mie ne place echipa "Angels" — zise Danny. Echipa "Red Sox" în liga de est și "Angels" în liga de vest. Am fost la un meci între "Red Sox" și "Cincinnati" în cupa mondială. Eram mult mai mic atunci. Și tata era... — chipul lui Danny se întunecă și se tulbură.

— Era cum, Dan?

— Am uitat — zise Danny.

Vru să-și bage degetul în gură, ca să-l sugă, dar asta era o șmecherie de bebeluș. Își puse mâna la loc pe genunchi.

— Ți dai seama ce gândesc mămica și tăticul tău?

Hallorann îl urmărea cu atenție.

— Aproape întotdeauna, dacă vreau. Dar de obicei nu încerc.

— De ce?

— Păi... se opri încurcat. Ar fi ca și când aș trage cu ochiul la ei în dormitor când fac chestia aia din care ies copii. Știi chestia?

— Am întâlnit-o de câteva ori în viață — răspunse Hallorann pe un ton serios.

— Nu le-ar conveni. Și nu le-ar plăcea că trag cu ochiul la gândurile lor. Ar fi ceva murdar.

— Înțeleg.

— Dar știu ce simt — continuă Danny. N-am ce face. Și știu și cum te simți și tu acum. Te doare. Îmi pare rău.

— Mă doare doar capul puțin. Se poate și mai rău după o beție cruntă. Poți să citești gândurile altor oameni, Danny?

— Nu știu încă să citesc — decât câteva cuvinte. Dar tata a zis că o să ma învețe iarna asta. Tata îi învăța pe copii să scrie și să citească într-o școală mare. Îi învăța mai mult să scrie, dar el știe și să citească.

— Vreau să zic, poți să-ți dai seama ce gândește cineva?

Danny medită o clipă:

— Pot, dacă gândește tare — spuse în cele din urmă. Așa a fost cu doamna Brant și cu pantalonii. Sau cum a fost odată când eram cu mămica într-un magazin mare și era acolo un băiat care se uita la aparatele de radio și se gândea să ia unul fără să-l plătească. După aia s-a gândit: și dacă mă prind? Și după aia s-a gândit: Dar chiar că-l vreau. Și după aia s-a gândit iar că or să-l prindă. Înnebunea tot gândind așa și mă înnebunea și pe mine. Mami vorbea cu omul care vinde pantofi, așa că m-am dus la el și i-am zis: "Băiete, nu lua radioul ăla. Pleacă". Și atunci s-a speriat tare. A fugit.

Hallorann se hlizea cu un rânet larg:

— Cred și eu. Poți să mai faci și altceva, Danny? Prinzi numai gândurile și sentimentele sau mai e ceva?

Prudent:

— La tine mai e ceva?
— Câteodată — zise Hallorann. Nu prea des. Câteodată... câteodată am niște vise. Tu visezi, Danny?

— Câteodată — zise Danny — visez când sunt treaz. După ce vine Tony.

Degetul său vru din nou să intre în gură. Nu spusese decât părinților săi despre Tony. Își retrase mâna de la gură.

— Cine e Tony?

Și dintr-o dată Danny avu una din sclipirile acelea de înțelegere care-l speriau cel mai tare; era ca și când ai fi întrezărit brusc o mașinărie de neînțeles care ar fi putut fi inofensivă, sau ucigătoare. Era prea mic să știe. Era prea mic să înțeleagă.

— Ce se întâmplă? strigă el. Mă întrebi toate astea pentru că ești îngrijorat, nu-i așa? De ce ești îngrijorat din cauza mea? De ce ești îngrijorat din cauza *noastră*?

Hallorann îi apucă umerii mici între mâinile sale uriașe și întunecate.

— Oprește-te. Poate că nu-i nimic. Dar dacă totuși este ceva... atunci... ai ceva uluitor în cap, Danny. Trebuie să mai crești mult încă până când o să reușești să înțelegi. Deocamdată trebuie să fii curajos.

— Dar *nu înțeleg* lucrurile — izbucni Danny. Le *înțeleg*, dar *nu le înțeleg*. Oamenii... sunt lucruri și le simt și eu, dar nu știu ce sunt!. — Privi necăjit în jos: Aș vrea să știu să citesc. Uneori Tony îmi arată niște semne și nu pot să citesc aproape nici unul.

— Cine-i Tony? întrebă din nou Hallorann.

— Mămica și tăticui îl numesc "tovarășul meu invizibil de joacă" — spuse Danny, rostind cuvintele cu foarte mare grijă. Dar el e adevărat-adevărat. Cel puțin, eu cred că este. Câteodată, când mă forțez foarte tare să înțeleg niște lucruri, atunci vine. Și zice: "Danny, vreau să-ți arăt ceva". Și e ca și când aș leșina. Numai că... visez, așa cum ai spus.

Privi spre Hallorann și înghiți greu.

— Erau frumoase. Dar acum... nu-mi amintesc cum se cheamă visele care te sperie și te fac să plângi.

— Coșmaruri? întrebă Hallorann.

— Da. Așa. Coșmaruri.

— Despre locul ăsta? Despre hotelul *Overlook*?

Danny privi din nou la mâna cu degetul pe care ar fi vrut să-l țină în gură.

— Da — șopti.

Apoi continuă pe un ton pițigăiat:

— Dar nu pot să-i zic lu' tati și nici tu nu poți! Trebuie să aibă serviciul ăsta pentru că unchiul Al nu i-a putut face rost de altul și trebuie să-și termine piesa sau, altfel, s-ar putea să înceapă să facă iarăși Lucrul Rău și știu ce e aia, e atunci când *te îmbeți*, asta e, e ca atunci când el era beat tot timpul și ăsta era un Lucru Rău! Se opri, plângând aproape.

— Sssst!

Hallorann îl trase spre el și Danny își lipi obrazul de sacoul din serj aspru. Avea un iz de naftalină.

— E în regulă, fiule. Și dacă degetului tău îi place în gură, lasă-l să se ducă acolo unde îi place.

Dar chipul uriașului bucătar era tulburat. Spuse:

— Ce ai tu, fiule, eu numesc "strălucire", Biblia îi spune "viziuni", iar oamenii de știință îi spun "cunoaștere anticipată". Am citit despre fenomenul ăsta. L-am studiat. Indiferent cum l-ai numi, înseamnă a fi în stare să vezi viitorul. Înțelegi?

Danny dădu afirmativ din cap, cu chipul încă lipit de pieptul lui Hallorann.

— Mi-amintesc cea mai puternică strălucire pe care am avut-o

vreodată... Nici c-aș putea s-o uit. S-a întâmplat în 1955. Eram încă în armată, în Europa, în Germania de Vest. Mai era o oră până la cină și stăteam lângă chiuvetă, înjurând un trupete că tăia coaja prea groasă la cartofi. I-am zis: "Stai să-ți arăt cum tre' să faci". Mi-a întins cartoful și cuțitul și atunci a dispărut întreaga bucătărie. Bang! Pur și simplu a dispărut. Zici că-l vezi pe tipul ăsta, Tony, înainte... înainte să începi să visezi?

Danny dădu din cap.

Hallorann îl cuprinse de umeri:

— Eu simt miros de portocale. Toată după-amiaza aia simțisem mirosul și nu m-am gândit că ar fi ceva necurat, pentru că era în meniul din seara aia — aveam treizeci de lădițe cu portocale. Mirosul ne intrase în nări tuturor. O clipă am crezut că leșin. Și apoi am auzit o explozie și am văzut flăcări. Oamenii țipau. Se auzeau sirene. Și am mai auzit și un șuierat care nu putea fi decât de la abur. Apoi mi s-a părut că m-am apropiat puțin de ce se întâmpla acolo și am văzut un vagon de tren care deraia și era răsturnat și pe el scia *Căile ferate Georgia și Carolina de Sud* și am știut pe loc că fratele meu Carl fusese în trenul ăla care a deraiat și Carl murise. Pur și simplu. Apoi dispar toate și în fața mea e iar trupetele speriat și cu o figură cretină, întinzându-mi cartoful și cuțitul. Zice: "Ți-e rău don' sergent?". Și eu zic: "Nu. Fratele meu tocmai a murit în Georgia". Când am reușit în cele din urmă să dau de mama, mi-a spus cum se întâmplase. Numai că vezi tu, băiete, știam deja cum se întâmplase. Clătină ușurel capul, de parcă ar fi vrut să alunge amintirea și-l privi pe băiețelul care se uita la el cu ochii mari.

— Dar tu trebuie să ții minte atât: *Lucrurile astea nu se adevăresc întotdeauna*. Mi-amintesc că acum patru ani eram bucătar într-o tabără de copii lângă Long Lake, în Maine. Și tocmai așteptam să mă urc în avion, la Aeroportul Logan din Boston, când am început să simt miros de portocale. Prima oară în cinci ani. Așa că-mi zic: "Doamne, Dumnezeule, ce se mai întâmplă acum?" și m-am dus la toaletă și am intrat într-o cabină ca să pot să fiu singur. N-am leșinat, dar am început să am sentimentul, din ce în ce mai puternic acum, că avionul meu o să se prăbușească. După aia au dispărut și senzația și mirosul de portocale și am știut că s-a terminat. M-am întors în aeroport și mi-am schimbat biletul pentru un avion care decola cu trei ore mai târziu. Și știi ce s-a întâmplat?

— Ce? șopti Danny.

— *Nimic!* spuse Hallorann și râse. Se simți ușurat să-l vadă și pe băiețel cum zâmbește. — Absolut nimici. Amărâta aia de rablă a aterizat la timp fără să pățească nimic. Așa că, vezi... câteodată senzațiile astea nu înseamnă nimic.

— Aha!

— Sau la curse, de exemplu. Mă duc deseori la curse de cai, și pariez, și-mi merge destul de bine. Stau lângă bară când se pregătesc să mergă la linia de start și uneori simt puțină "strălucire" față de un cal sau altul. De obicei senzațiile astea mă ajută să-mi mergă bine. Întotdeauna îmi spun că o să vină ziua când o să câștig atât de mult dintr-o cursă că n-o să mai trebuiască să muncesc. Dar ziua aia n-a venit încă. Dar de mai multe ori m-am întors pe jos de la hipodrom acasă, și amărât rău, decât în taxi, cu portofelul plesnindu-mi de atâtea bancnote. Nimeni nu "strălucește" tot timpul, decât poate numai Dumnezeu din ceruri.

— Da, domnule — spuse Danny, gândindu-se la clipa când, aproape cu un an în urmă, Tony îi arătase un frățior mic de tot în pătuțul din casa lor din Stovington. Se bucurase foarte tare și așteptase răbdător, știind că o să dureze, numai că bebelușul cel nou n-a apărut niciodată.

— Acum ascultă-mă cu atenție — zise Hallorann, și îi luă mâinile în ale

sale. Am avut niște vise urâte cât am stat aici și am avut și niște senzații neplăcute. Am lucrat aici două sezoane și cred că de vreo zece-cincisprezece ori am avut... am avut coșmaruri. Și poate de vreo șase ori mi s-a părut că am văzut ceva. Nu, n-o să-ți spun ce-am văzut. Nu sunt pentru un băiețel ca tine. Sunt lucruri reale. Odată era vorba de animalele alea afurisite din gardul viu. Altă dată, a fost o cameristă, Dolores Vickery o chema, și strălucea și ea un pic, dar nu cred că ea știa asta. Domnul Ullman a dat-o afară... știi ce înseamnă asta, amice?

— Da, domnule, spuse Danny cu candoare. Tăticul meu a fost dat afară de acolo de unde era profesor și cred că din cauza asta suntem acum în Colorado.

— Ei, Ullman a dat-o afară pentru că ea a spus că a văzut ceva într-una din camerele unde... unde se întâmplase ceva. E vorba de camera 217 și vreau să-mi promiți că nu o să intri acolo, Danny. Deloc. Toată iarna. Ferește-te de camera aia.

— Bine — zise Danny. Te-a rugat doamna — camerista — te-a rugat să te duci acolo și să te uiți?

— Da, m-a rugat. Și era un lucru tare rău acolo. Dar... nu cred că lucrul ăla putea *face rău* cuiva, Danny, asta încerc să-ți spun. Oamenii care strălucesc văd uneori lucruri care *se vor întâmpla* și cred că există împrejurări când văd lucruri care *s-au întâmplat*. Dar lucrurile astea sunt ca pozele dintr-o carte. Ai văzut vreodată vreo poză într-o carte care să te sperie tare?

— Da, răspunse, gândindu-se la povestea lui *Barbă albastră* și la poza care o înfățișează pe noua soție a lui *Barbă-albastră* deschizând ușa și văzând capetele tăiate ale celorlate soții.

— Dar știai că nu-ți poate face rău, nu-i așa?

— Daaa... — zise Danny, destul de nehotărât.

— Ei, așa este și în hotelul acesta. Nu știu de ce, dar se pare că din toate nenorocirile care s-au întâmplat vreodată aici, mai există mici rămășițe pe ici pe colo, ca unghiile tăiate pe care le-ai ascuns sub covor. Nu știu de ce se întâmplă așa aici, pentru că nenorociri sunt în toate hotelurile din lume și am lucrat mult timp în alte locuri și n-am pățit nimic. Numai aici. Dar, Danny, îți repet, nu cred că lucrurile astea pot face rău cuiva.

Accentuă fiecare cuvânt din ultima propoziție, scuturându-l ușor pe Danny.

— Așa că dacă vezi ceva pe coridor, sau în vreo cameră, sau afară lângă gardul viu... uită-te în direcție opusă și când vei privi înapoi, lucrul rău nu va mai fi acolo. Pricepi ce-ți spun?

— Da — zise Danny.

Se simțea mult mai bine, alinat cumva. Se ridică un pic, îl sărută pe Hallorann pe obraz și-l strânse tare în brațe. Hallorann îl îmbrățișă și el. Apoi îl întrebă:

— Nu-i așa că părinții tăi nu strălucesc?

— Nu, nu cred.

— I-am pus la încercare, așa cum am făcut și cu tine — zise Hallorann. Mămica ta a tresărit un pic, foarte puțin. Cred că toate mamele strălucesc nițel, înțelegi, cel puțin când copiii lor cresc și-și pot purta singuri de grijă. Tatăl tău...

Hallorann făcu o pauză. Îl testase și pe Jack Torrance și pur și simplu nu-și dădea seama. Nu era dintre cei care să aibă strălucire dar nici nu putea să fie sigur că nu o are. Când a încercat să-l deslușească pe tatăl lui Danny a fost ceva... ciudat... de parcă Jack *ascundea ceva*. Și acel *ceva* ascuns era atât de adânc scufundat în ființa lui încât era imposibil de ajuns acolo.

— Nu cred că strălucește deloc — încheie Hallorann. Așa că nu-ți face

griji din cauza lor. Ai grijă de tine. *Nu cred că-i ceva aici care să-ți poată face vreun rău.* Trebuie doar să-ți păstrezi firea. OK?

— OK.

— Danny, hei, amice!

Danny privi în jur:

— Asta-i mama. Vrea să mă întorc. Trebuie să mă duc.

— Știu că trebuie — zise Hallorann. Distrează-te aici, Danny. Cât de bine poți, oricum.

— O să încerc. Mulțumesc, domnule Hallorann. Mă simt mult mai bine. Gândul zâmbitor îi pătrunse în minte:

("Dick, pentru prietenii mei")

("Da, Dick, OK")

Se priviră și Dick Hallorann îi făcu cu ochiul.

Danny deschise ușa. În timp ce se dădea jos din mașină, Hallorann îl strigă:

— Danny?

— Poftim?

— Dacă totuși ai necazuri... dă un țipăt. Un țipăt tare ca ăla de acum câteva minute. S-ar putea să te aud chiar din Florida. Și dacă te aud, vin într-o goană.

— Bine — zise Danny. Și zâmbi.

— Ai grijă, băiat mare ce ești.

— O să am grijă.

Danny trânti portiera și traversă în fugă parcare spre terasa unde Wendy stătea înfrigurată în bătaia vântului rece. Hallorann îi urmări cu privirea și zâmbetul i se șterse încet de pe buze.

Nu cred că există aici ceva care să-ți facă rău.

Nu *cred*.

Dar dacă se înșela? A știut că acesta este ultimul său sezon la *Overlook* de când văzuse lucrul acela în baia camerei 217. A fost mai îngrozitor decât orice poză din oricare carte, și de aici, din locul ăsta, băiețelul care alerga spre mama lui părea atât de mic...

Nu *cred*...

Privirea îi alunecă spre animalele din grădina englezească.

Porni brusc mașina — prea brusc — și plecă încercând să nu privească înapoi. Dar bineînțeles că se uită și bineînțeles că nu mai era nimeni pe terasă. Intraseră. De parcă Hotelul *Overlook* îi înghițise.

12. Marele tur

— Ce-ați vorbit, iubitele? îl întrebă Wendy când intrară înapoi în hotel.

— Nu mare lucru.

— Pentru așa puțin ați stat de vorbă destul de mult.

Dădu din umeri și Wendy descoperi paternitatea gestului. Cu greu ar fi putut Jack însuși să facă mai bine această mișcare. Și-a dat seama că n-o să scoată nimic de la Danny. Simți o puternică exasperare amestecată cu o dragoste încă și mai puternică: dragostea era neajutorată, exasperarea venea din sentimentul că era exclusă în mod intenționat. Câteodată, când erau toți trei împreună, ea se simțea exclusă, ca o figurantă care a nimerit din greșeală pe scenă tocmai când are loc acțiunea principală. Ei bine, nu vor fi în stare s-o excludă și iarna asta, bărbații ei exasperanți, vor fi prea înghesuiți aici. Și brusc, și-a dat seama că era geloasă pe apropierea dintre soțul și fiul ei și se simți rușinată. Sentimentul acesta era mult prea asemănător de cel pe care l-ar fi simțit propria sa mamă... mult prea asemănător ca s-o liniștească. Acum holul era gol, cu excepția

lui Ullman și a șefului recepției (erau la birou, făceau casa). Mai erau două cameriste care se îmbrăcaseră în pantaloni și jachete groase și care stăteau la ușa principală, cu valizele în jurul lor și mai era Watson, mecanicul. Acesta a surprins-o că-l privește și i-a făcut cu ochiul... era ceva obscen în gestul lui. Wendy privi repede în altă direcție. Jack stătea la fereastra de lângă restaurant și admira priveliștea. Părea visător și adâncit în gânduri.

Se pare că socoteala a fost corectă, pentru că Ullman închise calculatorul cu un pocnet autoritar, ștampilă banda și o puse într-o casetă mică. În sinea ei Wendy îl aplaudă pe șeful recepției care părea extrem de ușurat. Ullman părea genul de om care ar fi scos orice bănuț lipsă din pielea omului... fără măcar să verse o picătură de sânge. Era ca orice șef pe care ea l-a avut înainte — bărbat sau femeie. Dulce ca zaharină cu clienții, dar tiran meschin când se afla în culise cu angajații.

Wendy nu dădea doi bani nici pe Ullman, nici pe comportamentul său aferat.

Dar acum intraseră în vacanță iar bucuria de a fi în sfârșit liber era evidentă pe chipul recepționarului. Da, toată lumea era în vacanță, cu excepția ei, a lui Jack și a lui Danny.

Jack se îndreaptă spre recepție, făcându-le semn să-l urmeze.

Recepționarul, care intrase în birou, acum ieșise cu pardesiul pe umeri:

— Vă doresc o iarnă bună, domnule Ullman.

— Mă îndoiesc că o să am parte de așa ceva — spuse Ullman pe un ton neprietenos. Ne întâlnim pe 12 mai, Braddock. Nu mai devreme. Nu mai târziu.

— Da, domnule.

Braddock ocoli biroul, cu un aer sobru și demn, în deplină concordanță cu funcția pe care o ocupa, însă în clipa în care se află cu spatele la Ullman, rânji ca un școlar. Spuse ceva celor două fete care încă mai așteptau lângă ușă și fu însoțit de hohotul lor înăbușit de râs.

De-abia acum Wendy deveni conștientă de tăcerea care se lăsase. Se așternuse asupra hotelului ca o pătură groasă, înăbușind totul, mai puțin vântul de afară. De unde stătea, putea vedea biroul, curat ca în palmă acum, cu cele două mese goale și cele două fișete cenușii. Putea vedea și bucătăria imaculată a lui Hallorann, căci ușile batante fuseseră fixate cu pene de cauciuc.

— Cred că voi mai întârzia câteva minute ca să vă arăt Hotelul, spuse Ullman, și Wendy se gândi că aproape poți să distingi majuscula H în tonul lui Ullman. Trebuia s-o distingi.

— Sunt convins că soțul dumneavoastră va ajunge să cunoască destul de bine toate cotloanele acestui hotel, doamnă Torrance, dar fără îndoială că dumneavoastră și fiul dumneavoastră veți rămâne mai mult la parter și la primul etaj, unde este și locuința dumneavoastră.

— Fără îndoială, murmură Wendy cu modestie afectată, iar Jack îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Este un loc minunat — spuse Ullman cu entuziasm. Îmi place extraordinar de mult să-l prezint și altora.

"Sunt convinsă de chestia asta", gândi Wendy.

— Haideți să urcăm la etajul al treilea și apoi să coborâm — zise Ullman cu vioiciune în glas.

— Dacă vă reținem cumva... începu Jack să spună.

— Deloc. Am închis prăvălia. *Tout fini* sezonul acesta, cel puțin. Și am de gând să rămân peste noapte la Boulder — la hotelul Boulderado, desigur. Singurul hotel decent din partea aceasta a Denverului... cu excepția Hotelului *Overlook*, bineînțeles. Pe aici, vă rog.

Intrară împreună în ascensor. Era ornat cu arabescuri din cupru și

alamă, dar se clătină destul de mult la început, înainte ca Ullman să tragă grilajul, Danny se foi neliniștit, iar Ullman îi aruncă un zâmbet condescendent. Danny încercă să-i zâmbească și el, dar fără prea mult succes.

— Nu te teme omulețule. E sigur ca o casă.

— Așa era și transatlanticul *Titanic* — zise Jack privind în sus la globul de sticlă din tavanul ascensorului. Wendy își mușcă limba ca să nu zâmbească.

Însă Ullman nu găsi amuzantă remarca lui Jack. Închise brusc grilajul cu un zgomot strașnic:

— *Titanicul* a făcut o singură călătorie, domnule Torrance. Acest ascensor a făcut mii de călătorii de când a fost instalat, în 1926.

— Asta mă liniștește — zise Jack. — Îi zburli părul lui Danny: Avionul nu o să se prăbușească, amice.

Ullman trase de manetă, și timp de o clipă nu simțiră nimic decât tremurul de sub picioare și nu auziră decât scâncetul chinuit al motorului de dedesubt. Wendy își închipui că sunt toți patru prinși între etaje ca muștele într-o sticlă și că vor fi găsiți la primăvară... numai bucăți din ei... așa cum s-a întâmplat și cu grupul lui Donner...

("Încetează!")

Ascensorul începu să urce, la început vibrând și zornăind. Apoi mult mai lin. La etajul al treilea, Ullman îl opri brusc, dădu grilajul la o parte și deschise ușa. Cabina liftului era încă la vreo douăzeci de centimetri sub nivelul etajului. Danny se uită fix la diferența de înălțime între nivelul etajului al treilea și podeaua ascensorului, de parcă tocmai și-ar fi dat seama că lumea nu era totuși atât de normală pe cât i se spusese. Ullman își dresе vocea și mai ridică puțin cabina, oprind-o din nou cu o smucitură (tot cu vreo cinci centimetri mai jos) și toți urcară treapta aceasta pentru a ajunge la etajul trei. Eliberată de greutatea lor, cabina saltă chiar până la nivelul etajului, fapt care nu a fost deloc de natură s-o liniștească pe Wendy. Ea era hotărâtă să folosească numai scările, ori de câte ori va avea nevoie să urce sau să coboare. Și în nici un caz nu se vor urca toți trei împreună în drăcia asta șubredă.

— La ce te uiți, amice? Întreba Jack cu umor. Vezi vreo pată?

— Sigur că nu — se burzului Ullman. Toate covoarele au fost spălate cu șampon acum două zile.

Wendy privi și ea la traversa care acoperea holul. Drăguță, dar cu siguranță că ea nu ar alege așa ceva pentru căminul lor, dacă vor avea vreodată unul. Din lână, de un albastru tare, țesătura covorului părea a fi o scenă suprarealistă de junglă, plină de liane și copaci în care se îngrămădeau multe păsări exotice. Era destul de greu să-ți dai seama ce fel de păsări, pentru că desenul era făcut cu fire negre și nu puteai observa decât siluete.

— Îți place covorul? Îl întrebă Wendy pe Danny.

— Da, mami, răspunse el indiferent.

Holul era destul de lat. Tapetul era din mătase, de un albastru puțin mai deschis decât covorul. Făclii electrice erau așezate la intervale de patru metri și la o înălțime de aproape trei metri. Înceau să imite felinarele londoneze cu gaz, becurile fiind ascunse în globuri de sticlă mată, bej, prinse în benzi de fier.

— Îmi plac foarte mult — zise Wendy.

Ullman aprobă, satisfăcut:

— Domnul Derwent a pus să fie instalate în tot hotelul, după război — războiul al doilea, vreau să zic. De fapt aproape întreaga schemă de decorare a etajului al treilea a fost ideea lui. Acesta este numărul 300, Apartamentul Prezidențial.

Răsuci cheia în broasca ușilor duble din mahon și le deschise larg.

Priveliștea care putea fi contemplată prin ferestrele dinspre apus ale salonului le tăie respirația, ceea ce probabil că și intenționase Ullman. Zâmbi:

— Frumos, nu?

— Într-adevăr, zise Jack.

Fereastra ocupa aproape întregul perete al salonului și prin ea se vedea soarele între două piscuri de munte fierăstruite, aruncând o lumină aurie asupra stâncilor și asupra vârfurilor pudrate cu zăpadă. Norii din jurul acestei imagini de carte poștală erau și ei colorați în auriu, iar o rază de soare strălucea crepuscular prin brazii întunecați.

Jack și Wendy erau atât de adânciți în contemplarea priveliștii, încât nu-l observară pe Danny, care nu privea încremenit fereastra, ci tapetul de mătase cu dungi roșii și albe de pe peretele din stânga, unde se afla și ușa înspre dormitor. Iar exclamația lui, amestecată cu a părinților săi, nu avea nimic de-a face cu frumusețea.

Stropi foarte mari de sânge uscat, amestecați cu pete mici dintr-un fel de țesut cenușiu, acopereau tapetul. Lui Danny i se făcu rău. Semăna cu un tablou pictat cu sânge de un artist nebun, o schiță suprarealistă de portret al unui om îngrozit, schimonosit de durere, cu gura căscată și cu jumătate din țeastă pulverizată.

("Așa că dacă vezi ceva... uită-te în partea cealaltă și când o să te uiți înapoi, n-o să mai vezi nimic. Pricepi ce-ți spun?".)

Se uită intenționat înspre fereastră, având grijă să-și șteargă orice expresie de pe chip și, atunci când mama îl luă de mână, avu grijă să nu o strângă și nici să nu-i semnalizeze în vreun fel teroarea din suflet.

Directorul îi spunea tatălui său să aibă grijă să pună obloane la ferestre. Jack încuviința din cap. Cu grijă, încet, Danny privi din nou spre perete. Dispăruseră petele mari de sânge uscat. Dispăruseră și stropii mici și cenușii.

După aceea, Ullman îi conduse afară din apartament. Mămica îl întreabă dacă nu credea că munții sunt drăguți, Danny a răspuns că da, deși nu avea nici o părere despre munți, fie ei drăguți sau nu. În timp ce Ullman se pregătea să închidă ușa, Danny privi înapoi peste umăr. Pata de sânge era din nou acolo, numai că, de data aceasta sângele era proaspăt. Curgea pe perete. Ullman, privind direct acolo, povestea în continuare despre celebritățile care locuiseră în apartament. Danny și-a dat seama că își mușcase buza atât de tare încât acum sângera și el nici măcar nu simțise. Ajuns pe coridor, rămase puțin în urma celorlalți și-și șterse sângele cu dosul mâinii și se gândi la

(sânge)

(Oare domnul Hallorann a văzut sânge sau ceva și mai rău?)

("Nu cred că lucrurile astea îți pot face vreun rău".)

Toată ființa lui era umplută până la refuz de un urlet îngrozitor, pe care, însă, îl înăbuși. Mămica și tatălui lui nu puteau vedea asemenea lucruri. Nu le-au văzut niciodată. Nu o să zică nimic. Mămica și tatălui lui se iubeau și asta era ceva adevărat. Celelalte chestii erau ca pozele dintr-o carte. Unele poze erau înspăimântătoare, dar nu-ți puteau face rău.

"Nu-ți... puteau... face... rău".

Domnul Ullman le arătă apoi niște camere de la etajul al treilea, conducându-i prin coridoare întortocheate care formau un adevărat labirint. Nu erau decât "dulciuri" aici, zicea domnul Ullman, deși Danny nu vedea nici o bomboană nicăieri. Le-a arătat niște camere unde a stat odată o doamnă pe care o chema Marilyn Monroe, pe vremea când era măritată cu un domn pe care îl chema Arthur Miller. (Danny înțelese vag că Marilyn și Arthur au DIVORȚAT la puțin timp după ce au fost la Hotelul *Overlook*).

— Mami?

— Da, iubitele?

— Dacă erau căsătoriți, de ce aveau nume diferite? Tu și tati aveți același nume.

— Da, numai că noi nu suntem celebri, Danny — zise Jack. Femeile celebre își păstrează primul nume chiar după ce se căsătoresc, pentru că numele lor sunt sarea și piperul pentru ele.

— Sarea și piperul — zise Danny, complet dezorientat.

— Tata vrea să spună că oamenilor le plăcea să meargă la cinema și s-o vadă pe Marilyn Monroe — zise Wendy, dar s-ar fi putut să nu meargă s-o vadă pe Marilyn Miller.

— De ce? Ar fi aceeași doamnă. N-ar ști toți asta?

— Da, dar...

Wendy privi spre Jack neajutorată.

— Truman Capote a stat odată în camera aceasta — îi întrerupse nerăbdător Ullman. Deschise ușa. Deja lucram aici. Un om teribil de drăguț. Maniere europene.

Nu era nimic deosebit în nici o cameră (mai puțin absența dulciurilor despre care tot vorbea domnul Ullman), nimic de care Danny să se sperie. De fapt, la etajul trei nu mai era decât un singur lucru care l-a neliniștit puțin pe Danny, deși nu ar fi putut spune de ce! Lucrul ăsta era extingtorul de pe perete, pe care l-a văzut când s-au întors la ascensorul care avea ușa deschisă și care îi aștepta ca o gură plină cu dinți de aur.

Era un extingtor demodat, un furtun plat împăturit de câteva ori, cu un capăt racordat la o supapă mare și roșie, iar celălalt capăt terminându-se cu un cioc metalic. Furtunul împăturit era prins cu o bandă roșie din oțel și agățat într-un cui. Dacă se întâmpla să fie vreun incendiu, puteai da banda de oțel la o parte cu o izbitură puternică și furtunul era al tău. Atâta lucru putea și Danny să priceapă; își dădea repede seama cum funcționează tot felul de lucruri. Pe vremea când avea numai doi ani și jumătate, descuiase grilajul pe care Jack îl instalase în capul scărilor în casa lor din Stovington. Își dăduse seama cum funcționează broasca. Tăticul i-a spus că asta e ÎNDEMÂNARE. Unii oameni aveau ÎNDEMÂNARE și alți oameni nu aveau.

Extingtorul era ceva mai vechi decât celelalte pe care le văzuse — la creșă, de exemplu — dar nu era nimic neobișnuit în asta. Și totuși îl cuprinse un vag sentiment de neliniște, când l-a văzut acolo, încolăcit pe tapetul bleu, aidoma unui șarpe adormit. Și se bucură când dădură colțul și nu l-a mai văzut.

— Sigur că trebuie să pui obloane la toate ferestrele — spuse domnul Ullman când se urcară din nou în lift. Din nou cabina se scufundă puțin, tremurător, sub picioarele lor.

— Dar mai ales mă preocupă ferestrele de la Apartamentul Prezidențial. Ferestrele de acolo au costat patru sute douăzeci de dolari; și asta s-a întâmplat acum treizeci de ani. Ar costa de opt ori mai mult astăzi dacă ar trebui să le înlocuim.

— Voi pune obloane — spuse Jack.

Coborâră la etajul al doilea, unde erau și mai multe camere, iar coridoarele erau și mai întortocheate. Lumina de afară începuse să scadă repede, acum când soarele coborâse în spatele munților. Domnul Ullman le-a arătat vreo două camere și asta a fost tot. A trecut fără să încetinească pasul măcar pe lângă camera 217, camera despre care îi povestise Dick Hallorann și asupra căreia îl avertizase. Danny privi plăcuța obișnuită de pe ușă cu un soi de fascinație ciudată, înfiorată.

Apoi etajul întâi. Domnul Ullman nu le-a arătat nici o cameră aici până când aproape ajunseseră la scara acoperită cu un covor gros, scară care ducea în hol.

— Aici sunt camerele dumneavoastră — zise. Cred că o să vă placă.

Intrară. Danny încercă să-și dea curaj pentru orice ar fi fost înăuntru. Înăuntru nu era nimic.

Wendy Torrance simți un mare val de ușurare. Apartamentul Prezidențial, cu eleganța sa rece, depersonalizată, o făcuse să se simtă stângace și nelalocul ei — era foarte interesant să vizitezi o clădire istorică restaurată, care să aibă o plăcuță pe ușa dormitorului informându-te că acolo au dormit Abraham Lincoln sau Franklin D. Roosevelt, dar era cu totul altceva să te închipui pe tine și pe bărbatul tău întinși sub hectare de pânzeturi vechi și poate chiar făcând dragoste acolo unde cei mai mari bărbați ai acestei lumi au dormit pe vremuri (nu cei mai mari, cei mai puternici, se corectă ea). Dar apartamentul acesta era mai simplu, mai cald, aproape primitiv. Se gândi că va reuși să se acomodeze în acest loc timp de un sezon, fără mari probleme.

— Este foarte plăcut — îi spuse ea lui Ullman, și în vocea ei se simțea recunoștința.

Ullman o aprobă:

— Simplu, dar adecvat. În sezon, în acest apartament locuiesc bucătarul și soția sa, sau bucătarul și ajutorul său.

— Domnul Hallorann a locuit aici? îl întrerupse Danny.

Domnul Ullman înclină cu condescendență capul spre Danny.

— Într-adevăr. El împreună cu domnul Nevers. — Se întoarse din nou spre Jack și Wendy: Aceasta este camera de zi.

Erau acolo câteva scaune ce păreau confortabile, dar ieftine, o măsuță care fusese scumpă pe vremuri, dar acum era scrijelită pe o latură, două biblioteci (pline cu Reader's Digest și trilogii polițiste din anii '40 — remarcă amuzată Wendy), și un televizor anonim de hotel care era mult mai puțin elegant decât consolele din lemn galben din celelalte camere.

— Desigur că aici nu aveți bucătărie — zise Ullman, dar aveți un lift ascuns. Apartamentul se află chiar deasupra bucătăriei.

Dădu la o parte un panou dreptunghiular și dezvălui o tavă mare. O împinse, și tava dispăru, trăgând o frânghie după ea.

— Un tunel secret! îi spuse emoționat Danny mamei sale, uitând pentru moment toate temerile în fața secretului tulburător pe care îl ascundea peretele.

— Exact ca în *Abbott și Costello se întâlnesc cu monștrii!*.

Domnul Ullman se încruntă, dar Wendy zâmbi cu indulgență. Danny alergă spre liftul ascuns și se uită în jos.

— Pe aici, vă rog.

Deschise ușa aflată în capătul celălalt al camerei de zi. Dădea într-un dormitor spațios și aerisit. Erau două paturi. Wendy privi spre soțul ei și zâmbi ridicând din umeri.

— Nici o problema — zise Jack. O să le apropiem.

Domnul Ullman privi peste umăr, încurcat:

— Poftim?

— Paturile — spuse Jack bine dispus. Le putem apropia.

— Sigur — zise Ullman neînțelegând nimic pentru o clipă. Apoi se luminează la față și se împurpură. Până și gâtul îi era roșu:

— Cum doriți.

Îi conduse înapoi în camera de zi din care o altă ușă dădea în al doilea dormitor, mobilat cu două paturi suprapuse. Un radiator zumzăia vesel într-un colț, iar covorul era o amestecătură hidoasă de copaci și cactuși. Wendy observă că Danny deja se îndrăgostise de camera aceasta mică, ai cărei pereți erau acoperiți cu lambriuri din lemn de pin.

— Crezi că reziști aici, amice? îl întreabă Jack.

— Sigur. O să dorm în patul de sus. Bine?

— Bine, dacă așa vrei.

— Îmi place și covorul. Domnule Ullman, de ce nu sunt toate

covoarele ca ăsta?

Pentru o fracțiune de secundă, domnul Ullman arăta de parcă tocmai mușcase dintr-o lămâie. Apoi zâmbi și-l mângâie pe cap:

— Aceasta este locuința dumneavoastră, zise. Numai baia nu v-am arătat-o. Se intră acolo prin dormitorul principal. Nu este un apartament mare, dar aveți întreg hotelul la dispoziție, desigur. Șemineul din hol funcționează bine — cel puțin așa zice Watson, și dacă aveți chef, puteți mânca în restaurant.

Tonul său exprima marea favoare pe care le-o făcea.

— În ordine — zise Jack.

— Putem coborî acum? întrebă domnul Ullman.

— Sigur — zise Wendy.

Coborâră cu ascensorul. Holul era în întregime gol acum, cu excepția lui Watson, care se sprijinea de ușa de la intrare, îmbrăcat cu o jachetă din piele netăbăcită și cu o scobitoare în colțul gurii.

— Credeam că ai plecat demult — zise domnul Ullman cu răceală.

— Am mai rămas nițel să-i amintesc domnului Torrance de cazan — spuse Watson, îndreptându-se de șale. Fii cu ochii-n patru, gagiule, și n-o să ai probleme. Coboară presiunea de câteva ori pe zi. Ai văzut cum urcă, de-ți dă fiori.

"Îți dă fiori" — fu gândul lui Danny, și cuvintele răsunară de-a lungul unui coridor lung și tăcut din mintea sa, coridor străjuit de oglinzi în care oamenii se priveau rareori.

— Așa voi face — răspunse tatăl său.

— Totul va fi bine. Watson îi strânse mâna, apoi se întoarse spre Wendy și înclină capul:

— Doamnă.

— Mă bucur să vă cunosc — zise Wendy și a avut senzația că totul sună absurd.

Dar nu era așa. Ea venise aici din New England, unde își petrecuse întreaga viață, și i se părea că acest individ, Watson, cu toată clauza lui de păr zburlit, ilustrase sumar, prin cele câteva propoziții rostite, întreaga ei părere despre vest. Și acum nu-i mai păsa că îi făcuse cu ochiul mai devreme.

— Tinere domn Torrance — zise Watson cu gravitate și-i întinse mâna. Danny care știa să fie politicos de aproape un an, i-o întinse ușor pe a lui și simți cum îi este înghițită de mâna mecanicului:

— Ai grijă de părinții tăi, Dan.

— Da, domnule.

Watson dădu drumul mâinii lui Danny și se îndreptă de mijloc. Îl privi pe Ullman.

— Cred că ne-om vedea la anul — zise și-i întinse și lui mâna. Ullman de-abia i-o atinse. Lumina electrică din hol sclipi funest pe inelul său cu piatră trandafirie.

— 12 mai, Watson — zise. Nu mai devreme. Nici mai târziu.

— Da, domnule — zise Watson iar Jack aproape că fu în stare să citească urmarea din mintea lui Watson: ... "poponar nenorocit".

— Vă doresc o iarnă plăcută, domnule Ullman.

— O, mă îndoiesc — zise Ullman distant.

Watson deschise una din cele două uși principale; vântul scânci mai tare, iar gulerul jachetei începu să-i fluture.

— Aveți grijă de voi — mai spuse.

Danny fu acela care îi răspunse:

— Da domnule, o să avem grijă.

Și Watson, al cărui strămoș, nu chiar atât de îndepărtat, stăpânise odinioară acest loc, se strecură umil pe ușă. Aceasta se închise în urma lui, înăbușind geamătul vântului. Îl urmăriră cum coboră treptele late ale

terasei, tropăind cu cizmele lui scâlciate de cowboy. Frunze de plop fragile și îngălbenite i se învâlmășiră în jurul tocurilor în timp ce traversa parcare spre camioneta sa. Se urcă. Porni. Fum albăstrui țâșni prin țeava ruginită de eșapament. Tăcură, parcă cuprinși de o vrajă în timp ce îl urmăreau cum dă înapoi și pleacă. Camioneta sa rablagită dispăru peste fruntea dealului și apoi reapăru, mai mică, pe șoseaua principală, îndreptându-se spre vest.

O clipă, Danny se simți mai singur ca oricând în toată viața lui.

13. Terasa

Familia Torrance stătea pe terasa lungă a Hotelului *Overlook*, de parcă pozau pentru un portret de grup: Danny în centru, îmbrăcat în jacheta de anul trecut, care îi era prea mică acum și începuse să se rărească la coate, Wendy în spate, cu o mână pe umărul lui, iar Jack în partea stângă, cu mâna pusă pe capul fiului său.

Domnul Ullman se afla pe o treaptă mai jos, într-o haină din mohair maro, încheiată până la ultimul nasture, care părea și foarte scumpă. Soarele era acum în spatele munților, tivindu-i cu foc auriu, alungând umbrele și dându-le o nuanță violacee. Cele trei mașini rămase în parcare erau microbuzul hotelului, mașina lui Ullman, un Lincoln Continental, și Volkswagenul uzat al familiei Torrance.

— Deci aveți cheile — îi zise Ullman lui Jack — și ați înțeles ce trebuie făcut cu caloriferul și cu cazanul?

Jack dădu afirmativ din cap, simțind un val de simpatie adevărată pentru Ullman. Se încheiase sezonul, ghemul fusese foarte bine înfășurat până la data de 12 mai — nu mai devreme nici mai târziu — și Ullman, care răspundea de toate acestea și care se referea la hotel pe un ton vădit emfatic, nu se putea abține să nu caute tot felul de fleacuri de care să se agațe.

— Cred că mă voi descurca — zise Jack.

— Bine. Vom ține legătura.

Dar încă mai întârzie câteva clipe, de parcă ar fi așteptat ca vântul să-l împingă în mașină. Oftă:

— În regulă. Vă doresc o iarnă plăcută domnule Torrance, doamnă Torrance. Și ție, Danny.

— Vă mulțumesc, domnule — zise Danny. Și dumneavoastră la fel.

— Mă îndoiesc că va fi așa, răspunse Ullman — și părea trist. Localul din Florida e o speluncă, dacă e vorba să spunem lucrurilor pe nume. Îmi ocupă timpul. Hotelul *Overlook* este adevăratul meu loc de muncă. Aveți grijă de el pentru mine, domnule Torrance.

— Cred că îl veți mai găsi aici când vă veți întoarce la primăvară — zise Jack și un gând trecu ca o nălucă prin mintea lui Danny

(dar pe noi o să ne mai găsiți oare?)
și dispăru.

— Desigur. Sigur că da.

Ullman privi înspre terenul de joacă, lângă care animalele modelate din tufe se mișcau în bătaia vântului. Apoi dădu încă o dată din cap, într-un mod mai oficial.

— Atunci, la revedere.

Păși repede și bățos spre mașina care era ridicol de mare pentru un omuleț așa mic — și se urcă în ea. Motorul prinse viață și începu să toarcă, iar luminile de semnalizare din spate clipiră când ieși din parcare. În timp ce mașina se îndepărta, Jack citi plăcuța pe care scria: REZERVAT PENTRU DOMNUL ULLMAN, DIR.

— Așa, zise Jack încetișor.

Priviră până când mașina dispăru definitiv, pe panta care cobora spre est. Apoi se uitară unul la altul o clipă, într-o tăcere aproape înfricoșată. Rămăseseră singuri. Frunzele de toamnă se învâртеau și făceau tumble fără sens pe gazonul tuns și îngrijit dar pe care nu-l mai puteau admira ochii nici unui turist. Nu mai era nimeni în afară de ei trei care să urmărească frunzele uscate cum se furișează prin iarbă. Și asta îi dădu lui Jack un sentiment de împuținare fizică, de parcă viața din el s-ar fi topit cu încetul, până n-ar mai fi rămas decât o scânteie, în timp ce hotelul și terenul din jur și-ar fi dublat pe neașteptate dimensiunile și ar fi devenit sinistre, strivindu-i cu o forță sumbră, neînsuflețită.

Atunci Wendy zise:

— la uită-te, amice. Ți curge nasul mai ceva ca un furtun de pompieri. Hai să intrăm.

Și au intrat, închizând bine ușa după ei, în fața scâncetului neliniștit al vântului.

Partea a treia CUIBUL DE VIESPI

14. Sus, pe acoperiș

"Fir-ar mă-ta a dracu' de nenorocită!"

Jack Torrance strigă aceste cuvinte cu surprindere și cu durere, lovindu-și cu mâna dreaptă bluza albastră de lucru cu care era îmbrăcat, gonind viespea uriașă și leneșă care îl înțepase.

Apoi se cățăără pe acoperiș cât de repede era în stare, privind înapoi peste umăr ca să vadă dacă nu cumva frații și surorile viespii se ridică la luptă din cuibul pe care îl răsturnase. Dacă ar fi fost așa, ar fi avut necazuri mari; cuibul se afla între el și scară, iar chepengul podului era închis pe dinăuntru. Era la o înălțime de douăzeci și cinci de metri de aleea de ciment dintre hotel și gazon.

Aerul limpede de deasupra cuibului era însă nemișcat.

Jack fluieră dezgustat printre dinți, se așeză călare pe vârful acoperișului și începu să-și examineze degetul arătător. Deja se umflase și ar fi trebuit cumva să încerce să se furișeze pe lângă cuib, până la scară, ca să coboare și să-și pună o compresă cu gheață.

Era 20 octombrie. Wendy și Danny plecaseră până la Sidewinder cu microbuzul hotelului (un Dodge bătrâior și obosit dar mult mai de încredere decât Volkswagenul lor, care stănuta serios acum și părea complet epuizat), ca să cumpere trei bidoane cu lapte și să facă alte câteva cumpărături pentru Crăciun. Era destul de devreme pentru asta, ce-i drept; însă nu puteai ști când va începe să ningă și drumul va deveni impracticabil. Fulguise deja de câteva ori și erau locuri pe șosea ascoperite cu petice de gheață.

Până acum toamna fusese aproape neobișnuit de frumoasă. În cele trei săptămâni de când se instalaseră la *Overlook*, zilele aurii veneau una după alta. Diminețile limpezi și reci se topeau în după-amieze calde, cu

temperaturi în jur de 20°C, care erau nemaipomenite pentru înlocuitul şindrii de pe partea vestică a acoperişului. Jack recunoscuse faţă de Wendy că ar fi putut să-şi termine treaba cu patru zile în urmă, dar că nu simţea deloc nevoia să se grăbească. De sus, de aici, priveliştea era magnifică, umbrind-o chiar şi pe cea din Apartamentul Prezidenţial. Şi, mai important încă, munca în sine îi aducea alinare. Sus, pe acoperiş a simţit că se vindecă de pe urma rănilor chinuitoare căpătate în ultimii trei ani. Pe acoperiş se simţea împăcat. Ultimii trei ani începuseră să semene tot mai mult cu un coşmar înfiorător.

Plăcile de şindrilă erau putrede, unele din ele chiar fuseseră smulse cu totul de furtunile din iarna precedentă. Le-a scos pe toate strigând: "Cad bombe!", când le arunca jos, nevrând ca vreuna să-l lovească pe Danny, în caz că acesta s-ar fi aventurat prin zonă.

Tocmai încerca să scoată nişte nituri proaste când l-a prins viespea.

Ironia era că fusese atent de fiecare dată când se urcase pe acoperiş; pentru orice eventualitate avea şi dispozitivul de omorâre a insectelor cu el. Dar în dimineaţa aceasta liniştea era atât de deplină, încât lăsase garda jos. Se întorsese în lumea piesei sale şi crea încet, în minte, pregătindu-şi scenele la care urma să lucreze mai târziu, spre seară. Piesa mergea foarte bine şi, deşi Wendy nu-i spusese mare lucru, el ştia că e mulţumită. Se împotmolise la scena de maximă importantă dintre Denker, sadicul director de şcoală şi tânărul Gary Benson, eroul său. Asta se întâmplase în timpul ultimelor şase luni nefericite petrecute la Stovington când dorinţa de a bea un pahar era atât de puternică, încât de-abia dacă se mai putea concentra asupra lecţiilor din clasă, ca să nu mai vorbim de ambiţiile sale literare din afara programei şcolare.

Dar în ultimele douăsprezece seri, când a stat aşezat la biroul pe care îl împrumutase de la parter, criza de inspiraţie dispăruse ca prin minune sub degetele sale, aşa cum se topeşte vata de zahăr pe limbă. Aproape fără pic de efort a reuşit să intuiască firea lui Denker, ceea ce nu reuşise până atunci şi, prin urmare, a rescris aproape în întregime actul al doilea, făcându-l să graviteze în jurul noii scene, iar actul al treilea — la care se gândea când îl atacase viespea devenea din ce în ce mai clar. Credea că-l poate schiţa în vreo două săptămâni şi ar fi putut avea o primă variantă a piesei ăsteia blestemată până la Anul Nou.

Avea un agent la New York, o muiere roşeaţă şi dură, Phyllis Sandler, care fuma ţigări Herbert Tareyton, bea whisky Jim Beam din pahare de hârtie şi credea că dramaturgia începea şi se termina cu Sean O'Casey. Tipa asta îi vânduse trei nuvele, inclusiv bucata publicată în *Esquire*. Îi scrisese despre piesă, care se numea "Şcoala cea mică", descriindu-i conflictul dintre Denker, un student dotat, care însă a devenit directorul brutal, sadic chiar, al unei şcoli din New England, şi studentul Gary Benson, care este imaginea vie a tot ceea ce fusese el în tinereţe. Acţiunea se petrecea la începutul secolului al XX-lea. Phyllis îi răspunsese, spunându-i că piesa lui o interesează, dar sfătuindu-l să-l citească pe O'Casey înainte de a se apuca de lucru. Îi scrisese din nou, mai pe la începutul anului, întrebându-l unde dracu' era piesa? Îi răspunsese, la rândul său, pe un ton acru, că "Şcoala cea mică" a fost întârziată în mod indefinit — şi poate infinit — în redactare "de acel extrem de interesant deşert Gobi intelectual cunoscut sub denumirea de *criza de inspiraţie a scriitorului*". Acum se părea că o să-şi capete piesa promisă. Dacă era bună sau dacă o să fie pusă în scenă, asta era altă poveste. Şi lui nu-i prea păsa de chestiile astea. Simţea că piesa însăşi, lucrul la ea reprezenta piatra de hotar, un simbol colosal al anilor nefericiţi petrecuţi la şcoala din Stovington, al căsătoriei pe care aproape că o distrusese, aşa cum distruge un adolescent ţicnit o rablă de maşină intrând cu ea într-un pom, al atacului monstruos împotriva fiului său, al incidentului

petrecut în parcare cu George Hatfield, incident pe care acum nu-l mai putea considera drept o altă izbucnire de mânie necontrolată. Acum considera că o parte din problema sa cu băutura izvora din dorința neconștientizată de a scăpa din Stovington, iar aceasta îi înăbușea orice elanuri creatoare. A încetat să mai bea, dar nevoia de a fi liber a rămas la fel de mare. Și de aici până la povestea cu George Hatfield n-a mai fost decât un pas. Acum n-a mai rămas din acele zile decât piesa de pe birou și în clipa când va fi gata și va fi expediată amărâtei aceleia de agenții a lui Phyllis din New York, se va putea ocupa, în sfârșit, de alte lucruri. Nu de un roman, însă; nu era încă pregătit să se prăvălească într-o asemenea întreprindere mlăștinoasă, care ar fi putut dura alți trei ani. Dar cu siguranță că va scrie nuvele. Poate chiar un întreg volum de nuvele.

Mișcându-se prudent, coborî în patru labe înapoi panta acoperișului trecând de linia de demarcație unde se terminau plăcile noi și verzi de șindrilă și începea porțiunea pe care tocmai o curățase. Ajunse la margine, în stânga cuibului de viespi pe care îl descoperise, și se mișcă ușurel înspre el, gata să se retragă și să sară pe scară, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură nefavorabilă.

Se aplecă și privi.

Cuibul era acolo, îndesat între plăcile vechi și stratul protector. Era al dracului de mare. I se părea că ghemul cenușiu are diametrul de aproape un metru. Forma nu era perfectă, pentru că spațiul dintre plăci și bârnele de lemn era prea îngust, dar Jack era totuși de părere că insectele făcuseră o treabă destul de bună. Suprafața cuibului colcăia de viespi. Erau din acelea mari și rele, viespi de zidărie și nu viespi galbene, care sunt mai mici și mai puțin agresive. Temperaturile zilelor de toamnă le amortise, însă Jack, care încă din copilărie știa multe lucruri despre viespi, se socoti norocos că nu fusese înțepat decât o dată. Și, se gândi el, dacă Ullman ar fi angajat pe cineva să facă treaba asta în miezul verii, muncitorul care ar fi curățat acea porțiune a acoperișului ar fi avut o surpriză pe care probabil că n-ar mai fi uitat-o toată viața. Da, domnule. Când vreo duzină de viespi aterizează pe tine, toate deodată, și încep să-ți înțepe fața și mâinile și brațele, chiar și picioarele, băgându-și acele prin materialul pantalonilor, ar fi foarte posibil să uiți că ești la peste douăzeci de metri înălțime. Poți foarte bine să te arunci în cap de pe acoperiș, încercând să scapi. Să scapi de chestiile astea mici cât filtrul de țigară.

Citise el undeva — poate într-un supliment de duminică, poate într-o revistă — că șapte la sută din tragediile rutiere nu au explicații. Nu e vorba de vreo defecțiune tehnică, nici de viteză excesivă, șoferul nu e beat, vremea nu e rea. Pur și simplu mașina se accidentează singură pe un drum pustiu, singurul ocupant al ei moare, șoferul, și nu mai e în stare să explice ce i s-a întâmplat. În articol era și un interviu cu un agent de circulație care expunea o teorie conform căreia multe din aceste așa-zise "accidente ciudate" erau provocate de insectele din mașină. Viespi, o albină, poate chiar un păianjen sau o molie. Șoferul intră în panică, încearcă să o omoare sau deschide geamul s-o facă să iasă. Poate insecta îl înțeapă. Poate numai pierde controlul volanului. Oricum ar fi, e bun! ... și gata. Iar insecta, de obicei, complet nevătămată, iese bâzâind voioasă din mașina care încă mai fumegă, căutând un câmp mai verde. Jack își amintea că agentul de circulație ceruse ca patologii să caute venin de insecte în timp ce fac autopsia victimelor unor astfel de accidente.

Acum, privind în cuib, i se părea că acesta poate fi atât un simbol a ceea ce pătimise (și al iadului prin care își târâse familia — cei care îi împărțeau norocul) cât și semnul prevestitor al unui viitor mai bun. Cum altfel ai fi putut explica toate lucrurile care i se întâmplaseră? Pentru că încă mai simțea că toată gama de întâmplări nefericite petrecute la Stovington trebuia să fie privită luându-i în considerare pe Jack Torrance

la diateza pasivă. El nu a făcut nimic; a fost o victimă. Cunoscuse mulți oameni la colegiul Stovington, dintre care doi lucrau chiar în secția de literatură engleză, care erau bețivi. Zack Tunney avea obiceiul să ia o ladă cu bere sâmbăta după-amiaza, să se îmbete criță noaptea și apoi, duminica, să-și omoare aproape toată marmureala urmărind meciuri de fotbal și filme vechi. Cu toate acestea, în timpul săptămânii, era complet treaz — și numai din când în când, foarte rar, bea un cocktail slab la prânz.

El și Al Shockley fuseseră alcoolici. Se întovărășiseră ca două deșeuri care mai erau încă destul de umanizate și sociabile ca să prefere să se înece împreună, decât s-o facă singure. Numai că marea nu era sărată, atâta tot. Privind acum viespile, care-și vedeau mai departe de treburile lor ghidate de instinct, înainte de venirea iernii care urma să le omoare pe toate, — mai puțin pe regina lor care hibernează — și-a dat seama că trebuie să meargă mai departe. Încă mai era alcoolic și va fi întotdeauna. Probabil că a fost alcoolic încă de la balul de absolvirea liceului, când a băut primul pahar. Asta n-avea nimic de-a face cu voința, sau cu aspectul moral, sau cu tăria de caracter. Pe undeva, înlăuntrul său, se afla un comutator defect sau un circuit care nu funcționa cum trebuie, iar el vrând-nevrând fusese împins pe tobogan la vale, mai încet la început, apoi accelerat, pe măsură ce Stovingtonul își mărea presiunile asupra lui. Alunecarea a fost fulgerătoare. Iar la capăt se aflase o bicicletă sfărâmată, fără stăpân, și un fiu cu un braț fracturat. Jack Torrance la diateza pasivă. La fel și temperamentul său. Toată viața încercase, însă fără succes, să și-l controleze. Își amintea cum la șapte ani fusese bătut de o vecină pentru că se jucase cu chibriturile. Leșise apoi din curte și zvârlise cu o piatră într-o mașină care trecea pe stradă. Tatăl său văzuse scena și se năpustise mânios asupra micului Jacky. Îi înroșise fundul... și apoi îi învinețise ochiul. Și când, în cele din urmă, tatăl său se înapoiase în casă bombănind, să vadă ce era la televizor, Jack se repezise asupra unui câine vagabond pe care l-a izbit cu piciorul, azvârlindu-l în șanț. Se bătuse de vreo douăzeci și cinci de ori în școala elementară și de mult mai multe ori în liceu, atrăgându-și două eliminări și nenumărate rețineri după cursuri, în ciuda notelor sale foarte bune. Fotbalul îi oferise o supapă temporară, deși își amintea și acum, uimitor de bine, cum aproape tot timpul meciului era îngrozitor de încordat și nervos, considerând fiecare blocaj sau placare drept un afront personal. Cu toate acestea, fusese un jucător bun și știa că pentru aceasta trebuie să fie recunoscător... sau să învinovățească propriul său temperament năvalnic. Nu-i plăcuse fotbalul. Fiecare meci era un meci al ranchiunei.

Și totuși nu se *simțise* un ticălos. Nu simțise că ar fi fost rău. Se considerase întotdeauna a fi Jack Torrance, un tip într-adevăr cumsecade, care însă trebuia să învețe să-și stăpânească firea înainte ca aceasta să-l bage în bucluc. În același fel cum trebuia, la un moment dat, să învețe să-și stăpânească dorința de a bea. Dar fusese și un alcoolic emoțional, pe lângă faptul de a fi fost unul fizic — cei doi fiind fără îndoială contopiți pe undeva adânc înlăuntrul său, undeva unde era mai bine să nu privești. Nu-i păsa prea mult dacă aceste cauze fundamentale se aflau în interdependență sau erau separate, dacă erau de natură socială, psihologică sau fiziologică. Trebuia să se ocupe de rezultate: bătăile încasate de la bătrânul său, exmatriculările, încercările de a explica ce s-a întâmplat cu hainele lui sfâșiate în încăierări pe maidan, iar mai târziu stările de marmureală, adezivul căsătoriei sale dizolvându-se încet, roata de bicicletă cu spițele frânte și îndreptate spre cer, brațul rupt al lui Danny. Și, desigur, George Hatfield.

Avu senzația că, fără voie, își băgase mâna în Marele Cuib de Viespi al Vieții. Ca metaforă, era mizerabilă. Ca medalion al realității i se părea

valabil. Își băgase mâna într-un foc mare și mâna aceea și brațul întreg fuseseră mistuite de văpaia sfântă și dreaptă, distrugând orice urmă de gând rațional, depășind conceptul de comportament civilizat. I se putea pretinde să se poarte ca o ființă înzestrată cu rațiune când mâna îi era străpunsă de ace incandescente? I se putea pretinde să-și iubească semenii, când norul maroniu furios se ridica din gaura făcută în țesătura lucrurilor (țesătură care părea atât de nevinovată) și se îndrepta ca o săgeată direct spre el? Putea fi el răspunzător pentru acțiunile sale când aleargă ca un nebun pe un acoperiș în pantă la douăzeci și cinci de metri deasupra solului, fără să știe încotro se îndreaptă, uitând că picioarele sale cuprinse de panică, împleticindu-se, îl puteau duce spre clipa atât de îngrozitoare când s-ar fi prăbușit, bâjbâind să apuce burlanul de scurgere, împrăștiindu-și creierii în cele din urmă pe cimentul aflat la douăzeci și cinci de metri mai dedesubt? Jack nu credea că se poate. Când, fără să vrei, îți bagi mâna într-un cuib de viespi, asta nu înseamnă că ai făcut înainte un pact cu diavolul prin care te lepezi de sinele tău civilizat, înzorzonat cu toate ornamentele de dragoste și respect și onoare. Pur și simplu ți se întâmplă. În mod pasiv, fără să ai dreptul la replică, încetezi a mai fi o creatură acționată de creier și devii o creatură acționată de terminațiile nervoase; te transformi dintr-un absolvent de colegiu într-o maimuță smiorcăită, în numai cinci secunde.

Se gândi la George Hatfield.

Înalt și blond, George era un băiat aproape neobrăzat de frumos. Îmbrăcat în blugii săi decolorați și strâmți, și tricoul Stovington cu mânecile ridicate până deasupra coatelor, dezgolindu-i brațele bronzate, îi amintea lui Jack de Robert Redford în tinerețe; și nu se îndoia că George era imbatabil pe terenul de fotbal — așa cum fusese diavolul acela tânăr, pe nume Jack Torrance, cu vreo zece ani în urmă. Cu toată sinceritatea, putea spune că nu era gelos pe George și nici că-i invidia frumusețea: de fapt, în mod aproape inconștient, începuse să și-l închipuie pe George a fi întruparea în carne și oase a eroului său din piesă, Gary Benson — oglinda perfectă pentru Denker, întunecat, ratat, îmbătrânit, care ajunsese să-l urască atât de mult pe Gary. Dar el, Jack Torrance, nu l-a urât niciodată pe George. Dacă s-ar fi întâmplat așa și-ar fi dat seama. Era sigur de asta.

George trecuse clasele foarte ușor la Stovington. Vedetă de football și de baseball, programul său școlar nu-l solicita prea mult. Și apoi, se mulțumea cu note mediocre, și din când în când câte o notă mai bună la istorie și botanică. Era fioros pe teren, dar indiferent și zgomotos în clasă. Jack era obișnuit cu felul acesta de student, mai mult de pe vremea când el însuși fusese elev la liceu și apoi student, decât din experiența sa pedagogică. George Hatfield era un escroc prefăcut. Putea face o figură calmă, lipsită de pretenții în clasă, dar atunci când i se aplica setul corespunzător de stimuli competitivi (așa cum se puneau electrozii la tâmpilele monstrului lui Frankenstein, gândi Jack strâmbând din nas) devenea o creatură mitologică, mânată de o forță neînduplecată.

În ianuarie, George intrase împreună cu alți douăzeci și patru de studenți în cercul de dezbateri. Fusese sincer cu Jack. Tatăl său era avocatul unei mari corporații și dorea ca fiul său să-i urmeze. George, care nu simțea nici o chemare arzătoare să facă altceva, a fost de acord. Nu avea cele mai bune note, dar aceasta nu era altceva decât o școală pregătitoare și mai era timp. Dacă ar fi fost "neapărat nevoie", tatăl său urma să tragă niște sfori. Chiar talentul athletic al lui George ar fi deschis niște uși. Dar Brian Hatfield credea că fiul său trebuie să intre în cercul de dezbateri. Era un exercițiu bun și, mai ales, era o probă obligatorie la examenul pentru facultatea de drept. Așa că George a devenit membru al cercului în ianuarie, iar la sfârșitul lui martie Jack l-a dat afară.

Dezbaterile dintre echipe de la sfârșitul iernii au învăpăiat spiritul competitiv al lui George Hatfield. A devenit un interlocutor îndârjit, apărându-și vehement pozițiile pro sau contra. Nu avea importanță dacă tema dezbătută era legalizarea drogurilor, revenirea la pedeapsa cu moartea sau epuizarea resurselor de petrol. George devenise competent și era suficient de ipocrit ca să nu-i pese de care parte a baricadei se afla — trăsătură rară și valoroasă chiar și pentru oratorii iscusiți — iar Jack își dădea seama de aceasta. Suflul aventurierului nu se deosebește prea mult de cel al unui orator adevărat. Ambii sunt pasionați vânători de șanse. Până aici, nimic deosebit.

Numai că George Hatfield se bâlbâia.

Acesta nu era un handicap prea vizibil în clasă, unde George își păstra întotdeauna sângele rece (fie că-și făcuse temele sau nu) și în nici un caz pe terenul de sport de la Stovington, unde darul vorbirii nu era o virtute, și chiar puteai fi eliminat din joc dacă aveai chef de prea multă discuție.

George începea să se bâlbâie când se înflăcăra prea tare în timpul vreunei dezbateri. Cu cât devenea mai pătimaș, cu atât se bâlbâia mai tare. Și mai ales când simțea că și-a încolțit interlocutorul și că acesta nu are cum să mai scape, un soi de febră intelectuală părea a-i pune stăpânire pe traseul dintre centrii vorbirii și gură și înțepenea pe loc în timp ce timpul pe care-l avea la dispoziție se epuiza. Era o imagine dureroasă.

— A sa c-c-ă p-p-păre-re-a mmmea est-este f-f-fap-fap-tele din c-c-azul pe c-c-are îl cit-citează domnul D-D-Dursky sunt d-d-depășite prin h-h-hotărârile re-recente...

Și atunci se auzea soneria, iar George se întorcea și-l privea furios pe Jack, aflat lângă cronometru. În asemenea momente chipul lui George se congestiona, iar într-o mână mototolea spasmodic paginile cu notițe.

Jack îl mai ținuse pe George încă mult timp după ce-i dăduse afară pe cei nedotați, sperând să iasă cumva la liman. Își amintea de o după-amiază, cam cu o săptămână înainte de momentul când, cu părere de rău, a trebuit să-l lovească acolo unde îl durea mai tare. Înfuriat, George a rămas în urma celorlalți și l-a înfruntat pe Jack:

— Ai d-dat cronometrul înainte.

Jack își ridică privirea din hârtiile pe care și le punea înapoi în servieta.

— Ce vrei să spui, George?

— N-nu mi-ai d-dat cele cinci m-minute întregi care mi se cuveneau. L-ai dat înainte. Am urmărit pe ceasul meu.

— Ceasul și cronometrul pot arăta ore puțin diferite, George, dar nu m-am atins deloc de cronometrul ăla afurisit. Pe cuvânt de Cercetaș.

— *B-ba da!*

Modul războinic în care George se uita la el, părând să zică: "Îmi apăr drepturile", declanșă în Jack scânteia propriului său temperament violent. Stătea pe uscat de două luni, două luni prea lungi, și era la capătul răbdării. Făcuse atunci un ultim efort să se abțină:

— Te asigur că nu am făcut așa ceva, George. E din cauza bâlbâitului tău. Bănuiești cumva care-i cauza? În clasă nu te bâlbâi.

— *N-nu m-m-mă bâl-bâlbâi!*

— Nu ridică tonul.

— *V-v-vrei s-să m-mă d-d-dai af-afară! N-n-nu m-mă v-v-vrei în echipa t-t-ta n-n-nenorocită!*

— Ți-am spus să nu ridici tonul. Hai să discutăm rațional.

— *D-d-du-t-te-n pizda mă-tii!*

— George, aș fi fericit să fii în echipa mea, dacă nu te-ai bâlbâi. Ești foarte bine pregătit la fiecare temă și ai și cunoștințe generale, fapt care înseamnă că numai rareori poți fi luat prin surprindere. Dar toate astea nu au valoare dacă nu-ți poți controla...

— N-nu m-m-am b-b-bâlbâit n-niciodată! strigă el. E d-din c-cauza t-ta! D-d-dacă echipa ar f-fi c-condusă d-de altcineva, aş p-putea...

Nervii lui Jack mai făcură un nod.

— George, n-o să ajungi niciodată avocat la vreo corporație sau oriunde altundeva, dacă nu-ți poți controla defectul ăsta. Justiția nu este ca fotbalul. Două ore de exercițiu pe zi nu te vindecă. Ce o să faci, o să iei cuvântul într-o ședință de consiliu și o să spui: "S-și acum d-d-domnilor în l-l-legătură c-cu această c-c-clauză?"

Brusc a simțit cum i se urcă sângele în obraji, nu de mânie ci rușinat de propria-i cruzime. În fața lui nu se afla un bărbat în toata firea, ci un adolescent de șaptesprezece ani, care se confrunta cu prima înfrângere importantă din viața sa, și care poate că îl ruga pe Jack, așa cum era el în stare, să-l ajute să găsească o modalitate prin care să-i poată face față.

George îi mai aruncă o ultimă privire furioasă, buzele schimonosindu-i se și tremurându-i, în timp ce cuvintele se îngrămădeau în spatele lor și se luptau să-și croiască drum limpede:

— Ai d-d-dat c-c-cronometrul înainte! M-m-mă urăști p-p-pentru c-c-că ș-știi... p-p-pentru c-c-că... ș-știi..."

Cu un strigăt nearticulat se repezi afară din clasă trântind ușa atât de tare încât geamul armat zdrăngăni în ramă. Iar Jack ramase pe loc, simțind, mai degrabă decât auzind ecoul pe care-l făceau adidașii lui George pe holul pustiu. Încă pradă propriei furii, și a rușinii de a-și fi bătut joc de defectul lui George, primul său gând fusese un fel de bucurie morbidă: Pentru prima oară în viața lui, George Hatfield dorise ceva ce nu putea obține. Pentru prima dată se stricase ceva, iar toți banii Tăticului nu erau în stare să-l repare. Nu poți să mituiești un centru al vorbirii. Nu poți să oferi limbii cincizeci de dolari în plus pe săptămână și o primă de Crăciun, ca să consimți să nu mai salte ca un ac de patefon pe un disc zgâriat. Apoi jubilația i-a fost înghițită de un val mare de rușine, și s-a simțit ca atunci când i-a rupt mana lui Danny.

"Doamne, Dumnezeuule, nu sunt un ticălos. Te rog".

Fericirea aceea dezgustătoare pe care a simțit-o când George a plecat, îl caracteriza mai mult pe personajul Denker din piesă și mai puțin pe Jack Torrance, dramaturgul.

"Mă urăști pentru că știi..."

Pentru ca știe ce?

Ce ar fi putut să știe despre George Hatfield ca să-l facă să-l urască într-atât? Că avea întreg viitorul în față? Că semăna puțin cu Robert Redford și că fetele se opreau din conversație când făcea un salt dublu de la trambulina piscinei? Că jucă fotbal și baseball cu o grație naturală, înăscută?

Ridicol. Absolut absurd. Nu avea nici un motiv pentru care să-l invidieze pe George Hatfield. Dacă este să spunem adevărul, atunci aflați că îi părea mult mai rău de bâlbâiala nefericită a lui George, decât îi părea lui George însuși, pentru că George ar fi putut deveni un orator desăvârșit. Și dacă Jack ar fi dat cronometrul înainte — ceea ce, bineînțeles, nu se întâmplase — ar fi fost pentru că atât el cât și restul echipei erau stânjeniți de lupta lui George cu el însuși, ca sufereau din cauza asta, așa cum suferi când un actor bun uită replica. Dacă ar fi fost să dea cronometrul înainte, ar fi făcut-o numai ca să... ca să curme chinul lui George.

Dar nu dăduse cronometrul înainte. Era sigur de asta.

O săptămână mai târziu l-a dat afară din echipă, dar de data asta și-a păstrat cumpătul. Țipetele și amenințările au venit numai din partea lui George. După altă săptămână s-a dus până în parcare, în timpul dezbaterilor, să ia niște cărți pe care le lăsase în portbagajul Volkswagenului și acolo l-a găsit pe George, în genunchi, cu părul blond

căzându-i în ochi, cu un cuțit de vânătoare în mână. Tocmai tăia cauciucul roții drepte din față a mașinii. Roțile din spate erau deja făcute zdrențe, iar gărgărița părea a fi un cățel obosit care tocmai s-a culcat.

Jack a văzut roșu în fața ochilor iar acum își amintea foarte puțin din scena care a urmat. Își amintea un mârâit gros, care părea să iasă chiar din gâtul său:

— Bine, George. Dacă asta vrei, atunci vino încoace și ia-ți doctoria.

Își mai amintea cum George tresărise și privise temător spre el.

Spusese doar:

— Domnule Torrance... de parcă ar fi vrut să-i explice că totul era o eroare, că roțile erau deja dezumflate când venise el, că el doar curăța noroiul de pe roata din față cu vârful cuțitului, pe care se întâmplase să-l aibă la el și...

Jack a sărit atunci la el, cu pumnii ridicați și având senzația că rânjește. Dar nu era prea sigur de asta.

Ultimul lucru pe care și-l amintea era imaginea lui George ridicând cuțitul și zicând:

— Ai face mai bine să nu te apropii...

Și după aceea se trezi cu domnișoara Strong, profesoara de franceză, care-l apucase de mâini, care plângea și țipa:

— Oprește-te, Jack! Oprește-te! O să-l omori!

A clipit atunci și a privit prosteste în jurul său. Pe jos, la doi metri distanță, pe asfaltul din parcare, sclipea aruncat cuțitul de vânătoare. Alături era și Volkswagenul său, biata gărgăriță ramolită, veterană a multor călătorii în nopți de beție, cu trei cauciucuri sparte. Avea un nou semn de lovitură, pe farul drept din față, vedea el acum, și în mijlocul semnelui era sau vopsea roșie sau sânge. O clipă de confuzie — s-a gândit

(Isuse Cristoase, Al, l-am lovit)

la noaptea aceea îngrozitoare. Apoi privirea i se opri asupra lui George care zăcea amețit pe asfalt. Grupul său de la cercul de dezbateri ieșise afară și se înghesuiau lângă ușă, holbându-se la George. Avea sânge pe față, care-i curgea dintr-o zgârietură pe frunte ce părea lipsită de însemnătate, dar îi sângera și o ureche, ceea ce probabil că însemna un traumatism mai serios. Când George a încercat să se ridice, Jack se eliberă din mâinile domnișoarei Strong și se îndreptă spre el. George se feri.

Jack puse mâinile pe pieptul lui George și-l împiedică să se ridice.

— Stai liniștit — zise. Nu încerca să te miști.

Se întoarse spre domnișoara Strong, care-i privea îngrozită pe amândoi.

— Vă rog să chemați doctorul școlii, domnișoară Strong — îi spuse.

Aceasta se răsuca pe tocuri și o luă la fugă spre cabinet. Atunci el privi spre echipa sa de la cercul de dezbateri, îi privi drept în față, pentru că avea din nou control asupra situației, redevenise el însuși — și când era el însuși, nu exista în tot statul Vermont altă persoană mai cumsecade. Sigur că-și dau seama de asta.

— Puteți merge acasă acum — le spuse el pe un ton coborât. Ne întâlnim din nou mâine.

Însă, până la sfârșitul săptămânii, șase tineri abandonaseră deja cursul; dar desigur că nu conta prea mult, fiindcă deja fusese informat că trebuie să abandoneze și el.

Și totuși, a reușit cumva să se țină departe de băutură și, după părerea lui, asta era ceva.

Și, în plus, nu-l urâse pe George Hatfield. Era sigur. Nu acționase, ci acțiunea îi fusese impusă.

"Mă urăști pentru că știi..."

Dar nu știuse nimic. *Nimic*. Putea să jure în, fața lui Dumnezeu Atotputernic, așa cum putea să jure că dăduse cronometrul înainte doar cu un minut. Și nu din ură, ci din milă.

Două viespi ieșiseră din cuib pe acoperiș.

Le urmări cu privirea până-și desfăcură aripile aerodinamice, fragile dar ciudat de eficace, și își luară zborul în lumina blândă de octombrie, sperând să găsească pe altcineva pe care să-l înțepe. Dumnezeu a găsit de cuviință să le dea ace și Jack era de părere că trebuie să le folosească pe cineva.

Cât timp oare stătuse el aici, privind la gaura din acoperiș și la surpriza neplăcută pe care aceasta o ascundea, scormonind amintiri vechi? Privi la ceas. Aproape o jumătate de oră.

Se lăsă să alunece până la marginea acoperișului și găsi scara. Va coborî până la magazie, unde pusese sprayul insecticid, sus, pe un raft, încât Danny să nu poată ajunge la el. O să-l ia, o să se întoarcă și atunci ele vor fi cele mirate. Poți fi înțepat, dar la fel de bine poți să înțepi și tu. Credea asta cu sinceritate. Peste două ore, cuibul nu va mai fi altceva decât materie mestecată de fâlcile foștilor locatari iar Danny și-l va putea pune în cameră dacă vrea. Jack avusese un asemenea cuib în cameră pe vremea când era copil. Mirosea vag a benzină și fum. Îl va putea ține chiar lângă pat. N-o să-i facă nici un rău.

— Mi-e mai bine.

Sunetul propriei sale voci, sigure în liniștea după-amiezii, îl îmbărbăta, chiar dacă nu avusese de gând să vorbească cu glas tare. Într-adevăr îi era mai bine. Era posibil să înaintezi de la pasiv la activ, să consideri că lucrul acela, care aproape că te-a înnebunit odată, prezenta interes pur teoretic și ocazional. Și dacă exista vreun loc unde puteai s-o faci, atunci aici era locul acela.

Coborî scara ca să aducă bomba insecticidă. Vor plăti. Vor plăti pentru că l-au înțepat.

15. În curtea din față

Cu două săptămâni în urmă, în spatele magaziei, Jack găsise un scaun de răchită uriaș, vopsit în alb, și îl târâse până pe terasă, în ciuda obiecțiilor lui Wendy care spunea că este de departe cel mai urât lucru pe care îl văzuse vreodată. Acum stătea în el, distrându-se cu o carte a lui E.L. Doctorow, *Bun venit în ținutul timpurilor grele*, când Wendy și fiul lor apărură în microbuzul hotelului.

Wendy îl parcă la curbă, se jucă cu motorul apoi îl opri. Singura lumină de spate a microbuzului se stinse. Motorul se bâlbâi de câteva ori morocânos, apoi tăcu. Jack se ridică din scaun și le ieși grăbit în întâmpinare.

— Bună, Tati! strigă Danny și urcă panta în fugă. Ținea o cutie într-o mână: — Uite ce mi-a cumpărat Mami!

Jack își ridică fiul în brațe, îl învârti de două ori și-l sărută din toată inima.

— Jack Torrance, Eugen O'Neill al generației sale, Shakespeare-ul american, zise Wendy surâzând. Ce întâmplare să vă întâlnim aici, la o altitudine atât de mare.

— Am început să nu mai suport gloata, stimată doamnă — spuse el și o îmbrățișă. Se sărutară. — Cum a fost drumul?

— Foarte bun. Danny s-a tot văitat că l-am ținut numai într-o

hurducătură dar motorul n-a calat nici măcar o dată și... o, Jack, l-ai terminat!

Se uita la acoperiș iar Danny i-a urmărit privirea. Se încruntă ușor când văzu porțiunea de șindrilă nouă pe aripa vestică a hotelului, de un verde ceva mai deschis decât restul acoperișului. Apoi se uită din nou la cutia pe care o ținea în mâini și chipul i se limpezi. În timpul nopții, imaginile pe care i le arătase Tony se întorceau să-l chinuie, atât de clare încât păreau adevărate, dar la lumina zilei era mai ușor să nu le iei în seamă.

— Uite, Tati, uite!

Jack luă cutia. Era o machetă de mașinuță față de care Danny își exprimase de atâtea ori admirația în trecut. Acest model era un "Volkswagen de un Violet Violent" iar în poza de pe cutie era un Volkswagen uriaș și purpuriu, cu faruri model Cadillac Coupé de Ville '59, luminând o pistă de pământ. Era decapotabilă și, cu ghearele încleștate pe volan, în ea ședea un monstru uriaș și hidos, cu ochi roșii holbați, un rânjet de nebun furios și o șapcă englezească de curse întoarsă cu cozorocul la spate.

Wendy zâmbea și Jack îi făcu cu ochiul:

— Asta îmi place la tine, amice, zise, înapoindu-i cutia. Ai gusturi domoale, serioase, introspective. Precis ești copilul născut din seva mea.

— Mămica a zis că o să mă ajuți s-o assemblez după ce o să fiu în stare să citesc prima pagină din cartea cu Dick și Jane.

— Asta înseamnă cam pe la sfârșitul săptămânii. Și ce mai aveți în mașina aceea încântătoare, stimată doamnă?

Îl apucă de braț și-l trase înapoi.

— Nu, nu! Nu te las să vezi. Sunt și niște chestii pentru tine. Danny și cu mine o să le ducem înăuntru. Tu poți să cari laptele. E pus în spate, jos.

— Asta reprezintă eu pentru tine! strigă Jack, ducând mâna la frunte.

Un cal de povară. Un animal obișnuit. Cară aici, cară acolo, cară peste tot.

— Cară doar laptele la bucătărie, domnu'.

— E prea mult! strigă din nou și se aruncă la pământ, în timp ce Danny i se urcă pe spate chicotind.

— Scoală-te, bivole — zise Wendy și-l împinse cu vârful pantofului.

— Vezi? Jack i se adresă lui Danny: Mi-a zis că-s bivol. Ești martor.

— Martor, martor! fu de acord Danny cu bucurie și-i sări în cârcă.

Jack se așeză:

— Bine că mi-am adus aminte, prietene. Am și eu ceva pentru tine. Pe terasă, lângă scrumieră.

— Ce este?

— Am uitat. Du-te și te uită.

Jack se ridică în picioare și, împreună cu Wendy, îl urmări cum aleargă pe gazon și apoi cum urcă, două câte două, treptele terasei. Îi cuprinse mijlocul cu brațul:

— Fericită, iubito?

Ea îl privi cu seriozitate:

— Aceasta e cea mai fericită perioadă de când ne-am căsătorit.

— Adevărat?

— Jur pe Dumnezeu.

O strânse în brațe:

— Te iubesc

Răspunse la îmbrățișare, emoționată. Jack Torrance nu rostea foarte des aceste cuvinte; putea să numere pe degete de câte ori l-a auzit spunându-i-le, atât înainte cât și după ce s-au căsătorit.

— Și eu te iubesc

— Mami! Mami! — Acum Danny se afla pe terasă, țopăind agitat: — Vino să vezi! Mamă, ce mișto e!

— Ce este? Întrebă Wendy în timp ce se îndreptau spre el, mână în mână.

— Am uitat — zise Jack.

— O, o s-o iei pe coajă — îl înghionti ea. Pe bune.

— Speram că o s-o iau la noapte — observă el, și Wendy râse. O clipă mai târziu o întrebă:

— Crezi că și Danny e fericit?

— Tu ești mai în măsură să știi asta. Tu discuți cu el în fiecare seară înainte de culcare.

— Vorbim de obicei despre ce vrea să se facă atunci când va fi mare și dacă Moș Crăciun e într-adevăr adevărat. Asta îl frământă rău. Cred că prietenul lui, Scott i-a zis niște chestii și acum are îndoieli. Nu, nu mi-a zis nimic despre *Overlook*.

— Nici mie — spuse ea. Acum urcau treptele terasei. Dar e foarte tăcut de multe ori. Și mi se pare că a slăbit, Jack, zău.

— Crește.

Danny era cu spatele la ei. Examina ceva care se afla pe masă, lângă scaunul lui Jack, dar Wendy nu-și putea da seama despre ce era vorba.

— Nici nu mănâncă bine. Mai ții minte, anul trecut era ca un buldozer.

— Așa se întâmplă când copiii cresc — răspunse el evaziv. Cred că am citit asta undeva. O să mănânce iar cu două furculițe când o să facă șapte ani.

Se opriseră pe ultima treaptă.

— Face și eforturi foarte mari cu abecedarul — zise Wendy. Știu că vrea să învețe să citească, ca să ne facă plăcere... ca să-ți facă plăcere... adăugă ea fără tragere de inimă.

— Ca să-și facă lui însuși plăcere, mai întâi — zise Jack. Nu l-am obligat deloc. De fapt, doresc tare mult să nu se mai obosească atât.

— Crezi că am făcut o prostie că vreau să-i iau oră la doctor pentru un control general? E un medic în Sidewinder și cineva de la piață mi-a spus că e tânăr și...

— Ești puțin neliniștită la gândul că vine zăpada, nu?

Ridică din umeri:

— Cam așa ceva. Dacă tu crezi că e o prostie...

— Nu cred. Mai bine ar fi chiar să iei oră pentru toți trei. O să aflăm că suntem sănătoși și o să dormim mai liniștiți.

— O să vorbesc cu doctorul chiar acum — zise ea.

— Mama! Uite, mami!

Veni alergând spre ea cu ceva mare și cenușiu în mâini, și timp de o clipă, o clipă de groază comică, Wendy avu senzația că e vorba de un creier. Apoi și-a dat seama ce era și, instinctiv, făcu un pas înapoi.

Jack o cuprinse de umeri:

— E-n regulă. Chiriașii care nu au zburat au fost îndepărtați. Am folosit bomba insecticidă.

Privi la cuibul uriaș de viespi pe care-l ținea fiul ei, dar nu vru să-l atingă:

— Ești sigur că nu mai e nici un pericol?

— Sigur. Am avut și eu unul în cameră când eram mic. Mi-l dăduse tata. Vrei să ți-l pun în cameră, Danny?

— Da, da, da! Chiar acum!

Se întoarse și intră în goană, izbind de perete ușile duble ale hotelului. Îl auzeam alergând pe scară.

— *Au fost* viespi înăuntru — zise ea. Te-au înțepat?

— Unde e sufletul tău caritabil? o întrebă, și-i arătă degetul. Umflătura începuse deja să dea înapoi, dar Wendy suflă asupra ei și o sărută ușor.

— Ai scos acul?

— Viespile nu-și lasă acele înăuntru. Numai albinele. Au ace zimțate.

Acele viespilor sunt drepte și netede. Și de asta sunt atât de periculoase. Pot înțepa de mai multe ori.

— Jack, ești sigur că e în ordine dacă-i pui cuibul în cameră?

— Am făcut ce scrie în instrucțiunile sprayului. E garantat să omoare absolut toate insectele în două ore și nu lasă nici o urmă toxică.

— Le urăsc — zise ea.

— Ce... viespile?

— Orice înțepă — zise ea, și-și cuprinse coatele în palme, încrucișându-și brațele peste piept.

— Și eu — spuse Jack, și o îmbrățișă.

16. Danny

Wendy auzea cum mașina de scris, adusă de Jack de la parter în domitorul lor, vociferează treizeci de secunde, tace un minut sau două, iar apoi declanșează din nou un tir scurt. Parcă asculta o rafală de mitralieră. Însă zgomotul acesta îi părea o muzică dumnezeiască. Jack nu mai arătase atâta constanță în scris din al doilea an al căsătoriei lor, când scrisese nuvela pe care o cumpărase revista *Esquire*. Credea că piesa va fi gata spre sfârșitul anului, orice s-ar întâmpla și că o să se apuce de ceva nou. Zicea că nu-i pasă dacă "Scoala cea mică" va stârni vreun interes în momentul când Phyllis o va arăta impresarilor, nu-i pasă dacă se va scufunda fără urmă. Și Wendy îl credea că este sincer. Numai faptul că scria o umplea de speranță și fericire, nu pentru că ar fi așteptat mare lucru de la această piesă, ci pentru că i se părea că soțul ei închide încet ușa unei camere pline cu monștri. Împingea ușor cu umărul de mult timp, dar de-abia acum a reușit s-o miște.

Fiecare tastă a mașinii pe care o apăsa, mai închidea ușa cu un milimetru.

— Privește, Dick, privește:

Danny era ghemuit asupra primului din cele cinci abecedare zdrențuite pe care Jack le găsisese răscolind fără milă prin nenumăratele anticariate din Boulder.

Abecedarele și cărțile de citire îl vor duce pe Danny până la nivelul clasei a doua, program care lui Wendy i se părea mult prea ambițios. Fiul lor era inteligent, și ei știau asta, însă ar fi fost o greșeală să-l îmboldească să ajungă prea departe, prea repede. Jack a fost de acord. Nu o să-l zorească. Dar, dacă puștiul prindea repede, ei vor fi pregătiți. Și acum se întreba dacă nu cumva Jack avusese dreptate și în această privință.

Danny, pregătit de cei trei-patru ani în care urmărise fascinat la televizor emisiunile "Sesame Street" și "Electric Company", învăța cu o rapiditate aproape înspăimântătoare. Și asta o neliniștea. Stătea aplecat peste cărțicelele nevinovate, (radioul cu galenă și avionul din plută puse pe etajeră deasupra lui) atât de înversunat de parcă ar fi fost vorba de o chestiune de viață și de moarte. Chipul îi era mai tensionat și mai palid decât ar fi fost normal în lumina intimă pe care o împrăstia lampa de birou pe care i-o puseseră în cameră. Lua totul foarte în serios, atât abecedarele, cât și paginile cu exerciții pe care i le făcea Jack în fiecare după-amiază. Un măr și o piersică desenate. Cuvântul "măr" scris dedesubt în caligrafia mare și clară a lui Jack. Înconjurați, vă rog, desenul corect, cel care se potrivește cu cuvântul scris. Iar fiul lor privea cuvântul scris și apoi, desenele, cu buzele mișcându-i-se, formând cuvântul, *transpirând* parcă atunci când îl rostea. Acum putea deja să scrie singur vreo treizeci de cuvinte cu creionul roșu uriaș, strâns în pumnul său mic și

dolofan.

Urmărea încet cu degetul cuvintele din abecedar. Deasupra lor era o poză pe care Wendy și-o amintea din școala primară, cu aproape nouăsprezece ani în urmă. Un băiat cu păr negru și creț și care râde. O față cu fustă scurtă, cu bucle blonde, cu o coardă într-o mână. Un cățel care aleargă după o minge de cauciuc, mare și roșie. Treimea din clasa întâi. Dick, Jane și Jip.

— Uite cum fuge Jip — citi rar Danny. Fugi, Jip, fugi. Fugi, fugi, fugi. Făcu o pauză, coborând degetul pe rândul următor: — Uite... se aplecă mai tare, atingând aproape acum pagina cu nasul. Uite...

— Nu atât de aproape, amice — zise Wendy încetișor. O să-ți strici ochii. Este...

— Nu-mi spune! strigă Danny, ridicându-se brusc. Era panică în vocea lui: — Nu-mi spune, mami! Pot singur!

— Bine, iubitele — zise ea. Dar nu e un capăt de țară. Zău că nu este.

Fără să țină cont de ea, Danny se aplecă din nou asupra cărții.

Expresia de pe fața lui îți amintea de studenții aflați în pragul examenelor extrem de dificile. Lui Wendy, povestea aceasta începuse să-i placă din ce în ce mai puțin.

— Uite mi... ea. Ea. Ea. Uite mi-gea? Uite migea. *Mingea!* Triunfător. Fioros. Furia din vocea lui o sperie: *Uite mingea!*

— Corect — zise ea. Iubitele, cred că este suficient pentru seara asta.

— Încă două pagini, mami. Te rog?

— Nu, amice. Închise cu hotărâre cartea legată în coperti roșii. E timpul să te culci.

— Te rog!

— Nu mă bate la cap, Danny. Mămica e obosită.

— Bine — dar privea cu jind la abecedar.

— Du-te, pupă-l pe tata și apoi spală-te. Nu uita să te speli și pe dinți.

— Biiine.

Ieși din cameră amărât, târșiindu-și picioarele. Un băiețel îmbrăcat în pantaloni de pijama și într-un tricou gros și larg, cu o minge desenată pe piept și cu inscripția NEW ENGLAND PATRIOTS pe spate.

Mașina de scris a lui Jack își opri tirul și Wendy auzi țopăitul lui Danny.

— Noapte bună, Tati!

— Noapte bună, amice. Cum merge?

— Cred că bine. Mami mi-a zis să mă opresc.

— Mămica are dreptate. E trecut de opt și jumătate. Te duci la baie?

— Mda.

— Bine faci. Văd că-ți cresc cartofi în urechi. Și ceapă, și morcovi, și arpagic, și...

Auzi apoi chicotitul lui Danny, din ce în ce mai stins și întrerupt de zgomotul ușii de la baie. O închise bine: Nu-i plăcea deloc să fie surprins când era în baie, în vreme ce nici ea nici Jack nu se prea jenau. Alt semn — și semnele se înmulțeau cu repeziciune — că mai era și o altă ființa omenească în casă, nu doar o copie la indigo a vreunuia dintre ei sau o combinație a amândorura. O întrista un pic. Într-o zi, propriul său copil îi va deveni străin și ea îi va fi străină... dar nu chiar atât de străină cât era mama ei pentru ea. Doamne, te rog, fă să nu fie chiar așa. Fă-l să-și mai iubească mama și după ce a crescut.

Mașina de scris a lui Jack își relua rafalele intermitente.

Așezată încă pe scaunul de lângă biroul lui Danny, Wendy își plimbă privirea, prin camera fiului său. Aripa avionului fusese reparată. Pe birou erau împrăștiate cărți cu poze, cărți de colorat, cărți vechi cu Spiderman, ale căror coperti erau rupte, creioane, carioca și cuburi. Volkswagenul era pus cu grijă peste ele, nedesfăcut încă din ambalajul de celofan. Îl vor asambla împreună, el și tatăl lui, mâine sau poimâine seară, dacă Danny

continua să învețe ca și până acum. Nu vor mai aștepta sfârșitul săptămânii. Pozele cu Pooh și Eyore și Christopher Robin erau lipite frumos pe perete, urmând a fi înlocuite destul de curând cu fotografii ale unor cântăreți de rock cu figuri drogate. Așa credea. Inocența care lasă loc experienței. Firea omenească, drăguță. Cu toate acestea, se simțea tristă. La anul va merge la școală și ea va pierde cel puțin jumătate din el, poate mai mult, în favoarea noilor lui prieteni. Au încercat să mai aibă un copil, pe vremea când lucrurile păreau să meargă bine la Stovington, dar acum lua din nou anticoncepționale. Prea multă nesiguranță. Numai Dumnezeu știe unde vor fi peste nouă luni.

Ochii i se opriră asupra cuibului de viespi.

Deținea locul cel mai important în camera lui Danny, pe o tavă mare de plastic așezată pe măsuta de lângă pat. Nu-i plăcea, chiar dacă era gol. Se întreba dacă nu cumva are microbi, se gândi să-i spună lui Jack, dar își dădu seama că o să râdă de ea. O să-l întrebe totuși mâine pe doctor, dacă va reuși să-l prindă între patru ochi. Nu-i plăcea deloc ideea ca lucrul acela, construit din saliva și materia mestecată de fălcile atâtor creaturi ciudate, să stea la mai puțin de o jumătate de metru de capul fiului său.

Apa mai curgea încă în baie, așa că Wendy se duse în dormitorul cel mare ca să vadă dacă totul e în ordine. Jack nici măcar nu-și ridică ochii; era pierdut în lumea pe care o crea, privind fix la pagina din mașina de scris, cu o țigară atârându-i în colțul buzelor.

Bătu încetitor la ușa de la baie.

— S-a întâmplat ceva, amice? Ai adormit?

Nici un răspuns.

— Danny?

Nici un răspuns. Încercă ușa. Era încuiată.

— Danny?

Acum era îngrijorată cu adevărat. O nelinișteea lipsa oricărui alt sunet în afară de apa care curgea.

— Danny? Deschide ușa, iubituie.

Nici un răspuns.

— Danny!

— Isuse, Wendy, ai de gând să lovești cu pumnii în ușă toată noaptea?

— Danny s-a încuiat în baie și nu-mi răspunde!

Jack ocoli biroul și se apropie. Părea scos din sărite. Lovi tare în ușă, o singură dată.

— Deschide, Danny. S-a terminat cu joaca.

Nici un răspuns.

Jack bătu mai tare:

— Nu mai face pe nebunu' amice. E vremea de culcare. Te bat dacă nu deschizi.

"Își pierde cumpătul", gândi Wendy și dintr-o dată i se făcu și mai teamă. Nu-l mai atinsese pe Danny la mânie din seara aceea, în urmă cu doi ani. Numai că acum, părea destul de supărat ca s-o facă din nou.

— Danny, iubituie — începu ea.

Nici un răspuns. Numai apa care curgea.

— Danny, dacă mă faci să sparg ușa, îți dau cuvântul că o să dormi pe burtă la noapte — îl avertiză Jack.

Nimic.

— Sparge-o — spuse Wendy și, brusc, i se păru tare greu să articuleze cuvintele. Repede.

Își ridică piciorul și lovi clanța cu putere. Ușa cedă imediat și se deschise, izbindu-se tare de peretele băii.

— *Danny!* țipă ea.

Apa curgea cu presiune mare în chiuvetă. Pe marginea ei, un tub cu

pastă de dinți fără capac. Danny ședea pe marginea căzii de baie, cu periuța atârându-i în mâna stângă, cu spumă în jurul gurii. Privea fix, parcă în transă, în oglinda de pe dulăpiorul de medicamente de deasupra chiuvetei. Expresia care i se întipărise pe chip era una de groază nesfârșită, iar primul ei gând a fost că avusese un fel de criză de epilepsie, că poate chiar își înghițise limba.

— *Danny!*

Danny nu răspunse. Din gât îi ieșeau sunete guturale.

Apoi a fost împinsă la o parte atât de tare, încât se prăbuși în grătarul de prosoape, iar Jack intră și îngenunche în fața copilului.

— Danny — zise. Danny, Danny! Pocni din degete în fața ochilor pustii ai lui Danny.

— Ahaa, sigur — zise Danny. Turneu. Lovitură... Ăăă...

— Danny...

— Cricet! zise Danny, a cărui voce devenise brusc mai profundă, căpătase un timbru aproape bărbătesc. Cricet. Lovitură. Ciocanul de cricet... are două capete. Caa...

— Jack, Dumnezeu, *ce s-a întâmplat cu el?*

Jack îl apucă de umeri și-l scutură tare. Capul lui Danny căzu pe spate parcă fără viață, și apoi reveni ca un balon agățat de un băț.

— Cricet. Lovitură. Amirc.

Jack îl scutură din nou și privirea lui Danny se limpezi. Periuța îi căzu din mână pe pardoseaua de gresie, cu un pocnet.

— Ce? întrebă el, privind în jur.

Își văzu tatăl așezat în genunchi în fața lui și pe Wendy lipită de perete.

— Ce? întrebă Danny din nou. C-c-ce s-s-s-a...

— *Nu te bâlbâi!* țipă la el Jack.

Danny scoase o exclamație speriată, încordându-se, încercând să se îndepărteze de tatăl său, apoi izbucni în lacrimi. Șocat, Jack îl luă în brațe:

— Ah, iubitele, îmi pare rău. Îmi pare rău, amice. Te rog. Nu plânge. Îmi pare rău. Totul e-n regulă.

Apa continua să curgă în chiuvetă, iar lui Wendy i se păru că trăiește un coșmar îngrozitor, în care timpul s-a întors înapoi la momentul când soțul ei alcoolic i-a rupt brațul fiului său și apoi a căzut în fața lui, rușinat, îndurerat, scâncind aproape aceleași cuvinte.

("Ah, iubitele. Îmi pare rău. Îmi pare rău, amice. Te rog. Atât de rău îmi pare".)

Se repezi la ei, îl smulse pe Danny din brațele lui Jack (văzu reproșul mânios de pe chipul acestuia, dar îl amână pentru o examinare ulterioară) și-l ridică. Îl duse în domitorul cel mic, simțind cum mâinile lui Danny o țin strâns după gât. Jack venea în urma lor.

Se așeză pe patul lui Danny și-l legănă, alinându-l cu cuvinte fără noimă, repetate în neștire. Își întoarse ochii spre Jack, dar acum pe chipul lui se citea numai îngrijorare. Își ridică întrebător sprâncenele. Ea clătină ușor din cap.

— Danny — spuse. Danny, Danny, Danny. E-n ordine, amice. E bine.

În cele din urmă, Danny tăcu, tremurându-i numai ușor în brațe. Și totuși, lui Jack i se adresă primul; Jack, care acum stătea pe pat lângă el — și ea simți același junghi vechi

(El e primul, întotdeauna el a fost primul)
de gelozie. Jack țipase la el, ea îl mângâiasc, și totuși tatălui său îi vorbea Danny acum:

— Îmi pare rău dacă n-am fost cuminte.

— N-ai de ce să-ți pară rău, amice. Jack îi zburli părul: Ce dracu' s-a întâmplat în baie?

Danny își clătină ușor capul, amețit parcă:

— Nu... nu știu. Tati, de ce mi-ai spus să nu mă mai bâlbâi? Eu nu mă bâlbâi.

— Sigur că nu — zise Jack cu convingere, însă Wendy simți cum un deget de gheață îi atinge inima. Dintr-o dată Jack păru speriat, de parcă tocmai ar fi văzut o stafie.

— Ceva despre cronometru... mormăi Danny.

— Ce? Jack se aplecă spre el, iar Danny tresări.

— Jack, îl sperii! spuse ea, iar tonul era acuzator.

Își dădu seama că toți trei erau speriați. Speriați de ce anume?

— Nu știu, nu știu —, îi spuse Danny lui Jack. Ce... ce am spus, tati?

— Nimic — mormăi Jack.

Își scoase batista și se șterse la gură. Wendy avu din nou senzația dezgustătoare de întoarcere în timp. Își amintea bine gestul acesta al lui Jack de pe vremea când era beat mai tot timpul.

— De ce ai încuiat ușa Danny, îl întrebă ea cu prudentă. Cine ți-a spus să faci așa?

— Tony — răspunse Danny. Tony mi-a zis s-o încui.

Schimbară o privire pe deasupra capului său.

— Ți-a zis Tony și de ce trebuia s-o încui? îl întrebă Jack cu blândețe.

— Mă spălam pe dinți și mă gândeam la abecedarele mele — zise Danny. Mă gândeam tare. Și... și l-am văzut pe Tony, departe, în oglindă. Și el mi-a zis ca trebuie să-mi arate iar.

— Vrei să zici că era în spatele tău? îl întrebă Wendy.

— Nu. Era *în* oglindă, accentuă Danny. Departe în oglindă. Și atunci am intrat și eu în oglindă. Și îmi amintesc numai cum mă zgâlțâia tati și m-am gândit că iar n-am fost cuminte.

Jack tresări de parcă îl lovise cineva.

— Nu, amice — zise el încet.

— Tony ți-a spus să încui ușa? întrebă Wendy mângâindu-i părul.

— Da.

— Și ce a vrut să-ți arate?

Danny se încordă în brațele ei, de parcă mușchii i s-ar fi transformat în corzi de pian.

— Nu-mi aduc aminte — spuse el răvășit. Nu-mi aduc aminte. Nu mă întreba. Nu... *Nu-mi aduc aminte nimic!*

— Ssst, spuse Wendy alarmată. Începu să-l legene din nou: Nu-i nimic dacă nu-ți aduci aminte, iubiture. Nu-i nimic.

În cele din urmă, Danny se relaxă iar.

— Vrei să mai stau puțin? Să-ți citesc o poveste?

— Nu. Aprinde-mi doar lampa.

Privi cu sfială spre tatăl său.

— Stai tu, Tati? Puțin?

— Sigur, amice.

Wendy oftă:

— Te aștept în camera de zi, Jack.

— Bine.

Se ridică și-l privi pe Danny cum se bagă în pat. Părea tare mic.

— Sigur totul e în regulă, Danny?

— Sigur. Pune-l pe Snoopy în priză, mamă.

— Da, da.

Băgă în priză lampadarul, al cărei abajur îl înfățișa pe Snoopy dormind dus pe acoperișul cuștii sale. Nu avusese niciodată nevoie de un lampadar până când se mutaseră la *Overlook*. Atunci a cerut cu vehemență să-i cumpere una. Aprinse lampa și privi din nou la ei, la cercul mic și alb al feței lui Danny și la chipul lui Jack deasupra lui. Ezită o secundă,

("și atunci am intrat în oglindă")

și apoi ieși încetișor din cameră.

— Ți-e somn? Întrebă Jack, dându-i părul la o parte de pe frunte.

— Mda...

— Vrei un pahar cu apă?

— Nu...

Cinci minute liniștea fu deplină. Ținea încă mâna pe Danny. Crezând că băiatul a adormit, tocmai se pregătea să se ridice și să iasă ușor, când îl auzi pe Danny șoptind somnoros:

— Crichet.

Jack se întoarse brusc, înfiorat până în măduva oaselor.

— Danny?

— N-o să-i faci niciodată vreun rău lui mami, nu-i așa, tata?

— Nu.

— Și nici mie?

— Nu.

Din nou tăcere, învăluind camera.

— Tati?

— Poftim?

— Tony a venit și mi-a zis despre crichet.

— Așa? Ce ți-a spus?

— Nu țin minte multe. Decât că a zis că se joacă cu serviciu. Ca baseballul. Nu-i așa că-i ciudat?

— Ba da. Inima lui Jack i se zbătea nebunește în piept. Cum de era posibil ca puștiul să știe una ca asta? Crichetul se juca cu serviciu, nu ca baseballul, ci ca tenisul.

— Tati...? (era aproape adormit acum).

— Da?

— Ce-i aia "amirc"?

— "Amirc"? Sună ca un fel de plantă medicinală.

Tăcere.

— Hei, amice?

Dar Danny adormise și respira încet și regulat. Jack îl privi câteva clipe și un val de dragoste îl copleși. De ce a țipat la copil? Era un lucru perfect normal să se bâlbâie puțin, tocmai ce își revenise din amețeală sau dintr-o stare inexplicabilă de transă și, în condițiile acestea, era perfect normal să se bâlbâie. Perfect normal. Și nu zisese deloc *cronometru*. Zisese altceva, lipsit de sens, nedeșluit.

Cum de știa că la crichet se servește? Îi spusese cineva? Ullman? Hallorann?

Își privi mâinile. Ținea pumnii strâns încleștați, încordați, (dumnezeule cum aș mai bea ceva")

iar unghiile erau înfipite în palme.

Încet, își forță pumnii să se deschidă

— Te iubesc, Danny, șopti. Numai Dumnezeu știe cât de mult te iubesc.

Ieși. Își pierduse cumpătul din nou, foarte puțin, dar suficient să-l facă să se simtă speriat și dezgustat. Un pahar ar îndepărta sentimentul ăsta. O, da, l-ar îndepărta

(Ceva în legătură cu cronometrul)

și ar îndepărta și orice altceva. Nu se înșelase asupra cuvintelor rostite. Nu se înșelase deloc. Fiecare cuvânt fusese clar ca sunetul unui clopoțel. Se opri în hol, privi înapoi și, automat, își șterse buzele cu batista.

În lumina aruncată de lampadar, corpurile lor se distingeau numai ca două siluete întunecate. Wendy, numai în chiloți, se duse și-l înveli din nou; se dezvelise în timpul somnului. Jack stătea în prag, urmărind-o cum îi pune palma pe frunte.

— Are febră?

— Nu.

Îl sărută pe obraz.

— Slavă Domnului că ai luat oră la doctor — zise Jack când ea se întoarse la ușă. Crezi că tipul știe ceva meserie?

— Mi s-a spus că e foarte bun. Asta e tot ce știu.

— Dacă se întâmplă ceva, am de gând să vă trimit pe amândoi să stați la maică-ta, Wendy.

— Nu.

— Știu ce simți — spuse luând-o de umeri.

— Ba nu știi deloc ce simt față de ea.

— Wendy, nu există alt loc unde să vă pot trimite. Știi asta.

— Dacă ai...

— Fără slujba asta am fi fost terminați — zise el simplu. Știi asta.

Silueta ei dădu ușor din cap. Știa.

— Când am discutat cu Uîlman, m-am gândit că face pe nebunul. Acum nu mai sunt atât de sigur. Poate că n-ar fi trebuit să vă aduc și pe voi doi. La patruzeci de mile distanță de nicăieri.

— Te iubesc — spuse ea. Și Danny te iubește încă și mai mult, dacă se poate așa ceva. I-ai fi frânt inima, Jack. i-ai frânge inima și acum dacă ne-ai trimite de aici.

— Nu vorbi așa.

— Dacă doctorul spune că e ceva în neregulă, o să-mi caut un serviciu în Sidewinder — zise. Dacă nu găsesc, o să plec cu Danny la Boulder. Dar, Jack, nu pot să mă duc la mama. Nu în condițiile astea. Nu-mi cere să fac așa ceva. Pur... pur și simplu nu pot.

— Da, știu. Hai, lasă. Poate nu-i nimic.

— Poate.

— Avem oră la două?

— Da.

— Să lăsăm ușa de la dormitor deschisă.

— Și eu m-am gândit. Dar cred că doarme dus acum.

Însă nu era așa.

"Bum... bum!., bumbum BUMBUM..."

Fugea de bubuiturile acelea îngrozitoare, care răsunau de jur împrejurul său, prin coridoare întortocheate ca într-un labirint, călcând cu picioarele goale un covor gros pe care o junglă era desenată în negru și albastru. Voia să țipe, de fiecare dată când ciocanul de crichet se izbea de perete undeva în spatele lui. Dar nu trebuie. Nu trebuie. Dacă țipă, se dă de gol și apoi

(apoi AMIRC)

("Ieși afară și ia-ți doctoria, loază afurisită!")

Îh! și-l auzea pe posesorul acelei voci cum vine, vine după el, repezindu-se pe hol ca un tigru într-o junglă străină, neagră și albastră. Un canibal.

("Vino aici, ticălos mic ce ești!")

Dacă ar putea numai să ajungă la scări, dacă ar putea coborî de la etajul al treilea, poate că n-o să pățească nimic. Chiar și cu liftul. Numai dacă și-ar putea aminti ce fusese uitat. Dar era întuneric și în teroarea care-l cuprinsese se rătăcise. Trecuse de un coridor, apoi de altul, cu inima zbătându-i-se în gât ca o bucată mare și fierbinte de gheață. Îngrozit la gândul că după oricare colț se putea să-i apară în față tigrul cu chip omenesc.

Bubuiturile se auzeau acum chiar în spatele lui: și zbieretele răgușite și îngrozitoare.

Vâjâitul pe care-l făcea prin aer capul ciocanului

("crichet... lovitură... crichet... lovitură... AMIRC")

Înainte de a se izbi de perete. Șoapta ușoară a picioarelor lui desculțe pe

jungla desenată a covorului. Panica umplându-i gura cu un suc amar.

("Îți vei aminti ce s-a uitat"... dar o să-și amintească oare? Ce era?)

Dădu colțul și văzu cu o groază teribilă că acel coridor se înfundă. Uși încuiate se încruntau la el din trei laturi. Aripa vestică. Era în aripa vestică și auzea țipetele furtunii de afară, părând a se îneca cu gâttelejul ei negru plin de zăpadă.

Se lipi cu spatele de perete, plângând înspăimântat, inima bătându-i ca inima unui iepuraș prins în cursă. Când spatele îi atinse peretele tapetat în albastru deschis, cu model vălurit, nu se mai putu ține pe picioare și se prăbuși pe covor, cu mâinile întinse pe hățişul de liane țesute în covor, cu respirația șuierată.

Mai tare. Mai tare.

În hol era un tigru, și acum tigrul era chiar după colț, țipându-și încă ascuțit furia nebună și nerăbdătoare, izbind cu ciocanul de crichet, pentru că tigrul acesta avea două picioare și era...

Se trezi cu un geamăt înăbușit, ridicat din pat, cu ochii mari care priveau fix în întuneric, cu mâinile încrucișate în față.

Ceva pe o mână. Ceva care se târa.

Viespi. Trei viespi.

Și atunci îl înțepară, parcă toate odată, și atunci toate imaginile se descompuseră și se prăbușiră asupra lui ca un torent negru și el începu să strige în întuneric, cu viespile pe mâna stângă, împungându-l mereu.

Luminile se aprinseră și Tăticul stătea lângă el, în șort, cu ochi severi. Mămica era în spatele lui, somnoroasă și speriată.

— *Luați-le de pe mine!* țipă Danny.

— O, Doamne — zise Jack.

Văzuse.

— Jack, ce s-a întâmplat cu el? *Ce s-a întâmplat?*

Nu-i răspunse. Se repezi la pat, luă perna lui Danny și-l lovi peste mâna care se zbătea înnebunită. Din nou. Din nou. Wendy văzu ceva care semăna a insecte, cum se ridică în aer și încep să bâzâie.

— Ia o revistă! îi strigă Jack peste umăr. Omoară-le!

— Viespi? zise Wendy, și o clipă se strânse înlăuntrul ei însăși, detașată parcă în această descoperire. Apoi mintea i se revoltă și realizarea i se conectă la emoție.

— Viespi, Dumnezeu, Jack, tu ai spus...

— Taci în mă-ta și omoară-le! tună el. Fă ce-ți spun!

Una din ele aterizase pe biroul lui Danny. Wendy luă o carte de colorat și o izbi peste viespe. Lăasă o parte maronie, vâscoasă.

— Mai e una pe perdea — zise el și ieși din cameră cu Danny în brațe.

Duse copilul în dormitorul lor și-l așeză în pat, pe partea lui Wendy:

— Stai întins cuminte aici, Danny. Să nu te întorci decât dacă-ți spun.

Ai înțeles?

Danny dădu din cap. Avea fața umflată și mânjită de lacrimi.

— Uite ce băiat curajos am.

Jack se repezi pe hol, înspre scări. Auzi în urmă cum cartea de colorat plesnește ceva de două ori și apoi auzi țipătul de durere al soției sale. Nu-și încetini fuga, ci coborî treptele două câte două în holul întunecat. Trecu prin biroul lui Ullman spre bucătărie, izbindu-și șoldul de colțul mesei de stejar a lui Ullman. Abia dacă simți ceva.

Aprinse lumina în bucătărie și se îndreptă spre chiuvetă. Vasele spălate după cină erau așezate de Wendy în uscător. Smulse dintre ele un lighean mai mare. O farfurie căzu și se făcu țândări. Ignorând-o, se întoarse și alergă înapoi, prin birou și în sus pe scări.

Wendy stătea în fața ușii lui Danny, de-abia răsuflând. Era albă la față. Ochii îi erau sticloși și lipsiți de expresie, părul i se lipise de obraji:

— Le-am prins pe toate — spuse ea pe un ton inexpresiv. Numai că

una m-a înțepat. Jack, ai spus că au murit toate.

Începu să plângă.

Trecu pe lângă ea fără să-i răspundă și se duse cu ligheanul lângă cuib. Nici o mișcare. Nu era nimic acolo — pe dinafară, în orice caz. Trânti ligheanul peste cuib.

— Așa — zise. Hai.

Se întoarseră în dormitor.

— Unde te-a înțepat? o întrebă.

— La... la încheietura mâinii.

— Să văd.

Îi arătă. Chiar deasupra încheieturii dintre antebraț și palmă, era un semn mic și rotund. Carnea din jur începuse să se umfle.

— Ești alergica la înțepături? o întrebă. Gândește-te bine! Dacă tu ești, atunci poate fi și Danny. Ticăloasele alea l-au înțepat de cinci-șase ori.

— Nu — spuse ea, mai calmă. Doar... le urăsc, atâta tot. *Le urăsc.*

Danny stătea la picioarele patului, strângându-și mâna stângă cu cea dreaptă și uitându-se la ei. Ochii, încercănați din cauza șocului, îl priveau pe Jack cu reproș.

— Tati, ai zis că le-ai omorât pe toate. Mâna... mă doare rău.

— Hai s-o vedem, amice... nu, nu o ating. Asta te-ar durea mai tare.

Arată-mi-o numai.

Așa făcu și Wendy gemu:

— O, Danny,... o, mânuța ta!

Mai târziu, doctorul urma să numere unsprezece înțepături. Acum însă, tot ce au văzut era o aglomerare de puncte, de parcă pe palmă și pe degete i-ar fi fost presărate bucățele mici-mici de hârtie roșie. Se umflase rău. Mâna începuse să-i semene cu o imagine din desenele animate în care Bugs Bunny sau Daffy Duck tocmai s-a izbit singur cu ciocanul.

— Wendy, adu sprayul din baie — zise.

Se duse să-l aducă, iar Jack se așeză lângă Danny și-i cuprinse umerii cu brațul.

— După ce te dau cu spray, vreau să fac niște fotografii cu mâna ta, amice. Și după aia dormi cu noi, bine?

— Bine, zise Danny. Da' de ce vrei să faci poze?

— În caz că vrem să-i dăm pe unii în judecată, ca să-i usture fundul.

Wendy veni cu un spray, de forma unui extingtor.

— N-o să te doară, iubitele, spuse ea scoțând capacul.

Danny întinse mâna și ea împrăstie lichidul din tub pe ambele părți, până ce mâna începu să lucească. Danny scoase un oftat lung, cutremurat.

— Ustură? îl întrebă ea.

— Nu. E mai bine.

— Acum ia astea. Mestecă-le.

Îi întinse cinci aspirine pentru copii, cu aromă de portocale. Danny le luă și le băgă în gură una câte una.

— Nu-s prea multe? întrebă Jack.

— Sunt prea multe înțepături — îl repezi ea mânioasă. Du-te și scapă de cuibul ăla, Jack Torrance. Chiar acum.

— O clipă.

Se duse la dulap și luă aparatul de fotografiat de pe raftul de sus. Cotrobăi mai adânc și găsi și blițul.

— Jack, ce faci? îl întrebă ea, în pragul isteriei.

— Îmi pozează mâna — zise cu gravitate Danny. Și apoi o să dăm în judecată niște oameni, de o să-i usture fundul. Așa-i, Tati?

— Așa-i — zise Jack încruntat. Introduse blițul în aparat. Întinde mâna, fiule. Cred că fiecare înțepătură din astea costă cam cinci mii de dolari.

— Ce tot vorbești? țipă Wendy.

— Îți spun eu ce vorbesc. Am urmat întocmai instrucțiunile dispozitivului ăluia nenorocit. O să-i dăm în judecată, chestia era defectă. Altfel nu se poate. Cum altfel îți explici ce s-a întâmplat?

— Aha — zise ea cu o voce stinsă.

Făcu patru fotografii, cerându-i lui Wendy să cronometreze timpul dintre ele. Danny, fascinat de gândul că mâna sa înțepată poate valora mii și mii de dolari, începu să-și mai piardă din spaimă și se arătă interesat de ce se petrecea. Mâna îi zvâcnea și îl durea puțin capul.

Când Jack lăasă aparatul jos și puse fotografiile la uscat pe șifonier, Wendy îl întrebă:

— N-ar trebui să-l ducem la doctor în noaptea asta?

— Nu, dacă nu are dureri mari — zise Jack. Când cineva are o alergie puternică la veninul de viespe, efectele apar în treizeci de secunde.

— Efecte? Ce vrei să...

— Comă. Sau convulsii.

— O! O, Isuse.

Păli, aproape doborâtă, și se cuprinse strâns cu brațele.

— Cum te simți, fiule? Crezi că poți să dormi?

Danny clipi. Coșmarul i se topise în minte, dar era încă speriat.

— Dacă dorm cu voi.

— Desigur, spuse Wendy. Ah, iubitele, îmi pare atât de rău.

— Nu-i nimic, mămico.

Ea începu iar să plângă, iar Jack o apucă de umeri:

— Wendy, îți jur că am urmat instrucțiunile.

— Scapi de cuib mâine dimineață? Te rog?

— Sigur că o să-l arunc.

Se băgară toți trei în pat și Jack tocmai se pregătea să stingă lumina, când se opri și se dădu jos:

— Vreau să fac o poză și cu cuibul.

— Și te întorci repede.

— Bine.

Se duse la dulap, luă aparatul și blițul și-i făcu semn lui Danny că totul este în ordine. Danny zâmbi și făcu și el semnul cu mâna sănătoasă.

"Ce copil" — gândi în timp ce se înapoia în camera lui Danny. "Prin câte a trecut și cât de repede uită".

Lumina de lângă pat era încă aprinsă. Jack se îndreptă într-acolo și, când privi la măsuta de alături, i se făcu pielea de găină. Îl trecură fiorii, iar părul parcă încerca să ia poziția de drepti.

Aproape că nu mai putea să vadă cuibul prin ligheanul transparent. Pereții acestuia colcăiau de viespi. Nu putea spune câte erau. Cel puțin cincizeci. Poate o sută.

Cu inima bătându-i surd în piept, făcu fotografiile și apoi așteptă să se dezvolpeze automat. Își șterse buzele cu dosul palmei. Un singur gând i se tot răsucea în minte răsunând cu

("Ți-ai pierdut cumpătul. Ți-ai pierdut cumpătul. Ți-ai pierdut cumpătul".)

o groază aproape superstițioasă. Se întorseseră. Omorâse viespile, dar ele se întorseseră.

În minte, se auzi din nou țipând la fiul său cel foarte înspăimântat: "Nu te bâlbâi!"

Își șterse iarăși buzele.

Se îndreptă spre pupitrul lui Danny, cotrobăi prin sertare și scoase un carton — jocul de jigsaw-puzzle. Îl duse la noptieră și cu mare grijă puse cuibul și licheanul pe el. Viespile bâzâiră furioase în această nouă închisoare. Apoi, ținând bine ligheanul deasupra cuibului, ca să nu alunece, ieși în hol.

— Vii la culcare, Jack? întrebă Wendy.

— Vii la culcare, Tati?

— Cobor o clipă — spuse, încercând să-și ascundă tremurul din voce.

"Cum s-a întâmplat? Cum, în numele lui Dumnezeu?"

Cu siguranță că sprayul funcționase. Văzuse jetul alb și gros care începuse să iasă chiar în momentul când a tras de inel. Și apoi, două ore mai târziu, când a scuturat cuibul, au căzut din el o mulțime de cadavre mici de insecte.

"Atunci cum? Regenerare spontană?"

Asta era o tâmpenie. O prostie de secol al XVII-lea. Insectele nu se regenerează. Și chiar dacă ouăle de viespe ar putea da naștere la insecte deplin dezvoltate în douăsprezece ore, nici asta nu ar fi putut fi o explicație, pentru că regina nu depunea ouă în acest anotimp. Numai în aprilie sau mai. Toamna ele mureau.

Contradicție vie în fața ochilor săi, viespile bâzâiau furioase sub lighean.

Coborî și traversă bucătăria. În spate era o ușă care dădea afară. Bătea un vânt rece, iar picioarele îi amortiră aproape instantaneu pe cimentul înghețat al platformei pe care ieșise. Pe platforma aceasta se făceau livrările de lapte în timpul când hotelul era deschis. Puse jos cu mare grijă placa și ligheanul, iar când se ridică privi la termometrul agățat lângă ușă. Temperatura coborâse sub zero. Frigul le va omorî până dimineață. Intră și închise ușa. După o clipă de gândire o și încuie.

Traversă din nou bucătăria și stinse luminile. Se opri o clipă în întuneric, adâncit în gânduri, dorindu-și o băutură. Dintr-o dată, hotelul îi păru plin de mii de zgomote tainice: scârțâieli și gemete și sforăitul viclean al vântului pe sub streșini, unde poate alte cuiburi de viespi atârnav ca fructele otrăvite.

Se întorseseră.

Și și-a dat brusc seama că hotelul *Overlook* nu-i mai plăcea chiar atât de mult, de parcă nu viespile — care în mod miraculos rezistaseră atacului ucigător — îi înțepaseră fiul, ci hotelul însuși.

Ultimul său gând, înainte de a urca la soția și copilul său,

("de acum încolo o să-ți păstrezi cumpătul. Indiferent Ce Se Întâmplă") a fost hotărât și sigur.

Când se îndreptă spre camera lor își șterse buzele cu dosul palmei.

17. Cabinetul doctorului

Numai în chiloței și întins pe patul din cabinetul doctorului, Danny Torrance părea foarte mic. Privea în sus la doctorul ("Spune-mi Bill") Edmonds care trăsesse lângă el un aparat mare și negru. Danny încercă să vadă mai bine ce se întâmplă.

— Să nu te sperii, omulețule — zise Bill Edmonds. Asta este un electroencefalograf și nu doare.

— Electro...

— Pe scurt noi îi zicem EEG. O să-ți agăț o grămadă de sârme de cap — nu, n-o să le înfig, o să le lipesc cu bandă — și vârfurile din partea asta a dispozitivului vor înregistra fluxul tău cerebral.

— Ca-n filmul *Omul de șase milioane de dolari*?

— Cam așa. Ți-ar plăcea să fii ca Steve Austin când o să te faci mare?

— Nici vorbă — zise Danny, în timp ce sora începuse să lipească firele. Tăticul meu spune că într-o bună zi o să facă un scurt circuit și atunci o... o s-o ia pe râu în sus.

— Cunosc râul ăsta destul de bine — zise doctorul Edmonds cu amabilitate. L-am parcurs și eu de câteva ori, fără vâsle. Acum, Danny, o

EEG ne poate spune o mulțime de lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— De exemplu, dacă ai epilepsie. Asta este...

— Mda, știu ce-i aia epilepsie.

— Știi?

— Sigur. La creșă unde am fost în Vermont, când eram mic, era un copil care avea boala asta. Și n-avea voie să umble la tabla cu lumini.

— Ce-i asta, Dan?

Pornise aparatul. Pe hârtie apărură linii subțiri.

— O chestie cu lumini de culori diferite.

Și când o aprindeai, începeau să strălucească unele culori, dar nu toate. Și trebuia să numeri culorile și dacă apăsași butonul bun, puteai să le stingi. Brent nu putea să folosească tabla asta.

— Asta din cauză că luminile strălucitoare pot provoca uneori crize de epilepsie.

— Vrei să zici dacă se juca la tabla de lumini, pe Brent puteau să-l apuce năvădăile?

Edmonds schimbă o privire amuzată cu sora:

— Te-ai exprimat neelegant, dar foarte exact, Danny.

— Că ce?

— Am spus că ai dreptate, numai că trebuie să spui "criză" în loc de "năvădăi". Nu-i frumos... În regulă, stai liniștit acum.

— Bine.

— Danny, când ți se întâmplă aceste... orice ar fi ele, îți amintești cumva dacă vezi înainte niște luminițe care sclipesc?

— Nu.

— Auzi zgomote ciudate? Un zbârnâit? Un sunet ca de sonerie?

— Nu-nu.

— Dar un miros ciudat, de portocale sau de rumeguș? Sau un miros de putregai?

— Nu, domnule.

— Atunci e bine.

— Am epilepsie, doctore Bill?

— Nu cred, Danny. Stai cuminte. Suntem aproape gata.

Aparatul mai murmură și mai făcu niște linii încă cinci minute, apoi doctorul Edmonds îl închise.

— Gata, puștiule, zise Edmonds cu vioiciune. Sally o să ia electrozii de pe tine și apoi te rog să vii în camera de alături. Vreau să stăm puțin de vorbă. OK?

— Sigur.

— Sally: înainte de asta, fă-i și testul celălalt, te rog.

— În regulă.

Edmonds rupse fâșia lungă de hârtie care ieșise din aparat și, cu ochii la ea, intră în camera alăturată.

— O să te înțep puțin în braț — spuse sora după ce Danny își trăsese pantalonii. Asta ca să fim siguri că nu ai tuberculoză.

— M-au controlat și la școală, anul trecut — zise Danny fără prea mari speranțe.

— Da, dar asta a fost demult și între timp ai crescut, nu?

— Cred că da — oftă Danny și-și întinse brațul pentru sacrificiu.

După ce-și puse cămașa și pantofii, intră în biroul doctorului Edmonds. Edmonds stătea pe gânduri pe marginea biroului, legănându-și picioarele.

— Salut, Danny.

— Salut.

— Ce-ți mai face mâna? Arată spre mâna stângă a lui Danny, care era bandajată.

— Destul de bine.

— Bravo. M-am uitat la EEG și totul pare în regulă, dar am de gând s-o trimit unui prieten de-al meu din Denver, care s-a specializat în descifrarea chestiilor ăstora. Vreau să nu fie nici o umbră de îndoială.

— Da, domnule.

— Povesteste-mi despre Tony, Dan.

Încurcat, Danny se mișcă de pe un picior pe celălalt:

— E un prieten invizibil — zise. Eu l-am făcut. Ca să nu fiu singur.

Edmonds râse și-și puse mâinile pe umerii lui Danny:

— Asta e ce știu mama și tatăl tău. Dar orice-mi spui rămâne între noi. Sunt doctorul tău. Spune-mi adevărul și îți promit că n-o să spun la nimeni, decât dacă îmi dai tu voie.

Danny se gândi. Îl privi pe Edmonds, și apoi, cu un mic efort de concentrare, încercă să-i prindă gândurile, sau măcar culoarea dispoziției sale. Și dintr-o dată o imagine reconfortantă îi apărură în minte: dosare în dulapuri ale căror uși se închid una după alta, încuindu-se cu un mic pocnet. Pe etichetele de pe fiecare ușă scria: A-C, SECRET; D-G, SECRET; și așa mai departe. Această imagine îl liniști puțin pe Danny.

Cu prudentă, spuse:

— Nu știu cine este Tony.

— E de vârsta ta?

— Nu. Are cel puțin unsprezece ani. Cred că s-ar putea să fie și mai mare. Nu l-am văzut niciodată de aproape. S-ar putea să fie destul de mare cât să aibă voie să conducă mașina.

— Îl vezi numai la distanță, zici?

— Da, domnule.

— Și vine întotdeauna înainte să leșini?

— Păi nu leșin. E așa de parcă mă ia cu el. Și-mi arată lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Păi... Danny reflectă puțin, apoi îi povestește lui Edmonds despre cufărul tatălui său, cu toate hârtiile în el, și cum de fapt cei care i-au ajutat la mutat nu l-au pierdut între Vermont și Colorado. Fusese tot timpul sub scară.

— Și tăticul tău l-a găsit acolo unde a spus Tony?

— Da, domnule. Numai că Tony nu mi-a spus. Mi-a arătat.

— Înțeleg. Danny, ce ți-a arătat Tony azi noapte? Când te-ai încuiat în baie?

— Nu-mi aduc aminte — zise Danny repede.

— Ești sigur?

— Da, domnule.

— Acum o clipă am spus că tu ai încuiat ușa de la baie. Dar nu-i așa, nu? Tony a încuiat ușa.

— Nu, domnule. Tony nu putea să încuie ușa, pentru că el nu e adevărat. A vrut ca eu s-o încui și așa am făcut. Am încuiat-o.

— Tony îți arată întotdeauna unde sunt lucrurile pierdute?

— Nu, domnule. Câteodată îmi arată ce o să se întâmple.

— Adevărat?

— Da. Odată Tony mi-a arătat parcul de distracții și grădina zoologică din Great Barrington. Tony a spus că tata o să mă ducă acolo de ziua mea. Și așa a fost.

— Ce îți mai arată?

Danny se încruntă:

— Semne. Întotdeauna îmi arată niște *semne* tâmpite. Și nici măcar nu pot să le citesc.

— De ce crezi că face Tony chestia asta?

— Nu știu. — Danny se luminează la față: Dar tăticul și mămica mă învață acum să citesc și eu mă străduiesc foarte mult.

— Ca să poți să citești semnele lui Tony?

— Vreau într-adevăr să învăț. Dar și din cauza asta, da.

— Îți place Tony, Danny?

Danny privi în jos, la pardoseala acoperită cu gresie și nu răspunse.

— Danny?

— E greu de spus — zise Danny. Îmi plăcea. Speram să vină în fiecare zi, pentru că îmi arăta lucruri bune, mai ales de când mămica și tăticul nu se mai gândesc la DIVORȚ.

Privirea lui Edmonds se ascuți, dar Danny nu observă. Se uita încruntat la podea, concentrându-se ca să se poată exprima mai bine.

— Dar acum, mereu când vine îmi arată lucruri rele. Lucruri *îngrozitoare*. Ca în baie noaptea trecută. Lucrurile pe care mi le arată mă înțeapă așa cum m-au înțepat viespile. Numai că lucrurile lui Tony mă înțeapă aici.

Ridică un deget la tâmplă, un băietei care parodia inconștient sinuciderea.

— Ce lucruri, Danny?

— Nu-mi aduc aminte! strigă Danny chinuit. Ți-aș spune dacă aș putea! Parcă nu-mi aduc aminte — pentru că e atât de rău, că nu *vreau* să-mi aduc aminte. Tot ce-mi amintesc când mă trezesc e AMIRC.

— *A-mirg* sau *a-rnirc*?

— *Mirc*.

— Ce-i asta, Danny?

— Nu știu.

— Danny?

— Da, domnule?

— Poți să-l faci pe Tony să vină acum?

— Nu știu. Nu vine întotdeauna. Și nici nu știu dacă mai vreau să vină vreodată.

Încearcă, Danny. Sunt aici.

Danny se uită la Edmonds cu îndoială. Edmonds dădu din cap încurajator.

Danny oftă prelung:

— Dar nu știu dacă vine. N-am făcut-o niciodată când se uită cineva la mine. Și, oricum, Tony nu vine întotdeauna.

— Dacă nu vine, nu vine — zise Edmonds. Vreau doar să încerci.

— Bine.

Își coborî privirea spre pantofii lui Edmonds și-și proiectă mintea afară, spre mămica și tăticul lui. Erau pe aici pe undeva... de fapt, chiar după peretele acela cu tablou. În sala de așteptare pe unde au intrat. Așezați. Unul lângă celălalt. Tăcuți. Se uită prin reviste. Sunt îngrijați. Din cauza lui.

Se concentrează mai tare, fruntea i se încreți, încercând să pătrundă în gândurile mamei. Era mai greu atunci când nu erau în aceeași cameră. Apoi începu să le prindă. Mămica se gândea la o soră. Sora ei. Sora era moartă. Mămica lui se gândea că asta a fost cauza principală care a făcut-o pe mama ei să devină așa o

("ticăloasă?")

așa o pisăloagă bătrână. Pentru că sora ei murise. Când era mică a fost

("lovită de o mașină o dumnezeule n-aș mai putea suporta așa ceva cum a pățit aileen dar dacă e bolnav într-adevăr bolnav cancer meningită leucemie tumoare la creier ca fiul lui John gunther sau distrofie musculară o isuse copiii de vârsta lui fac des leucemie nu ne putem permite tratamente cu radium chimioterapie dar sigur nu te lasă să mori în stradă nu-i așa și în orice caz nu are nimic e bine e bine n-ar trebui să te gândești")

("Danny")

("la aileen și")

("Danniii...")

("mașina aia")

("Dannii...")

Dar Tony nu venise. Nu se auzea decât vocea lui. Și cu cât aceasta se îndepărtă, Danny o urmă în întuneric, cazând și rostogolindu-se printr-o gaură fermecată între pantofii doctorului Bill, pe lângă un ciocănel puternic, mai departe, o cadă de baie naviga tăcută în întuneric cu ceva oribil atârând din ea, pe lângă un sunet dulce ca de clopote de biserică, pe lângă un ceas sub o cupolă de sticlă.

Apoi, bezna fu străpunsă de o singură lumină slabă, acoperită cu pânze de păianjen. Se vedea o podea de piatră care părea udă și murdară. De undeva, nu prea de departe, se auzea un sunet mecanic, un zgomot neîntrerupt, dar înfundat, nu înfricoșător. Adormitor. Acesta era lucrul care va fi uitat, gândi Danny cu surpriză.

Ochii i se obișnuiră cu întunericul și-l văzu pe Tony chiar în fața lui; o siluetă numai. Tony se uita la ceva, iar Danny își acordă privirea ca să vadă și el despre ce e vorba.

("Tatăl tău. Îl vezi pe tatăl tău?")

Sigur că-l vedea. Cum să nu-l recunoască, chiar în lumina slabă din subsolul acela? Tăticul lui era așezat în genunchi, luminând cu o lanternă niște cutii din carton și niște cufere din lemn vechi. Cutiile din carton erau mucegăite și vechi; unele din ele se rupseseră și împrăștiaseră fragmente de hârtie pe jos. Ziare, cărți, hârtii tipărite ce păreau a fi facturi. Tăticul lui le studia cu interes. Și apoi, tăticul își ridică privirea și îndreptă lanterna într-o altă direcție. Raza de lumină se opri asupra altei cărți, mare și albă, legată cu un șiret de aur. Coperta părea a fi din piele albă. Era un album cu tăieturi din ziare. Brusc, Danny simți nevoia să strige, să-i spună tatălui său să nu atingă cartea aceea, să-i spună că există cărți care nu trebuie să fie deschise. Dar tăticul său ridicase deja mâna spre ea.

Sunetul mecanic, pe care acum îl recunoștea, sunetul produs de cazanul de la *Overlook*, pe care tăticul îl controla de trei sau patru ori pe zi, devenise un zgomot ritmic, copleșitor. Începu să semene cu... cu un bubuit. Iar mirosul de mucegai și de hârtie umedă și putrezită se transforma în altceva — în mirosul puternic de ienupăr al Lucrului Rău. Îl învăluia pe tăticul lui ca un abur în timp ce acesta întinde mâna după carte... și o apucă.

Tony se afla pe undeva în întuneric

("Acest loc inuman dă naștere la monștri cu chip de om. Acest loc inuman")

repetând mereu și mereu aceleași vorbe de neînțeles.

("dă naștere la monștri cu chip de om".)

Acum cădea din nou prin întuneric, însoțit de tunetul greu, care nu mai era zumzetul cazanului ci zgomotul unui ciocan care lovește şuierând prin aer în pereții acoperiți cu tapet de mătase, scoțând nori de var și moloz. Se lasă pe vine, neajutorat, pe covorul albastru și negru cu desene reprezentând o junglă.

("Ieși afară")

("Acest loc inuman")

("și ia-ți doctoria!")

("dă naștere la monștri cu chip de om")

Cu un geamăt care răsună puternic în propriul său cap, se smulse din întuneric. Cineva îl ținea de umeri și la început se feri, crezând că lucrul acela întunecat din hotelul *Overlook* în varianta lui Tony îl urmăse în lumea reală — și atunci dr. Edmonds spuse:

— E în ordine, Danny. E în ordine. Totul este bine.

Danny îl recunoscuse pe doctor și apoi recunoscuse și biroul. Începu să tremure neajutorat. Edmonds îl luă în brațe.

Când se mai liniști, Edmonds îl întrebă:

— Ai spus ceva despre monștri, Danny — despre ce era vorba?

— Acest loc inuman — zise el pe un ton gutural — Tony mi-a spus... acest loc inuman... dă... dă naștere...

Clătină din cap:

— Nu-mi aduc aminte.

— Încearcă!

— Nu pot.

— A venit Tony?

— Da.

— Ce ți-a arătat?

— Întuneric. Bubuituri. Nu-mi aduc aminte.

— Unde erai?

— Lasă-mă-n pace! Nu-mi aduc aminte! Lasă-mă-n pace!

Începu să suspine neputincios, de frică și disperare. Totul dispăruse într-o materie lipicioasă ca un maldăr ud de hârtii, amintirea fiind indescifrabilă.

Edmonds se duse la chiuvetă și-i aduse un pahar cu apă. Danny îl bău și Edmonds îi mai aduse unul.

— Ți-e mai bine?

— Da.

— Danny, nu vreau să te bat la cap... să te necăjesc cu povestea asta. Dar îți aduci aminte ce s-a întâmplat înainte să vină Tony?

— Mămica — zise Danny încet. E îngrijorată din cauza mea.

— Mamele sunt întotdeauna îngrijorate.

— Nu... a avut o soră care a murit când era mică. Aileen. Se gândea la Aileen care a fost lovită de o mașină și asta a făcut-o să-i fie teamă pentru mine. Altceva nu-mi aduc aminte.

Edmonds îi aruncă o privire pătrunzătoare:

— Când se gândea la asta? Acum? Afară în sala de așteptare?

— Da, domnule.

— Danny cum poți ști asta?

— Nu știu — răspunse Danny cu un aer trist. Cred că e din cauza strălucirii.

— Din ce cauză?

Danny clătină foarte încet din cap:

— Sunt îngrozitor de obosit. Pot să merg la mama și la tata? Nu vreau să mai răspund la nici o întrebare. Sunt obosit. Și mă doare burta.

— Vrei să vomیți?

— Nu, domnule. Vreau doar să merg la mama și la tata.

— Bine, Dan. Edmonds se ridică. Du-te la ei și trimite-i înăuntru ca să stau de vorbă și cu dâșii. Bine?

— Da, domnule.

— Sunt cărți afară. Poți să te uiți prin ele. Îți plac cărțile, nu-i așa?

— Da, domnule — zise Danny ascultător.

— Ești un copil bun, Danny.

Danny zâmbi trist.

— Nu-i nimic în neregulă — spuse Edmond soților Torrance. Nimic din punct de vedere fizic. Din punct de vedere mental, e isteț și are cam prea multă imaginație. Se întâmplă. Câteodată copiii cresc în închipuirile lor ca într-o pereche de pantofi prea mari. Închipuirile lui Danny sunt încă prea mari pentru el. I-ați făcut testul de inteligență?

— Nu cred în testele astea — spuse Jack. Încorsetează atât așteptările părinților cât și cele ale profesorilor.

Dr. Edmonds aprobă:

— Se poate. Dar dacă i-ați face testul, sunt convins că ați descoperi că depășește cu mult limita maximă pentru grupul de vârstă din care face parte. Capacitatea sa verbală este de-a dreptul uluitoare pentru un puști care nu a împlinit încă șase ani.

— Îi vorbim ca unui om mare — zise Jack cu mândrie.

— Mă îndoiesc că ar fi fost vreodată nevoie să vorbiți altfel ca să vă înțeleagă.

Edmonds se opri o clipă, jucându-se absent cu un stilou.

— A intrat într-o transă cât am fost cu el. La cererea mea. A fost exact cum ați descris că s-a întâmplat noaptea trecută în baie. Toți mușchii i s-au relaxat, corpul i s-a lăsat greu, ochii i s-au dat peste cap. Autohipnoză ca la carte. M-a uimit. Încă mai sunt uimit.

Soții Torrance se aplecară spre el.

— Ce s-a întâmplat — întreabă Wendy încordată.

Iar Edmonds le relatează cu grijă transa lui Danny, despre mormăielile din care a fost în stare să deslușească numai cuvintele "monștri", "întuneric", "bubuituri". Lacrimile care au urmat, criza incipientă de isterie și nervii la stomac.

— Din nou Tony — zise Jack.

— Ce înseamnă astea? întreabă Wendy. Aveți vreo idee?

— Câteva. Și s-ar putea să nu vă placă.

— Spuneti-ne oricum — îl îndemnă Jack.

— Din ce mi-a povestit Danny "prietenul lui invizibil" i-a fost prieten adevărat până când v-ați mutat din New England aici. De atunci Tony a devenit un personaj amenințător. Interludiile plăcute au devenit de coșmar, chiar și mai înspăimântătoare pentru fiul dumneavoastră, pentru că nu-și poate aminti despre ce e vorba în coșmarurile lui. Și asta se întâmplă destul de des. Toți ne amintim visele frumoase mult mai limpede decât cele urâte. Trebuie că e pe undeva un tampon între conștient și subconștient și acolo trăiește un ticălos de vameș. Cenzorul ăsta lasă să treacă numai o cantitate mică și, de obicei, ce trece are numai valoare simbolică. Aceasta este teoria lui Freud, mult simplificată, dar descrie destul de bine ceea ce știm despre interacțiunea minții cu ea însăși.

— Credeți că mutatul l-a necăjit pe Danny atât de tare? întreabă Wendy.

— S-ar putea, dacă v-ați mutat în condiții traumatice — zise Edmonds. Așa a fost?

Cei doi se privesc.

— Predam la o școală — zise Jack încet. Mi-am pierdut slujba.

— Înțeleg — zise Edmonds.

Puse jos stiloul cu care se jucase.

— Dar mă tem că sunt mai multe de spus. S-ar putea să fie dureros pentru dumneavoastră. Se pare că fiul dumneavoastră crede că v-ați gândit serios la divorț. A vorbit în treacăt despre acest lucru dar numai pentru că acum e de părere că v-ați răzgândit.

Jack încremeni cu gura căscată, iar Wendy tresări de parcă ar fi primit o palmă. Se albi la față.

— N-am discutat niciodată despre asta! zise ea. Nici în fața lui, nici măcar între noi! Noi...

— Cred că este mai bine să știți totul, domnule doctor — zise Jack. La puțin timp după ce s-a născut Danny, am devenit alcoolic. Am avut probleme cu băutura în tot timpul colegiului, am lăsat-o mai ușor după ce am cunoscut-o pe Wendy, dar am început din nou după ce s-a născut Danny și în clipa când scrisul, pe care eu îl consider a fi adevărata mea muncă, a început să meargă prost. Când Danny avea trei ani și jumătate mi-a vărsat bere pe niște hârtii... niște ciorne și eu... eu..., o, Dumnezeu...

Vocea i se stinse, dar ochii îi rămaseră uscați și hotărâți.

— Sună atât de crud. I-am rupt brațul, răsucindu-l ca să-l bat. Trei luni mai târziu m-am lăsat de băutură. N-am mai pus picătură în gură de atunci.

— Înțeleg — spuse Edmonds pe un ton neutru. Mi-am dat seama că a avut brațul rupt. A fost pus la loc bine.

Își împinse puțin scaunul înapoi și-și încrucișă picioarele.

— Dacă-mi permiteți să fiu sincer, este evident că de atunci n-a mai suferit alte leziuni. Altele decât înțepăturile de viespi. Nu prezintă decât vânătăile și zgârieturile normale pe care orice copil le are din abundență.

— Sigur că nu — se înfierbântă Wendy. Jack nu a vrut...

— Nu, Wendy — zise Jack. Am vrut s-o fac. Cred undeva înlăuntrul meu că mi-am dorit într-adevăr să-i fac asta. Sau chiar ceva și mai rău.

Privi din nou spre Edmonds:

— Știi ceva, doctore? Acum este prima dată când cuvântul divorț se rostește între noi. Și alcoolism. Și copil bătut. Trei premiere în cinci minute.

— Poate că acesta este miezul problemei. Dar eu nu sunt psihiatru. Dacă vreți ca Danny să vadă un psihiatru de copii, vă pot recomanda un doctor bun care lucrează la Centrul Medical Mission Ridge din Boulder. Însă cred că diagnosticul meu este bun. Danny este un băiat inteligent, sensibil, cu foarte multă imaginație. Nu cred că s-a necăjit chiar atât de tare din cauza problemelor dumneavoastră conjugale. Copiii mai mici acceptă mai ușor și se obișnuiesc mai repede. Nu înțeleg nici rușinea, nici nevoia de a ascunde ceva.

Jack își studia mâinile. Wendy luă una dintre ele și o strânse.

— Dar a simțit că ceva nu e în regulă. În primul rând, nu brațul rupt, ci legătura frântă — sau pe punctul de a se frânge dintre dumneavoastră. Mi-a amintit de divorț și nu de mâna ruptă. Când asistenta mea a pomenit de faptul că i-a fost bine pus la loc, el a dat din umeri nepăsător. Nu era ceva important. Cred că mi-a spus ceva de genul: "s-a întâmplat demult".

— Copilul ăsta — șopti Jack. Avea mâinile împreunate și fălcile încleștate : — Nu-l merităm.

— Dar totuși îl aveți — spuse Edmonds sec. În orice caz el se retrage din când în când într-o lume a fanteziei. Nu-i nimic neobișnuit în asta, o mulțime de copii fac așa. După câte îmi amintesc, am avut și eu un prieten invizibil când eram de vârsta lui Danny, un cocoș vorbitor pe care îl chema Chug-Chug. Sigur că numai eu puteam să-l vad pe Chug-Chug. Am doi frați mai mari, care nu se prea jucau cu mine și atunci Chug-Chug îmi era la îndemână. Și dumneavoastră probabil că știți de ce prietenul lui Danny se numește Tony și nu Mike sau Hal sau Dutch.

— Da — zise Wendy,

— I-ați explicat vreodată?

— Nu — răspunse Jack. Trebuie?

— Nu, de ce? Lăsați-l să-și dea singur seama, atunci când va veni momentul, prin propria sa logică. Vedeți, fanteziile lui Danny sunt mult mai adânci decât cele care se formează de obicei în jurul sindromului cu prietenul imaginar, și cu toate acestea, el simte că are și mai mare nevoie de Tony. Tony va veni și-i va arăta lucruri plăcute. Uneori lucruri uluitoare. Întotdeauna lucruri bune. Odată Tony i-a arătat unde era cufărul pierdut al tatălui... sub scări. Altă dată Tony i-a arătat cum mămica și tăticul lui îl vor duce la un parc de distracții de ziua lui...

— La Great Barrington! exclamă Wendy. Dar cum putea să știe asemenea lucruri? Sunt stranii, toate chestiile astea cu care vine câteodată. De parcă...

— Ar avea al șaselea simț? zâmbi Edmonds.

— S-a născut cu căiță — șopti Wendy.

Zîmbetul lui Edmonds se transformă într-un hohot de râs sănătos. Jack și Wendy schimbă o privire și zâmbiră și ei uimiți amândoi cât de ușor era. Ocazionalele "ghiceli nimerite" ale lui Danny constituiau alt subiect pe care nu-l prea discutau.

— Mai rămâne să-mi spuneți că poate să și plutească.

Edmonds încă mai zâmbea:

— Nu, nu. Mă tem că nu-i așa. Nu este ceva extrasenzorial ci e vorba de percepție omenească bună, care, în cazul lui Danny este neobișnuit de ascuțită. Domnule Torrance, a știut atunci că cufărul dumneavoastră se află sub scară tocmai pentru că-l căutaserăți peste tot, numai acolo nu. Procedul de deducție prin eliminare, nu? E atât de simplu, că Ellery Queen s-ar prăpădi de râs. Mai devreme sau mai târziu l-ați fi căutat și dumneavoastră acolo. În ceea ce privește parcul de distracții, a cui a fost ideea la început, a dumneavoastră sau a lui?

— A lui, bineînțeles, zise Wendy. Au făcut reclamă în programele pentru copii. Își dorea. extraordinar de mult să meargă. Dar necazul a fost, doctore, că nu ne dădea mâna să-l ducem. Și a trebuit să-i spunem.

— Apoi am primit un cec de cincizeci de dolari de la o revistă care-mi cumpărase o nuvelă în 1971 — zise Jack. Republicau nuvela într-o colecție anuală, sau cam așa ceva. Așa că ne-am hotărât să cheltuim banii de ziua lui Danny.

Edmonds ridică din umeri:

— Îndeplinirea dorinței, plus o coincidență norocoasă.

— Fir-aș al dracului, așa e — zise Jack.

Edmonds zâmbi:

— Chiar Danny mi-a spus că deseori Tony îi arată lucruri care nu se întâmplă. Viziuni fondate pe o percepție eronată și atâta tot. Fără să-și dea seama, Danny face ceea ce fac toți așa-zisii mistici și cititori de gânduri în mod conștient și chiar cinic. Îl admir. Dacă viața nu-l va face să-și retragă antenele, va deveni cineva.

Wendy dădu din cap — desigur că Danny va deveni cineva — numai că explicația pe care le-o dădea doctorul i se părea numai în aparență adevărată. Avea mai mult gust de margarină decât de unt. Edmonds nu trăise cu ei. Nu fusese acolo când Danny a găsit nasturi pierduți, când i-a spus că programul TV este sub pat, când a fost de părere că mai bine își pune cizmele de cauciuc, deși afară era soare... iar mai târziu s-au întors împreună de la creșă, sub umbrelă, prin ploaia torențială. Edmonds nu putea ști modul ciudat în care Danny le anticipa gândurile. Se hotărâ să bea ceai într-o seară, deși nu obișnuia, și găsea cana pe masă, cu săculețul de ceai în ea. Își amintea cum găsea cărțile pe care trebuia să le înapoieze la bibliotecă frumos aranjate pe măsuta din hol, cu legitimația ei deasupra. Sau Jack se hotărâ brusc să spele mașina și-l găsea deja pe Danny așezat pe trotuar ca să-l privească.

Spuse tare:

— Atunci, de ce are acum coșmaruri? De ce i-a spus Tony să încuie ușa de la baie?

— Cred că Tony și-a depășit într-un fel termenul de valabilitate — zise Edmonds. S-a născut — Tony, nu Danny — într-o vreme când atât dumneavoastră cât și domnul Torrance făceați eforturi să vă salvați căsnicia. Soțul dumneavoastră bea prea mult. A fost și incidentul cu brațul rupt. Tăcerea apăsătoare dintre dumneavoastră.

Tăcere apăsătoare, da, exprimarea era corectă. Mesele încordate, distante, când singura conversație era "dă-mi te rog untul," sau "Danny, manâncă-ți toți morcovii," sau "mulțumesc pentru masă." Noptile când Jack nu era acasă, iar ea stătea întinsă pe canapea, dar nu mai putea să plângă, iar Danny se uita la televizor. Diminețile când ea și Jack își dădeau târcoale ca două pisici fioroase, cu un șoricel care tremura înspăimântat

între ele. Era adevărat; (Doamne, Dumnezeuule, când nu te mai dor cicatricele vechi?)

Îngrozitor, îngrozitor de adevărat.

Edmonds reluă:

— Dar lucrurile s-au schimbat. Nu știu dacă știți, dar comportamentul schizoid este obișnuit la copii: Este acceptat, pentru că noi, adulții, am convenit că cei mici sunt puțin nebuni. Au prieteni invizibili. Se pot ascunde în dulap când sunt deprimați, retrăgându-se din lumea reală. Conferă o importanță talismanică unei anumite pături, unui ursuleț de catifea sau unui tigru împăiat. Își sug degetul mare de la mână. Când un adult pretinde că vede lucruri care nu există, îl considerăm numai bun pentru cămașa de forță. Când un copil zice că a văzut un pitic în cameră sau un vampir la fereastră, zâmbim cu indulgență. Avem o singură explicație pentru întreaga gamă de astfel de fenomene pe care copiii...

— O să crească — zise Jack.

Edmonds clipi:

— Mi-ați luat vorbele din gură. Da. Sunt totuși de părere că Danny ar fi putut face o psihoză completă. Viață de familie nefericită, imaginație extrem de bogată, prietenul invizibil care pentru el era atât de real încât aproape că a devenit real și pentru dumneavoastră. În loc să-și depășească schizofrenia specifică de copil, s-ar fi putut dezvolta în interiorul ei.

— Și ar fi devenit autist? Întrebă Wendy.

Citise câte ceva despre autism — gândire afectivă. Chiar și cuvântul în sine era de natură s-o înspăimânte; suna ca o tăcere albă, înfiorătoare.

— Poate, dar nu neapărat. S-ar fi putut, însă, ca într-o bună zi să plece în lumea lui Tony și să nu mai revină niciodată la ceea ce el numește "lucruri reale".

— Dumnezeuule — spuse Jack.

— Dar acum datele problemei s-au schimbat în mod esențial. Domnul Torrance nu mai bea. Locuiți într-un loc nou, unde condițiile speciale vă forțează să deveniți o familie unită — în orice caz, mai unită decât a mea, în care soția și copiii mă văd doar două — trei ore pe zi. După părerea mea se îndreaptă spre vindecare. Și cred că tocmai faptul că e capabil să facă deosebirea netă între lumea lui Tony și "lucrurile reale" spune mult despre starea sănătoasă a minții sale. Zice că nu vă mai gândiți la divorț. Eu cred că are dreptate, nu?

— Da — zise Wendy, iar Jack o strânse tare, aproape dureros de tare de mână. Îl strânse și ea.

Edmonds aprobă din cap:

— Atunci nu mai are nevoie de Tony. Îl alungă din sistemul său psihic. Tony nu-i mai aduce imagini plăcute, ci coșmaruri ostile care sunt mult prea înspăimântătoare și de aceea nu și le amintește decât fragmentar. Tony a devenit o parte din el într-o situație dificilă — disperată — și Tony nu pleacă ușor. Dar *pleacă* totuși. Fiul dumneavoastră seamănă puțin cu un toxicoman care face un tratament.

Se ridică. Se ridicară și Jack și Wendy.

— Cum v-am mai spus, nu sunt psihiatru. Dacă vor continua coșmarurile, primăvara viitoare, când plecați de la *Overlook*, domnule Torrance, vă sfătuiesc să-l duceți la colegul meu din Boulder.

— Așa voi face.

— Hai să mergem la el și să-i spunem că puteți pleca acasă — zise Edmonds.

— Vreau să vă mulțumesc — îi spuse Jack stingherit. Mă simt mai bine decât m-am simțit mult timp.

— Și eu — zise Wendy.

La ușă, Edmonds se opri și o privi pe Wendy:

— Aveți sau ați avut vreo soră, doamnă Torrance. Aileen?
Wendy îl privi surprinsă:
— Da, am avut. A fost omorâtă în fața casei noastre din Somersworth, New Hampshire, când ea avea șase ani, iar eu zece. A fugit pe stradă după o minge și a lovit-o un camion.
— Danny știe asta?
— Nu știu. Nu cred.
— Spune că vă gândeați la ea în sala de așteptare.
— E adevărat — zise Wendy încet. Prima oară de... nici nu mai știu de cât de mult timp.
— Vă spune ceva cuvântul "amirc"?
Wendy clătină din cap, dar Jack răspunse:
— A spus așa noaptea trecută, chiar înainte de a adormi: *Amirc*.
— Nu, *mirc* — îl corectă Edmonds. Chiar a accentuat asta. Parcă ar fi o plantă medicinală.
— Aha — zise Jack.
Își scoase batista și-și șterse buzele.
— Cumva "strălucire" semnifică ceva special?
De data aceasta amândoi clătinară din cap.
— Oricum, cred că nu contează — zise Edmonds.
Deschise ușa spre sala de așteptare:
— Există vreun băiețel pe nume Danny Torrance care vrea să meargă acasă?
— Tati! Mami!
Se ridică de pe măsuța pe care șezuse răsfoind o revistă despre animalele sălbatice și citind cu glas scăzut cuvintele pe care le cunoștea.
Alergă spre Jack, care-l ridică în brațe.
Wendy îi ciufuli părul.
Edmonds îi făcu cu ochiul:
— Dacă nu-i iubești pe mămica și tăticul, poți să rămâi cu bătrânul Bill.
— Nu, domnule! zise Danny cu hotărâre.
Radiind de fericire, își apucă părinții de mână.
— Bine, zise Edmonds,
Și apoi, uitându-se la Wendy:
— Sunați-mă dacă aveți probleme.
— Sigur.
— Nu cred, zâmbi din nou Edmonds.

18. Albumul cu tăieturi din ziare

Jack a găsit albumul cu tăieturi din ziare la întâi noiembrie, în timp ce soția și fiul lui porniseră să exploreze împrejurimile. Vremea mai era încă frumoasă, și toți trei se bronzaseră.

Coborâse la subsol ca să controleze presiunea cazanului și apoi, cedând unui impuls de moment, luase lanterna de pe raftul unde se aflau și schemele instalațiilor și se hotărâse să se uite puțin prin arhivă. Mai voia să caute și locuri pentru cursele de șoareci, deși nu avea încă de gând să facă asta — poate peste o lună. Vreau să vină toți din vacanță, îi spusese lui Wendy.

Îndreptând raza lanternei înainte, păși cu grijă pe lângă puțul ascensorului (pe care, la insistențele lui Wendy, nu-l folosiseră niciodată) și trecu pe sub arcada de piatră. Strâmbă din nas la mirosul greu de hârtie putrezită. În spatele lui, cazanul porni din nou cu un icnit puternic, care-l făcu să tresară.

Fluierând printre dinți ceva ce încerca fără succes să semene cu o melodie, roti lanterna în jur. Erau zeci de cutii și cufere înțesate cu hârtii, majoritatea dintre ele umede, îngălbenite și deformate de vreme. Altele se rupseseră și împrăștiaseră în jurul lor pe pardoseala din piatră bucăți galbene de hârtie. Erau baloturi de ziare legate cu funii. Unele cutii păreau să conțină registre, iar altele facturi legate cu banderole elastice. Jack scoase una și îndreptă raza lanternei asupra ei.

ROCKY MOUNTAIN EXPRESS INC.

Către: HOTELUL *OVERLOOK*

De la : Depozitul lui Sidey, Str. 16, nr. 1210, Denver, Colorado

Via: CANADIAN PACIFIC RR

Conținut: 400 cutii cu hârtie igienică DELSEY

Semnat DEF

data 24 august 1954

Surâzând, Jack lăsă hârtia să cadă înapoi în cutie.

Îndreptă lanterna în sus și descoperi un bec atârând în tavan, aproape îngropat în pânze de păianjen. Nu exista însă nici un comutator.

Se ridică în vârful picioarelor și încercă să înșurubeze becul.

Se aprinse, dar lumina era foarte slabă. Culese din nou factura pentru hârtia igienică și încercă să înlăture cu ea o parte din stratul gros de pânze de păianjen. Intensitatea luminii nu se mări prea mult.

Folosind încă lanterna, căută urme de șobolani printre cutiile și baloturile de ziare. Erau șobolani aici, dar nu veniseră demult... de câțiva ani, poate.

Scoase un ziar dintr-una din legături și-și aruncă ochii peste editorial:

JOHNSON PROMITE O TRANZIȚIE LINIȘTITĂ

"Spune că munca începută de J.F. Kennedy va continua și în anii care vin".

Ziarul se numea "Rocky Mountain News" și era din 19 decembrie 1963. Îl lăsă să cadă peste celelalte ziare din grămadă.

Bănuia că era fascinat de acel sentiment obișnuit al istoriei pe care trebuie să-l simtă orice om care răsfoiește vesti proaspete de acum zece sau douăzeci de ani. Descoperi însă și lipsuri în grămezile de ziare și registre; nimic din 1937 până în 1945, din 1957 până în 1960, din 1962 până în 1963. Perioadele când probabil că hotelul fusese închis.

Nici acum nu-i păreau prea plauzibile explicațiile lui Ullman referitoare la cariera zbuciumată a hotelului. I se părea că numai amplasamentul deosebit de pitoresc ar fi trebuit să-i garanteze succesul continuu.

Întotdeauna au existat bogătași, iar *Overlook* era normal să fi fost unul din popasurile lor. Hotelul Waldorf în luna mai, Bar Harbor House în iunie și iulie, *Overlook* în august și la început de septembrie, înainte de a se duce mai departe, spre Bermude, Havana, Rio sau prin alte părți. Găsi niște registre vechi de recepție și acestea i-au confirmat presupunerile. Nelson Rockefeller în 1950. Henry Ford și familia în 1927. Jean Harlow în 1930. Clark Gabie și Carole Lombard. În 1956 întregul etaj superior fusese rezervat timp de o săptămână de Darryl F. Zanuck și grupul. Probabil că banii se rostogoleau pe coridoare și în casierie cu o repeziciune și în cantități uriașe. Atunci înseamnă că administrația hotelului trebuie să fi fost îngrozitor de proastă.

File întregi de istorie se aflau aici, desigur, și nu doar în articolele de pe prima pagină a ziarelor. Istoria era îngropată și între însemnările din registre și chitanțe, numai că pe aceasta nu o prea puteai descoperi. În 1922 Warren G. Harding a comandat un somon întreg la ora zece seara și

o ladă cu bere Coors. Dar cu cine a băut și a mâncat? Era vorba de un joc de poker? De o ședință secreta? Ce era?

Jack își privi ceasul și fu întrucâtva surprins să constate că trecuseră deja trei sferturi de oră de când coborâse la subsol. Era murdar pe față și pe mâini și probabil că mirosea urât. Se hotărî să urce și să facă un duș înainte ca Wendy și Danny să se întoarcă.

Își făcu cu greu drum prin munții de hârtie, cu mintea trează, cântărind toate posibilitățile cu o viteză care aproape că-l amețea. De ani de zile nu se mai simțise așa. Își dădu dintr-o dată seama că acea carte pe care își promisese jumătate în glumă, jumătate în serios că o s-o scrie, s-ar putea să devină realitate. S-ar fi putut să se afle chiar acolo, îngropată sub aceste maldăre de ziare și facturi și registre. Ar putea fi o operă de ficțiune sau un roman istoric, sau ambele — o carte uriașă explorând din acest nucleu într-o sută de direcții.

Se opri sub lumina filtrată prin pânzele de păianjen, își scoase batista din buzunarul de la spate și, fără să se gândească, își frecă buzele cu ea.

Atunci a văzut albumul.

La stânga lui, cinci cutii așezate una peste alta, semănând cu turnul din Pisa. Cutia de sus era plină până la refuz cu nenumărate alte facturi și registre. Pe ea, așezat într-un echilibru precar, pe care și-l menținea cine știe de câți ani, era un album gros, cu coperti albe din piele și filele legate cu două rânduri de șiret aurit, înnodat la cotor în funde învoalte.

Curios, se îndreptă într-acolo și-l luă jos. Coperta de deasupra era acoperită cu un strat gros de praf. Îl puse în dreptul buzelor, suflă praful și-l deschise. În acel moment, un carton scăpă dintre pagini și el îl prinse înainte de a cădea pe podeaua din piatră. Cartonul era gros, lucios, de culoarea untului, iar pe el era gravat în relief hotelul *Overlook*, cu toate ferestrele luminate. Peluza și terenul de joacă erau decorate cu lanterne japoneze aprinse. Era atât de real încât ți se părea că poți intra în desen — un hotel *Overlook* care existase în urmă cu treizeci de ani.

"Horace M. Derwent
are plăcerea să vă invite
la un Bal Mascot
pentru a sărbători
Marea Inaugurare a
HOTELULUI *OVERLOOK*
Dineul va avea loc la 8 p.m.

Scoaterea măștilor și dansul la miezul nopții.
29 august 1945 RSUP"

Dineul la opt! Scoaterea măștilor la miezul nopții!

Aproape că-i putea vedea în sufragerie, cei mai bogați bărbați din America și femeile lor. Smokinguri și cămăși albe, sclipitoare, apretate; rochii de seară; orchestra care cântă; pantofi sclipitori cu tocuri înalte. Clinchetul paharelor; pocnetul jucăuș al dopurilor de la sticlele de șampanie.

Războiul se terminase, sau aproape se terminase. Aveau tot viitorul în față, limpede și luminos. America era colosul lumii și în cele din urmă a aflat și ea vestea aceasta și a acceptat-o.

Iar mai târziu, la miezul nopții, Derwent însuși, strigând: "Scoateți măștile! Scoateți măștile!" Măști date jos una câte una și...

("Moartea Roșie ridicând coasa asupra tuturor!")

Se încruntă. Din ce sertar al minții a mai ieșit și asta? Era Poe, Marele Scrib American. Și cu siguranța că *Overlook* — acest *Overlook* luminos,

strălucitor, de pe invitația pe care o ținea în mâini, se deosebea ca de la cer la pământ de E.A. Poe.

Puse invitația înapoi și întoarse pagina. Un articol dintr-un ziar din Denver, decupat și lipit în album, iar dedesubtul lui, data: 15 mai 1947

HOTEL MONTAN ELEGANT SE REDESCHIDE GĂZDUIND OASPEȚI DE VAZĂ

Derwent spune că Hotelul *Overlook* va fi

«cel mai important punct de atracție turistică din lume»

— de David Felton

— reporter

— rubrica mondenă

Hotelul *Overhok* s-a tot deschis și redeschis în cei treizeci și opt de ani de când a fost construit, dar rareori într-un asemenea stil grandios ca cel promis de Horace Derwent, misteriosul milionar californian care a devenit ultimul său proprietar.

Derwent, care nu ascunde faptul că a cheltuit mai mult de un milion de dolari pentru această nouă întreprindere a sa — există chiar voci care afirmă că suma este mai degrabă spre trei milioane — spune că: *Noul Overlook va fi un punct de atracție turistică de renume internațional, genul de hotel care te face să-ți amintești și peste treizeci de ani că ai petrecut o noapte în el.*

Când Derwent, despre care se zvonește că are proprietăți importante în Las Vegas a fost întrebat dacă nu cumva achiziționarea și renovarea hotelului *Overlook* semnifică prima lovitură de tun într-o bătălie lansată pentru legalizarea jocurilor de noroc de tip cazino în statul Colorado, magnatul industriei aeronautice și navale, al cinematografului și muniției, a negat... cu un zâmbet: *Prin jocurile de noroc, Overlook s-ar devaloriza — a declarat — și să nu credeți că vreau să intru în competiție cu Las Vegasul! Am prea multe interese acolo ca să fac asta. Nu am nici cea mai mică intenție să fac presiuni pentru legalizarea jocurilor de noroc în Colorado. Ar fi ca și când aș scuipa contra vântului.*

Când hotelul *Overlook* se va deschide oficial (acum câtăva vreme, când activitatea de renovare și reamenajare s-a încheiat, a avut loc o petrecere care s-a bucurat de un succes imens) camerele proaspăt zugrăvite, tapetate și decorate, vor fi ocupate de celebrități, pornind de la Corbat Stani, creatorul de modele al firmei *Chic*, până la...

Surâzând melancolic, Jack întoarse pagina. Acum avea în fața ochilor o foaie întreagă cu reclame turistice din "New York Sunday Times". Pe pagina următoare era un articol chiar despre Derwent, un bărbat cu început de chelie, ai cărui ochi păreau extrem de pătrunzători chiar într-o fotografie veche de ziar. Purta ochelari fără rame și o mustăcioară subțire în stilul anilor '40, care nu reușea să-l facă să semene cu Errol Flynn. Semăna cu un contabil. Și numai ochii îl făceau să semene cu altcineva sau altceva.

Jack își aruncă în fugă ochii peste articol. Cunoștea multe din lucrurile scrise acolo dintr-un "Newsweek" din urmă cu un an. S-a născut într-o familie săracă din St. Paul, n-a apucat să-și termine liceul, s-a înrolat în Marina Militară. A avansat rapid, apoi a părăsit armata, supărat din cauza unei altercații avute din pricina noului tip de propulsor pe care îl proiectase. În acest război dus între Marină și un tânăr necunoscut, pe nume Horace Derwent, America a ieșit învingătoare, așa cum era de

așteptat. Numai că America n-a mai primit nici un alt brevet, deși au mai urmat numeroase invenții.

La sfârșitul anilor '20, începutul anilor '30 Derwent s-a îndreptat spre aviație. A cumpărat o companie falimentară de avioane utilitare, a transformat-o într-un serviciu poștal și s-a îmbogățit. Au urmat alte invitații: un nou proiect de aripă pentru monoplan, compartimentul-suport al bombelor folosit de Fortărețele zburătoare care au incendiat Hamburgul și Dresda și Berlinul, o mitralieră care se răcea cu alcool, un prototip de scaun ejector care a fost mai târziu folosit de avioanele supersonice americane.

Și în tot acest timp contabilul, care trăia în aceeași piele cu inventatorul, tot acumula investiții. Un lanț neînsemnat de fabrici de muniții în New York și New Jersey. Cinci fabrici de țesături în New England. Fabrici de produse chimice în sudul suferind și falimentar. La sfârșitul Crizei toată averea lui se rezuma la câteva acțiuni, cumpărate la prețuri amețitor de mici, dar care puteau fi vândute la prețuri și mai mici încă. La un moment dat, Derwent s-a lăudat că poate vinde totul și poate căpăta contravaloarea unui Chevrolet vechi de trei ani.

Au existat tot felul de zvonuri, își aminti Jack, conform cărora unele din metodele folosite de Derwent pentru a-și ține capul la suprafață nu erau din cele mai ortodoxe. Contrabandă cu băutură. Proxenetism în Midwest. Contrabandă din nou în zonele de coastă din sud, unde se aflau fabricile sale de îngrășăminte. În cele din urmă, legăturile cu lumea nou născută a jocurilor de noroc din Vest.

Probabil însă că cea mai celebră investiție a lui Derwent a fost achiziționarea studiourilor cinematografice *Top Mark*, care nu mai avuseseră nici un succes de când vedeta lor, Micuța Margery Morris, murise în 1934 din cauza unei supradoze de heroină. Avea paisprezece ani. Micuța Margery, specializată în roluri de fete drăgălașe de șapte ani, care salvau căsătorii și vieți de căței acuzați pe nedrept de omorârea puilor de găină, avusese parte de cele mai grandioase funeralii în istoria Hollywoodului, organizate de *Top Mark*. Conform variantei oficiale, Micuța Margery contractase o "boală incurabilă" în timpul unui spectacol la un orfelinat din New York — și au fost destui cinici care să susțină că studioul a făcut toată acea risipă de flori pentru că știa că asistă la propria-i înmormântare.

Pentru conducerea studioului *Top Mark*, Derwent a angajat un om de afaceri iscusit, și obsedat sexual în același timp, pe nume Henry Finkel, iar în cei doi ani dinainte de Pearl Harbor, studioul a produs șaiszeci de filme, din care cincizeci și cinci au prins la public. Celelalte cinci au fost filme realizate la cererea guvernului. Filmele artistice au rulat mult timp cu casa închisă. Într-unul din ele, un necunoscut creator de costume a creat un sutien fără bretele pe care eroina a trebuit să-l poarte în scena Marelui Bal, în care și-a descoperit totul, în afară de alunița de lângă despicătura dintre fese. Derwent a fost apreciat și pentru această inovație iar reputația lui — sau mai bine zis, notorietatea lui — a crescut.

Războiul îl îmbogățise și încă mai era bogat. Locuia la Chicago, era văzut rareori cu excepția întrunirilor de consiliu la *Derwent Enterprises* (pe care le conducea cu mână de fier). Se zvonea că posedă și *United Air Lines*, Las Vegasul (unde se știa că deține majoritatea confortabilă a acțiunilor pentru patru cazinouri și hoteluri și acțiuni simple în alte șase), Los Angeles-ul și chiar Statele Unite ale Americii. Se bucura de reputația de a fi prieten cu persoane de sânge regesc, cu președinți și cu mari gangsteri, iar mulți erau de părere că era cel mai bogat om din lume.

Cu toate acestea nu reușise să pună pe picioare hotelul *Overlook*, gândi Jack. Puse albumul jos și scoase carnețelul și creionul mecanic pe care le avea în permanentă în buzunarul de la piept. Scrise prescurtat:

"Caută H. Derwent în bibl. Sidwndr." Băgă carnețelul la loc și luă din nou albumul. Chipul îi devenise preocupat, privirea îndepărtată. Se ștergea mereu la gură cu mâna în timp ce întorcea paginile.

Aruncă numai o privire asupra materialului care urma, notându-și în minte să-l citească pe îndelete mai târziu. Informații culese din presă erau lipite pe multe pagini. Săptămâna viitoare la *Overlook* se aștepta să se întâmple asta și asta. Cutare și cutare vor da o mică recepție în salon (pe vremea lui Derwent se numea Salonul Red-Eye). Majoritatea gazdelor erau celebriți din Las Vegas, iar mulți dintre oaspeți erau directori și vedete de la *Top Mark*.

Apoi, o tăietură dintr-un ziar, însemnată 1 februarie 1952:

OM DE AFACERI MILIONAR URMEAZĂ SĂ VÂNDĂ INVESTIȚIA DIN COLORADO

Tranzacție încheiată cu investitori din California pentru hotelul *Overlook*, alte investiții; Derwent dezvăluie

de Rodney Conklin
— redactor la rubrica financiară

Într-un comunicat succint primit ieri de la birourile din Chicago ale monolitului pe care îl reprezintă *Derwent Enterprises*, ni se dezvăluie că milionarul (posibil miliardarul) Horace Derwent și-a lichidat afacerea din Colorado într-un uimitor joc financiar care va fi încheiat până la 1 octombrie 1954. Investițiile lui Derwent includ gaze naturale, cărbune, hidrocentrale și o firmă de îmbunătățiri funciare, numită *Colorado Sunshine Inc.*, care deține sau are drept de decizie asupra a cel puțin 500.000 acri de teren din Colorado.

Cea mai celebră proprietate a lui Derwent din Colorado, hotelul *Overlook*, a fost deja vândut, a dezvăluit Derwent ieri, într-unul din rarele sale interviuri.

Cumpărătorul este un grup de investitori californieni, al cărui președinte este Charles Grondin, fost director la *California Land Development Corporation*. Sursele ne informează că, în timp ce Derwent a refuzat să discute prețul...

Vînduse tot, absolut tot. Nu numai hotelul *Overlook*. Dar totuși... totuși...

Își șterse buzele cu palma și își dori să bea un pahar. I-ar fi mai bine. Mai întoarce câteva pagini.

Grupul de californieni ținuse hotelul deschis două sezoane și apoi îl vînduse unui grup din Colorado numit *Mountainview Resorts*. Mountainview a dat faliment în 1957, prăbușindu-se printre acuzații de corupție, evaziune fiscală și înșelarea acționarilor. Președintele companiei s-a împușcat la două zile după ce fusese convocat să apară în fața instanței.

Hotelul a rămas închis până la sfârșitul deceniului. Nu s-a mai scris decât un singur articol despre el, într-un ziar de duminică, purtând titlul: FOSTUL HOTEL GRANDIOS DEVINE O RUINĂ. Fotografii care însoțeau articolul i-au frânt inima lui Jack: vopsea de pe terasă se jupuia, gazonul era o mizerie cheală și plină de gunoaie, ferestrele erau sparte de pietre și furtuni. Și aceasta va fi o secțiune a cărții, dacă o va scrie într-adevăr — pasărea Phoenix devenind cenușă pentru a renaște. Făcu un legământ cu sine însuși, că va avea grijă de locul acesta, foarte mare grijă. I se părea că nu înțelesese până în clipa aceea însemnătatea

responsabilității sale față de *Overlook*. Era aproape ca o răspundere în fața istoriei.

În 1961 patru scriitori, doi dintre ei câștigători ai premiului Pulitzer, închiriaseră hotelul și-l transformaseră într-o școală de scriitori. A durat numai un an. Unul dintre cursanți s-a îmbătat într-o cameră de la etajul al treilea, a căzut pe fereastră și s-a făcut zob pe terasa de ciment. Ziarele au făcut aluzie la un gest sinucigaș.

"Toate hotelurile mari au avut parte de scandaluri" — îi spusese Watson, "așa cum orice mare hotel are câte o stafie. De ce? Drace, oamenii vin și pleacă..."

Brusc, i se păru că poate aproape să simtă greutatea Hotelului *Overlook*, apăsându-i cu cele o sută zece camere, cu magaziile, bucătăria, camera frigorifică, salonul, sala de bal, sufrageria...

("În cameră femeile intră și ies")

("iar Moartea cea Roșie își ridică coasa asupra tuturor")

Își frecă buzele și trecu la pagina următoare din album. Trecuse de jumătate acum și se întrebă pentru prima oară a cui era cartea aceasta, pusă deasupra celui mai înalt morman de registre din pivniță.

Un nou articol, datat 10 aprilie 1963:

GRUP DIN LAS VEGAS CUMPĂRĂ RENUMITUL

HOTEL DIN COLORADO

Pitorescul *Overlook* va deveni Club

Robert T. Leffing, purtător de cuvânt al unui grup de investitori cunoscuți sub numele de *High Country Investments*, a anunțat astăzi la Las Vegas că *High Country* a negociat o tranzacție pentru un Hotel *Overlook*, situat la mare altitudine în Munții Stâncoși. Leffing nu a acceptat să dea numele investitorilor, dar a spus că hotelul va fi transformat într-un club cu acces limitat. A mai spus că grupul pe care îl reprezintă speră că va reuși să vândă calitatea de membru al acestui club unor reprezentanți de primă mărime ai firmelor americane și străine.

High Country deține hoteluri și în Montana, Wyoming și Utah.

Hotelul *Overlook* a devenit cunoscut în lumea întreagă între anii 1946-1952 când s-a aflat în proprietatea misteriosului multi-milionar Horace Derwent, care...

Articolul de pe pagina următoare era complet lipsit de importanță și datat patru luni mai târziu. Hotelul *Overlook* fusese inaugurat sub noua conducere. Aparent, ziarul nu fusese în stare sau nu fusese interesat să afle cine erau acționarii principali, dintre care nu era menționat nici unul, în afară de *High Country Investments* — compania cu cel mai anonim nume pe care Jack îl auzise vreodată, cu excepția unui lanț de magazine de biciclete din partea vestică a statului New England și care purta numele de *Business Inc.*

Întoarse pagina și clipi uimit când citi titlul articolului lipit acolo:

MILIONARUL DERWENT ÎNTORS ÎN COLORADO PE UȘA DIN DOS?

S-a dovedit că directorul companiei High Country este Charles Groudin
— de Radney Conklin
— redactor la rubrica financiară

Hotelul *Overlook*, un pitoresc palat al plăcerilor, situat în Colorado, pe

vremuri jucăria preferată a milionarului Horace Derwent, se află în centrul unei încurcături de ordin financiar, care de-abia acum începe să iasă la lumină.

Pe 10 aprilie anul trecut, hotelul a fost achiziționat de o firmă din Las Vegas, *High Country Investments*, care dorea să-l transforme în club pentru directorii înstăriți, atât americani cât și străini. Acum, surse informate ne spun că *High Country* este condusă de Charles Groudin, în vârstă de cincizeci și trei de ani, care a fost președinte al *California Land Development Corp.*, până în 1959, când a demisionat pentru a prelua funcția de vicepreședinte la sediul din Chicago al firmei *Derwent Enterprises*.

De unde se presupune că *High Country Investments* este un grup controlat de Derwent, care s-ar putea să fi achiziționat hotelul *Overlook* pentru a doua oară, de data aceasta în niște circumstanțe extrem de ciudate.

Groudin, care în 1960 a fost urmărit în justiție și apoi achitat de acuzația de evaziune fiscală, nu a putut fi găsit pentru a da explicații, iar Horace Derwent, care își protejează cu strășnicie solitudinea, nu a avut de făcut nici un comentariu când l-am contactat la telefon. Reprezentantul Statului, Dick Bows, a cerut investigarea...

Fragmentul purta data 27 iulie 1964. Următorul era un alt articol dintr-un ziar de duminică, luna septembrie, același an. Semnătura îi aparținea lui Josh Brannigar, cunoscut reporter de scandal. Jack își aminti vag că Brannigar murise prin 1968 sau '69.

COLORADO — SĂLAȘUL MAFIEI?

de Josh Brannigar

S-ar părea că ultimul cuib descoperit de lorzii Organizației din Statele Unite este un hotel izolat, pierdut în inima Munților Stâncoși. Hotelul *Overlook*, un elefant alb, care a fost administrat fără noroc de aproape o duzină de diferite grupuri și indivizi de când și-a deschis porțile pentru prima oară în 1910, funcționează acum sub forma unui club cu acces foarte strict rezervat, după cum se pretinde, oamenilor de afaceri care au nevoie de relaxare. Întrebarea este: de ce afaceri se ocupă membrii clubului *Overlook*?

Numele celor care au fost prezenți în săptămâna 16-23 august ne pot da o pistă. Lista de mai jos a fost obținută de la un fost angajat al firmei *High Country Investments*, companie bănuită la început a fi o firmă fictivă deținută de Derwent Enterprises. Pare mai probabil acum că interesele lui Derwent în *High Country* (dacă aceste interese există) sunt depășite de cele ale câtorva magnați ai jocurilor de noroc din Las Vegas. Aceiași mandarini ai tripourilor au avut, în trecut, legături cu șefi ai lumii interlope bănuți și condamnați.

În august, la *Overlook* au fost:

Charles Groudin — președinte al companiei *High Country Investments*. Când s-a aflat, în iulie anul acesta, că el conduce vaporul *High Country* s-a anunțat — cu multă întârziere — că demisionase mai înainte din funcția pe care o deținea la *Derwent Enterprises*. Groudin, cel cu coamă argintie, care a refuzat să stea de vorbă cu mine pentru acest articol, a fost judecat și achitat pentru acuzația de evaziune fiscală (1960).

Charles "Baby Charlie" Battaglia — impresar în vârstă de șaiszeci de

ani din Las Vegas (deține drept de control asupra localurilor Greenback și Lucky Bones). Battaglia este prieten apropiat al lui Groudin. Cazierul lui începe din 1932, când a fost judecat și achitat pentru asasinarea lui Jack "Dutchy" Morgan. Autoritățile federale îl suspectează de a fi implicat în traficul cu droguri, prostituție și crimă plătită, dar "Baby Charlie" a stat la închisoare o singură dată, pentru evaziune fiscală, între 1955-1956.

Richard Scame — principalul acționar al firmei *Fun Time Automatic Machines*. Fun Time produce jocuri mecanice pentru Nevada și tonomate (Melody-Coin) pentru restul țării. A fost închis pentru atac înarmat (1940), port de armă (1948) și încercare de evaziune fiscală (1961).

Peter Zeiss — importator cu sediul în Miami. Se apropie de șaptezeci de ani. În ultimii cinci ani, Zeiss s-a zbatut să evite deportarea, fiind considerat o persoană indezirabilă. A fost condamnat pe baza acuzațiilor de a fi primit și tănuit bunuri furate (1958) și încercare de evaziune fiscală (1954). Fermecător, distins și curtenitor, Peter Zeiss, pe care prietenii îl numesc "Papa" a fost judecat pentru crimă și complicitate la crimă. Deține o cantitate mare de acțiuni în compania *Fun Time* a lui Scame. De asemenea, deține acțiuni în patru cazinouri din Las Vegas.

Vittorio Gienelli — cunoscut și sub numele de "Vito Măcelarul", judecat de două ori pentru crimă în grup, unul din asasinate fiind cel din Boston, când Frank Scoffy a fost ciopârțit cu un topor. Gienelli a fost acuzat, de douăzeci și trei de ori, judecat de paisprezece ori și condamnat o singură dată, în 1940, pentru spargeri de magazine. Se spune că în anii din urmă, Gienelli a devenit o forță în ramura vestică a organizației, cu sediul la Las Vegas.

Carl "Jimmy — Ricks" Prashkin — investitor din San Francisco. Se pare că va deveni moștenitorul poziției pe care o ocupă acum Gienelli în organizație. Prashkin deține acțiuni în *Derwent Enterprises*, *High Country Investments*, *Fun Time Automatic Machines* și trei cazinouri din Vegas. Nu-are cazier în America, dar a fost reținut în Mexic pentru fraudă, acuzații ce au fost retrase trei săptămâni mai târziu. S-a sugerat că Prashkin s-ar putea să se ocupe de spălarea banilor proveniți din cazinourile din Las Vegas și de canalizarea acestora în operațiunile legale ale organizației: Asemenea operații pot include acum și Hotelul *Overlook* din Colorado.

Alți oaspeți din acest sezon au fost...

Articolul continua, dar Jack îl privi în grabă, ștergându-și mereu buzele cu mâna. Un bancher cu legături în Las Vegas. Tipi din New York care se pare că se ocupau și cu altceva decât cu haine în Departamentul Confecții. Indivizi care aveau reputația de a fi implicați în afaceri cu droguri, prostituție, jafuri, crime.

Doamne, ce poveste! Și toți aceștia fuseseră aici, chiar deasupra lui, în camerele care acum erau goale. Destrăbălându-se cu curve de tarif mare, la etajul al treilea. Bând butoaie cu șampanie. Încheind tranzacții de milioane de dolari, poate în camerele unde au stat președinții. Da, era o poveste teribilă. O poveste a dracului de bună. Puțin precipitat, își scoase iar carnețelul și mai făcu o notă scurtă ca să nu uite să culeagă date despre toate aceste personaje de la biblioteca din Denver, atunci când își va termina serviciul de îngrijitor. Fiecare hotel are câte o fantomă? Overlook avea o întreagă generație. Întâi sinucidere. Apoi Mafia. Ce mai urma?

Următorul extras din ziare era o dezmințire furibundă a lui Charles Groudin în fața acuzațiilor aduse de Brannigar. Jack surâse neîncrezător.

Pe pagina următoare se afla un fragment de ziar atât de mare, încât fusese împăturit. Jack îl desfăcu și i se opri respirația. Fotografia de acolo

parcă venea spre el: tapetul fusese schimbat din iunie 1966, dar cunoștea bine fereastra aceea și panorama pe care o oferea. Era peretele vestic al Apartamentului Prezidențial. Urma crima. Lângă ușa care ducea spre dormitor, peretele salonului era împrăștiat cu sânge și cu încă ceva, care semăna cu bucăți albe de creier. Un polițist cu o expresie impasibilă stătea lângă un cadavru acoperit cu o pătură. Jack se holbă fascinat apoi privirea îi coborî asupra titlului:

ÎMPUȘCĂTURI LA HOTELUL DIN COLORADO

Celebrul prinț al crimei împușcat la Clubul din munți.

Alte două persoane ucise.

SIDEWINDER, COLORADO (U P I) — La patruzeci de mile de acest orașel adormit din Colorado, în inima Munților Stâncoși, a avut loc o execuție în stil specific gangsterilor. Hotelul *Overlook*, cumpărat în urmă cu trei ani de o firmă din Las Vegas și transformat în club cu acces exclusiv, a fost scena unei triple crime. Două dintre victime erau fie însoțitorii, fie gărzile lui Vittorio Gienelli, supranumit și "Măcelarul" pentru cunoscuta sa implicare într-un masacru care a avut loc la Boston cu douăzeci de ani în urmă.

Poliția a fost chemată de Robert Norman, director al hotelului, care a spus că a auzit împușcături și că unii din oaspeți i-au relatat că ar fi văzut doi oameni cu ciorapi de față și arme în mână, care au fugit pe scara de incendiu și au dispărut într-o mașină decapotabilă, ultimul model.

Căpitanul de poliție Benjamin Moorer a descoperit două cadavre, identificate mai târziu drept Victor T. Boorman și Roger Macassi, ambii din Las Vegas, în fața ușii Apartamentului Prezidențial, unde au locuit doi președinți americani. Înăuntru, Moorer a găsit trupul lui Gienelli întins pe podea. Se pare că Gienelli tocmai încerca să fugă de agresorii săi, când a fost doborât. Moorer a spus că Gienelli a fost împușcat de aproape cu arme de calibru mare.

Charles Groudin, reprezentantul companiei care deține în prezent hotelul *Overlook*, nu a mai putut fi găsit pentru...

Sub fragmentul de ziar, cineva scrisese apăsător, cu pixul: "*I-au luat și coaiele*". Jack privi mult timp notița, simțind că îl ia cu frig. Al cui era albumul?

În cele din urmă întoarse fila, înghițind cu greu nodul care i se pusese în gât. Alt articol de Josh Brannigar, de la începutul lui 1967. Citi numai titlul:

HOTEL RENUMIT VÂNDUT ÎN URMA ASASINĂRII UNUI PERSONAJ IMPORTANT DIN LUMEA INTERLOPĂ

Următoarele pagini erau goale.

("I-au luat și coaiele")

Dădu paginile înapoi, în căutarea unui nume sau a unei adrese. Chiar și numărul unei camere. Pentru că era sigur că acel cineva care ținuse acest jurnal a locuit la hotel. Dar nu găsi nimic.

Tocmai se pregătea să răsfoiască încă o dată extrasele din ziare, mai atent, de data aceasta, când auzi o voce pe scări:

— Jack? Iubitule?

Wendy.

Tresări, simțindu-se vinovat, de parcă ar fi băut pe ascuns și ea va simți mirosul. Ridicol. Își frecă buzele cu mâna și răspunse:

— Da, iubito. Căutam șobolani.

Cobora. O auzi pe trepte, apoi traversând sala cazanelor. Repede, fără măcar să se gândească ce motive secrete îl îndemneau să o facă, îndesă albumul sub un maldăr de chitanțe și facturi. Se ridică tocmai când ea intra pe sub arcadă.

— Ce Dumnezeu faci aici? E aproape ora trei!

Zâmbi:

— Așa târziu? Am dat toate chestiile astea la o parte. Am vrut să aflu pe unde sunt îngropate cadavrele.

Cuvintele îi răsunară răutăcios în minte.

Ea se apropie privindu-l, iar el se retrase inconștient un pas, incapabil să se abțină. Știa ce face Wendy. Încerca să afle dacă miroase a băutură. Poate că nici ea nu-și dădea seama de asta, dar el știa și se simțea și vinovat și furios.

— Îți sângerează buzele — îi spuse pe un ton ciudat, lipsit de intonație.

Își duse mâna la gură și se crispă când simți usturimea. Degetul arătător era plin de sânge. Sentimentul de vină se amplifică.

— Iar ți-ai frecat gura — zise ea.

Jack plecă privirea și ridică din umeri:

— Da, cred că da.

— A fost cumplit, nu?

— Nu, nu chiar atât de rău.

— Ți-e mai ușor acum?

O privi și se forță să se miște din loc. Dacă se mișca era mai ușor. Se îndreptă spre soția sa și o apucă de talie. Îi dădu la o parte o șuviță de păr blond și o sărută pe gât.

— Da — spuse. Unde-i Danny?

— Pe-aici pe undeva. S-a înnorat afară. Ți-e foame?

Cu lascivitate prefăcută, Jack îi puse o mână pe fundul strâns în blugi:

— De lup, cucoană

— Ai grijă, puturosule. Nu-ncepe ceva ce nu ești în stare să termini.

— Pe încercate, cucoană? o întrebă, mângâind-o în continuare. Poze porno? Poziții neobișnuite?

Trecând împreună pe sub arcadă, aruncă o privire înapoi spre cutia unde albumul

("al cui?")

era ascuns. De-abia o putea distinge acum, cu lumina stinsă. Se simți ușurat că reușise s-o îndepărteze pe Wendy. Dorința lui deveni mai puțin trucață și mai naturală, pe măsură ce se apropiau de scară.

— Poate — spunea ea — După ce-ți dau un sandviș — ai!

Îl împinse, chicotind:

— Mă gâdili!

— Încă n-ai aflat, cucoană, cum vrea Jack Torrance să te gâdilească.

— Stai cuminte, Jack. Ce zici de șuncă și brânză... la felul întâi?

Urcară împreună scările, iar Jack nu mai privi în urmă. Dar se gândi la vorbele lui Watson:

"Fiecare mare hotel are câte o stafie. De ce? Drace, oamenii vin și pleacă..."

Apoi Wendy închise ușa în spatele lor, cufundând subsolul în întuneric.

19. În fața camerei 217

Danny se gândea la vorbele altcuiva care lucrase la *Overlook* în timpul sezonului.

"A zis că a văzut ceva într-una din camerele unde... s-a întâmplat ceva rău. Asta a fost în camera 217 și vreau să-mi promiți că n-o să intri acolo. Danny... ține-te deoparte..."

Era o ușă obișnuită, nu se deosebea cu nimic de oricare altă ușă de la primele două etaje ale hotelului. Era vopsită în gri și se afla la jumătatea coridorului care făcea unghi drept cu holul principal al etajului al doilea. Numerele de pe ușă semănau cu numerele de pe blocul în care locuiseră în Boulder. Un 2, un 1 și un 7. Mare chestie. Sub ele se afla un cerc minuscul de sticlă. Un vizor. Danny mai văzuse așa ceva. Dacă erai înăuntru și te uitai, căpătai o imagine mărită în formă de ochi de pește, a coridorului. Din afară, puteai să te forțezi până ți se încrucișau ochii și tot nu vedeai nimic. O escrocherie ordinară.

("De ce ești aici?")

După plimbare s-au întors și mămica i-a pregătit mâncarea lui preferată: sandviș cu brânza și supă din plic. Au mâncat în bucătăria lui Dick și au stat de vorbă. Radioul era deschis și transmitea muzică și paraziți de la stația Estes Park. Din tot hotelul, bucătăria era locul lui preferat și credea că și mămica și tatăl simt la fel, pentru că, după ce au încercat trei zile în șir să mănânce în restaurant, s-au mutat în bucătărie, printr-o înțelegere tacită, punând scaune în jurul planșetei pentru tranșat carnea, care era cam tot atât de mare ca masa lor din Stovington. Restaurantul era prea deprimant, chiar cu toate luminile aprinse și cu casetofonul din birou deschis. Nu erai decât unul din cei trei care stăteau la o masă înconjurată de zeci de alte mese, goale toate, toate acoperite cu fețele alea transparente din plastic, ca să nu se prăfuiască. Mămica spunea că e ca și când luai masa într-unul din romanele lui Horace Walpole iar tatăl a râs și a fost de acord. Danny habar n-avea cine era domnul Horace Walpole, dar știa că mâncarea gătită de mămica începuse să aibă un gust mai bun de cum au început s-o mănânce în bucătărie. Tot descoperirea în jur fragmente din personalitatea lui Dick Hallorann, și asta îl liniștea, cu o mângâiere caldă.

Mămica mâncase numai jumătate din sandviș. A spus că tatăl plecase probabil pe jos, din moment ce și Volkswagenul și microbuzul hotelului se aflau la locul lor, în parcare. A mai spus că e obosită și că s-ar întinde pentru o oră, dacă el crede că se poate juca singur, fără să pățească nimic. Danny i-a spus cu gura plină de brânză că, după părerea lui, totul va fi în regulă.

— De ce nu te duci pe terenul de joacă? îl întrebă. Credeam că o să-ți placă. Ai și cutie cu nisip pentru camioane.

Înghiți, și mâncarea îi alunecă pe gât într-un cocoloș tare și uscat.

— Poate că o să mă duc — spuse, întorcându-se spre radio și făcându-și de lucru cu el.

— Și toate animalele alea din verdeață — mai spuse ea, luându-i farfuria golită. Tata trebuie să le tundă destul de curând.

— Mda...

("Lucruri neplăcute... odată era vorba de gardul ăla nenorocit tuns în formă de animale...")

— Dacă-l vezi pe tata înaintea mea, spune-i că m-am culcat.

— Bine, mami.

Puse vasele murdare în chiuvetă și se întoarse la el:

— Ești fericit aici Danny?

O privi cu sinceritate — un băiețel cu mustață de lapte pe buza superioară:

— Hî.

— Ai mai avut vise urâte?

— Nu.

Tony venise odată, într-o noapte când era în pat și-l strigase de foarte departe. Danny și-a închis ochii strâns-strâns, până când Tony a dispărut.

— Sigur?

— Da, mami.

Păru mulțumită:

— Ce-ți mai face mâna?

O întinse:

— Mai bine.

Dădu din cap. Jack dusese cuibul plin de viespi înghețate la crematoriul din spatele magaziei și-l arsese. De atunci n-au mai văzut nici una. Îi scrisese unui avocat din Boulder, punând în plic și fotografiile cu mâna lui Danny, iar cu două zile în urmă avocatul a luat legătura cu ei — stricându-i dispoziția lui Jack pentru tot restul zilei. Avocatul se îndoia că ar fi avut vreo șansă de izbândă dacă ar fi dat în judecată firma care fabricase "bomba" insecticidă, pentru că numai Jack însuși putea depune mărturie că a respectat întocmai instrucțiunile tipărite pe ambalaj. Jack l-a întrebat dacă nu putea să cumpere și altele pe care să le încerce. Da, a zis avocatul, dar și aceste rezultate ar fi fost îndoielnice, chiar dacă toate "bombele" erau defecte. I-a povestit lui Jack despre un caz în care erau implicați o fabrică producătoare de scări telescopice și un om care-și fracturase coloana vertebrală. Wendy se arătase înțelegătoare față de izbucnirile lui, dar în sinea ei se bucura că Danny scăpase atât de ieftin. Și era mai bine să lași procesele pe mâna celor care le înțelegeau, ori familia Torrance nu făcea parte din această categorie. Și apoi, de atunci nu mai văzuseră o viespe.

— Du-te la joacă, amice. Distracție plăcută.

Dar nu s-a distrat. A umblat hai-hui prin hotel, vârandu-și nasul în dulapurile cameristelor, în camerele administratorului, căutând ceva interesant și negăsind, un băiețel care tropăia de-a lungul unui covor albastru închis cu model în dungi negre, răsucite. Începea din când în când câte o ușă dar, bineînțeles toate erau încuiate. Speraclul era agățat în birou, dar tatălul îi spusese că nu are voie să-l atingă. Și el nici nu voia să pună mâna pe el. Sau voia?

("De ce ești aici?")

De fapt cutreierările lui nu erau deloc lipsite de țel. Era atras înspre Camera 217 de o curiozitate morbidă. Își amintea de o poveste pe care tatălul i-o citise odată, când era beat. Asta se întâmplase demult, dar povestea era la fel de vie acum ca atunci când i-o citise tatălul. Mămica l-a certat și l-a întrebat ce face, cum de-i citește unui copil de trei ani o poveste atât de îngrozitoare. Povestea se numea *Barbă-Albastră*. Și asta îi rămăsese clar în minte, pentru că el la început a crezut că tatălul spune *Babă Albastră* — iar în poveste nu era nici un fel de babă albastră; de fapt nu era nici o babă. În poveste era vorba de soția lui Barbă Albastră, o doamnă drăguță care avea părul de culoarea porumbului, ca mămica. După ce Barbă Albastră a luat-o de nevastă, au locuit într-un castel mare și misterios, care semăna cu hotelul *Overlook*. Și în fiecare zi Barbă Albastră pleca la serviciu și în fiecare zi îi spunea soțioarei lui drăguțe să nu se uite într-o anumită cameră, deși cheia de la camera respectivă era agățată într-un cui chiar lângă ușă, așa cum și speraclul pentru camerele hotelului era agățat în biroul de la parter. Soția lui Barbă Albastră a devenit din ce în ce mai curioasă. A încercat să privească prin gaura cheii, tot așa cum și Danny a încercat să se uite prin vizorul de la Camera 217 cu aceleași rezultate nesatisfăcătoare. Era chiar și o poză care o arăta în genunchi, încercând să se uite pe sub ușă, dar crăpătura nu era destul de mare. Ușa s-a dat de perete și...

În cartea veche cu povești era un desen care înfățișa descoperirea în

detalii hidoase, minuțioase. Imaginea îi arsese mintea lui Danny; era întipărită acolo. În cameră erau capetele tăiate ale celorlalte șapte neveste ale lui Barbă Albastră, fiecare pe propriul său pedestal, cu ochii dați peste cap, cu gurile căscate într-un țipăt mut. Se țineau cumva în echilibru pe gâturile zdrențuite de lovitura paloșului și pe pedestale se prelingea sânge.

Îngrozită, s-a întors să fugă din cameră și din castel, dar l-a descoperit pe Barbă Albastră în pragul ușii, ochii săi fioroși scăpărându-i de furie: "Ți-am spus să nu intri în această cameră", a zis Barbă Albastră, scoțându-și sabia din teacă. "Vai, însă, în curiozitatea ta te asemeni celorlalte șapte și, deși pe tine te-am iubit cel mai mult, sfârșitul tău va fi ca și al lor. Pregătește-te să mori, femeie nenorocită!"

Vag, Danny își aducea parcă aminte că povestea se termina cu bine, dar finalul pălea, era nesemnificativ, față de cele două imagini precumpănitoare: ușa încuiată, ademenitoare, înnebunitoare, care ascundea un secret în spatele ei: și chiar secretul acelea hidos, repetat de șapte ori. Ușa încuiată, iar în spatele ei capetele, capetele tăiate!

Pe furiș, întinse mâna și mângâie clanța ușii. Nu avea nici cea mai mică idee de cât timp stătea aici, hipnotizat parcă în fața acestei uși încuiate.

("Și de vreo trei ori am văzut niște lucruri... niște lucruri urâte...")

Dar domnul Hallorann — Dick — mai spusese ceva: nu credea că lucrurile astea îți puteau face vreun rău. Erau numai ca pozele înspăimântătoare dintr-o carte și nimic mai mult. Și poate că nici n-o să vadă așa ceva, de altfel...

Își băgă mâna în buzunarul stâng și scoase șperaclul. Îl avusese acolo tot timpul, desigur.

Îl ținu de plăcuța pătrată din metal de la capăt pe care scria cu tuș gros: ADMINISTRAȚIE. Roti cheia pe lanț, privind-o cum se învâрте. După câteva minute se opri și introduse șperaclul în broască. Alunecă ușor, fără nici o poticnire de parcă ar fi vrut din totdeauna să fie acolo.

("Mi s-a părut că am văzut niște lucruri... niște lucruri urâte... promite-mi că n-o să mai intri acolo")

(Promit)

Și, desigur că o promisiune era un lucru foarte important. Și totuși, curiozitatea îl rodea îngrozitor de tare, îl înnebunea. Însă era un fel de curiozitate înspăimântătoare, ca atunci când îți pui mâinile la ochi, dar te uiți printre degetele resfirate la cele mai dure scene dintr-un film de groază. Însă ce se afla în spatele ușii nu era film.

("Nu cred că lucrurile astea îți pot face rău... ca pozele înspăimântătoare dintr-o carte...")

Întinse brusc mâna stângă, fără să știe dinainte ce are de gând să facă și scoase șperaclul din broască iar apoi îl puse la loc în buzunar. Mai privi o clipă ușa, cu ochii larg deschiși, apoi se răsuci repede pe călcâie și se întoarse spre holul principal care făcea unghi drept cu coridorul pe care se afla.

Ceva îl făcea să se oprescă și o clipă, nu-și dădu seama ce anume. Apoi își aminti că exact după colțul acesta, pe drumul de întoarcere spre scări, era un extingtor demodat, încolăcit pe perete. Încolăcit acolo ca un șarpe adormit.

Nu aveau aici extinctoare moderne, tuburi pline cu un produs chimic, zicea tatăl. Tatăl mai spunea că extinctoarele astea care împrăstiau spumă sau bioxid de carbon erau mult mai bune. Chimicalele înăbușeau focul, eliminau oxigenul de care flacăra avea nevoie ca să ardă, în timp ce apa sub presiune putea să întindă focul în jur. Tatăl mai spunea că domnul Ullman ar trebui să înlocuiască furtunele demodate, odată cu cazanul dar, fără doar și poate, domnul Ullman n-o să facă nici una, nici

alta, pentru că era o PUȚĂ ZGÂRCITĂ. Danny știa că ăsta era unul din cele mai rele epitete pe care le putea adresa tatăl lui. Se aplică anumitor doctori, dentiști, depanatori și, de asemenea, șefului departamentului de engleză de la Stovington, care nu a aprobat o comandă de cărți făcută de Jack, pretinzând că le-ar dezechilibra bugetul. "Buget dezechilibrat, pe dracu' ", fumegase Jack când i-a povestit lui Wendy — Danny asculta din dormitor. Părinții săi credeau că doarme. "Pur și simplu își ține ultimii cinci sute de dolari pentru el, PUȚĂ ZGÂRCITĂ."

Danny se uită după colț.

Extinctorul era acolo, un furtun plat înfășurat de vreo zece ori, rezervorul cel roșu agățat de perete. Deasupra lui se afla o toporișcă într-o cutie de sticlă, ca un exponat de muzeu, pe care scria cu litere mari și albe pe fond roșu: ÎN CAZ DE PERICOL, SPARGEȚI STICLA. Danny putea să citească cuvântul PERICOL, care era și numele unuia din programele sale preferate la televizor, dar nu era sigur de celelalte cuvinte. Și nu-i plăcea legătura dintre cuvânt și furtunul lung și plat. PERICOL înseamnă incendiu, explozii, accidente de mașină, spitale, moarte uneori. Și nu-i plăcea nici felul în care furtunul era atârnat pe perete, atât de inofensiv în aparență. Când era singur, întotdeauna trecea iute pe lângă extinctoare. Fără vreun motiv anume. Pur și simplu se simțea mai bine dacă mergea mai repede. Se simțea mai în siguranță.

Acum, cu inima bătându-i în piept, dădu colțul și privi în lungul holului, pe lângă extinctor, spre scări. Mămica doarme acolo jos. Și dacă tăticul s-a întors de la plimbare, probabil că e în bucătărie, unde mănâncă ceva și citește o carte. El o să treacă pe lângă extinctorul vechi și o să coboare.

Porni într-acolo, apropiindu-se de peretele opus, până se lipi aproape de tapetul luxos. Mai avea douăzeci de pași până la furtun. Cincisprezece, Doisprezece.

Dintr-o dată, când era numai la zece pași distantă, ciocul de alamă al furtunului se rostogoli de pe colacul pe care era așezat

(pe care dormea?)

și căzu cu un sunet înfundat pe covor. Stătea acolo, cu gura întunecată îndreptată spre Danny. Se opri imediat, cu umerii tresărindu-i de spaima aceasta neașteptată. Sângele îi zvâcnea cu repeziciune în urechi și tâmpile. Gura i se uscaseră și era amară, mâinile se strânseseră în pumni. Cu toate acestea, ciocul furtunului stătea nemișcat pe jos.

A căzut, ei și ce? Era numai un stingător de incendii, nimic altceva. Era aiurea să te gândești că semăna cu un șarpe otrăvitor din "Lumea sălbatică a animalelor", șarpe care l-a auzit și s-a trezit. Chiar dacă cusăturile din pânză groasă semănau puțin cu niște solzi. O să pășească peste el și o să se îndrepte spre scări, mergând poate puțin mai repede, ca să fie sigur că nu țâșnește după el și nu i se încolăcește în jurul picioarelor...

Își șterse buzele cu mâna stângă, imitându-și inconștient tatăl, și făcu un pas înainte. Furtunul nu se mișcă. Alt pas. Nimic. Vezi ce prost ești? Ai intrat în panică tot gândindu-te la camera aia tâmpită și la povestea aia și mai tâmpită cu Barbă Albastră, când furtunul poate că se pregătea să cadă de vreo cinci ani. Asta e.

Danny privi fix furtunul de pe jos și se gândi la viespi.

La opt pași distanță, ciocul furtunului sclipi calm către el, de parcă i-ar fi spus: "Nu te neliniști. Sunt doar un furtun, atâta tot. Și chiar dacă asta nu e tot, ce o să-ți fac nu o să fie mult mai rău decât o înțepătură de albină. Sau o înțepătură de viespe. Ce pot eu să vreau să-i fac unui băiețel atât de drăguț ca tine... decât să-l mușc... și să-l mușc... și să-l mușc?"

Danny mai făcu un pas, apoi altul. Respirația îi era uscată și usturătoare. Panica era aproape acum. Începuse să-și dorească să se

miște furtunul, și atunci ar fi știut în sfârșit, ar fi fost în sfârșit sigur. Mai făcu un pas și acum se afla aproape. Dar nu o să se *repeadă* la tine — gândi el în pragul isteriei. Cum să se *repeadă* la tine și să te *muște* când nu-i decât un furtun?

Poate e plin cu viespi.

Temperatura îi scăzu brusc. Aproape hipnotizat, privi la gura neagră din mijlocul ciocului. Poate că *era plin de viespi*, viespi secrete, cu trupurile maronii îmbibate cu otravă, atât de pline de otravă încât aceasta picura din ace.

Își dădu seama că e înghețat de groază; dacă nu se mișca acum, picioarele i se vor lipi de covor și va rămâne acolo, uitându-se la gura neagră din centrul ciocului din alamă, ca o pasăre hipnotizată de un șarpe, va rămâne aici până când îl va găsi tăticul și atunci ce se va întâmpla?

Cu un geamăt, se forță s-o ia la fugă. Când ajunse lângă furtun, din cauza luminii reflectate în metal i se păru că ciocanul se mișcă, se pregătește parcă să atace și sări peste el; în panica ce îl cuprinsese avu senzația că picioarele îl împing în sus până în tavan și simți aproape cum părul, care i se zburlise de frică, atinge varul tavanului din hol — deși târziu și-a dat seama că așa ceva nu se putea întâmpla.

Ateriză de partea cealaltă a furtunului și o rupse la fugă. Pe neașteptate auzi chiar în spate, șuieratul uscat făcut de capul din alamă al șarpelui alunecând cu repeziciune pe covor după el ca un șarpe cu clopoței care se mișcă iute prin iarba uscată. Se pregătea să-l atace și dintr-odată scara i s-a părut foarte departe; părea că se îndepărtează de el cu fiecare pas pe care-l făcea alergând spre ea.

"Tăticule!" — a încercat să țipe, dar gâtul încordat nu voia să lase să iasă nici un cuvânt. Era singur. În spatele lui zgomotul creștea în intensitate, sunetul acele foșnit de alunecare făcut de șarpele care se deplasa cu iuțeală prin brazdele uscate ale covorului. Se află la călcâiele lui acum și probabil că se ridică, cu balele otrăvite șiroindu-i din botul de alamă.

Danny ajunse la scară și trebui să se apuce strâns de balustradă ca să nu-și piardă echilibrul. O clipă fu sigur că o să se dea peste cap și o să se rostogolească pe trepte până jos.

Aruncă o privire peste umăr.

Furtunul nu se mișcase. Stătea ca și mai înainte, o buclă căzută din cârlig, ciocul de alamă pe jos, îndreptat în altă direcție și complet indiferent față de persoana lui. Vezi, tâmpitule? se ocări el. Ți s-a părut, iepure fricos. A fost numai în mintea ta, iepure fricos, iepure fricos.

Se agăță de balustradă, picioarele tremurându-i cu reacție întârziată. ("Nu te-a urmărit deloc")

Îi spuse mintea și el se agăță de acest gând, reluându-l

("nu te-a urmărit deloc, nu te-a urmărit deloc, deloc, deloc").

N-avea de ce să se teamă. Chiar așa, chiar putea să se întoarcă și să pună furtunul înapoi în rama lui, dacă voia. Putea, dar nu credea că o s-o facă. Pentru că poate chiar îl urmărise, dar se întorsese la locul lui atunci când și-a dat seama că nu poate să-l... prindă.

Furtunul zăcea mai departe pe covor, părând aproape că-l întreabă dacă nu vrea să se întoarcă și să mai încerce o dată.

Gâfâind, Danny coborî în fugă la parter.

20. De vorbă cu domnul Ullman

Biblioteca publică din Sidewinder era o clădire mică și retrasă, în

apropierea zonei comerciale a orașului. Modestă, îmbrăcată în iederă, cu o cărare pierdută care ducea la ușa principală și care era acoperită cu cadavrele florilor de vară. În față era o statuie de bronz care înfățișa un general din Războiul Civil de care Jack nu auzise în viața lui, deși în adolescență fusese pasionat de istorie.

Colecțiile de ziare se aflau la parter. Nu aveau decât "Gazeta de Sidewinder" care dăduse faliment în 1963, cotidianul "Estes Park" și "Camera" din Boulder. Nu era nici un ziar din Denver.

Oftând, Jack începu să răsfoiască colecția "Camera".

Când ajunse la anul 1965, ziarele fuseseră înlocuite de role de microfilme ("Subvenție federală", îi spusese mândră bibliotecara. "Sperăm să rezolvăm și perioada 1958-1964 când vom primi cecul următor, dar autoritățile se mișcă atât de încet, nu credeți? O să vă purtați cu grijă cu ele, nu-i așa? Știu că o să aveți grijă. Chemați-mă dacă aveți nevoie de mine".)

Lentila singurului dispozitiv de citit se deformase, și atunci când Wendy îi puse mâna pe umăr, la trei sferturi de oră după ce începuse să citească microfilmele, descoperi că are o durere de cap înfiorătoare.

— Danny e în parc — zise ea, dar nu vreau să-l las afară prea mult. Cât crezi că mai ai de stat aici?

— Vreo zece minute — zise el.

De fapt dăduse de urma ultimei părți din istoria fascinantă a Hotelului *Overlook* — anii dintre răfuiala între gangsteri și apariția lui Stuart Ullman et Co. Dar simțea aceeași rezervă față de Wendy ea și mai înainte.

— De fapt, ce ai de gând? Îl întrebă ea. Îi răvăși părul, doar vocea îi era numai pe jumătate glumeață.

— Cercetez istoria hotelului — zise.

— Ai vreun motiv?

— Nu. Sunt doar curios.

("și ce dracu' te interesează?")

— Ai găsit ceva interesant?

— Nu cine știe ce — zise el, forțându-se acum să-și păstreze tonul calm și agreabil. Își vâră nasul în treburile lui și îl pisa, așa cum făcuse întotdeauna, atunci când locuia la Stovington, iar Danny era mic. "Unde te duci, Jack? Când te întorci? Câți bani ai la tine? Pleci cu mașina? Vine și Al cu tine? O să va îmbătați amândoi?". Mereu și mereu. Ea era aceea care, iertați exprimarea, îl aruncase în brațele băuturii. Poate că nu era singurul motiv, dar, pentru numele lui Dumnezeu, haideți să spunem adevărul acum și să recunoaștem că a fost unul din motive. Pisălogeală și iar pisălogeală, până când îți venea să-i tragi o palmă doar ca s-o faci să tacă și să oprești acel

("Unde? Când? Cum? O să? Câți?")

val neîntrerupt de întrebări. Îți dădea o

("durere de cap? mahmureală?")

durerea de cap strașnică. Lupa. Dispozitivul ăsta împuțit cu lentila lui deformata. Din cauza asta căpătase afurisita de migrenă.

— Jack, te simți bine? Pari palid...

Își smulse capul de sub degetele ei.

— Mă simt bine!

Wendy se trase înapoi în fața ochilor lui aprinși și schiță un zâmbet, puțin cam chinuit.

— Bine... dacă așa zici... mă duc acum și te aștept în parc cu Danny.

Privea în gol acum, zâmbetul dizolvându-i-se într-o expresie de uimire rănită.

O strigă:

— Wendy?

Îl privi din capul scării:

— Ce e, Jack?

Se ridică și se îndreaptă spre ea:

— Iartă-mă, iubito. Cred că, într-adevăr, nu mă simt bine. Dispozitivul ăsta... lentila e deformată. Am o durere de cap cumplită. Ai o aspirină?

— Sigur.

Cotrobăi în poșetă și scoase o cutiuță de Anacin.

— Pastreaza-le.

Luă cutiuța:

— Nu ai Excedrin?

Văzu cum se schimbă la față și înțelese. La început, aceasta fusese un fel de glumă între ei, înainte să devină mult prea bețiv ca să mai facă glume. Pretindea că Excedrinul era singurul medicament inventat vreodată și care nu se dădea pe rețetă, care îi omora instantaneu mahmureala.

— Nu am Excedrin — spuse ea. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Sunt bune și astea.

Dar desigur că nu erau bune și ea ar fi trebuit să știe. Erau momente când era cea mai tâmpită dintre tâmpite...

— Vrei puțină apă? Îl întrebă ea senină.

("Nu vreau decât SĂ PLECI ÎN PIZDA MĂ-TII DE AICI!")

— O să beau de la țâșnitoare când plec. Mulțumesc.

— Bine.

Începu să urce scara, picioarele mișcându-i-se cu grație sub fusta scurtă din lână de culoarea bronzului:

— Ne găsești în parc.

— În regula.

Puse distrat cutia cu Anacin în buzunar, se întoarse la masă și închise dispozitivul de citit. Când fu sigur că a plecat, urcă și el. Dumnezeule, ce durere îngrozitoare. Dacă tot trebuia să-ți simți capul prins în fălcile de fier, măcar să-ți se permită plăcerea de a bea câteva pahare, ca să te mai compensezi.

Mai nervos ca niciodată, încercă să alunge gândul. Se îndreaptă spre biroul bibliotecarei, jucându-se cu o cutie cu chibrituri pe care era scris un număr de telefon.

— Există vreun telefon public aici, doamnă?

— Nu domnule, dar îl puteți folosi pe al meu dacă vorbiți în localitate.

— Nu, vreau să vorbesc cu alt oraș.

— Atunci mai bine încercați la farmacie. Au o cabină telefonică.

— Mulțumesc.

Ieși din bibliotecă și se îndreaptă pe lângă generalul anonim din Războiul Civil, spre centrul comercial, cu mâinile înfundate în buzunare, cu capul răsunând ca un clopot de plumb. Și cerul era de plumb; era 7 noiembrie și vremea devenise amenințătoare încă de la începutul lunii. Fulguise de câteva ori. Mai fulguise și în octombrie, dar zăpada de atunci se topise. Acum însă se așternuse un strat subțire de zăpadă înghețată care sclipea sub razele soarelui ca o pulbere de cristal. Numai că astăzi soarele nu ieșise de după norii care, tocmai când Jack se pregătea să intre în farmacie, începură din nou să scuipe zăpada.

Cabina telefonică se afla în fundul magazinului și el se îndreaptă spre într-acolo zornăindu-și mărunțișul în buzunar, când ochii i se opriră asupra unor cutii albe cu etichete verzi. Luă una, plăti și se întoarse la telefon. Închise ușa, își puse monezile și cutia de chibrituri pe tejghea și formă 0.

— Ce număr doriți, vă rog?

— Fort Lauderdale, Florida.

Îi dădu numărul de acolo și numărul telefonului de la care vorbea. Când centralista îi spuse că primele trei minute costă un dolar și nouăzeci de cenți, băgă în aparat opt monede strâmbându-se de durere când tonul

îi răsună în ureche.

Apoi, până la formarea legăturii scoase sticla de Excedrin din cutie, deșurubă capacul și aruncă dopul de vată pe podea.

Ținând receptorul cu umărul ridicat, scoase trei pastile pe care le alinie pe tejghea, lângă mărunțiș. Puse la loc capacul și băgă sticluța în buzunar.

La celălalt capăt, receptorul fu ridicat imediat.

— Hotelul Surf-Sand, bună ziua. Ce doriți? întrebă o voce jovială de femeie.

— As dori să vorbesc cu directorul, vă rog.

— Domnul Trent sau...

— Domnul Ullman.

— Mi se pare că domnul Ullman este ocupat, dar dacă vreți să-l chem...

— Vreau. Spuneți-i că la telefon este Jack Torrance din Colorado.

— O clipă, vă rog.

Îl lăsa să aștepte.

Pe Jack îl copleși din nou antipatia față de Ullman. Luă un Excedrin de pe tejghea, îl privi o clipă, apoi îl băgă în gură și începu să-l mestecă încet și cu poftă. Gustul cunoscut reveni ca o amintire veche, făcându-l să saliveze de plăcere, o plăcere ciudată, amestecată cu sentimentul acut de nefericire. Un gust sec și amar, dar irezistibil. Înghiți strâmbându-se. Pe vremea când bea, obișnuia să mestecă aspirine; nu mai făcuse așa ceva de atunci. Însă avea senzația că dacă o mestecă, efectul aspirinei este mai rapid și de așa ceva avea nevoie în cazul unei migrene ca cea de acum sau în cazul mahmurelii după o noapte de beție. Citise undeva că mestecatul aspirinelor poate deveni un viciu. Unde citise asta? Își încruntă sprâncenele, încercând să se concentreze. Și atunci se auzi glasul lui Ullman în receptor:

— Torrance? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Cazanul merge bine și încă n-am început să mă gândesc cum să-mi omor soția. O s-o fac după sărbători, când o să fie plictiseală mai mare.

— Nostim, ce să zic. De ce m-ai sunat? Sunt o persoană...

— O persoană ocupată, da, înțeleg. Vă sun din cauza unor lucruri pe care nu mi le-ați spus când mi-ați relatat trecutul măreț și onorabil al Hotelului *Overlook*. De exemplu, nu mi-ați spus cum Horace Derwent a vândut hotelul unui grup din Las Vegas, care l-au purtat prin atât de multe corporații-fantomă, că nici serviciile secrete nu mai erau în stare să spună cui aparține într-adevăr. Nu mi-ați povestit cum au așteptat momentul ca să-l transforme într-un loc de joacă pentru grangurii Mafiei și cum au trebuit să-l închidă în 1966, când unul din ei a fost puțin omorât, împreună cu gorilele lui care stăteau în fața ușii Apartamentului Prezidențial. Minunat loc, Apartamentul Prezidențial al Hotelului *Overlook*. Wilson, Harding, Roosevelt, Nixon și Vito Măcelarul, corect?

Urmă o clipă de tăcere consternată la celălalt capăt al firului. Apoi Ullman zise, încercând să-și păstreze calmul:

— Nu văd în ce măsură aceste date vă pot afecta în vreun fel serviciul, domnule Torrance. Nu...

— Însă cele mai drăguțe lucruri s-au întâmplat după moartea lui Gienelli, nu credeți? Încă vreo două mișcări rapide, hocus-pocus și hotelul intră pe neașteptate în proprietatea unei persoane particulare, o femeie pe nume Sylvia Hunter... care, întâmplarea face să se fi numit Sylvia Hunter Derwent din 1942 până în 1948.

— Cele trei minute s-au consumat se auzi vocea centralistei. Apăsăți butonul când terminați convorbirea.

— Dragă domnule Torrance, toate astea sunt lucruri cunoscute... și s-

au petrecut demult.

— Nu erau cunoscute și de mine — zise Jack. Și mă îndoiesc că mulți oameni le-ar ști. În orice caz nu povestea întreagă. Poate că-și amintesc cum a fost împușcat Gienelli, dar am îndoieli ca a stat cineva să pună cap la cap toate scamatoriile care s-au făcut cu *Overlook* din 1945.

Întotdeauna iese la iveală că fie Derwent, fie un asociat de-al său, are ceva de-a face cu hotelul. Ce a patronat Sylvia Hunter la *Overlook* în '67 și '68 domnule. Ullman? Un bordel, nu-i așa?

— Torrance!

Șocul din vocea lui Ullman se rostogoli printre paraziții celor două mile de cablu telefonic fără să piardă nimic din caracterul său autentic.

Surâzând, Jack își mai băgă un Excedrin în gură și-l mestecă.

— A lichidat afacerea după ce un senator destul de cunoscut a murit aici de un atac de cord. S-a zvonit că atunci când a fost găsit nu era îmbrăcat decât cu o pereche de ciorapi lungi negri de nylon, un portjartier și pantofi cu toc înalt. Pantofi de lac, ca să fiu mai exact.

— Asta-i o minciună sfruntată și ordinară! strigă Ullman.

— Oare? întrebă Jack.

Deja se simțea mai bine. Durerea de cap începuse să cedeze. Luă ultima pastilă de Excedrin și o mestecă, desfătându-se cu gustul amar de talc, în timp ce o fărâmița în gură.

— A fost o întâmplare nefericită — zise Ullman. Unde vrei să ajungi, Torrance? Dacă ai de gând să scrii vreun articol murdar... dacă ai de gând să pornești vreun șantaj prostesc...

— Nimic din toate astea — îl întrerupse Jack. V-am sunat pentru că sunt de părere că nu ați fost corect cu mine. Și pentru că...

— Nu am fost *corect*? exclamă Ullman. Doamne, Dumnezeule, dar chiar crezi că aveam vreo intenție să spăl o grămadă de rufe murdare în fața *îngrijitorului* hotelului? Cine dracu' te crezi? Și cum te pot afecta poveștile astea vechi? Sau crezi că sunt pe acolo stafii care se plimbă prin toată aripa de vest cu cearșafuri în cap și strigând: "Vai ție!"?

— Nu, nu cred că sunt stafii. Dar înainte să mă angajați, mi-ați scotocit trecutul personal. M-ați pus la pământ, și v-ați bătut joc de capacitatea mea de a avea grijă de hotel, așa cum își bate joc profesorul de un copil care a făcut de pildă pipi în vestiar. M-ați pus într-o situație mai mult decât stânjenitoare.

— Nu cred că te-ai rușinat, impertinent ordinar ce ești. Ullman părea că se sufocă: — Mi-ar plăcea să te dau afară. Și poate că o s-o fac.

— Cred că Al Shockley s-ar putea să aibă obiecții. Serioase.

— Iar eu cred că ai supraapreciat sentimentele domnului Shockley față de tine, Torrance.

O clipă durerea de cap reveni în toată splendoarea, iar Jack închise ochii. Se auzi cum întreabă, cu o voce care parcă venea de foarte departe:

— Cine este acum proprietarul hotelului? Tot *Derwent Enterprises*? Sau ești un pește prea mic ca să știi asta?

— Ajunge, domnule Torrance. Ești doar un angajat al hotelului, ca oricare hamal sau spălător de vase la bucătărie. Nu am nici cea mai mică intenție să...

— Bine, o să-i scriu lui Al — zise Jack. El trebuie să știe, că doar face parte din Consiliul de Administrație. Și poate că pun și un post scriptum în care...

— Nu Derwent este proprietarul.

— Poftim? Nu v-am înțeles!

— Am spus că nu Derwent este proprietarul. Toți acționarii sunt din est. Prietenul dumitale, domnul Shockley deține cea mai mare parte a acțiunilor, mai mult de treizeci și cinci la sută. Ar trebui să știi mai bine

decât mine dacă dansul are vreo legătură cu Derwent.

— Care sunt ceilalți?

— Nu am de gând să-ți divulg numele celorlalți acționari, domnule Torrance. Și intenționez să supun acest incident atenției...

— Încă o întrebare.

— Nu am nici un fel de obligație față de dumneata.

— Am găsit cea mai mare parte din istoria hotelului *Overlook* — fie ea plăcută, sau neplăcută — într-un album cu tăieturi din ziare care zăcea în pivniță. O carte mare cu coperti din piele albă. Legată cu șnur aurit. Aveți idee al cui ar putea fi albumul?

— Nici cea mai vagă idee.

— E posibil să-i fi aparținut lui Grady? Îngrijitorul care s-a omorât?

— Domnule Torrance — zise Ullman cu o voce profund glacială. Nu sunt deloc sigur că domnul Grady știa să citească, și cu atât mai puțin că ar fi fost în stare să dezgroape putregaiurile cu care m-ai făcut să-mi pierd timpul.

— Mă gândesc să scriu o carte despre Hotelul *Overlook*. Și cred că dacă o să apară, proprietarul albumului va dori să-și vadă numele scris pe prima pagină.

— Cred că nu ar fi înțelept să scrii o carte despre *Overlook*, zise Ullman. Mai ales o carte scrisă din... Hm, punctul dumitale de vedere.

— Nu mă miră părerea dumneavoastră.

Durerea de cap îi dispăruse acum complet. Mintea îi era vioaie și ageră, meticuloasă până la cele mai neînsemnate detalii. Se simțea ca atunci când lucrul la piesă mergea extrem de bine sau ca după trei pahare. Acesta era alt efect al Excedrinului, pe care îl uitase; nu știa dacă și altora li se întâmplă la fel, dar el, după ce mesteca trei tablete, se simțea pe loc mai puternic. Spuse:

— V-ar plăcea un ghid pe care să-l înmânați turiștilor când vin la hotel? Ceva cu multe fotografii lucioase ale munților, la răsăritul și apusul soarelui, și dedesubt un text dulceag ca o șarlotă de lămâie. Și v-ar plăcea o listă cu oameni de vază care au locuit aici, lăsând la o parte bineînțeles figurile cu adevărat pitorești, cum ar fi Gienelli și prietenii lui?

— Dacă aș ști că te pot concedia și aș fi apoi sigur sută la sută că-mi voi păstra postul, în loc de 95 la sută — zise Ullman cu voce întretăiată, te-aș da afară în clipa asta, la telefon. Dar, având în vedere că am un procent de cinci la sută incertitudine, am de gând să-i telefoniez domnului Shockley imediat ce vei pune capăt acestei conversații... ceea ce sper din tot sufletul că se va întâmpla curând.

Jack zise:

— Nimic din ce scrie în carte nu va fi neadevărat. Nu-i deloc nevoie să fardez realitatea.

("De ce îl tot întărați? Vrei să te dea afară")

— Nu-mi pasă câtuși de puțin dacă în capitolul cinci e vorba de Papa de la Roma care regulează umbra Fecioarei Maria, spuse Ullman pe un ton ridicat. Nu te mai vreau în hotelul meu!

— Nu este hotelul tău! zbiră Jack și trânti puternic receptorul în furcă. Rămase așezat, respirând sacadat, puțin speriat acum,

(puțin? drace! foarte tare)

întrebându-se de ce în numele lui Dumnezeu îi dăduse telefon lui Ullman.

("Ți-ai pierdut din nou cumpătul, Jack")

Da. Da, și-l pierduse. N-avea nici un rost să nu recunoască. Și partea cea mai proastă era că habar n-avea câtă influență putea să aibă puța aia zgârcită asupra lui Al, și nici cât de mult credit îi va da Al, în numele unor vremuri demult apuse. Dar dacă Ullman era atât de tare pe cât pretindea și dacă îi dădea lui Al ultimatumul "ori el ori eu", atunci poate că Al era forțat să cedeze. Închise ochii și-și imagină cum avea să-i spună lui

Wendy. Știi ceva, iubito? Am pierdut încă o slujbă. De data asta a trebuit să parcurg două mii de mile de cablu telefonic inventat de domnul Bell ca să găsesc pe cineva căruia să-i dau un pumn în nas. Dar m-am descurcat.

Deschise ochii și-și șterse gura cu batista. Voia să bea. Drace, *avea nevoie* să bea. Era un băruleț alături și cu siguranță că ar fi avut timp să bea o bere, repede, în drumul spre parc, doar una, ca să spele mizeria...

Își încleștă neajutorat mâinile.

Întrebarea îi reveni în minte. De ce îi dăduse telefon lui Ullman?

Găsise scris numărul de telefon al hotelului Surf-Sand din Lauderdale într-o agendă mică lângă telefonul din biroul de la *Overlook*. Acolo mai erau trecuți instalatori, tâmplari, geamgii, electricieni și alți meseriași. Jack îl copiasse pe o cutie de chibrituri imediat după ce se dăduse jos din pat, ideea de a-i telefona lui Ullman fiind deja bine înfiptă și sclipindu-i voioasă în minte. Dar în ce scop? Pe vremuri, în timpurile sale alcoolice, Wendy îl acuzase de dorința de autodistrugere, spunându-i că nu posedă însă suficientă tărie de caracter pentru a face față unei tentative de sinucidere. Așa că, în mazochismul său, născocea tot felul de modalități prin care ceilalți îl puteau lovi, lovindu-i astfel și familia. Să fi fost adevărat? Ajunsesse să se teamă la gândul că undeva, la *Overlook*, se putea afla ceea ce-i trebuia ca să-și termine piesa și să devină alt om? Dădea, conștient, cu piciorul la această șansă? Te rog, Doamne, fă să fie adevărat. Te rog.

Închise ochii iarăși și imediat, pe ecranul întunecat din spatele pleoapelor îi apărură o imagine: mâna lui încercând să smulgă șindrila putrezită a acoperișului, înțepătura neașteptată, propriul său strigăt de durere în aerul nemișcat: "Ah! Fir-ar mă-ta a dracului de nenorocită"...

Apoi o altă imagine, veche de doi ani.

El, de-abia ținându-se pe picioare, la ora trei dimineața, beat cui, prăvălindu-se peste o masă și căzând cât e de lung pe covor, înjurând, trezind-o pe Wendy. Wendy, ridicându-se de pe canapea, aprinzând lumina, văzându-i hainele rupte și mânjite (își aducea ca prin ceață aminte că se împiedicase pe undeva într-o parcare, cu câteva ore înainte, chiar la intrarea în statul New Hampshire), sângele închegat de sub nas, privirea care i-o aruncase, clipind prosteste din cauza luminii, ca o caracatiță sub razele soarelui, și vocea ei posomorâtă:

"Ticălosule, l-ai trezit pe Danny. Dacă nu-ți pasă de tine, ce-ar fi să-ți pese măcar puțin de noi? Ah, de ce-mi pierd timpul stând de vorbă cu tine?"

Țârâitul telefonului îl făcu să tresară. Smulse receptorul, sigur, în ciuda oricărei logici, că trebuia să fie ori Ullman, ori Al Shockley.

— Ce? lătră el.

— Convorbirea dumneavoastră, domnule. Trei dolari și cincizeci de cenți.

— Trebuie să schimb banii — zise Jack. Așteptați puțin.

Puse receptorul jos, băgă în aparat ultimele șase monede, apoi se duse la casă. Schimbă automat banii, fără să se gândească, mintea lui funcționând într-o singură direcție, ca o veveriță care aleargă într-un cilindru.

De ce îl sunase pe Ullman?

Pentru că Ullman își bătuse joc de el? Își bătuseră și alții joc de el înainte, maeștri în domeniu — Marele Maestru fiind desigur, el însuși. Doar ca să cârâie la el, să-i dovedească ipocrizia? Jack nu credea că are un suflet atât de meschin. Mintea încerca să i se agațe de album, singurul care putea fi considerat un motiv viabil, dar nici explicația asta nu ținea. Nu erau șanse mai mult de două la mie ca Ullman să știe cui aparținuse albumul. În timpul discuției care a precedat angajarea se purtase de parcă pivnița era o altă țară — ba chiar una murdară și subdezvoltată.

Dacă ar fi vrut într-adevăr să afle, ar fi trebuit să-i dea un telefon lui Watson, al cărui număr era și el trecut în agendă. Nici Watson nu era o sursă prea sigură, dar, în orice caz, mai sigură decât Ullman.

Altă tâmpenie a fost că i-a vorbit despre carte. Nu s-a pomenit tâmpenie mai mare. În afară de faptul că și-a periclitat slujba, exista posibilitatea să fi închis canale importante de informații, odată ce Ullman ar fi început să împrăstie vestea că niște persoane din New England pun întrebări ciudate despre Hotelul *Overlook*. Și-ar fi putut face cercetările cu discreție, expediind scisori politicoase, aranjând chiar niște întrevederi pentru primăvară... pentru ca apoi să-și poată râde în pumni de furia lui Ullman, când cartea va fi apărut, iar el va fi fost departe — Autorul Misterios Lovește din Nou. Și în schimb el a dat telefonul ăla tâmpit și lipsit de sens, și-a pierdut cumpătul, a intrat în conflict cu Ullman și a scos la iveală toate tendințele directorului de hotel de a se comporta ca un micuț Iulius Cezar. De ce? Dacă toate astea nu reprezintă un efort personal pentru a fi dat afară din locul bun pe care Al se străduise să i-l obțină, atunci ce erau?

Puse restul banilor în aparat și receptorul în furcă. Era genul de absurditate pe care ar fi făcut-o dacă ar fi fost beat. Dar fusese treaz; complet treaz.

La ieșirea din farmacie mai mestecă un Excedrin, strâmbându-se și totuși savurând gustul amar.

Afară îi întâlnește pe Wendy și pe Danny.

— Tocmai veneam să te căutăm, îi spuse Wendy. Ninge, în caz că nu ți-ai dat seama.

Jack privi în sus:

— Așa e.

Ningea tare. Zăpada deja se așternuse pe strada principală din Sidewinder, acoperind marcasele. Danny stătea cu capul dat pe spate, gura deschisă și limba scoasă, ca să prindă fulgii mari care curgeau din văzduh.

— Crezi că a început ? întrebă Wendy.

Jack ridică din umeri:

— Nu știu. Speram să se mai îndure de noi o săptămână sau două.

Poate că așa o să fie.

Îndurare, despre asta era vorba.

("Îmi pare rău, Al. Îndură-te, ai milă. Ai milă de mine. Mai dă-mi o șansă. Îmi pare rău din tot sufletul...")

De câte ori, de-a lungul câtor ani, nu a cerut — un om în toată firea — milostenia acordării unei alte șanse? Brusc, i se făcu atât de silă de el însuși, fu atât de revoltat de faptele lui, că îi veni să geamă.

— Ce-ți mai face durerea de cap? îl întrebă Wendy observându-l cu atenție.

O luă de umeri și o strânse drăgăstos lângă el:

— Mai bine. Hai să mergem acasă, cât mai putem.

Se întoarseră la locul unde era parcat microbuzul hotelului, Jack în mijloc, mâna stângă după umerii lui Wendy, mâna dreaptă strânsă în mânuța lui Danny. Spusese pentru prima oară "acasă" referindu-se la hotel. Și așa va fi, la bine și la greu.

Așezându-se la volan, își dădu seama că, deși era fascinat de *Overlook*, nu-i prea plăcea. Nu era sigur că era un loc bun pentru soția sau fiul său, sau chiar pentru el însuși. Poate că aceasta era cauza pentru care-i telefonase lui Ullman.

Ca să fie concediat cât încă mai era timp.

Ieși din parcare și se îndreptă spre marginea orașului și apoi spre locul acela izolat din munți.

21. Gânduri nocturne

Ora zece. Se prefăceau că dorm.

Jack stătea întins pe o parte, cu fața la perete, cu ochii deschiși, ascultând respirația calmă a lui Wendy. Mai simțea încă gustul aspirinelor dizolvate iar limba îi era aspră, și parcă ușor amortită. La șase și un sfert Al Shockley sunase. Era opt și un sfert în est. Wendy era jos cu Danny; citeau în fața șemineului din hol.

— Convorbire personală — a spus centralista. Pentru Jack Torrance.

— La telefon.

Mutase telefonul în mână dreaptă, în timp ce cu stânga își scoase batista din buzunar și își ștersese buzele, care acum deveniseră foarte sensibile, după care își aprinse o țigară.

Apoi vocea lui Al, răsunându-i puternic în ureche:

— Jacky — băiatule, ce dracu' ai de gând?

— Bună, Al.

Stinse țigara și bâjbâi după flaconul cu Excedrin.

— Ce se întâmplă Jack? Am primit un telefon *foarte ciudat* după-amiaza asta de la Stuart Ullman. Și atunci când Stu Ullman dă un telefon interurban pe care-l plătește el însuși, poți fi sigur că e vorba de o chestie împuțită rău.

— Ullman nu are de ce să-și facă probleme, Al. Și nici tu.

— Dar mai exact, despre ce nu trebuie să ne facem probleme? Din ce mi-a spus Stu se înțelegea că e vorba de o combinație între șantaj și un articol despre *Overlook* în cel mai obscen ziar de scandal. Spune-mi, băiete, ce e?

— Am vrut să-l necăjesc puțin — zise Jack. Când am stat prima dată de vorbă cu el mi-a dezgropat tot trecutul și mi l-a fluturat prin fața ochilor ca pe o pereche de chiloți murdari. Băutura. Slujba pierdută pentru că am bătut un student. Mă întreb dacă sunteți omul potrivit pentru slujba aceasta. Etc. M-am tot gândit că face ce face pentru că iubește prea mult hotelul ăsta blestemat. Frumosul, minunatul *Overlook*. Tradiționalul *Overlook*. Sacrul *Overlook* împuțit. Ei, și am găsit în subsol un album cu tăieturi din ziare. Cineva adunase aspectele mai puțin plăcute din istoria catedralei lui Ullman. Și mi s-a părut că s-au petrecut aici multe lucruri tenebroase.

— Sper că asta e o metaforă, Jack — vocea lui Al suna înfricoșată.

— Este, dar am aflat...

— Cunosc istoria hotelului.

Jack își duse mâna prin păr:

— Așa că i-am dat telefon și l-am necăjit. Recunosc că nu a fost o idee prea strălucită și n-o s-o repet. Punct.

— Stu zice că ai de gând să fluturi și tu niște chiloți murdari.

— Stu e un cretin — lătră Jack în receptor. I-am spus că m-am gândit să scriu despre *Overlook*, da. Vreau să scriu. Cred că locul acesta este o ilustrare perfectă, totală a istoriei și caracterului american postbelic. Pare cam pretențios ce zic!... știu... dar toate datele sunt aici, Al! Dumnezeu, poate ieși o carte *mare*. Dar e numai un proiect pentru viitorul îndepărtat, te asigur. Am mai multe belele pe cap acum decât pot să duc și...

— Jack, nu este suficient.

Se holbă la receptorul negru, incapabil să creadă că auzise bine:

— Ce? Al, ai spus...

— Am spus exact ce am spus. Ce înseamnă viitorul îndepărtat, Jack? Pentru tine poate fi vorba de doi ani, poate cinci. Pentru mine înseamnă treizeci sau patruzeci, pentru că-mi doresc să fiu asociat cu hotelul *Overlook* mult timp. Mă dezgustă ideea că ai de gând să scrii porcării

despre hotelul meu, ca apoi să le înfățișezi drept un giuvaer al literaturii americane.

Jack rămase fără grai.

— Am încercat să te ajut, Jacky — băiatule. Am fost în război împreună și am fost de părere că-ți datorez o mână de ajutor. Îți amintești războiul?

— Mi-l amintesc — mormăi el, dar cărbunii indignării începuseră deja să-i mocnească în piept.

Mai întâi Ullman, apoi Wendy, acum Al. Ce-i asta? Săptămâna Națională Hai Să-l Dezmembrăm pe Jack Torrance? Încleștă și mai tare fălcile, se întinse după țigări dar răsturnă pachetul pe jos. I-a fost vreodată simpatic nenorocitul ăsta, puța asta, care-i vorbește din biroul său luxos din Vermont? I-a fost simpatic într-adevăr?

— Înainte să-l lovești pe puștiul ăla, Hatfield, spunea Al, convinsesem Consiliul de conducere să nu te dea afară, ba chiar să rămâi definitiv pe post. Ai dat cu bâta-n baltă. Ți-am găsit chestia asta cu hotelul, un loc frumos și liniștit în care să te aduni, să-ți termini piesa și să aștepti până când eu și cu Harry Effinger îi convingem pe cei de la școală că au făcut o mare greșală. Acum mi se pare că ai de gând să-mi ronțai și brațul cu care te-am ajutat. Așa obișnuiești să spui mulțumesc prietenilor?

— Nu — șopti Jack.

Nu îndrăzni să spună mai mult. Capul îi zvâcnea din cauza cuvintelor fierbinți, gravate în *aqua forte* pe creier care doreau cu disperare să fie rostite. Încercă să se gândească la Danny și Wendy, de a căror soartă era răspunzător, Danny și Wendy care stăteau cuminți la parter în fața focului, lucrând cu primele abecedare pentru clasa întâi și crezând că totul este O.K. Dacă-și pierde slujba, ce se întâmpla atunci? Plecau în California în Volkswagenul lor sleit? Își spunea că trebuie să cadă în genunchi și să-l implore pe Al să nu-l dea afară, dar cuvintele rele tot se mai îmbulzeau, iar mâna care încerca să țină strâns hăturile mâinii lui părea alunecoasă.

— Poftim? îl întrebă aspru Al.

— Nu — zise. Nu mă port așa cu prietenii. Și tu știi asta.

— Cum pot să știu? În cel mai rău caz te pregătești să-mi mânjești hotelul, dezgropând cadavre care au fost decent îngropate cu mulți ani în urmă. În cel mai bun caz, dai telefon directorului meu, care este o persoană plină de temperament, dar extrem de competentă, și-l aduci în pragul nebuniei... pretinzând că e numai un joc stupid.

— A fost mai mult decât un joc, Al. Pentru tine e mai ușor. Nu stai la mila nici unui prieten bogat. Nu ai nevoie de nici un prieten înăuntru, pentru că tu ești înăuntru. Nici măcar nu s-a pomenit vreodată cât de aproape ai fost de marginea prăpastiei, nu?

— Așa e — zise Al. — Vocea îi scăzuse puțin în intensitate și părea plictisit și obosit de întreaga poveste: — Dar Jack, Jack... N-am ce-i face. Nu pot schimba nimic.

— Știu — spuse Jack fără nuanțe. Sunt concediat? Cred că ar fi mai bine să-mi comunicî asta acum.

— Nu, dacă faci două chestii pentru mine.

— În regulă.

— N-ar fi mai bine să auzi întâi condițiile înainte de a le accepta?

— Nu. Spune-mi care-i târgul și sunt de acord. Trebuie să mă gândesc la Wendy și la Danny. Dacă vrei să mă castrezi, o să-ți trimit coaiele prin poștă.

— Ești sigur că poți să-ți permiți luxul de a-ți plânge singur de milă, Jack?

Închise ochii și-și strecură un Excedrin printre buzele uscate.

— În momentul acesta simt că este singurul lux pe care mi-l pot permite. Trage... iartă-mă, n-am avut intenția să fac vreo glumă.

Al tăcu o clipă. Apoi spuse:

— În primul rând, nu-l mai suna pe Ullman. Nici măcar dacă luați foc. Dacă se întâmplă așa ceva, chemați mecanicul, tipul ăla care înjură tot timpul, știi cine...

— Watson.

— Da.

— Bine. S-a făcut.

— În al doilea rând promite-mi, Jack, pe cuvânt de onoare, că nu vei scrie nici o carte despre istoria vreunui renumit hotel alpin din Colorado.

Câtva timp furia i-a fost atât de mare, că nu a putut să articuleze nici o vorbă. Sângele îi zvâcnea cu putere în urechi. Era de parcă primise un telefon de la un Medic al Secolului XX... te rog, fără portrete de-ale familiei mele în care să li se vadă negii, sau te arunc înapoi în noroi. Subvenționez numai tablourile frumoase, când o pictezi pe fiica bunului meu prieten și asociat, te rog fii drăguț și omite alunița, sau te arunc înapoi în noroi. Sigur că suntem prieteni... amândoi suntem persoane civilizate, nu? Am împărțit casa și masa și băutura. Vom fi mereu prieteni, iar zgarda pe care ți-am pus-o va fi ignorată, de comun acord, iar eu voi avea grijă de tine; voi fi bun și binevoitor. Tot ce-ți cer în schimb este sufletul tău. Un fleac. Putem chiar să ignorăm faptul că mi l-ai dat, așa cum ignorăm zgarda. Tine minte, talentat prieten, sunt sute de Michelangelo care cerșesc pe străzile Romei...

— Jack? Mai ești la telefon?

Scoase un sunet sugrumat care trebuia să însemne "da".

Vocea lui Al era foarte hotărâtă și sigură:

— Nu cred că-ți cer prea mult, Jack. Vor fi alte cărți. Nu te poți aștepta să te subvenționez, în timp ce tu...

— Bine. Sunt de acord.

— Și nici nu vreau să crezi că încerc să-ți controlez viața artistică, Jack. Mă cunoști prea bine. Numai că...

— Al?

— Poftim?

— Derwent mai are vreo legătură cu *Overlook*?

— Nu văd cum acest lucru te-ar putea interesa, Jack.

— Nu — zise Jack cu răceală în glas. Cred că nu mă interesează. Al, mi se pare că o aud pe Wendy strigându-mă. Te sun eu.

— Sigur, Jacky — băiatule. Și o să stăm de vorbă pe îndelete. Cum merge? Stai pe uscat?

(ȚI-AI LUAT PORȚIA DE SÂNGE PROASPĂT ȘI NICI ACUM NUPOȚI SĂ-MI DAI PACE?)

— Parcă-aș fi în deșert.

— Și eu. Chiar începe să-mi placă să fiu treaz. Dacă...

— Te sun eu, Al. Wendy...

— Sigur. Bine.

Închisese. Și atunci începură crampele, lovindu-l năpraznic, făcându-l să se încovoie în fața telefonului, ca un penitent, cu mâinile pe pânțele, capul pulsându-i puternic, ca o vezică urinară uriașă.

"Viespea, după ce a înțepat, se mișcă..."

Îi mai trecuseră puțin durerile când Wendy a urcat și l-a întrebat cine fusese la telefon.

— Al — spuse el. A sunat să vadă cum merge. I-am zis că totul e în ordine.

— Jack, arăți îngrozitor. Ți-e rău?

— Durerea de cap a revenit. Mă culc devreme. N-are nici un rost să încerc să scriu.

— Să-ți aduc niște lapte cald?

Zâmbi fără vlagă:

— Ar fi bine.

Și acum stătea întins lângă ea, simțindu-i coapsele calde lipite în somn de ale lui. Gândul la discuția avută cu Al, la umilința îndurată, încă îi mai dădea frisoane. Într-o bună zi o să se facă socoteala. Într-o bună zi o să existe o carte și nu prostioara la care se gândise la început, ci o adevărată bijuterie a literaturii, bazată pe cercetări aprofundate, cu fotografii; carte în care va dezvălui întreaga istorie adevărată a hotelului *Overlook*, murdară, cu tranzacțiile ei incestuoase. O va dezvălui în fața cititorului ca pe un pește disecat. Și dacă Al Shockley avea legături cu imperiul lui Derwent, atunci Dumnezeu să-l aibă în pază.

Încordat ca strunele unui pian, privea mai departe în întuneric, știind că vor mai trece ore bune până când va reuși, în sfârșit, să adoarmă.

Wendy Torrance stătea culcată pe spate, cu ochii închiși, ascultând sunetele pe care soțul ei le făcea în somn — inspirația lungă, pauza scurtă, expirația ușor guturală. Oare unde pleca el atunci când dormea, se întrebă. În vreun parc de distracții, un Great Barrington al viselor, în care toți călăreții erau liberi și nu exista acolo nici o nevastă — mamă care să le spună ca au mâncat destui cârnați și că trebuie să plece dacă vor să ajungă acasă înainte de lăsarea serii? Sau era cumva vorba de vreo speluncă de subsol, unde băutura curgea din abundență, ușile erau întotdeauna deschise, iar toți tovarășii de băutură se adunau, cu paharele în mână, în jurul jocului electronic de hochei, Al Shockley evidențiindu-se dintre aceștia, cu nodul de la cravată desfăcut și cămașa deschisă la gât? Un loc din care și ea și Danny erau excluși, iar muzica și dansul nu încetau niciodată?

Wendy era îngrijorată din cauza lui, aceeași grijă veche și neputincioasă pe care sperase că o abandonase în Vermont pentru totdeauna, ca și cum grija nu ar fi avut permis să treacă frontiera dintre state. Nu-i plăcea influența pe care hotelul *Overlook* părea să o aibă asupra lui Jack și Danny.

Dar cel mai înfricoșător lucru, vag și nerostit, de nerostit poate vreodată, era faptul că reveniseră unul câte unul, toate gesturile lui Jack din vremurile când se îmbăta mereu... reveniseră toate simptomele, mai puțin băutura.

Gestul des repetat de a-și șterge buzele cu mâna sau batista, de parcă ar fi vrut să scape de umezeala în exces. Pauzele lungi în fața mașinii de scris, mult mai multe ghemotoace de hârtie în coș. În seara asta găsisese un flacon de Excedrin pe măsuta unde era telefonul, imediat după ce sunase Al, dar nu era acolo nici un pahar cu apă. Mesteca din nou pastilele. Se enerva din lucruri neînsemnate. Va începe, inconștient, să pocnească din degete, într-un ritm nervos, când va fi prea multă liniște în jur. Va vorbi din ce în ce mai urât. Începuse să-și facă griji și din cauza nervilor lui. Ar fi fost o ușurare dacă și-ar fi putut da și el drumul la aburi, așa cum făcea în fiecare dimineață și în fiecare noapte cu cazanul. S-ar fi simțit chiar bine dacă l-ar auzi înjurând și lovind un scaun cu piciorul sau trântind o ușă. Dar gesturile acestea, care constituiseră în permanentă o parte a firii sale, încetaseră aproape cu totul. Și totuși avea senzația că Jack era din ce în ce mai des supărat pe ea sau pe Danny, însă refuza să se descarce. Cazanul avea o supapă: veche, crăpată, dar încă funcționa. Jack nu avea nici una. Niciodată nu putuse să-l descifreze prea bine. Danny putea, dar Danny nu vorbea despre asta.

Și telefonul de la Al. Aproape în același timp, Danny își pierduse orice interes pentru povestea pe care o citeau. Plecase de lângă ea și se duse la biroul pe care Jack construise o autostradă pentru mașinuțele și camionetele făcute din cutii de chibrituri. Volkswagenul de un Violet

Violent era acolo și Danny începuse să-l împingă repede, încolo și-ncoace. Prefăcându-se că citește dar, de fapt, urmărindu-i pe Danny pe deasupra cărții, observase un amalgam de gesturi prin care ea și Jack exprimau neliniștea. Ștergerea buzelor. Trecerea nervoasă a ambelor mâini prin păr, așa cum făcea ea în timp ce-l aștepta pe Jack să se întoarcă acasă din turneul său prin baruri. Nu putea să creadă că Al sunase numai ca să "întrebe cum merg treburile". Dacă voiai să ieși din belea, îl sunai pe Al. Dacă Al te suna, însă, era vorba de ceva și mai serios.

Mai târziu, când coborâse din nou, îl găsisese pe Danny ghemuit în fața focului, citind absorbit, din cărțile de clasa a doua, aventurile lui Joe și Rachel la circ, împreună cu tatăl lor. Neliniștea dispăruse cu totul. Privindu-l, avusese din nou certitudinea stranie că Danny știa mai multe și înțelegea și mai multe decât putea să întrevadă filozofia doctorului ("Spune-mi Bill") Edmonds.

— Hei, e timpul să mergi la culcare, amice — spuse ea.

— Da, bine.

Își însemnă pagina și se ridică.

— Spală-te și spală-te și pe dinți.

— Bine.

— Nu uita să tragi apa.

— Nu uit.

Au stat un timp unul lângă celălalt, privind jocul flăcărilor. În hol era frig și era curent, dar în jurul șemineului era cald, o căldură magică ce te îmbia să mai rămâi.

— Unchiul Al era la telefon — spuse ea ca din întâmplare.

— Da? (deloc uimit)

— Mă întreb dacă Unchiul Al era supărat pe tata — mai zise ea, tot pe un ton neutru.

— Sigur că da — zise Danny, privind încă focul. Nu vrea ca tati să scrie cartea.

— Ce carte, Danny?

— Despre hotel.

Întrebarea care i se născu pe buze era aceeași pe care i-o pusese și ea și Jack de mii de ori: "Cum de știi asta?". Dar nu-i dădu drumul. Nu voia să-l necăjească înainte de a merge la culcare, sau să-l facă să-și dea seama că discutau într-un mod pur și simplu întâmplător desigur, despre faptul că el cunoștea anumite lucruri pe care nu avea cum să le cunoască. Și le *cunoștea*, era convinsă de asta. Bălmăjeala doctorului Edmonds cu privire la judecata inductivă și logica subconștientă era doar atât: bălmăjeală. Sora ei... cum de știuse Danny că ea se gândea la Aileen în sala de așteptare în ziua aceea? Și

("Am visat că tati a avut un accident").

Scutură capul, de parcă ar fi vrut să-și limpezească gândurile.

— Du-te și te spală, amice.

— Bine.

Fugi pe scări, spre camerele lor. Încruntată, Wendy intră în bucătărie să încălzească laptele pentru Jack.

Și acum, întinsă în pat și ascultând ritmul respirației soțului său și vântul de afară (ca prin minune, doar fulguise în după-amiaza aceea; nu se înzăpeziseră încă), își lăsă gândurile să se îndrepte asupra frumosului său fiu care îi provoca atâta neliniște, asupra fiului său care se născuse cu căiță pe față, o bucată de membrană pe care doctorii o întâlneau, probabil, o dată la șapte sute de nașteri, membrană despre care superstițioșii spuneau că e semnul celui de al șaselea simț.

Hotărî că venise timpul să vorbească cu Danny despre *Overlook...* să-l facă pe Danny să stea de vorbă cu ea. Mâine. Sigur. Ei doi se vor duce la Biblioteca Publică din Sidewinder, să vadă dacă pot împrumuta niște

manuale de clasa a doua pentru toată iarna, și o să stea de vorbă cu el. Deschis. Gândind așa, începu să se simtă mai bine — și somnul o fură în cele din urmă.

Danny stătea întins în pat, treaz, cu ochii larg deschiși, ținându-l pe bătrânul și ramolitul Pooh în brațe (lui Pooh îi lipsea un ochi și pe la cusături începuse să se ițească materialul cu care fusese umplut), ascultând cum dormeau părinții în dormitorul lor.

Avea senzația că le păzește somnul. Noptile îi era cel mai greu. Ura nopțile și urletul neconținut al vântului pe lângă aripa de vest a hotelului.

Avionul său se legăna deasupra patului atârnat de o sfoară. Pe birou, lucea stins Volskwagenul de jucărie, adus de pe autostrada construită la parter. Cărțile de citit erau pe raft, cărțile de colorat erau pe masă. "Un loc pentru fiecare lucru și fiecare lucru la locul său" — a zis mămica. "Și atunci știi de unde să-l iei când ai nevoie de el". Numai că acum lucrurile nu se mai aflau la locurile lor. Unele lipseau. Mai rău, încă, *apăruseră* alte lucruri, lucruri pe care nu le puteai vedea de la bun început, ca cele din desenele sub care scrie: VEZI UNDE SUNT INDIENII? Și dacă te forțai, și te concentrai și te uitai cruciș, puteai să-i vezi — chestia care la început ți s-a părut a fi un cactus era de fapt un viteaz cu un cuțit în dinți, iar alții se ascundeau după stânci și le puteai vedea chiar fețele rele, nemiloase arătându-se printre spițele de la roțile unei căruțe cu coviltir. Dar nu-i puteai descoperi pe toți, și asta te neliniștea. Pentru că unul din cei pe care nu-i vedeai se va strecura în spatele tău, cu o toporișcă într-o mână și un cuțit pentru scalpat în cealaltă...

Se foi în pat, căutând cu privirea lumina liniștitoare a lampadarului. Lucrurile erau încă și mai rele aici. Era sigur de asta. La început nu a fost atât de rău, dar încet-încet... tăticul a început să se gândească mult mai mult la băutură. Câteodată se înfură pe mămica și nici el nu știa de ce. Își tot ștergea buzele cu batista iar ochii îi erau străini și înnegurați. Mămica era îngrijorată din cauza lui și din cauza lui Danny. Nu avea nevoie să strălucească în ea ca să-și dea seama de asta; se observase din felul în care îl interogase în ziua când furtunul se transformase în șarpe. Domnul Halloran a spus că, după părerea lui, toate mămicile strălucesc un pic și ea știuse că ceva se întâmplase în ziua aceea. Dar nu și ce anume.

Aproape că i-a povestit totul, dar ceva l-a reținut. Știa că doctorul din Sidewinder îl considerase pe Tony și lucrurile pe care Tony i le arăta ca fiind perfect

(aproape)

normale. Mama ar fi putut să nu-l creadă dacă i-ar fi spus despre furtun. Mai rău încă, ar fi putut să-l înțeleagă greșit, să creadă că ÎL LIPSEA O DOAGĂ. Înțelegea puțin ce înseamnă când ÎȚI LIPSEȘTE O DOAGĂ, nu tot atât cât înțelegea despre A AVEA UN COPIL, chestie pe care mămica i-o explicase cu un an în urmă, dar suficient.

Odată, la creșă, prietenul său, Scott, îi arătase un băiat pe care-l chema Robin Stenger, care stătea abătut lângă leagăne, cu o față atât de lungă, de puteai să calci pe ea. Tatăl lui Robin preda aritmetica la școala unde era profesor și tăticul lui Danny, iar tatăl lui Scott preda istoria tot acolo. Majoritatea copiilor de la creșă aveau părinți care lucrau fie la școală, fie la fabricuța firmei IBM situată în afara orașului. Copiii cu părinți la școală formau un grup, iar copiii cu părinți la IBM, altul. Erau prietenii și între membrii din grupuri diferite, dar era normal ca cei ai căror tați se cunoșteau să dorească, mai mult sau mai puțin, să fie împreună. Când avea loc o ceartă între adulții dintr-un grup, aceasta se propaga aproape întotdeauna, filtrată, către copii, dar rareori dădea naștere la mutări dintr-un grup în celălalt.

El și Scotty stăteau pe terenul de joacă, în nava spațială, când Scotty îl arătă cu degetul pe Robin și zise:

— Îl știi pe ăla?

— Da — răspunse Danny.

Scott se aplecă spre el:

— Tăticului lui I-A LIPSIT O DOAGĂ azi-noapte. L-au luat.

— Da? Doar pentru că i-a lipsit o doagă?

Scott păru dezgustat.

— A înnebunit. Știi cum.

Scott închise ochii, își scoase limba și-și flutură degetele în jurul urechilor.

— L-au dus la CASA DE NEBUNI.

— Mamă, mamă — zise Danny. Când o să-l lase să vină acasă?

— Niciodată — niciodată — niciodată — spuse Scotty sumbru.

În ziua aceea și în ziua următoare Danny a auzit că:

a. domnul Stenger încercase să-și omoare familia, inclusiv pe Robin, cu pistolul său, amintire din al doilea război mondial;

b. domnul Stenger demolase întreaga casă;

c. domnul Stenger fusese descoperit în timp ce mânca dintr-un castron plin cu gândaci morți și iarbă, de parcă ar fi fost lapte cu fulgi de ovăz și între timp plânga;

d. domnul Stenger încercase să-și sugrume soția cu un ciorap când echipa *Red Sox* a pierdut un meci important.

În cele din urmă, prea frământat ca să mai tacă, îl întrebase pe tatăl său despre domnul Stenger. Tăticul l-a luat în brațe și i-a explicat că domnul Stenger avusese multe probleme în ultimul timp, unele în legătură cu familia sa, altele în legătură cu slujba și altele în legătură cu anumite lucruri pe care numai doctorii le puteau înțelege.

Avusese crize de plâns și cu trei nopți în urmă începuse să plângă și nu se putuse opri și spărsese toate lucrurile din casă. Asta nu însemna că ÎL LIPSEȘTE O DOAGĂ, a spus tăticul, ci înseamnă că ARE O CRIZĂ DE NERVI, iar domnul Stenger nu era într-o CASĂ DE NEBUNI, ci într-un SANATORIU. Dar, în ciuda explicațiilor amănunțite ale tatălui său, Danny era înfricoșat. Nu părea a fi nici o diferență între A-ȚI LIPSI O DOAGĂ și A AVEA O CRIZĂ DE NERVI, și indiferent că-i ziceai CASĂ DE NEBUNI sau SANATORIU, ferestrele tot aveau gratii și tot nu-ți dădeau voie să pleci când doreai. Și într-un mod total nevinovat, tatăl său confirmase o expresie de-a lui Scotty, expresia care-l umpluse pe Danny cu o groază vagă și fără formă încă. În acel loc unde stătea acum domnul Stenger, erau OAMENI CU HAINE ALBE, Veneau să te ridice cu o mașină fără geamuri, mașină vopsită într-un cenușiu de piatră funerară. Oprea în fața casei și OAMENI CU HAINE ALBE se dădeau jos și te luau de la familia ta și te puneau să locuiești într-o cameră cu pereți moi. Și dacă voiai să scrii acasă, trebuia să scrii numai cu creioane carioca.

— Când o să-i dea voie să se întoarcă? l-a întrebat atunci Danny pe tatăl său.

— Când se va face bine, amice.

— Și când o să fie asta? insistase Danny.

— Dan, spuse Jack, NIMENI NU ȘTIE.

Și asta era cel mai rău. Era un alt fel de a spune *niciodată* — niciodată — niciodată. O lună mai târziu, mama lui Robin l-a luat de la grădiniță și s-au mutat la Stovington, fără domnul Stenger.

Toate acestea se petrecuseră cu mai bine de un an în urmă, după ce tăticul încetase să mai ia Lucrul Rău, dar înainte de a-și pierde serviciul. Danny încă se mai gândea deseori la domnul Stenger. Uneori, când cădea sau se lovea la cap, sau îl durea burta, începea să plângă și amintirea îl năpădea, însoțită de teama că nu se va putea opri din plâns, că o să tot

plângă și o să țipe și o să suspine, până când tatăl se va duce la telefon, va forma un număr și va spune: "Alo, mă numesc Jack Torrance și locuiesc pe Mapline Way, la numărul 149. Fiul meu nu se poate opri din plâns. Vă rog să trimiteți OAMENII ÎN HAINE ALBE să-l ducă la SANATORIU. Așa e, ÎL LIPSEȘTE O DOAGĂ. Mulțumesc. Și mașina cenușie fără geamuri se va opri la ușa *lui*, îl vor încărca în mașină, în timp ce el încă va mai plânge isteric, și-l vor duce departe. Când își va mai vedea mama și tatăl? NIMENI NU ȘTIE.

Frica îl făcea să tacă. Mai mare cu un an, era sigur acum că părinții lui nu-l vor lăsa să fie luat de acasă pentru simplul motiv că a crezut că un furtun era un șarpe, mintea lui *rațională* era sigură de asta, și totuși, când se gândea să le spună, amintirea veche se redeștepta și devenea o piatră, umplându-i gura și împiedicându-l să rostească cuvintele. Nu era ca în cazul lui Tony. Tony păruse întotdeauna ceva perfect normal (până la apariția coșmarurilor, bineînțeles) și părinții săi se învățaseră să-l accepte pe Tony ca pe un fenomen mai mult sau mai puțin natural. Chestia cu Tony o explicau prin faptul că Danny era INTELIGENT, așa cum credeau amândoi (în același fel în care credeau despre ei înșiși că sunt INTELIGENȚI), dar un furtun preschimbat în șarpe, sau sângele și bucățile de creier pe care le-a văzut pe pereții din Apartamentul Prezidențial, când nimeni altcineva nu putea vedea așa ceva, asemenea lucruri nu erau normale. Și atunci nu era logic să presupună că urmau să vină OAMENII ÎN HAINE ALBE?

Și totuși le-ar fi putut spune, dacă n-ar fi fost sigur că mai devreme sau mai târziu ar fi plecat toți din hotel. Și el voia cu disperare să plece de la *Overlook*. Dar mai știa, de asemenea, că aceasta era ultima șansă a tatălui său, că el se afla aici, la *Overlook*, nu doar ca să aibă grijă de hotel. Era aici și ca să lucreze. Să-i treacă suferința pentru că-și pierduse celălalt serviciu. S-o iubească pe mama / Wendy. Și, până foarte de curând, se părea că toate lucrurile astea se întâmplă. Doar în ultima vreme tatăl a început să aibă probleme. De când a găsit hârtiile alea.

("Acest — loc inuman dă naștere monștrilor cu chip omenesc").

Ce însemna asta? Se rugase, dar Dumnezeu nu-i spusese. Și ce va face tatăl dacă nu va mai putea să lucreze aici? Încercase să afle citindu-i gândurile și devenise, tot mai convins că nici tatăl nu știa. Cea mai bună dovadă o primise mai devreme, în timpul serii, când Unchiul Al îl sunase pe tatăl la telefon și-i spusese lucruri urâte și tatăl nu îndrăznise să-i răspundă pentru că Unchiul Al putea să-l dea afară din serviciul ăsta, tot așa cum domnul Crommert, directorul de la Stovington și Consiliul de Administrație îl dăduseră afară din postul lui de profesor la școală. Și tatăl era speriat de moarte din cauza asta, pentru el însuși, pentru mama și pentru Danny.

Așa că nu avusese curaj să spună nimic. Nu putea decât să urmărească neputincios evenimentele și să spere că nu există nici un indian, sau dacă există, că acesta se mulțumește să aștepte un vânat mai gras și că lasă trenulețul lor cu trei vagoane să treacă nevătămat.

Dar, indiferent cât de tare ar fi încercat, nu putea să creadă asta.

Lucrurile erau și mai rele acum la *Overlook*.

Se apropia vremea ninsorilor, și când va veni zăpada, orice biete alternative pe care le-ar fi avut, ar fi fost revocate. Și-după zăpadă ce va mai urma? Ce va fi atunci când vor fi izolați, lăsați la voia celui care poate că doar se juca cu ei până atunci?

("Leși și ia-ți doctoria!")

Și apoi? AMIRC.

Începu să tremure și se întoarse pe partea cealaltă. Putea să citească mai mult acum. Mâine poate că va încerca să-l cheme pe Tony, va încerca să-l facă pe Tony să-i arate exact ce era AMIRC și dacă exista vreun mod

în care el putea împiedica asta. Va risca să aibă coșmaruri. Trebuia să știe.

Danny era încă treaz, mult timp după ce somnul prefăcut al părinților săi devenise adevărat. Se răsucea în pat, mototolind cearșafurile, luptându-se cu o problemă mult prea mare și complicată pentru el, lipsit de somn în toiul nopții, ca o santinelă solitară. Și când adormi și el, mult după miezul nopții, numai vântul mai rămase treaz, cercetând hotelul și hohotindu-și rafalele pe sub strălucirea înghețată a stelelor.

22. În microbuz

Cineva montase un radio foarte vechi de Buick sub bordul microbuzului și acum, îndepărtat și sugrumat de paraziți, din difuzorul lui se revărsa sunetul inconfundabil al lui John Fogerty și al grupului său, "Creedence Clearwater Revival". Wendy și Danny erau pe drumul spre Sidewinder. Ziua era frumoasă și senină. Danny răsucea în mâini pe toate părțile legitimația portocalie de la bibliotecă a lui Jack și părea destul de vesel, dar Wendy avea sentimentul că e tras la față și obosit, de parcă nu ar fi dormit suficient și era alimentat acum numai de energia nervoasă.

Cântecul se sfârși și auziră vocea disc jockey-ului: "Mda, acesta a fost Creedence. Și vorbind de luna posomorâtă, se pare că aceasta va răsa și deasupra zonei de emisie nu peste mult timp, oricât de greu ne poate veni să credem așa ceva, având în vedere ultimele trei zile minunate, primăvăratice, de care ne-am bucurat. Stația meteo ne anunță însă că maximul barometric va scădea până la ora unu după-amiază, făcând loc unei mari zone depresionare, care se va opri chiar deasupra noastră, la altitudine, unde aerul este rarefiat. Temperaturile vor scădea brusc iar precipitațiile vor începe odată cu lăsarea serii. În zonele mai înalte — inclusiv regiunea Denver, așteptăm lapoviță și ninsoare, poate îngheț pe unele drumuri, iar la altitudini mai mari, doar ninsoare. Grosimea stratului de zăpadă va fi de 4 cm sub 2500 metri altitudine și sunt posibile acumulări de zăpadă de 10-15 cm în Central Colorado. Serviciul de circulație va atrage atenția că dacă aveți de gând să faceți un tur prin munți cu mașina în această după-amiază sau la noapte, trebuie să aveți lanțurile la dumneavoastră. Și nu plecați nicăieri decât dacă este absolut necesar. Țineți minte — adăugă glumeț — așa au intrat cei din grupul lui Donner în bucluc. Nu au fost deloc atât de aproape de avioane pe cât și-au închipuit."

Urmă o reclamă, iar Wendy se întinse și închise radioul:

— Te superi?

— Nu, nu, e-n regulă.

Privi spre cerul care acum era albastru și strălucitor:

— Cred că tati a ales ziua cea mai bună ca să tundă animalele din gardul viu, nu?

— Așa cred și eu — aprobă Wendy.

— Și nici nu pare că o să ningă, adăugă Danny cu speranță în glas.

— Ți-e frig la picioare? Întrebă Wendy. Încă se mai gândea la gluma pe care disc jockey-ul o făcuse despre grupul lui Donner.

— Nu, nu mi-e frig.

Ei bine, gândi ea, acum e momentul. Dacă ai intenția să deschizi discuția, fă-o acum, sau taci din gură pentru totdeauna.

— Danny, zise ea, încercând să pară cât mai nepăsătoare, ai fi mai fericit dacă am pleca de la *Overlook*? Dacă nu am rămâne peste iarnă aici?

Danny își privi mâinile:

— Cred că da — zise. Da. Dar e vorba de serviciul lui tati.

— Câteodată, spuse ea cu prudență, mi se pare că și tata ar fi mai fericit departe de *Overlook*.

Trecură pe lângă un semn pe care scria; *SIDEWINDER, 18 mile*, luă curba cu grijă și schimbă viteza într-a doua. Nu se aventura pe pantele astea; o speriau îngrozitor.

— Așa crezi? o întrebă Danny. Se uită atent la ea apoi scutură din cap:
— Eu nu cred.

— De ce nu?

— Pentru că e îngrijorat din cauza noastră, zise Danny, alegându-și cu grijă cuvintele.

Era greu să-i explice, atâta vreme cât și el înțelegea foarte puțin din ce se întâmplă. Se gândi din nou la incidentul despre care îi povestise și domnului Hallorann, cu băiatul din magazin, care voia să fure un radio. A fost ceva deprimant, dar cel puțin era clar ce se întâmplă, chiar și pentru Danny, care era foarte mic pe vremea aceea. Dar oamenii mari se zbuciumau întotdeauna, fiecare acțiune posibilă era mânjită de gândul la consecințe, de îndoieli, de *imaginea despre sine*, de sentimentele de dragoste și responsabilitate. Fiecare alegere posibilă părea a avea dezavantajele ei și uneori el nu înțelegea de ce dezavantajele erau dezavantaje. Era foarte greu.

— Crede... Începu Danny din nou și apoi îi aruncă o privire scurtă. Ea se uita la drumul din față, nu la el, și simți că poate să continue.

— Crede că poate o să ne simțim singuri. Și apoi se gândește că îi place aici și că este un loc bun pentru noi. Ne iubește și nu vrea să fim singuri... sau triști... dar crede că chiar dacă suntem, o să fie bine *până la urmă*. Înțelegi?

Wendy dădu din cap:

— Da, dragă, înțeleg.

— Îi este teamă că dacă plecăm, nu mai găsește altă slujbă. Că o să trebuiască să cerșim, sau cam așa ceva.

— Atâta tot?

— Nu, dar restul e foarte neclar. Pentru că el s-a schimbat acum.

— Da — zise ea, oftând.

Panta nu mai era atât de abruptă și schimbă în viteza a treia.

— Nu spun minciuni, mami. Jur.

— Știu, iubitele — zâmbi ea. Tony ți-a spus?

— Nu — zise el. Pur și simplu știu. Doctorul ăla n-a crezut în Tony, nu-i așa?

— Dă-l încolo pe doctor — zise Wendy. Eu cred în Tony. Nu știu ce este sau cine este, dacă el este o parte mai deosebită din tine sau dacă vine... de altundeva, dar cred în el, Danny. Și dacă tu... el... voi credeți că trebuie să plecăm, așa vom face. Vom pleca noi doi și tata va veni la primăvară.

O privi strălucind de speranță:

— Unde? La un motel?

— Iubitele, nu ne putem permite, O să stăm la mama mea.

Speranța de pe chipul lui Danny se stinse:

— Știu... spuse și se opri.

— Ce?

— Nimic — mormăi el.

Schimbă iarăși vitezele, căci panta devenise din nou abruptă.

— Nu vorbi așa, amice. Cred că ar fi trebuit să avem discuția asta încă de acum câteva săptămâni. Așa că te rog. Ce știi? N-o să mă supăr. Nu pot să mă supăr, pentru că este prea important. Spune drept.

— Știu ce simți față de ea — zise Danny și oftă.

— Ce simt?

— Rău — spuse Danny, apoi continuă pe un ton ritmat, cântat,

înfricoșând-o: — Rău. Tristă. Supărată. E ca și când nu ar fi mămica ta. Ca și când ar vrea să te mănânce. O privi speriat: — Și nici mie nu-mi place acolo. Se gândește mereu cum ea ar fi o mamă mai bună pentru mine decât ești tu. Și cum să mă ia de la tine. Mami, nu vreau să merg acolo. Mai bine rămân la *Overlook* decât să merg acolo.

Wendy era zguduită. Lucrurile mergeau chiar atât de rău între ea și mama ei? Dumnezeu, prin ce iad trecuse copilul acesta, dacă așa era; și da, le putea citi într-adevăr gândurile. Se simți brusc mai dezbrăcată decât dacă ar fi fost complet goală, se simți mai jenată decât dacă ar fi fost surprinsă în timpul unui act obscen.

— E în regulă — zise ea. În regulă, Danny.

— Ești supărată pe mine? Întrebă el cu o voce mică, în pragul plânsului.

— Nu, nu sunt. Zău că nu. Sunt doar puțin șocată.

Treceau acum pe lângă semnul *SIDEWINDER* / 5 mile și Wendy se relaxă. De aici încolo drumul era mai bun.

— Vreau să-ți mai pun o întrebare — și vreau să-mi răspunzi la ea cât de sincer ești în stare. Vrei?

— Da, mami.

Răspunsul era aproape șoptit.

— Tăticul tău a început din nou să bea?

— Nu — zise.

Atât. Nu rosti celelalte cuvinte care i se formară pe buze după negația aceasta simplă: Nu încă.

Wendy se relaxă și mai mult. Puse o mână pe piciorul lui Danny și-l strânse ușor.

— Tăticul tău a încercat foarte tare — spuse încet. Pentru că ne iubește. Și noi îl iubim, nu?

El dădu din cap cu gravitate.

Vorbind parcă singură, continuă:

— Nu e un om perfect, dar a încercat... Danny, a încercat tare de tot! Când s-a... oprit... a fost un iad pentru el. Încă mai trăiește în iadul acela. Cred că dacă nu eram noi, nu s-ar fi oprit. Vreau să fac numai ce e bine. Și nu știu. Să plecăm? Să rămânem? Oricum am face suntem între ciocan și nicovală.

— Știu.

— Îmi faci un serviciu, amice?

— Care?

— Încearcă să-l chemi pe Tony. Acum. Întreabă-l dacă suntem în siguranță la *Overlook*.

— Am încercat deja — zise Danny încet. În dimineața asta.

— Și ce s-a întâmplat? îl întrebă Wendy. Ce-a spus?

— N-a venit — spuse Danny. Tony n-a venit.

Și, pe neașteptate, izbucni în plâns.

— Danny, exclamă alarmată. Iubitule, nu face asta. Te rog...

Microbuzul derapă, traversând linia dublă și ea îl redresă, speriată.

— Nu mă duce la bunica — zise Danny printre lacrimi. Te rog, mămico, nu vreau să mă duc acolo, vreau să stau cu tata...

— Bine — spuse Wendy încet. Bine, așa vom face.

Scoase o batistă de hârtie din buzunarul bluzei și i-o puse în mână.

— Rămânem. Și totul va fi bine. Va fi foarte bine.

23. Terenul de joacă

Când ieși pe terasă, Jack își trase fermoarul hainei până sub bărbie,

clipind des în aerul curat și rece. În mâna stângă ducea o pereche de foarfece de grădină, acționate electric de o baterie. Cu mâna dreaptă, scoase o batistă curată, își șterse buzele cu ea și o îndesă în buzunar. Au zis la radio că o să ningă. Greu de crezut, chiar dacă vedea cum norii se adună departe la orizont.

Porni pe alee înspre grădina englezească, mutând foarfeca de grădină în cealaltă mână. N-o să dureze mult — își zise; este suficient un mic retuș. Frigul din timpul nopții le-a oprit cu siguranță din creștere. Urechile iepurelui erau puțin cam stufoase, iar din două labe ale câinelui crescuseră niște cioate verzi, însă lei și bizonul arătau bine. O mică tunsoare și o să fie totul în regulă. Apoi poate să vină și zăpada.

Aleea pavată se sfârșea brusc, ca o trambulină. Ajuns la capătul ei trecu pe lângă bazinul secat acum până la poteca pietruită care șerpuia printre sculpturile din verdeață și ajungea până la terenul de joacă. Se îndreptă spre iepure și apăsă butonul de pe mânerul foarfecei. Mașinuța prinse viața și începu să zumzăie în surdină.

— Salut, Frate Iepure — zise Jack. Ce mai faci, cum o mai duci? Îmi permiți să-ți scurtez părul până la urechi? Minunat. Ia spune, ai auzit bancul ăla cu un comis voiajor și o doamnă cu un pudel?

Chiar și în urechile lui vocea îi suna prefăcută și prostească și se opri. Își dădu seama că nu-i pasă prea mult de animalele astea croite din tufe. Întotdeauna i se păruse ceva pervers să supui la chinuri un tufiș bătrân și urât ca să-l transformi în altceva. Pe marginea unei șosele din Vermont, pe o colină, se afla un panou publicitar tăiat dintr-un tufiș, făcând reclamă unui anumit sortiment de înghețată. Era urât să faci natura să comercializeze înghețată. Era de-a dreptul grotesc.

("N-ai fost angajat aici ca să filozofezi, Torrance")

O, da, era adevărat. Foarte adevărat. Potrivi urechile iepurelui, împrăștiind pe iarbă câteva crenguțe și rămurele. Foarfeca scotea zumzăitul acela grav și metalic, dezgustător aproape, care părea a fi vocea tuturor dispozitivelor electrice acționate de baterii. Soarele strălucea, dar cu raze reci și acum nu mai era chiar atât de plauzibil că urma să ningă.

Muncind repede, știind că a te opri pe gânduri când făceai o asemenea treabă era de obicei o greșală, Jack retușa și "fața" iepurelui (deși de aproape nu prea părea a fi o față, dar știa că la distanța de vreo douăzeci de pași, jocul de lumini și umbre îți sugera așa ceva; (jocul de lumini și umbre, împreună cu imaginația privitorului) și apoi îi netezi pântecul.

Isprăvind, închise foarfeca, se îndepărtă înspre terenul de joacă și apoi se întoarse brusc, ca să aibă o imagine de ansamblu a iepurelui. Da, arăta bine. Așa, acum o să se ocupe de câine.

"Dar dacă ar fi hotelul meu — își spuse — v-aș tăia pe toți din rădăcini." Așa ar face. I-ar tăia din rădăcini, apoi ar pune iarbă pe locul unde au fost, și după aceea ar instala câteva măsuțe metalice cu umbrele colorate în culori vesele. Oaspeții puteau savura cocktailuri pe peluza de la *Overlook*, sub soarele verii. Tot felul de cocktailuri, care mai de care mai frumos colorate și cu nume exotice. Poate un gin tonic. Jack scoase batista și își șterse buzele cu ea.

— Haide, haide, își șopti.

Nu era ceva la care merita să se gândească.

Era tocmai pe punctul de a se întoarce când, cedând unui impuls de moment, se răzgândi și se îndreptă spre terenul de joacă. Ciudat cum nu ajungi niciodată să-ți cunoști propriul copil, gândi el. Și el și Wendy se așteptaseră ca lui Danny să-i placă la nebunie locul acesta; avea tot ce-și putea dori un băiețel de vârsta lui. Dar Jack știa că Danny nu călcase nici măcar de vreo cinci ori pe aici — cel mult. Poate că dacă ar mai fi fost

vreun puști cu care să se joace, lucrurile ar fi stat altfel.

Poarta scârțâi încet când o deschise ca să intre pe teren, și apoi se auzi pietrișul scrâșnindu-i sub picioare. Se duse mai întâi spre căsuța pitică, o copie perfectă în miniatură a hotelului însuși. Îi ajungea până la jumătatea coapsei, exact înălțimea lui Danny. Jack se lăsă pe vine și privi prin ferestrele de la etajul al treilea.

— Uriașul a venit să vă smulgă din paturi și să vă mănânce — zise el cavernos.

Dar nici asta nu era nostim. Puteai desface casa din balamale foarte ușor. Înăuntru te aștepta deziluzia. Pereții erau pictați, dar locul era aproape gol. Dar bineînțeles că așa și trebuia să fie, își spuse, cum altfel să intre copiii înăuntru? Mobila de jucărie, câtă va fi fost ea în timpul verii, probabil că era împachetată și pusă bine la păstrare în magazie.

Se îndreptă spre tobogan, puse foarfecele jos și după ce aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că Wendy și Danny nu se întorseseră, se urcă pe el și se așeză în vârf. Era un tobogan pentru copii mai mari, dar tot era prea mic pentru el. De cât timp nu se mai dăduse pe un tobogan? De douăzeci de ani? Era imposibil să fi fost atât de demult, nu *părea* să fi fost atât de demult, dar așa era, douăzeci de ani, sau poate chiar mai mult. Își amintea cum tatăl lui îl ducea în parcul de distracții din Berlin, New Hampshire, pe vremea când avea vârsta lui Danny și se dădea în toate drăciile — tobogan, leagăne, balansoare. Mâncau cârnați, apoi cumpărau alune de la vânzătorul ambulant. Stăteau pe o bancă și le mâncau, în timp ce nori crepusculari de porumbei se adunau în jurul lor.

"Păsări afurisite care se hrănesc cu putreziciuni," obișnuia să spună tatăl său. "Să nu le dai de mâncare, Jacky."

Dar până la urmă, hrăneau amândoi porumbeii, făcând haz de felul lacom în care aceștia alergau după alune. Jack credea că era singurul dintre copii pe care tatăl îi ducea în parc. El era favoritul, dar chiar așa, o lua pe coajă de multe ori când bătrânul era beat, chestie care se întâmpla foarte des. Dar Jack îl iubise cât de mult fusese în stare, mult timp după ce restul familiei ajunsese să simtă numai ură și teamă.

Se împinse cu mâinile și alunecă, dar nu fu mulțumit. Nefolositor, toboganul avea prea multe asperități și nu puteai lua viteză. Iar fundul lui era pur și simplu prea mare. Picioarele, lui adulte se proptiră în movilița în care mii de picioare de copii aterizaseră înaintea lui. Se ridică, își scutură pantalonii și se uită la foarfeca de grădină. Însă în loc să se întoarcă la treabă, se îndreptă spre leagăne, care și ele îl dezamăgiră. Lanțurile ruginiseră de la încheierea sezonului și scheunau mai tare ca un câine lovit de mașină. Jack își promise că o să le ungă la primăvară.

"Ar trebui să încetezi", se avertiză. "Nu mai ești copil și nu ai nevoie de locul ăsta ca să îți-o dovedești."

Dar se îndreptă spre segmentele tubulare de ciment — erau prea mici pentru el și trecu pe deasupra lor — și apoi spre gardul de siguranță care marca marginea terenului. Se apucă cu mâinile de verigile lanțului și se uită printre ele, lumina soarelui desenându-i dungi pe chip, de parcă s-ar fi aflat în spatele unor gratii. Își dădu seama de asta și scutură veriga lanțului, prefăcându-se cuprins de chinuri și șopti:

— Dați-mi drumul! Dați-mi drumul!

Dar, pentru a treia oară, nu era deloc nostim. Era timpul să se întoarcă la treabă.

Atunci auzi sunetul în spatele lui.

Se întoarse brusc, încruntat, jenat, întrebându-se dacă nu cumva îl văzuse cineva cum se prostea aici, pe teritoriul puștilor. Ochii i se mișcară în toate părțile, de la scrânciob până la balansoarul în care numai vântul se legăna. Apoi, mai departe, către poartă și garduțul care separa terenul de joacă de gazon și grădina englezească — cu leii strânși la un loc, parcă

protejând poteca, cu iepurele aplecat, parcă gata să pască iarba, cu bizonul pregătit de atac, cu câinele așezat pe picioarele din spate. Și în spatele lor, pajiștea netedă și hotelul. De unde stătea, putea vedea chiar o parte din terenul de crichet din partea de vest a hotelului *Overlook*.

Totul era ca și înainte. Atunci, de ce i s-a făcut pielea de găină pe față și pe mâini, și de ce părul de la ceafă i s-a zburlit de parcă mușchii gâtului i s-au încordat pe neașteptate?

Privi din nou către hotel, dar răspunsul nu venea dintr-acolo. *Overlook* stătea la locul lui, cu ferestrele întunecate, cu un fir subțire de fum care se ondula din coșul de pe acoperiș, urcând de la focul care ardea mocnit în șemineul din hol.

(Băiețică, mai bine apucă-te de treabă, dacă nu vrei, când se vor întoarce, să te întrebe ce ai făcut toată ziua).

Sigur, să se apuce de treabă. Pentru că venea zăpada și el trebuia să tundă tufele astea nenorocite. Era parte din înțelegere. În afară de asta, nu vor îndrăzni...

(Cine? Ce? Să îndrăznească să ce?)

Se îndreptă spre foarfeca de grădină, aflată pe jos, lângă piciorul toboganului, iar sunetul pe care-l făcea pietrișul strivit sub tălpi i se păru anormal de puternic. Acum și pielea de pe testicule i se făcuse de găină, iar fesele i se încordaseră, și le simțea tari și grele ca pietrele de moară.

("Isuse, ce e asta?")

Se opri lângă foarfecă, dar nu făcu nici o mișcare să o ridice. Da, ceva nu era în regulă în gardul viu cu chipuri de animale. Și era atât de simplu, atât de ușor de observat, că nu-și dăduse seama de prima dată. Haide, se rățoi, tocmai ai tuns blestematul ăla de iepure, ce mare...

(asta e)

I se opri respirația.

Iepurele era așezat pe patru labe și păștea iarbă. Era cu burta așezată pe pământ. Dar cu nici zece minute în urmă, fusese așezat pe picioarele dinapoi, sigur că așa fusese, doar îi tunsese urechile... și burta.

Privi repede câinele. Când coborâse pe potecă, câinele stătea în două labe, într-o poziție care sugera că cere ceva dulce, o bucățică de zahăr, poate. Acum era ghemuit, cu capul ridicat, botul părând că mârâie în surdina. Iar leii...

(nu, nu drăguță, ah, nu, nu... nu se poate)

Leii se apropiaseră de potecă. Cei doi din dreapta își schimbaseră poziția, se apropiaseră mai mult unul de celălalt. Acum, coada celui din stânga aproape că ajungea la potecă. Când trecuse pe lângă ei mai înainte, leul acela avea coada încolăcită în jurul picioarelor. Era sigur de asta.

Nu mai străjuiau poteca; o blocau.

Cu o mișcare bruscă, Jack își puse mâinile la ochi și apoi le îndepărtă. Scena nu se schimbă. Lăsa să-i scape un oftat ușor, prea ușor ca să fie confundat cu un geamăt. Pe vremea când obișnuia să bea, se temea întotdeauna că așa ceva era posibil să se întâmple. Dar dacă erai un băutor înrăit, numeai fantasmele astea *delirium tremens* — și vedeai gândaci care ieșeau prin pereți.

Dar cum le numeai dacă erai complet treaz?

Întrebarea se voise retorică, dar mintea lui răspunse

(le numeai nebunie)

totuși.

Holbându-se la rufele în formă de animale, își dădu seama că ceva se schimbă în timpul cât avusese ochii acoperiți. Câinele se apropiase. Nu mai stătea ghemuit acum, ci părea că e în poziție de fugă, cu picioarele dinapoi puțin flexate, o labă din față pusă înainte, cealaltă mai retrasă. Gura tăiată în tufă era mai larg căscată, crenguțele uscate păreau

ascuțite și malefice. Și acum avea senzația că poate zări și urme vagi de ochi în verdeață. Ochi care-l priveau.

IstERIC, gândi: "De ce trebuie să fie retușate? Sunt perfecte."

Alt sunet abia auzit. Făcu involuntar un pas în spate atunci când privi spre lei. Unul din cei doi lei din dreapta părea să-l fi depășit cu foarte puțin pe tovarășul său. Ținea capul aplecat. O labă se furișase până aproape de garduleț. Doamne, Dumnezeu, ce mai urmează?

("urmează că o să sară peste gard și o să te sfâșie ca într-o poveste pentru copiii neascultători")

Era ca în jocul pe care-l jucase în copilărie, un, doi, trei, la perete. Un copil se întorcea cu spatele și număra până la zece, timp în care ceilalți se furișau înspre el. Când ajungea la zece, se întorcea brusc, și dacă prindea pe cineva mișcând, acei cineva era eliminat din joc. Ceilalți copii rămâneau în poziție de statui, până când se întorcea din nou și pornea iar să numere. Și se apropiau din ce în ce mai mult, până când, în cele din urmă, pe undeva după cinci dar înainte de zece, simțai o mână pe spate...

Pietrișul se rostogoli cu zgomot pe potecă.

Tresărind puternic, întoarse capul și se uită la câine. Era acum la jumătatea drumului spre potecă, exact în spatele leilor, cu gura mare larg deschisă. Mai înainte nu fusese decât un tufiș tăiat în așa fel încât să aducă cu o formă de câine, ceva care nu mai seamănă cu nimic, dacă îl priveai mai de aproape. Însă Jack observă de-abia acum că fusese astfel tăiat încă să semene cu un câine lup, iar câinii lup erau răi. Puteai să-i drezezi, să-i înveți să ucidă.

Foșni ceva.

Leul din stânga ajunsese acum până la gard; botul atingeia șipcile. Părea că rânjește la el. Jack mai făcu doi pași înapoi. Capul îi zvâcnea nebunește și simțea scrâșnetul uscat al respirației în gât. Se mișcase și bizonul, îl înconjurase dinspre dreapta, prin spatele iepurelui. Ținea capul aplecat, cu coarnele de verdeață îndreptate către el. Chestia era că nu-i puteai supraveghea pe toți. Nu în același timp.

Începu să scâncească, fără să-și dea seama în concentrarea sa cumplită că scotea vreun sunet. Ochii îi fugeau de la una din creaturile tăiate în tufe la cealaltă, încercând *să vadă* când se mișcă. Vântul oftă adânc, scoțând un sunet lugubru prin crengile dese. Dar ce fel de zgomot s-ar auzi dacă l-ar prinde? Desigur că știa. Un zgomot ca de ceva frânt, sfâșiat, rupt. Ar fi...

(nu nu NU NU NU VREAU SĂ CRED AȘA CEVA
ÎN NICI UN CAZ!)

Își acoperi ochii, prinzându-și în mâini părul, fruntea, tâmplele. Și a stat așa timp îndelungat, teroarea crescând în el, până n-a mai rezistat și și-a dat mâinile la o parte cu un strigăt.

Lângă pajiște, câinele stătea așezat pe picioarele dinapoi, de parcă cerșea o coajă de pâine. Bizonul privea neinteresat înapoi spre terenul de crichet, așa cum îl găsisese Jack când venise cu foarfeca. Iepurele stătea ridicat în două labe, cu urechile ciulite ca să prindă și cel mai slab zgomot, expunându-și pântecul proaspăt tuns. Leii, cu rădăcinile bine înfipte în pământ, stăteau lângă potecă.

Rămase mult timp înghețat, încremenit, respirația aspră domolindu-i-se în cele din urmă. Își scoase pachetul de țigări, dar scăpă patru țigări pe jos. Se aplecă și băjbâi după ele, fără să-și ia ochii de la grădina englezească, de teamă ca nu cumva animalele să înceapă iarăși să se miște. Le ridică, îndesă neglijent trei dintre ele înapoi în pachet și o aprinse pe a patra.

După ce trase de două ori însetat din ea, o aruncă și o strivi cu piciorul. Se întoarse și ridică foarfeca.

— Sunt foarte obosit — spuse. Acum î se părea normal să vorbească cu glas tare. Nu mai părea un gest de om nebun.

— Am trăit într-o stare de încordare maximă. Viespile... piesa... Al vorbindu-mi cum mi-a vorbit. Dar acum totul este în regulă.

Porni spre hotel, cu pași grei. O parte a minții sale îi făcea semne, neliniștită, încerca să-l facă să ocolească animalele verzi, dar el o ținu înaintea pe poteca pietruită, chiar printre ele. O adiere ușoară trecu printre tufe și atâta tot. Își imaginase întreaga poveste. S-a speriat rău, dar se terminase totul.

Se opri în bucătăria de la *Overlook* și înghiți două pastile de Excedrin, apoi coborî și se uită prin hârtii, până auzi sunetul înfundat al microbuzului. Se duse să-i întâmpine. Se simțea bine. Nu găsea de cuviință că trebuie să-și povestească halucinația. S-a speriat rău, dar acum totul trecuse.

24. Zăpada

Se însera.

Stăteau pe terasă, învăluiți în lumina care pălea, Jack în centru, ținându-l pe Danny de umeri cu mâna stângă, și pe Wendy de mijloc cu mâna dreaptă. Urmăreau toți trei împreună cum altcineva hotărâște în locul lor.

Pe la două și jumătate cerul se înnorase complet și, o oră mai târziu, începuse să ningă, numai că de data aceasta nu era nevoie de un meteorolog care să-ți spună că era vorba de ceva serios, că nu era o fulguală care se va topi sau se va împrăstia când va începe să bată vântul de seară. La început, ninsoarea căzuse în linii perfect drepte, formând un strat care acoperise totul uniform, dar acum, o oră după ce se pornise, vântul începuse să sufle din nord-vest și zăpada se adunase pe terasă și în parcare la *Overlook*. Mai departe, după terenurile hotelului, șoseaua dispăruse sub o pătură albă și netedă. Dispăruseră și animalele-tuși, dar când Wendy și Danny veniseră acasă, ea îl laudase pentru treaba bună făcută. Crezi? Întrebase el și nu mai adăugase nimic altceva. Acum tufele erau îngropate sub mantii albe și amorfe.

În mod curios, deși aveau gânduri diferite, toți simțeau aceeași emoție: ușurarea. Podul fusese trecut.

— Oare vă fi vreodată și primăvară? murmură Wendy.

Jack o strânse mai tare.

— Înainte chiar să-ți dai seama. Ce-ar fi să intrăm și să mâncăm ceva? E frig aici.

Ea surâse. Toată după-amiaza Jack păruse distant și... ciudat. Acum parcă era iar el însuși.

— De acord. Tu ce zici, Danny?

— Sigur.

Intrară împreună, lăsând afară numai vântul să-și ajusteze glasul până va ajunge la țipătul acela grav pe care îl vor auzi toată noaptea — sunet pe care vor ajunge să-l cunoască bine. Fulgi de zăpadă dansau și zburdau de-a lungul terasei. Hotelul *Overlook* privea ninsoarea așa cum făcuse întotdeauna de-a lungul celor aproape șaptezeci și cinci de ani, cu bărbii false de zăpadă la ferestrele întunecate, nepăsător că acum era izolat de restul lumii. Sau, poate că îi convenea o asemenea perspectivă. În găoacea sa, cei trei își văzură mai departe de rutina lor de seară, întocmai ca microbii prinși în intestinalele unui monstru.

25. În camera 217

O săptămână și jumătate mai târziu, terenurile hotelului *Overlook* erau acoperite cu un strat alb și vălurit de zăpadă, mai gros de jumătate de metru. Menajeria sculptată în tufe fusese îngropată pe jumătate; iepurele, înghețat pe picioarele dinapoi părea că se ridică dintr-un bazin alb. Unii nămeți aveau peste doi metri înălțime. Dar vântul modifica în permanență dimensiunile, dându-le forme sinuoase de dune. De două ori, mișcându-se cu stângăcie pe schiuri, Jack s-a dus la magazie după lopată ca să curețe terasa; a treia oară însă a ridicat doar din umeri și a făcut numai o cărare prin troienele care le blocau ușa și-l lăsa pe Danny să se distreze dându-se cu sania. Nămeții cu adevărat impresionanți se aflau pe latura vestică a hotelului; unii aveau aproape șapte metri, iar în spatele lor pământul era curățat de zăpadă până la iarbă, de rafalele neîncetate de vânt. Ferestrele de la etajul întâi erau complet acoperite, iar priveliștea pe care o admirase Jack din restaurant în ziua închiderii nu era acum mai interesantă decât un ecran alb de cinematograf. Telefonul încetase să funcționeze în urmă cu opt zile, iar emițătorul din biroul lui Ullman rămăsese singurul lor mijloc de comunicare cu lumea exterioară.

Ningea în fiecare zi, câteodată numai fulguia, pudrând crusta sclipitoare de zăpadă, alteori ningea de-adevăratelea, şuieratul baritonal al vântului transformându-se într-un țipăt strident de femeie care făcea până și bătrânul hotel să se cutremure și să geamă într-un mod îngrijorător, chiar în leagănul său confortabil de zăpadă. Temperaturile din timpul nopții nu depășeau minus zece grade și deși termometrul de lângă intrarea de serviciu în bucătărie ajungea să indice uneori și zero grade în miezul zilei, cuțitul ascuțit al vântului nu-ți permitea să ieși fără masca de schi pe față. Și totuși ieșeau în zilele când soarele strălucea, îmbrăcați cu două rânduri de haine și cu câte două perechi de mănuși. Erau aproape obligați să iasă; hotelul era înconjurat acum de o pistă dublă pentru săniuța lui Danny. Variantele erau aproape nepuizabile: Danny în săniuță, în timp ce părinții îl trăgeau; tatăl în săniuță, râzând cu gura până la urechi în timp ce Wendy și Danny încercau să-l tragă (era destul de ușor să-l tragă pe crusta de gheață și practic imposibil atunci când aceasta era acoperită cu un strat superficial de zăpadă); Danny și mămica în săniuță; Wendy singură în timp ce bărbaii ei trăgeau sania și scoteau aburi albi pe gură, de parcă ar fi fost cai de povară, prefăcându-se că e mai grea decât în realitate. Râdeau mult în excursiile acestea făcute cu sania în jurul casei, dar vocea spasmodică și impersonală a vântului, care le vorbea cu o sinceritate atât de mare și atât de găunoasă, făcea ca râsul lor să pară mărunțel și forțat.

Văzuseră și urme de *caribu* în zăpadă și o dată au văzut chiar animalele, un grup de cinci, stând nemișcate în spatele gardului. Se uitaseră pe rând cu binoclul lui Jack, ca să le vadă mai bine și, privindu-le, Wendy avusese o senzație ciudată, ireală: stăteau până mai sus de genunchi în zăpada care acoperea autostrada și își dădu seama că, de acum și până la dezghețul de primăvară, drumul aparținea mai mult acestor animale decât le aparținea lor. Acum lucrurile pe care oamenii le construiseră aici erau neutralizate. Credea că și animalele înțeleg asta. Pusese binoclul jos și spusese ceva în legătură cu masa pe care trebuia s-o pregătească, iar în bucătărie plânsese puțin, încercând să scape de sentimentul acela îngrozitor care creștea în ea și care uneori o copleșea ca o mână mare care îi apăsa inima. S-a gândit la caribu. S-a gândit la viespile pe care Jack le pusese pe platforma de la intrarea de serviciu sub un lighean, ca să înghețe.

Erau o mulțime de tălpici atârinate în magazie și Jack a găsit câte o

pereche potrivită pentru fiecare dintre ei, deși perechea lui Danny era puțin cam mare. Jack reuși să se descurce. Deși nu mai folosisese asemenea tălpici pentru zăpadă din copilăria petrecută în Berlin, New Hampshire, reînvăță repede. În schimb, Wendy nu era prea entuziasmată — fiecare cincisprezece minute de tropăială pe plasele acestea mari, îi dădeau dureri cumplite de picioare și gleznele i se umflau — dar Danny era interesat și curios și se străduia din toate puterile să prindă șmecheria. Încă mai cădea, destul de des chiar, dar Jack era încântat de progresele pe care le făcea. Spunea că până în februarie Danny va zburda.

Ziua era posomorâtă și până la prânz cerul începuse deja să verse zăpadă. Radioul promitea alt strat de zece-cincisprezece centimetri și înălța osanale marelui zeu al schiorilor din Colorado, Zeul Precipitațiilor. În dormitor, unde tricota un fular, Wendy se gândi că știa exact ce puteau face schiorii cu toată zăpada aia. Știa exact unde și-o puteau băga.

Jack era în pivniță. Coborâse ca să controleze caloriferul și cazanul — controalele acestea deveniseră un fel de ritual de când se înzăpeziseră — și după ce constată satisfăcut că totul era în ordine, trecu pe sub arcadă, înșurubă becul și se așeză pe un scaun murdar de campanie pe care îl găsisese acolo. Răsfoia prin registrele și hârtiile vechi, ștergându-se mereu cu batista la gură în tot acest timp. Statul în casă îi decolorase bronzul de toamnă și, așa cum stătea aplecat peste hârtiile îngălbenite și foșnitoare, cu părul blond roșcat căzându-i dezordonat pe frunte, arăta puțin nebun. Găsisese niște lucruri ciudate ascunse printre facturi, chitanțe și deconturi. Lucruri care-l nelinișteau. O fâșie însângerată dintr-un cearșaf. Un ursuleț de pluș rupt, care părea a fi fost sfâșiat cu un obiect tăios. O foaie mototolită de hârtie violet, din aceea pe care doamnele obișnuiau să-și scrie corespondența, păstrând încă o urmă slabă de parfum de mosc, alterat de vreme, o scrisoare începută și neterminată, scrisă cu cerneală albastră pe care vremea o decolorase: "Iubitul meu Tommy, nu mă pot gândi atât de bine pe cât speram, la noi bineînțeles, la cine altcineva? Ha. Ha. Mă împiedică tot felul de lucruri. Am avut vise ciudate, cu strigăte și împușcături în nopți, poți să-ți închipui așa ceva și". Atâta tot. Scrisoarea era datată 27 iunie 1934. A mai găsit și o marionetă, care putea fi la fel de bine și o vrăjitoare și un vrăc... În orice caz, ceva cu dinți lungi și pălărie țuguată. Fusesse îndesată între un maldăr de chitanțe de gaz și un alt vraf de chitanțe, pentru apă minerală. Și a mai găsit ceva care părea a fi o poezie, mâzgălită cu creion negru pe spatele unui meniu:

"Medoc / ești aici? / Am umblat din nou în somn, dragul meu. / Plantele se mișcă sub covor". Nu era nici o dată pe meniu și nici un nume sub poezie dacă era, într-adevăr, o poezie. Scăpa înțelesului, dar era fascinant. I se părea că toate aceste lucruri erau ca piesele unui puzzle, lucruri care se vor potrivi în cele din urmă, dacă va fi în stare să găsească piesele de legătură. Și astfel continuă să caute, tresărind și ștergându-și buzele de fiecare dată când caloriferul gemea în spatele său.

Danny se afla din nou în fața Camerei 217.

Șperaclul era în buzunar. Privea ușa cu un fel de lăcomie drogată, iar partea de sus a corpului părea că se frământă, cuprinsă de convulsii sub cămașa de flanel. Fredona ceva încet și fals.

Nu mai voise să se întoarcă aici, mai ales după incidentul cu furtunul. Îi era frică să vină aici. Îi era frică și pentru că luase iarăși șperaclul, neascultându-și tatăl.

Voise să vină aici. Curiozitatea

(a omorât pisica; satisfacerea curiozității a înviat-o)

era ca un cârlig de undiță în mintea lui, un fel de cântec insistent de sireună care nu putea fi potolit nicicum. Și, oare, nu-i spusese domnul Hallorann: "Nu cred că e aici ceva care să-ți poată face vreun rău"?

(Ai promis)

("Promisiunile sunt făcute ca să fie încălcate").

Tresări. Era ca și când gândul acesta ar fi venit dinafară lui, ca o insectă, bâzâind, ademenindu-l.

("Promisiunile sunt făcute ca să fie încălcate dragul meu amirc, ca să fie încălcate, călcate în picioare, despicate, zdrobite cu ciocanul. Așa că, PĂZEA!")

Fredonatul nervos deveni un cântec gutural, aproape fără urmă de melodie: "Lou, Lou fugi la Lou a mea, fugi la Lou a mea, iubita meeea..."

Și n-avusese domnul Hallorann dreptate? Și nu fusese oare acela motivul pentru care nu spusese nimic și lăsase zăpada să-i izoleze de restul lumii?

"Închide ochii și totul va dispărea".

Dispăruse lucrul acela îngrozitor pe care îl văzuse în Apartamentul Prezidențial. Iar șarpele nu fusese nimic altceva decât un furtun care căzuse pe covor. Da, până și sângele din Apartamentul Prezidențial era inofensiv, era ceva vechi, ceva ce se petrecuse cu mult înainte ca el să se nască sau chiar înainte ca părinții lui să se gândească la posibilitatea de a-l avea, ceva ce trecuse, se terminase. Ca un film pe care numai el îl putea vedea. Nu era nimic, absolut nimic, absolut nimic în hotelul ăsta care să-i facă vreun rău, și dacă singurul mod pentru a-și dovedi aceasta era să intre aici, de ce oare n-ar face-o?

"Lou, Lou, fugi la Lou a mea..."

("Curiozitatea a omorât pisica dragul meu amirc, amirc dragul meu, satisfacerea curiozității a înviat-o, a adus-o înapoi întreagă și nevătămată, din cap până-n picioare; din picioare până-n cap era întreagă și nevătămată. Știa că lucrurile astea")

("sunt ca pozele urâte, nu-ți pot face rău, dar dumnezeul meu")

("ce dinți mari ai bunicuțo și asta e un lup în costumul lui Barbă Albastră sau o Barbă Albastră într-un costum de lup și sunt atât de")

("bucuros că ai întrebat deoarece curiozitatea a omorât pisica și SPERANȚA satisfacerii curiozității a adus-o")

pe hol, pășind fără zgomot pe covorul cu o junglă neagră și albastră. Se opri lângă extincător, pusese ciocul din alamă înapoi pe cadru și apoi l-a împuns de câteva ori cu degetul, șoptind, cu inima strânsă: "Hai și fă-mi ceva. Hai și fă-mi ceva, puțin zgârcit. Nu poți, eh? Eh? Nu ești decât un furtun nenorocit. Nu știi să faci altceva decât să stai aici. Haide, haide!" Era aproape nebun de curajul care-l cuprinsese. Și nu se întâmplase absolut nimic. Nu era decât un furtun, numai pânză tare și alamă, puteai să-l tai în bucăți și nu s-ar fi văitat, nu s-ar fi zvârcolit și n-ar fi sângerat mucozități verzi pe covorul albastru, pentru că nu era decât un furtun, nu un tun și nu un cătun, nu era un nasture de sticlă și nici o fundă de satin, nu era un șarpe adormit... și se grăbise mai departe, se grăbise mai departe pentru că era

("târziu, am întârziat", spuse iepurele alb)

iepurele alb. Da. Acum mai era un iepure alb lângă terenul de joacă, odată fusese verde dar acum era alb, de parcă cineva l-ar fi speriat de mai multe ori în nopțile vântoase cu zăpadă și l-ar fi îmbătrânit...

Danny scoase șperaclul din buzunar și-l introduse în broască.

"Lou, Lou..."

("iepurele alb se duse la o partidă de crichet, la partida de crichet a Reginei Roșii, cu berze în loc de ciocane și arici în loc de mingi").

Atinse șperaclul, își plimbă degetele pe el. Își simțea capul bolnav și golit de gânduri. Răsuci șperaclul și mecanismul broaștei se deschise fără

împotrivire.

(TĂIAȚI-I CAPUL! TĂIAȚI-I CAPUL! TĂIAȚI-I CAPUL!)

("jocul acesta nu este crichet deși ciocanele sunt prea mici acest joc este")

(POC-BUUM! "Direct prin poartă").

(TĂIAȚI-I CAAAAPUUUL...)

Danny deschise ușa. Se deschise lin, fără nici un scârțâit. Camera care i se înfățișa era o combinație de salon cu dormitor și, deși zăpada nu ajunsese atât de sus — cele mai înalte troiene se aflau la vreo jumătate de metru sub ferestrele etajului al doilea —, în cameră era întuneric, pentru că tatăl pusese obloane la toate ferestrele din aripa vestică cu două săptămâni în urmă.

Încă în pragul ușii, băjbâi pe peretele din dreapta și găsi comutatorul. Se aprinseră două becuri într-o plafonieră din sticlă șlefuită. Danny intră și privi în jur. Covorul era gros și moale, colorat într-un trandafiriu blând.

Liniștitor. Un pat dublu, acoperit cu o cuvertură albă. O masă de scris

("Rogu-te spune-mi: De ce seamănă corbul cu o masă de scris?")

lângă fereastra mare, oblonită. În timpul sezonului, Scriitorul

("distrându-se de minune, dorind să-ți bage spaima-n oase")

avea o panoramă frumoasă a munților pe care apoi o descria celor de acasă.

Mai făcu un pas în încăpere. Nu era nimic aici, absolut nimic. Doar o cameră goală și rece, pentru că tatăl încălzea astăzi aripa estică. Un birou. Un dulap cu ușa întredeschisă prin care se vedeau câteva umerase. Umerase de hotel, din care nu se fură. O Biblie pe una din noptiere. La stânga era ușa de la baie, cu o oglindă mare pe ea care îi reflecta chipul alb ca varul. Ușa era puțin crăpată și...

Urmări în oglindă cum dublura lui dădea din cap.

Da, acolo era, orice ar fi fost. Acolo înăuntru. În baie. Dublura lui înaintă, de parcă ar fi vrut să iasă din oglindă. Apăsă ușor cu mâna peste mâna dublurii. Apoi o lăsă să cadă când ușa de la baie se deschise. Privi înăuntru.

O cameră lungă, demodată, ca un vagon de tren. Podeaua, pardosită cu bucăți hexagonale de gresie, mici și albe. La capătul celălalt, o toaletă cu capacul ridicat. La dreapta, o chiuvetă cu o altă oglindă deasupra ei, oglindă care de obicei ascunde un dulăpior pentru medicamente. La stânga, o cadă mare și albă pe picioare cu gheare, cu paravanul tras. Danny intră în baie și se îndreptă ca în vis spre cadă, de parcă ar fi fost pus în mișcare de undeva, din afara lui și de parcă toată povestea aceasta n-ar fi fost decât unul din visele pe care i le aducea Tony, că fără doar și poate urma să vadă ceva drăguț când va da la o parte perdeaua, ceva ce uitase tatăl sau pierduse mămica, ceva care o să-i bucure pe amândoi...

Așa că trase perdeaua la o parte.

Femeia din cadă era moartă de mult timp. Era umflată și vânătă, pântecul ei plin de gaze ridicându-se din apa rece, cu ace de gheață, ca o insulă carnoasă. Îl fixa pe Danny cu ochi mari și lipsiți de viață, ca niște bile de sticlă. Rânjea, cu buzele vineții întinse într-o grimasă. Sâni atârnav. Părul pubian plutea. Mâinile îi încremeniseră pe marginea de porțelan a băii, încheștate precum ghearele unui crab.

Danny urlă. Dar nici un sunet nu-i ieși de pe buze; întorcându-se înăuntru, tot mai înăuntru, urletul căzu în întunericul din el ca un bolovan într-o fântână. Făcu doar un pas șovăielnic înapoi, auzind zgomotul pantofilor pe gresia albă și, în același timp, vezica i se deschise, îmbibându-l cu propria-i urină.

Femeia se ridica.

Rânjind încă, cu ochii ei mari ca două bile de sticlă fixați asupra lui,

femeia se ridica. Palmele ei moarte scrâșneau pe porțelan. Sâni i se legănau ca doi saci de box vechi și crăpați. Se auzi și sunetul firav al pojghiței de gheață care se sparge. Femeia nu respira. Era un cadavru și era moartă de mulți ani.

Danny se răsuca și o luă la fuga. Se repezi prin ușa deschisă a băii, cu ochii ieșindu-i din orbite, cu părul ridicat ca țepii unui arici pe cale de a fi transformat într-o

(jertfă)

minge

(de crichet?)

cu gura deschisă, prin care nici un sunet nu avea putere să iasă. Fugi drept la ușa Camerei 217, ușă care era închisă acum. Începu să bată cu pumnii în ea, departe de a-și da seama că nu era încuiată că trebuia numai să răsucescă clanța ca să iasă. Prin gură îi ieșeau sunete asurzitoare, în afara frecvenței acustice omenești. Nu putea decât să izbească în ușă și să audă cum femeia moartă vine după el, cu burta umflată, parul uscat, mâinile întinse — un corp care zăcuse înjunghiat în cadă, poate ani de zile, îmbălsămat acolo parcă printr-un miracol.

Ușa nu voia să se deschidă, nu voia, nu voia.

Și atunci auzi vocea lui Dick Hallorann, atât de brusc și neașteptat, atât de calmă, încât coardele sale vocale se deblocară și începu să plângă încet — nu de frică, ci cu o ușurare binecuvântată.

("Nu cred că-ți pot face vreun rău... sunt ca pozele dintr-o carte... Închide ochii și o să dispară".)

Coborî brusc pleoapele. Mâinile i se încleștară. Umerii i se încovoiară sub efortul concentrării.

("Nu-i nimic acolo nimic acolo absolut nimic acolo" NU-I NIMIC ACOLO NU ESTE NIMIC!)

Timpul trecea. Și tocmai începuse să se relaxeze, tocmai începuse să-și dea seama că ușa trebuia să fie descuiată și că poate ieși, când mâinile igrasioase, umflate, cu miros de pește, se strânseră ușor în jurul gâtului său și fu răsucit fără milă pentru a se găsi față în față cu chipul acela mort și vânăt.

Partea a patra ÎNZĂPEZIȚII

26. Tărâmul viselor

Tot tricotând, o cuprinse somnul. Până și Bartok ar fi adormit-o astăzi și nu pe Bartok îl asculta la micuțul fonograf, ci pe Bach. Mâinile i se mișcau tot mai încet și, cam în același timp când fiul său făcea cunoștință cu vechiul locatar al Camerei 217, Wendy ațipea cu lucrul în poală. Lâna și andrelele se ridicau odată cu ritmul lent al respirației sale. Somnul era profund și fără vise.

Și Jack Torrance adormise, dar somnul său era superficial și neliniștit, populat cu vise care păreau mult prea reale ca să fie simple vise — și în

orice caz erau mult mai reale decât oricare alte vise pe care le avusese înainte.

Ochii începuseră să i se îngreuneze în timp ce răsfoia prin vrafurile cu chitanțe pentru livrările de lapte, câte o sută de chitanțe într-un pachet, părând a fi zeci de mii în total. Și totuși își aruncă ochii asupra fiecăreia, de teamă ca nu cumva, dacă nu era atent, să piardă exact bucățica aceea din *Overlook* de care avea atâta nevoie ca să facă acea legătură mistică, despre care era convins că există pe undeva. Parcă era un om cu un cordon electric într-o mână, bâjbâind printr-o cameră întunecată și necunoscută în căutarea unei prize. Dacă ar fi reușit s-o găsească, recompensa ar fi fost extraordinară.

Se împăcase cu telefonul lui Al Shockley și cu cererea acestuia; experiența stranie de pe terenul de joacă îl ajutase. Fusesse mult prea aproape de o criză de nervi și era convins că mintea sa se revoltase împotriva cererii blestemată a lui Al de a renunța la proiectul său literar. Poate că nu fusese decât un semnal care-l avertiza că demnitatea sa nu poate fi călcată mai mult în picioare fără a se dezintegra în întregime. Va scrie cartea. Chiar dacă aceasta va însemna sfârșitul legăturii sale cu Al Shockley. Va scrie biografia hotelului, o va scrie direct, fără ocolișuri, iar capitolul introductiv se va referi la halucinația în care animalele — tufiș păreau să se miște. Titlul nu va fi unul inspirat, dar îl mai putea prelucra: "Punct de atracție turistică, povestea hotelului *Overlook*". Direct, fără ocolișuri, da, da, însă nu va fi scrisă cu intenție de răzbunare. De altfel, nu avea deloc intenția să plătească polițe, nici lui Al, nici lui Stuart Ullman, nici lui George Hatfield, nici tatălui său (bețivan nenorocit și fanfaron). Nimănui. O să scrie cartea pentru că hotelul *Overlook* îl vrăjise — putea exista vreo altă explicație atât de simplă, atât de adevărată? O să o scrie din motivul pentru care simțea că e scrisă întreaga literatură de valoare — ficțiune sau nu: adevărul iese la iveală, în cele din urmă iese întotdeauna la iveală. Va scrie cartea pentru că avea sentimentul că trebuie să o facă.

"Cinci sute galoane lapte. O sută galoane smântână. Achitat. Trei sute kilograme suc de portocale. Achitat".

Se așază mai bine pe scaun, ținând încă în mână un teanc de chitanțe. Ochii săi însă nu mai priveau la ce era scris pe ele. Priveau în gol. Pleoapele îi deveniseră grele. Gândul îi fugi de la *Overlook* la tatăl său, care fusese infirmier la Spitalul Comunal din Berlin, New Hampshire. Un om masiv. Gras. Înalt de peste un metru nouăzeci. Ar fi fost chiar mai înalt și decât Jack. "Rușinea trupei" — obișnuia să-i spună, iar apoi îl înghiontea drăgăstos și râdea. Jack mai avea încă doi frați, amândoi mai înalți decât tatăl lor, și o soră, Becky, mai scundă doar cu patru centimetri decât Jack, dar care îl întrecuse în înălțime în timpul copilăriei.

Relația dintre el și tatăl său semănase cu deschiderea unei flori bănuite de a ascunde un imens potențial de frumusețe și parfum, dar care, în clipa când este complet înflorită se dovedește a fi putredă pe dinăuntru. Până la șapte ani îl iubise din toate puterile și cu o lipsă totală de reproș pe acel bărbat înalt și gras, în ciuda bățăilor și uneori chiar în ciuda ochilor învinețiți.

Își amintea nopțile catifelate de vară, când în casă era liniște. Fratele mai mare, Brett, avea întâlnire cu iubita lui, fratele mijlociu, Mike, învăța, Beck și mama lor erau în camera de zi, urmărind ceva la televizorul vechi și ramolit; iar el stătea în hol, îmbrăcat în pijama, jucându-se în mod ostentativ cu mașinuțele, dar de fapt, așteptând momentul când liniștea va fi întreruptă de zgomotul ușii care se izbește de perete și de răcnetul de salut al tatălui său când vedea că Jacky îl așteaptă; iar apoi propriul său scheunat fericit de răspuns, când uriașul traversa holul, țeasta-i rozalie lucind sub părul tuns perie. În lumina din hol, arăta întotdeauna ca

o fantomă supradimensionată și șleampătă, îmbrăcat în uniforma albă de spital, cu cămașa în permanență ieșită din pantaloni (și uneori plină de sânge), cu manșetele pantalonilor răsfrânte peste pantofii negri.

Atunci tatăl său îl lua în brațe, iar Jack era ridicat cu o viteză amețitoare, atât de rapidă era mișcarea că i se părea că simte presiunea aerului punându-i o pălărie de plumb pe cap, sus și iar sus, amândoi zbierând cât îi țineau gurile. "Liftul! Liftul!"; și mai erau și acele nopți când, beat fiind, tatăl nu oprea la timp mișcarea brațelor sale musculoase, iar Jack era aruncat peste capul turtit al tatălui său, ca un proiectil omenesc, prăbușindu-se pe pardoseala holului. Dar mai erau și alte nopți când tatăl doar îl legăna, iar el, cuprins de extaz și chicotind de bucurie, sălta în porțiunea aceea de aer unde mirosul de bere persista în jurul tatălui său, ca o ceață deasă, pentru ca, în cele din urmă, să fie pus jos, sughițând de atâta râs.

Chitanțele îi scăpară din mână și planară prin aer, aterizând ușor pe jos; pleoapele care i se închiseseră, chipul tatălui său tatuat în interior, ca fotografiile sepie, se deschiseră puțin și apoi se închiseră la loc. Tresări. Conștiința, ca și chitanțele, ca frunzele îngălbenite de plop, pluti leneșă în adâncuri.

Aceea fusese prima etapă a relației dintre ei și, spre sfârșit, începuse să-și dea seama că Becky și frații lui, toți mai mari decât el, își urau tatăl și că mama lor, o femeie ștearsă, care vorbea rareori, îi îndura apropierea, numai pentru faptul că educația ei catolică o învățase că așa trebuie. Pe atunci, lui Jack nu i se părea deloc ciudat că tatăl ieșea învingător din toate discuțiile cu copiii săi, prin folosirea pumnilor ca argument hotărâtor, și nu i se părea ciudat că dragostea lui pentru el mergea mână în mână cu frica: frica de jocul de-a liftul, care oricând se putea sfârși cu un cap spart, sau mai rău; frica de faptul că buna dispoziție de urs a tatălui se putea transforma cât ai bate din palme într-o furie bestială, de porc mistreț; frica de ghiontul amical dat "cu mâna bună"; și uneori, își amintea acum, îi fusese chiar frică de umbra tatălui său care-l putea surprinde la joacă. Aproape spre sfârșitul acestei etape a început să observe că Brett nu-și aducea niciodată iubitele acasă și nici Mike și Becky prietenii.

Dragostea a început să-i înghețe la nouă ani, când tatăl său a bătut-o pe mama sa atât de rău cu bastonul că au trebuit să o interneze în spital. Folosea bastonul de un an, când rămăsese șchiop în urma unui accident de mașină. De atunci nu mai pleca niciodată fără el, lunș și negru și gros și cu măciulie aurită. Moțâind acum, trupul lui Jack tresări spasmodic la amintirea sunetului pe care îl făcea bastonul tăind aerul, un șuierat asasin, și apoi lovitura grea în perete... sau în carne de om. O bătuse fără nici un motiv, pe neașteptate și fără s-o avertizeze: Erau la masă. Bastonul stătea sprijinit de scaun. Era într-o seară de duminică, la sfârșitul unui week-end de trei zile, week-end în care a fost în permanență beat, în stilul său inimitabil. Friptură de pui. Mazăre. Piure de cartofi. Tatăl în capul mesei, cu farfuria plină, moțâind sau aproape moțâind. Mama împărțind farfuriile cu mâncare. Și dintr-o dată tatăl s-a trezit, cu ochii mici adânciți în orbite înecate în grăsime, lucind cu un fel de arțag nefast și cretinoid. Se uită, pe rând, la fiecare membru al familiei, iar vena din mijlocul frunții i se umflase, vestind primejdia, ca întotdeauna. Una din mâinile sale uriașe, presărată cu pete, mângâia măciulia bastonului. A spus ceva despre cafea — până în ziua de azi Jack era convins, că tatăl său rostise cuvântul "cafea". Mama a deschis gura să răspundă și atunci bastonul șuieră prin aer lovind-o în față. Din nas i-a țâșnit sânge. Becky a țipat. Ochelarii mamei au căzut în sosul de friptură. Bastonul care se retrăsese, a lovit-o din nou, de data aceasta în moalele capului, despicându-i țeasta. Mama s-a prăbușit. El s-a ridicat din scaun și s-a

repezit spre locul unde zăcea amețită, rotind bastonul deasupra capului ca pe o sabie, mișcându-se cu viteza și agilitatea grotească a oamenilor grași, cu ochii strălucind, cu fălcile tremurând în timp ce-i vorbea așa cum vorbea de obicei copiilor în timpul unor asemenea scene: "Hai. Hai. Cred că acum o să-ți iei doctoria. Cățel blestemat. Pui ticălos. Vino și ia-ți doctoria". Bastonul s-a ridicat și a coborât asupra ei încă de șapte ori înainte ca Brett și Mike să reușească să-l imobilizeze, să-l tragă de acolo și să-i smulgă bastonul din mână. Jack

(micuțul Jacky era el acum micuțul Jacky care moțăia și bolborosea așezat pe un scaun de companie plin cu pânze de păianjen în timp ce caloriferul trezit la viață gema cavernos în spatele lui)

știa exact câte lovituri au fost pentru că fiecare lovitură în corpul mamei lui fusese gravată în memorie, ca o zgârietură involuntară de daltă în piatră. Șapte lovituri, exact șapte. El și Becky plângând, nevenindu-le să creadă, privind ochelarii căzuți în piureul de cartofi, o lentilă spartă mânjită cu sos. Brett țipând la tatăl său în hol, spunându-i că îl omoară dacă face vreo mișcare. Și tatăl repetând iar și iar: "Cățel blestemat. Pui nenorocit. Dă-mi bastonul, pui afurisit. Dă-mi-l". Brett agitând isteric bastonul și zicând da, da, o să ți-l dau, mișcă-te numai puțin și o să-ți dau tot ce vrei și încă două porții suplimentare. O să-ți dau *din plin*. Mama ridicându-se încet de jos, amețită, cu fața deja umflată și deformată ca un cauciuc vechi prea umflat, sângerând în patru sau cinci locuri, și atunci ea a spus un lucru îngrozitor, poate singurul lucru pe care l-a spus vreodată și pe care Jacky și-l putea aminti cuvânt cu cuvânt: "Cine a luat ziarul? Tatăl vostru vrea să citească pagina de divertisment. Plouă deja?" Și apoi s-a prăbușit din nou în genunchi, cu părul atârându-i peste fața umflată și însângerată. Mike chemând doctorul, bâlbâind cuvinte fără șir în receptor. Poate să vină imediat? E vorba de mama lor. *Nu*, nu poate să spună ce s-a întâmplat, nu la telefon ca să-i audă cuplajul. *Să vină* și atât. Doctorul a venit și a luat-o pe mama la spitalul unde tatăl lor muncise toată viața lui de adult. Tata, trez cât de cât (sau poate apelând numai la viclenia stupidă a animalului încolțit) a spus doctorului că soția sa a căzut pe scări. Da, era sânge pe fața de masă, pentru că a încercat să-i șteargă obrajii dragi cu ea. "Dar oare i-au zburat ochelarii prin camera de zi în sufragerie, ca să aterizeze în farfuria cu piure de cartofi și sos?" a întrebat doctorul cu un soi de sarcasm hidos și batjocoritor. "Așa s-a întâmplat, Mark? Am auzit de oameni care prind posturi de radio în plombele de măsele și am văzut un om care a primit un glonț între ochi și a scăpat cu viață, dar ce-mi spui tu e ceva nou pentru mine." Tata doar a clătinat din cap și a spus că nu știe; probabil ca ochelarii i-au căzut când a dus-o în sufragerie. Cei patru copii fuseseră reduși la tăcere de calma monstruoasă a minciunii. Patru zile mai târziu, Brett și-a părăsit slujba de la fabrică și s-a înrolat în armată. Jack a crezut întotdeauna că motivul nu a fost numai criza de violență neașteptată și irațională din timpul mesei, ci și faptul că, la spital, mama lor a confirmat povestea spusă de tatăl lor, ținând în tot acest timp mâna preotului în mâinile sale. Revoltat, Brett a plecat în lume. A fost ucis în provincia Dong Ho în 1965, an în care Jack Torrance, student, intrase în mișcarea pacifistă din colegiu pentru a pune capăt războiului. A fluturat cămașa însângerată a fratelui său la mitinguri care aveau ecouri din ce în ce mai mari, dar nu chipul lui Brett îi apărea în fața ochilor când vorbea de la tribună, ci chipul buimac, perplex al mamei sale, mama sa spunând: "Cine a luat ziarul?"

Mike a scăpat trei ani mai târziu, când Jack avea doisprezece ani — a plecat la universitate cu o bursă de merit. Un an după aceea, tatăl lor a murit în urma unei comoții cerebrale subite, care s-a petrecut în timp ce pregătea un pacient pentru operație. Se prăbușise în uniforma lui de spital albă și largă, cu cămașa scoasă din pantaloni. Probabil că murise

Înainte să se întindă pe pardoseala din gresie neagră și roșie a spitalului și peste trei zile, omul care dominase viața lui Jacky, zeul-fantomă, alb și irațional, se afla în pământ.

Pe piatra funerară stătea scris: "Mark Anthony Torrance, Tată iubitor". La aceasta, Jack ar mai fi adăugat un rând: "Știa să se joace de-a liftul";

Au primit mulți bani de la compania de asigurări. Există oameni care colecționează asigurări cu aceeași pasiune cu care alții colecționează timbre sau monede, iar Mark Torrance fusese unul dintre aceștia. Au primit banii de asigurare și în același timp notele de plată pentru băuturi au încetat să mai vină. Timp de cinci ani au fost bogați. Aproape bogați...

În somnul său superficial și agitat își văzu propriul chip ca prin geam, chipul lui și totuși altul, ochii larg deschiși și gura încremenită într-un surâs nevinovat erau al unui băiețel care stătea în hol cu mașinuțele sale de jucărie, așteptându-și tatăl, așteptând alba fantomă-zeu, așteptând ca liftul să urce cu viteză amețitoare, exuberantă prin ceața cu miros de sare și rumeguș a crâșmelor, așteptând poate ca liftul să se prăbușească, făcând să-i țâșnească arcuri vechi de ceas prin urechi, în timp ce tatăl său hohotește de râs și el

(se transformă în chipul lui Danny, atât de asemănător cu al lui în copilărie, ochii lui de un albastru deschis, în timp ce ai lui Danny erau cenușii, dar buzele aveau aceeași arcuire, și tenul alb; Dariny în biroul lui, în pantaloni de trening, toate hârtiile lui ude leoarcă, o ceață fină cu miros de bere ridicându-se din ele... o bătaie cumplită fermentând acolo, ridicându-se pe aripi de drojdie, respirația crâșmelor... pocnetul osului... propria sa voce bâiguind "Danny, ai pățit ceva, amice?... Ah, Doamne ah Doamne bietul tău, braț"... și acel chip transformându-se în)

(Chipul amețit al mamei care se ridică de sub masă, lovit și însângerat și mama spunea)

("...din partea tatălui tău. Repet, un anunț extrem de important din partea tatălui tău. Te rog rămâi pe frecvența aceasta sau treci imediat pe frecvența Jack cel Fericit. Repet treci imediat pe frecvența Ora Fericită. Repet...")

O dizolvare lentă a sunetelor. Voci fără chip răsunând până la el ca printr-un coridor nesfârșit și întunecat.

("Mă împiedică tot felul, de lucruri, dragă Tommy...")

("Medoc, ești aici? Iar am dat în somnambulism, dragul meu. De monștrii inumani mi-e teamă...")

("Scuzați-mă, domnule Ullman, dar acesta nu este...")

...biroul, cu dulapurile pline eu dosare, masa mare de lucru a lui Ullman, un registru alb al rezervărilor de anul viitor pus deja la locul lui — nu-i scapă nimic din vedere lui Ullman ăsta — toate cheile atârând ordonat în cârligele lor

(mai puțin una, care, care cheie, șperaclul — șperaclul, șperaclul, cine a luat șperaclul? dacă am merge sus poate ca am vedea) și radioul cel mare, cu două benzi, pe raft.

Îl deschise. Emisiunile se auzeau cu întreruperi scurte, încărcate cu paraziți. Schimbă banda și roti butonul, trecând peste fragmente de melodii, știri, discursul bombastic al unui preot, buletine meteo. Și peste o altă voce, la care se întoarse. Era vocea tatălui său.

"...omoară-l. Trebuie să-l omori, Jacky, și pe ea la fel. Pentru că un artist adevărat trebuie să sufere. Pentru că fiecare om ucide lucrul pe care îl iubește. Pentru că ei vor conspira întotdeauna împotriva ta, încercând să te împiedice, să te tragă la fund. Chiar în clipa asta băiatul ăla al tău se află unde nu ar trebui să se afle. Calcă pe un teritoriu interzis. Asta face. E un cățel blestemat. Ciomăgește-l, Jacky, ciomăgește-l până scoți și ultima suflare din el. Bea ceva, Jack, băiatule și o se ne jucăm de-a liftul. Apoi o să vin cu tine când o să-i dai doctoria. Știu că poți

s-o faci, sigur că poți. Trebuie să-l omori. Trebuie să-l omori, Jacky, și pe ea la fel. Pentru că un artist adevărat trebuie să sufere. Pentru că fiecare om..."

Vocea tatălui său devenind din ce în ce mai ascuțită, devenind ceva demential, deloc omenesc, ceva guițat de nervos, vocea Fantomei-Zeu, vocea Porcului-Zeu, care vine din mormânt spre el prin radio și

— Nu! strigă. Ești *mort*, ești în *mormânt*, nu ești în mine!

Pentru că își dăduse tatăl afară din el și nu era drept să se întoarcă, furișându-se în hotelul acesta, la două mii de mile de orașul unde tatăl său trăise și murise.

Ridică radioul deasupra capului și-l izbi de podea. Aparatul se sparge, împrăștiind arcuri vechi și tuburi ca într-un joc nebunesc de-a liftul care s-a stricat, făcând să dispară vocea tatălui său și rămânând numai propria sa voce, vocea lui Jack, vocea lui Jack, repetând în realitatea rece a biroului:

— ... mort, ești mort, ești mort!

Și zgomotul neașteptat ai pașilor lui Wendy deasupra sa, la etaj, și vocea lui Wendy, speriată, îngrozită:

— Jack? *Jack*?

Se opri, privind uimit în jos la aparatul sfărâmat. Acum singura lor legătură cu lumea de afară era snowmobilul din magazie.

Își cuprinse tâmpilele în palme. Începea să-l doară capul.

Numai în ciorapi, Wendy traversă holul în fugă și coborî scara sărind câte două trepte odată. Nu privi în sus spre șirul de trepte care ducea la etajul al doilea, dar dacă ar fi făcut-o l-ar fi văzut pe Danny stând în capătul lor, nemișcat și tăcut, privind în gol, cu degetul în gură, cu gulerul și umerii cămășii uzi. Avea vânătaii pe gât și sub bărbie.

Strigătele lui Jack încetaseră, dar aceasta nu i-a potolit câtuși de puțin spaima. Smulsă din somn de glasul lui, care căpătase acea tonalitate agresiv-stridentă pe care și-o amintea atât de bine, credea că visează încă — dar o altă parte a ființei ei știa că este trează și asta o îngrozea și mai mult. Se aștepta să năvălească în birou și să-l găsească aplecat peste trupul prăbușit al lui Danny, beat și năuc.

Împinse ușa și-l văzu pe Jack singur, frecându-și tâmpilele cu degetele. Chipul îi era alb ca varul. Aparatul de radio zăcea sfărâmat la picioarele sale.

— Wendy? Întrebă nesigur. Wendy?...

Nedumerirea păru să-i crească și pentru o fracțiune de secundă îi văzu adevăratul chip, cel pe care-l ascundea atât de bine în mod obișnuit. Și pe el se citea o nefericire disperată, era chipul unui animal prins într-o capcană pe care nu fusese în stare s-o observe și s-o neutralizeze. Apoi mușchii începură să lucreze, începură să se frământă sub piele, gura începu să-i tremure neputincioasă, mărul lui Adam începu să se ridice și să coboare.

Propria ei consternare și surpriză au fost depășite de șoc: începea să plângă. Îl văzuse plângând și mai înainte, dar niciodată de când se lăsase de băutură... și chiar în zilele acelea nu plângea decât dacă era foarte beat și cuprins de remușcări patetice. Era un om tare, puternic, și o înspăimânta și mai rău faptul că-l vedea cum își pierde controlul.

Se îndreptă spre ea, lacrimile adunându-i-se acum pe gene, capul tremurându-i involuntar ca într-un efort neizbutit de a zăgăzui această furtună emoțională, iar pieptul contractat într-o respirație convulsivă, care se transformă într-un suspin uriaș și cutremurător. Picioarele, înălțate în papuci, i se împleticiră în epava aparatului de radio și îi căzu în brațe, făcând-o să-și piardă aproape echilibrul din cauza greutății lui. Îi simți respirația în față și nu mirosea a băutură. Sigur că nu; nu era nici un strop de băutură în hotel.

— Ce s-a întâmplat? — îl sprijinea cum putea mai bine. Jack, ce este?

Dar el suspină doar, agățat de ea, tăindu-i aproape respirația, cu capul răsucindu-i-se pe umărul ei, în gestul acela neajutorat de prevenire. Suspinele erau puternice și nestăpânite. Se cutremura tot, mușchii mișcându-i-se spasmodic sub cămașa în carouri.

— Jack? Ce e? Spune-mi ce s-a întâmplat?

În cele din urmă, suspinele începură să se transforme în cuvinte, majoritatea incoerente la început, dar apoi devenind tot mai clare, în timp ce lacrimile îi secau.

— ... vis, cred că a fost un vis, dar a fost atât de adevărat, că eu... era mama care îmi spunea că tata va vorbi la radio și eu... el... el îmi spunea să... nu știu, *țipa* la mine... și am spart radioul... ca să-l fac să tacă. Era mort. Nici măcar nu vreau să-l visez. E mort. Dumnezeuule, Wendy, Dumnezeuule. Niciodată n-am avut un coșmar atât de îngrozitor. Și niciodată nu vreau să mai am vreunul. Isuse! A fost cumplit.

— Ai adormit în birou?

— Nu... nu aici. Jos.

Se îndreptă puțin, luându-și greutatea trupului de pe ea, iar capul își încetini mișcările. Apoi se opri.

— Mă uitam prin hârtoagele alea vechi. Stăteam pe un scaun pe care mi l-am pus acolo. Chitanțe de lapte. Chestii tâmpite. Și cred că am început să moțâi. Atunci am început să visez. Probabil că am umblat în somn, de am ajuns până aici.

Încercă un hohot de râs, anemic și forțat.

— Există un început pentru toate.

— Jack, unde e Danny?

— Nu știu. Nu e cu tine?

— N-a fost... la subsol cu tine?

O privi și chipul i se înăsări când îi văzu expresia:

— Nu mă lași să uit niciodată ce s-a întâmplat Wendy, nu-i așa?

— Jack...

— Când o să fiu pe patul de moarte, o să te apleci deasupra mea și o să spui: "Așa îți trebuie, ți-aduci aminte când i-ai rupt mâna lui Danny?"

— Jack!

— Vrei să spui că nu-i așa? o întrebă cu înverșunare și sări în picioare. Negi că asta gândești? Că îi fac rău? Că l-am schilodit cândva, și că pot să-l schilodesc din nou?

— Vreau doar să știu unde este, atâta tot.

— Dă-i înainte, ți-pă până nu mai poți, asta o să rezolve totul, nu?

Wendy se întoarse și ieși.

O privi cum pleacă, împietric, ținând în mână o bucată de sugativă acoperită cu cioburi mici de sticlă. O aruncă la coș și fugi după Wendy, ajungând-o lângă recepție. O prinse de umeri și o răsuci cu fața la el. Expresia de pe chipul ei era hotărâtă și neînduplecată.

— Wendy, îmi pare rău. Din cauza visului. Sunt întors pe dos. Mă ierți?

— Desigur, zise ea, fără ca expresia să i se schimbe.

Umerii ei țepeni îi alunecară de sub mâini. Se îndreptă spre mijlocul holului și strigă:

— Hei, amice! Unde ești?

Doar tăcerea îi răspunse. Se duse la ușile duble, le deschise și ieși pe cărarea făcută de Jack. Nu era atât o cărare, cât părea a fi mai degrabă un tranșeu; nămeții de zăpadă de pe margini îi ajungeau până la umeri. Îl strigă iar, respirația formând un abur alb. Când se întoarse, părea speriată.

Stăpânindu-și iritația, spuse calm:

— Ești *sigură* că nu doarme în camera lui?

— Ți-am spus că se juca pe undeva în timp ce tricotam. Îl auzeam de

jos.

— Ai adormit.

— Ce legătură are? Da. Danny!?

— Ai intrat în camera lui înainte să cobori acum?

— Eu... se opri.

El dădu din cap.

— Nici nu mă așteptam.

Începu să urce scările fără să o aștepte. Ea îl urmă, aproape alergând, dar el urca câte trei trepte o dată. Aproape că se izbise de el când Jack se opri brusc pe palierul de la etajul întâi. Împietrise acolo, privind în sus cu ochii mari.

— Ce... Începu ea și îi urmări privirea.

Danny stătea tot acolo, cu ochi pustii, sugându-și degetul. Semnele de pe gât se vedeau cu o claritate înfiorătoare în lumina electrică din hol.

— *Danny!* urlă ea.

Aceasta rupse paralizia care-l cuprinsese pe Jack și amândoi se repeziră în sus pe scări, către copil. Wendy căzu în genunchi lângă el și îl luă în brațe. Danny se lăsă destul de moale, dar nu o cuprinse cu mâinile după gât. Era ca și când ai ține în brațe un pachet cu vată. În gură i se revărsă gustul dulce amar al groazei. Danny își sugea degetul mai departe și privea fix, cu indiferență la scara de la spatele lor.

— Danny, ce s-a întâmplat? Întrebă Jack.

Întinse mâna să-i atingă partea umflată a gâtului.

— Cine ți-a făcut a...

— *Nu pune mâna pe el!* șuieră Wendy.

Îl strânse mai tare pe Danny în brațe, îl ridică și se retrase la jumătatea holului, mai înainte ca Jack să se ridice, nedumerit.

— Ce? Wendy, ce dracu' sp...

— Să nu îndrăznești să-l atingi. Te omor dacă pui mâna pe el!

— Wendy...

— Ticălosule!

Se întoarse și coborî în fugă scara la primul etaj. Capul lui Danny se clătina încet în ritmul pașilor ei. Degetul i se afla în siguranță în gură. Ochii lui erau ca două ferestre pline cu săpun. La capătul scării, Wendy o luă la dreapta și Jack auzi ușa la dormitorul lor trântindu-se. Zăvorându-se. Încuindu-se. O tăcere scurtă. Apoi cuvinte blânde, murmurate de mângâiere.

Nu și-a dat seama cât timp a stat acolo, paralizat literalmente de toate câte se întâmplaseră într-un interval atât de scurt. Visul îl mai obseda încă, colorând totul în tonuri de ireal. Era ca și când ar fi luat o doză mică de cocaină. Se putea să-l fi lovit pe Danny, așa cum crede Wendy? Să fi încercat să-și sugrume fiul la cererea tatălui său mort? Nu. Nu i-ar face niciodată vreun rău lui Danny.

("A căzut pe scări, domnule doctor")

Nu i-ar face nici un rău lui Danny *acum*.

("De unde să fi știut că bomba insecticidă era defectă?")

Niciodată în viața lui nu fusese crud în mod voit atunci când era treaz.

("Mai puțin atunci când aproape că l-ai omorât pe George Hatfield")

— Nu! strigă el în întuneric.

Își lovi picioarele cu pumnii, o dată și apoi iar și iar.

Wendy stătea în fotoliul de lângă fereastră cu Danny în brațe, strângându-l tare, îngânând cuvine vechi și lipsite de înțeles, cuvinte pe care nu ți le mai aminteai după aceea, indiferent de întorsătura pe care o luau evenimentele. Copilul îi stătea așezat în poală, fără să protesteze, fără să se bucure, ca o figurină de hârtie decupată în formă de Danny, iar

ochii nici măcar nu priviră spre ușă când Jack strigă: *Nu!* de undeva din hol.

Mintea ei nedumerită se mai liniștise puțin, numai că acum descoperi ceva și mai rău în spatele stării de confuzie. Panica.

Jack făcuse asta, nu avea nici o urmă de îndoială. Dezmințirile lui nu aveau nici o valoare pentru ea. I se părea perfect posibil ca Jack să fi încercat să-l sugrume pe Danny în somn, așa cum spărsese aparatul de radio în somn. Trecea printr-un fel de criză de nervi. Dar ce trebuia ea să facă? Nu putea să stea veșnic încuiată aici. Trebuia să și mănânce la moment dat. Exista o singură întrebare, pusă în gând cu o voce extrem de rece și de pragmatică, vocea sentimentului său matern, o voce înghețată și lipsită de patimă în clipa în care se îndrepta în afara cercului alcătuit din mama și copil, spre Jack. Era o voce care vorbea despre autoapărare, trecând pe primul plan apărarea fiului său, iar întrebarea pusă era:

("Cât de periculos este, exact?")

A negat că ar fi făcut ceva. Fusese și el îngrozit la vederea vânătăilor, la deconectarea implacabilă a lui Danny de la lumea reală. Dacă el ar fi făcut-o, atunci o parte separată din el ar fi fost răspunzătoare. Faptul că făcuse ceea ce făcuse în timpul somnului era încurajator — într-un mod teribil de pervers. Puteau oare să aibă încredere în el, să-i scoată de aici? Să-i coboare munții și să-i ducă departe. Și după aceea...

Dar nu putea vedea mai departe de sosirea ei și a lui Danny în perfecta siguranță la cabinetul doctorului Edmonds din Sidewinder. Și nici nu simțea nevoia să vadă mai departe. Criza prin care treceau era mai mult decât suficientă ca să-i ocupe gândurile.

Îngână mai departe cuvinte fără șir, legănându-l pe Danny la piept. Ținându-l de umeri, degetele sale își dădură seama că bluza cu care era îmbrăcat era udă, dar nu se obosiră să trimită informația mai departe, spre creier, decât într-un mod cu totul superficial. Dacă ar fi raportat aceasta cum se cuvine, poate că ea și-ar fi amintit că mâinile lui Jack erau uscate, atunci când, în birou, a luat-o în brațe și a plâns pe umărul ei. Poate ar fi făcut-o să reflecteze. Însă mintea ei era preocupată de alte lucruri. Trebuia să ia o hotărâre — să vorbească cu Jack sau nu?

De fapt, nu era chiar o hotărâre. Nu putea face nimic singură, nici măcar să-l ducă pe Danny în brațe până la parter și să ceară ajutor prin radio. Suferise un șoc puternic. Trebuia să fie dus la doctor până nu pățește și altceva. Ireparabil. Refuza să creadă că ireparabilul s-ar fi putut deja produce.

Și totuși se mai frământa, căutând o altă soluție. Nu voia să-l lase din nou pe Danny în apropierea lui Jack. Își dădea seama acum că greșise când se împotrivise propriilor sale presentimente (și presentimentelor lui Danny) și rămaseră ca să fie înzăpeziți... pentru binele lui Jack. Mai greșise și când renunțase la ideea divorțului. Acum era aproape paralizată la gândul că poate face o altă greșală, o greșală pe care s-o regrete tot restul vieții.

În clădire nu era nici o armă. Numai cuțitele care atârnau în bucătărie pe perete, dar Jack se afla între ea și ele.

În efortul său de a lua hotărârea corectă, să găsească soluția, nu-și dădu seama de ironia amară a gândurilor sale; cu o oră în urmă numai, dormea, ferm convinsă că lucrurile mergeau bine și că nu peste mult timp vor merge încă și mai bine. Acum cântărea posibilitatea de a-și ataca soțul cu un cuțit de măcelărie, dacă acesta încerca să se apropie de ea și fiul ei.

În cele din urmă se ridică cu Danny în brațe, de-abia ținându-se pe picioare. Va trebui să presupună că Jack treaz însemna Jack în toate mințile și că o va ajuta să ajungă în Sidewinder la doctorul Edmonds. Și

dacă Jack va încerca să facă *altcumva*, atunci Dumnezeu să-l apere.

Se duse la ușă și o descuie. Mutându-l pe Danny pe umăr, o deschise și ieși pe hol.

— Jack? strigă ea pe un ton încordat, dar nu primi nici un răspuns.

Cu îngrijorare crescândă, se îndreptă spre scară. Dar Jack nu mai era acolo. Și cum stătea pe palier, întrebându-se ce să facă în continuare, auzi cântecul care venea spre ea de la parter, profund, mânios, satiric, amar:

"Rostogoleste-mă

În pajiștea cu trifoi

Rostogoleste-mă, culcă-mă și fă-o din nou "

Vocea lui o înfricoșă și mai mult decât tăcerea lui, dar nu exista o altă soluție. Începu să coboare scările.

28. "Ea era!"

Jack rămăsese pe trepte, ascultând sunetele cântate, mângâietoare care veneau spre el înăbușite de ușa încuiată și, încet, perplexitatea lui se topi, lăsând loc furiei. De fapt lucrurile nu se schimbaseră deloc pentru Wendy. Putea să nu se atingă de băutură douăzeci de ani de acum înainte și seara, când va veni acasă și ea îl va îmbrățișa în pragul ușii, el îi va vedea / simți acea mică tresărire a narilor când ea va încerca să detecteze aburi de scotch sau gin plutind în respirația lui. Întotdeauna ea va presupune tot ce e mai rău; dacă el și Danny ar fi avut un accident de mașină cu un bețiv care tocmai avusese o comoție, chiar înaintea coliziunii, ea îl va învinovăți pe el de rănilor lui Danny și-i va întoarce spatele.

Îi reveni imaginea chipului ei atunci când i-l smulsese pe Danny din mâini, și dintr-o dată simți nevoia să ștergă cu pumnii mânia care se întipărise pe el.

N-avea nici un drept, afurisita!

Da, poate doar la început. Fusesse bețiv, făcuse lucruri groaznice. Când i-a rupt mâna lui Danny a făcut un lucru groaznic. Dar dacă un om se îndreaptă, nu merită oare să i se acorde credit pentru aceasta, mai devreme sau mai târziu? Și dacă nu primește acest credit, ce să facă? Dacă un tată își acuză în permanentă fiica neîntinată că se culcă cu toți băieții din liceu, oare nu se satură ea la un moment dat de a fi învinovățită pe nedrept și începe să se poarte în așa fel încât să-și merite acuzațiile? Și dacă o soție continuă să creadă în secret — sau poate nu chiar în secret — că soțul său abstinent este un bețiv...

Se ridică și coborî încet până pe palierul de al etajul întâi unde se opri o clipă. Își scoase batista din buzunarul de la spate, se șterse la gură și se gândi să meargă și să bată cu pumnii în ușa de la dormitor, cerând cu insistență să fie lăsat înăuntru să-și vadă fiul. N-avea nici un drept să se poarte astfel, ticăloasa.

Ei bine, mai devreme sau mai târziu va trebui să iasă, numai dacă nu cumva avea de gând să țină un regim foarte strict. Gândind așa, buzele i se strâmbară într-un rânjet urât. Las-o să vină la el. O va face la un moment dat.

Coborî la parter, se opri o clipă lângă recepție, fără să știe încotro să se îndrepte, apoi o luă la dreapta. Se opri în ușa restaurantului. Mesele goale, cu fețele de masă albe, curate și bine apretate, sub foliile de plastic transparent, sclipeau în întuneric. Era pustiu acum dar

("Cina va fi servită la ora 8 p.m.

Scoaterea măștilor și dansul la miezul nopții")

Jack trecu printre mese, uitând pentru o clipă de soția și fiul său, uitând visul, aparatul de radio distrus, vânătăile. Își plimbă degetele pe învelitorile netede din plastic încercând să-și închipuie cum fusese în noaptea aceea fierbinte de august 1945, cu războiul câștigat, cu viitorul întinzându-se în față, atât de nou și complex ca un tărâm al viselor. Lanternele japoneze strălucitoare și vesel colorate erau atârinate în jurul parcării, lumina aurie se revărsa pe aceste ferestre înalte care erau acum acoperite de zăpadă. Bărbați și femei în costume felurite, o prințesă scânteietoare aici, acolo, un cavaler cu cizme înalte, bijuterii orbitoare, conversații sclipitoare la tot pasul, dans, băutura curgând în cascade, la început vin și apoi cocktailuri și apoi poate băuturi mai tari, conversația devenind tot mai animată până când se aude strigătul jubilant de pe podiumul orchestrei, strigătul: "Scoateți măștile! Scoateți măștile!"

("Iar Moartea Roșie deveni suverană,...")

Se trezi în partea opusă a restaurantului, chiar în fața ușilor batante, frumos decorate, ale Salonului Colorado unde, în acea noapte din 1945, băuturile vor fi fost gratuite.

("Hopa sus la bar, colega, e gratis")

Trecu prin ușile batante și pătrunse în umbrele adânci ale barului. Și atunci se petrecu un lucru ciudat. Mai fusese aici o dată, ca să controleze lista cu inventarul lăsat de Ullman, și știa că nu mai rămăsese nimic. Rafturile erau complet goale. Dar acum, luminate obscur doar de lumina care venea filtrată din restaurant (care era el însuși foarte sărac luminat din cauza zăpezii care bloca ferestrele), i se păru că vede șiruri întregi de sticle care sclipeau tăcut în spatele barului, și sifoane, și chiar bere care picura din cele trei robinete lustruite. Da, simțea chiar *miros* de bere, izul acela umed de drojdie și spumă, deloc diferită de mirosul care persista ca o ceață fină în jurul tatălui său în fiecare seară când venea acasă de la lucru.

Făcând ochii mari, bâjbâi pe perete după comutator, și aprinse lumina caldă, intimă a barului, cercuri luminoase proiectate de becuri de 20 de wați, implantate în cele trei candelabre de dimensiunile unei roți de căruță.

Toate rafturile erau goale. Nici măcar nu se așternuse pe ele un strat de praf. Robinetele de bere uscate, așa cum erau și canalele de scurgere cromate de dedesubt. La stânga și la dreapta sa, separeurile capitonate în catifea, stăteau ca niște bărbați înalți și voinici, fiecare conceput în așa fel încât se oferea intimitate maximă cuplului aflat înăuntru. Chiar în fața lui, peste covorul roșu, patruzeci de scaune înalte erau așezate în jurul barului în formă de potcoavă. Fiecare scaun era îmbrăcat în piele și împodobit cu semne asemănătoare celor făcute cu fierul roșu pe spinările vitelor: H într-un cerc, D între două bare (se potrivea), Rocking W, Lazy B.

Se apropie, scuturând uimit din cap. Era ca în ziua aceea, pe terenul de joacă... dar nu avea nici un rost să se gândească la asta. Și totuși, putea să jure că văzuse sticlele, destul de nedeslușit, ce-i drept, așa cum vezi contururile întunecate ale mobilei într-o cameră cu perdelele trase. Numai reflecții slabe pe sticlă. Nu rămăsese decât mirosul de bere, Jack știa că acesta este un miros care se impregnează în lemnăria oricărui bar din lume după un timp, și nu poate fi îndepărtat de nici un praf de curățat inventat vreodată. Cu toate acestea aici mirosul părea mai puternic... aproape proaspăt.

Se așeză pe unul din scaune și își sprijini mâinile de marginea tapisată cu piele a barului. La stânga lui se afla un vas pentru alune — vas gol acum, firește. Primul bar în care intrase după nouăsprezece luni, și era secăt afurisit. Așa cum secase și norocul lui. De asemenea, îl copleși un val de nostalgie, de o copleșitoare amărăciune, iar dorința fizică de a bea păru a-și face drum din stomac în gat, apoi în gură și în nări, uscându-i și

zbârcindu-i ȣesuturile pe acest traseu, făcându-le să urle după ceva ud și lung și rece.

Se uită din nou la rafturi, împins de o speranță sălbatică, lipsită de orice logică, dar acestea erau la fel de goale ca și până atunci. Rânji de durere și frustrare. Pumnii, încleștându-se încet, zgâriară ușor bordura de piele a barului.

— Bună, Lloyd — zise. Nu prea e multă lume în seara asta, nu?

Lloyd spuse că așa era. Lloyd îl întrebă ce dorește să bea.

— Ei, mă bucur că mă întrebi — zise Jack, mă bucur foarte mult.

Pentru că întâmplarea face să am două bancnote de douăzeci și două de zece în portofel și mi-era teamă că o să rămână acolo până la primăvară

Lloyd îi înțelegea punctul de vedere.

— Așa că, uite ce mă gândesc — continuă Jack. Pregătește-mi douăzeci de pahare cu martini. Douăzeci, nici mai mult, nici mai puțin. Buun. Câte două pentru fiecare lună cât nu m-am atins de băutură, unul de recuperare și unul de întremare. Poți să faci asta pentru mine? Nu ești prea ocupat?

Lloyd răspunse că nu este deloc ocupat.

— Bravo. Aliniază paharele pe tejghea și o să beau unul câte unul.

Grea povară, Lloyd, băiete.

Lloyd se întoarce și se apucă de treabă. Jack băgă mâna în buzunar după portofel și găsi în schimb flaconul cu Excedrin. Portofelul se afla pe biroul din dormitor și, desigur, slăbănoaga aia de nevastă-sa îl încuiase pe dinafară. Bună treabă, Wendy. Cățea ordinară.

— Se pare că nu am acum banii la mine, zise Jack. Cum stau cu creditul în crâșma asta?

Lloyd spuse că stătea bine.

— Minunat. Îmi plăci, Lloyd. Ai fost întotdeauna cel mai bun. Cel mai al naibii de bun barman, de la Barre până la Portland, Maine, dacă vrei să știi.

Lloyd îi mulțumi pentru cuvintele bune.

Jack scoase capacul de la sticlă cu Excedrin, scutură două tablete din ea, apoi și le aruncă în gură. Îl invadează gustul cunoscut, amărui și irezistibil.

Atunci avu brusc senzația că este privit cu oarecare curiozitate și ceva dispreț. Separeurile din spatele său erau pline — se aflau acolo bărbați distinși, cu părul cărunt, și tinere fermecătoare, toți costumați, urmărind cu amuzament detașat acest trist exercițiu de artă dramatică.

Jack se răsuci pe scaun.

Separeurile erau goale. Se întindeau la stânga și la dreapta ușii salonului, iar rândul din stânga se curba, flankând barul pe toată lățimea camerei. Scaune îmbrăcate în piele cu spătar înalt. Mese lucioase, câte o scrumieră pe fiecare masă, o cutiuță cu chibrituri în fiecare scrumieră, cuvintele "Salonul Colorado" imprimate cu litere aurii deasupra desenului reprezentând ușile batante.

Se întoarce, înghițind cu o strâmbătură și restul de pastilă care se dizolvase.

— Lloyd, ești un miracol — spuse. Le-ai și aranjat deja. Luțea ta este întrecută numai de frumusețea melancolică a ochilor tăi napolitani. *Salud.*

Jack contemplă cele douăzeci de băuturi imagine, obrajii paharelor cu martini înlăcrimați de stropii de condens. În fiecare pahar era câte o scobitoare înfiptă în câte o măslină verde și cărnoasă. Aproape că simțea mirosul băuturii în aer.

— Pe uscat — zise. Ai făcut vreodată cunoștință cu un domn care a fost obligat să trăiască în deșert?

Lloyd recunoscă că întâlnise astfel de oameni din când în când.

— Ai reînnoit vreodată cunoștința cu un asemenea om care s-a apucat

iarăși de băutură?

Cu toate străduințele, Lloyd nu putu să-și amintească.

— Atunci n-ai cunoscut așa ceva — zise Jack.

Apucă primul pahar, duse pumnul spre gura deschisă și se prefăcu că dă paharul peste cap. Înghiți și apoi aruncă paharul imaginar peste umăr. Oamenii reveniseră, proaspeți și bine dispuși la balul lor costumat, examinându-l râzând pe înfundate. Dacă barul ar fi avut o oglindă în locul acestor afurisite rafturi goale, i-ar fi putut vedea. Lasă-i să se holbeze. Dă-i dracului. Cine vrea să se holbeze n-are decât s-o facă.

— Nu, n-ai cunoscut — îi spuse lui Lloyd. Foarte puțini oameni se întorc din deșertul acesta legendar, dar cei care o fac, au o poveste îngrozitoare de spus. Când ajungi acolo, ți se pare cel mai curat și mai strălucitor loc pe care l-ai văzut vreodată, departe de șanțurile unde zac bețivii. Ești departe și de cei care se uită urât la tine și-ți zic să te potolești sau să te muți în altă parte. De acolo, din șanț, ți se pare cel mai frumos deșert pe care l-ai văzut vreodată, Lloyd, băiatule. Are și o fanfară grozavă condusă de trei fete frumoase care-și învârt cu mare îndemânare bastoanele și-ți arată chiloțeeii. Da, domnule, te poți duce în desertul acela, departe de zdrențăroșii care se adună în jurul focului făcut prin gunoaie, care-și prizează propria borătură ca să se îmbete din nou și care umblă în patru labe prin șanțuri după chiștoace de țigară.

Dăduse peste cap alte două băuturi imaginare și aruncă paharele peste umăr. Aproape că le auzea cum se fac țândări. Și să fie al dracului dacă nu se simțea puțin cherchelit. Din cauza Excedrinului.

— Deci pleci într-acolo — îi zise el lui Lloyd — și ești bucuros, tare bucuros. Da, pe cinstea mea. Deșertul este plin de parăzi date în cinstea ta și oamenii de acolo te ovaționează, îți fac semn, te aplaudă. Numai pe tine. Cu excepția bețivilor leșinați în șanț. Tipii aștia ți-erau prieteni, dar ai lăsat toate astea în urma ta.

Își duse pumnul gol la gură și mai goli un pahar — patru deja, mai avea șaisprezece. Progresă excelent. Se legănă un pic pe scaun, Lasă-i să se holbeze, dacă asta le face plăcere. Faceți-mi o poză, oameni buni, ține mai mult.

— Apoi începi să vezi, Lloyd, băiete. Vezi lucruri pe care nu le puteai observa din șanț. Vezi cum Deșertul e pavat numai cu cioburi de sticlă, și dacă-ți scoți pantofii ai toate șansele să te tai. Vezi cum toți oamenii de lângă tine nu sunt decât niște fete bătrâne cu pieptul plat, înbrăcate în rochii lungi, cu guler de dantelă și cu părul prins la ceafă într-un coc atât de strâns că parcă îl auzi țipând de durere. Și toate fetele sunt lipsite de expresie și sunt palide și lucioase și toate cântă: "Să ne adunăm la rââu, frumosul, frumosul rââu". Și în fața lor stă cățeaua asta împuțită cu părul blond care cântă la orgă și le zice să cânte mai tare. Și cineva îți trânteste o carte de cântece în mână și-ți spune: "Cântă, frate. Dacă vrei să rămâi în acest Deșert, trebuie să cânti dimineața, la prânz și noaptea. Mai ales noaptea". Și atunci îți dai seama că este Deșertul cu adevărat, Lloyd. Este o biserică cu gratii la ferestre, o biserică pentru femei și o închisoare pentru tine.

Se opri. Lloyd dispăruse. Mai rău încă, nu fusese niciodată acolo. Numai oamenii din separeuri, oamenii de la balul costumat, și el putea să audă râsetele lor înăbușite și știa că îl arătau cu degetul, ochii sclipindu-le cu multă cruzime.

Se răsuci din nou.

— Lăsați-mă...

(în pace?)

Toate separeurile erau goale. Ecoul hohotelor de râs se stinsese ca foșnetul frunzelor îngălbenite. Cu ochii mari și întunecați, Jack privi multă vreme salonul pustiu. O venă îi pulsa în mijlocul frunții. Chiar în centrul

ființei sale o certitudine era pe cale să se formeze, iar această certitudine era că își pierde mințile. Simți imboldul să ridice scaunul de lângă el, să-l apuce de picioare și să sfărâme totul în jurul lui ca un ciclon răzbunător. În schimb, se întoarse din nou spre bar și începu să răcnească:

"Rostogoleste-mă

În pajiștea cu trifoi

Rostogoleste-mă, culcă-mă și fă-o din nou".

Chipul lui Danny i se arată în fața ochilor, nu chipul normal al lui Danny, vioi și inteligent, cu ochi deschiși și scânteietori, ci chipul șocat, monstruos, chipul unui străin cu ochii opaci și lipsiți de viață, sugându-și tâmp degetul mare. Ce făcea el aici, vorbind singur ca un adolescent neînțeleș și posomorât, când fiul său era undeva sus, și se purta ca unul al cărui loc era într-o cameră cu pereți capitonați, se purta așa cum a spus Wally Hollis că se purtase Vic Stenger înainte să vină oamenii cu haine albe și să-l ia cu ei?

("Dar nici nu m-am atins de el! Pe toți Dumnezeii că nu m-am atins!")

— Jack?

Vocea era timidă și șovăitoare.

Tresări atât de tare încât era gata să cadă de pe scaun. Wendy stătea lângă ușile batante, cu Danny cuibărit în brațele sale, ca o păpușă de ceară din recuzita unui spectacol de groază. Toți trei alcătuiau un tablou pe care Jack îl observă cu multă claritate: era chiar înaintea cortinei care anunța finalul actului al doilea al unei piese vechi despre cumpătare, piesă care era atât de prost pusă în scenă, că scenaristul uitase să umple rafturile.

— Nu l-am atins — vocea lui Jack era înfundată. Niciodată, de atunci, din noaptea când i-am rupt mâna. Nici măcar nu l-am bătut la fund.

— Jack, asta nu mai contează acum. Ce contează e...

— *Ba contează!* strigă el.

Izbi cu pumnul în tejgheaua barului, destul de puternic ca să facă să salte bolurile pentru alune.

— *Contează, pe toți dracii, contează!*

— Jack, trebuie să-l luăm de pe munte. E...

Danny începu să se miște ușor în brațele ei. Expresia goală de cadavru de pe chipul lui începu să se crape, întocmai ca un strat gros de gheață. Buzele i se strâmbară, de parcă ar fi simțit un gust ciudat. Ochii i se deschiseră larg. Mâinile i se ridicară de parcă ar fi vrut să și-i acopere, apoi căzură la loc.

I se încordă brusc în brațe. Spatele i se curbă și o făcu pe Wendy să se clatine. Și, pe neașteptate, începu să urle, să scoată sunete demente, care scăpau unul după altul ca niște gloanțe din gâtul său încordat. Urletele păreau să umple tot parterul pustiu al hotelului și se întorceau la ei ca duhurile prevestitoare de moarte. Era ca și cum o sută de Danny urlau toți în același timp.

— Jack! țipă ea îngrozită. *Dumnezeule, Jack, ce e cu el?*

Coborî de pe scaunul înalt de la bar, amorțit de la brâu în jos, mai înspăimântat decât fusese vreodată în viață. Prin ce gaură intrase fiul său? În ce cuib întunecat? Și ce fusese acolo înăuntru ca să-l înțepe?

— Danny! mugi el. *Danny!*

Danny îl văzu. Se smulse din brațele mamei sale cu o forță atât de neașteptată și violentă, încât Wendy nu putu să-l rețină. Se împiedică de unul din separeuri și aproape se prăbuși în el.

— *Tăticule!* strigă el alergând spre Jack, cu ochii mari și îngroziți. *Ah, Tăticule, Tăticule, ea era! Ea! Ea! Ah, Tăticuleeee...*

Se izbi de Jack, ca o săgeată boantă făcându-l pe Jack să-și piardă aproape echilibrul. Danny se încleștă furios de el, părând la început că îl lovește ca un luptător, apoi apucându-l de mijloc și suspinând în cămașa

lui. Jack simțea pe abdomen obrajii înfierbîntați și agitați ai fiului său.

"Tăticule, ea era".

Își ridică încet privirea spre Wendy. Ochii îi semănau cu două monede mici de argint.

— Wendy? — Vocea dulce, ca o pisică ce toarce. — Wendy, ce i-ai făcut?

Palidă, Wendy îl privi și ea, buimăcită, nevenindu-i să creadă. Scutură din cap.

— Jack, știi doar...

Afară începuse din nou să ningă.

29. Discuția din bucătărie

Jack îl duse pe Danny în bucătărie. Băiatul încă mai suspina violent refuzând să-și ridice capul de la pieptul lui Jack. În bucătărie îl puse din nou în brațele lui Wendy care tot mai părea buimăcită și neîncrezătoare,

— Jack, nu știu despre ce vorbește. Te rog, trebuie să mă crezi.

— Cred — spuse el, deși trebuia să recunoască față de el însuși că simțea oarecare plăcere să vadă că pantoful s-a schimbat pe celălalt picior cu o asemenea viteză amețitoare, neașteptată. Dar mânia față de Wendy fusese numai un puseu trecător. În sufletul său știa că Wendy mai degrabă ar turna un bidon cu benzină peste ea și ar aprinde un chibrit, decât să-i facă vreun rău lui Danny.

Ceainicul era pe foc, fierbând la flacăra mică. Jack puse un plic cu ceai în cana lui mare din ceramică și o umplu jumătate cu apă clocotită.

— Ai vin pentru gătit, nu? o întrebă el pe Wendy.

— Ce?... A, sigur. Două sau trei sticle.

— În care dulap?

Îi arătă, și el luă o sticlă din raft, turnă o doză zdravănă în cană, puse vinul înapoi și umplu restul canei cu lapte. Adăugă apoi trei lingurițe de zahăr și amestecă. Duse cana lui Danny, ale cărui suspine se mai potoliseră acum, transformându-se în sughituri. Dar tremura din cap până în picioare, iar ochii erau cășcați și priveau fix.

— Vreau să bei chestia asta, amice, zise Jack. Are un gust oribil, dar o să te facă să te simți mai bine. O bei pentru tăticul tău?

Danny dădu din cap că o bea și luă ceașca. Bău puțin, se strâmbă și îl privi întrebător pe Jack, Jack dădu din cap și Danny sorbi din nou. Wendy simți din nou junghiul atât de cunoscut al geloziei, știind că pentru ea, Danny nu ar fi băut niciodată lichidul acela.

Apoi îi veni în minte un gând neplăcut și chiar surprinzător: Voise ea să creadă că Jack era de vină? Era chiar atât de geloasă? Așa ar fi gândit mama ei și acesta era gândul într-adevăr îngrozitor. Își amintea o zi de duminică, odată când tatăl ei o dusesese în parc și ea căzuse din scrânciob, jupuindu-și ambii genunchi. Când s-au întors acasă, mama ei țipase la el: "Ce ai făcut? De ce nu ai avut grijă de ea? Ce fel de tată ești?"

(L-a împins în mormânt; când au divorțat era deja prea târziu pentru el).

Nici măcar nu-i acordase lui Jack șansa îndoielii. Nici cea mai mică șansă. Wendy simți cum îi ard obrajii, dar cu un fel de hotărâre neputincioasă, își dădu seama că, dacă toate acestea s-ar repeta, ea ar acționa și ar gândi la fel. În bine sau în rău, purta în ea mereu o parte din mama sa.

— Jack... Începu, fără să fie sigură dacă vrea să-și ceară scuze sau să se justifice. Știa că orice ar fi făcut, nu avea nici un rost.

— Nu acum — spuse el.

Danny avu nevoie de un sfert de oră ca să golească jumătate din conținutul uriașei cești, dar se calmase în mod evident. Aproape că nu mai tremura deloc.

Solemn, Jack puse mâinile pe umerii fiului său.

— Danny, crezi că poți să ne spui exact ce ți s-a întâmplat? E foarte important.

Privirea lui Danny se plimbă de la Jack la Wendy, și înapoi. În liniștea care se așternuse, locul și situația în care se aflau deveneau foarte evidente: șuieratul vântului de afară, aducând zăpadă proaspătă din nord-vest, scârțâitul și gemetele bătrânului hotel asediat de o nouă furtună. Realitatea faptului că erau ruși de lume o izbi pe Wendy cu o forță neașteptată, ca întotdeauna, ca o lovitură în inimă.

— Vreau... să spun tot — zise Danny. Păcat că n-am făcut-o dinainte.

Luă cana în mâini, dorind parcă să fie mângâiat de căldura ei.

— Și de ce nu ai făcut-o, fiule?

Cu blândețe, Jack îi dădu părul, transpirat și încâlcit la o parte de pe frunte.

— Pentru că Unchiul Al ți-a dat slujba asta. Și nu puteam să-mi dau seama cum se făcea că-ți era bine aici și rău aici în același timp. Era...

Le cerea ajutorul din ochi. Nu cunoștea cuvântul care îi trebuia.

— O dilemă? Întrebă blând Wendy. Atunci când nici o alegere nu pare bună?

— Da, așa — dădu Danny ușurat din cap.

Wendy zise:

— În ziua când ai tuns tufe, Danny și cu mine am avut o discuție în mașină. A fost în ziua când a nins prima oară cu adevărat. Ții minte?

Jack făcu un semn afirmativ din cap. Ziua când tunsese tufele îi era foarte vie în minte.

Wendy oftă:

— Cred că nu am stat suficient de vorbă, nu-i așa, amice?

Danny, imaginea întruchipată a tristeții, clătină din cap.

— Despre ce anume ați vorbit? Întreabă Jack. Nu cred că-mi convine ca soția și fiul meu...

— ... să vorbească despre cât de mult te iubesc ei?

— Orice ar fi fost, nu înțeleg. Mă simt de parcă am intrat în sală la seria a doua a filmului.

— Am vorbit despre tine — zise Wendy încet. Și poate nu în atât de multe cuvinte, dar amândoi știam. Eu, pentru că sunt soția ta, și Danny, pentru că el... înțelege niște lucruri.

Jack tăcea.

— Danny a spus bine. Locul acesta părea potrivit pentru tine. Departe de toate tensiunile care te-au făcut atât de nefericit la Stovington. Erai propriul tău șef, munceai cu mâinile și-ți odihneai mintea — toată mintea — pentru lucrul la piesă, seara. Apoi... nu știi exact când... locul a început să pară rău pentru tine. Tot timpul petrecut în pivniță, toate hârtoagele alea vechi, toate poveștile alea vechi. Ai început să vorbești în somn...

— În somn? Întrebă Jack.

Pe chip i se întipărise o expresie uimită, prudentă:

— Vorbesc în somn?

— Nedeslușit, de cele mai multe ori. Odată m-am dat jos din pat ca să merg la baie și tu tocmai spuneai "La dracu, nimeni nu va ști, nimeni nu va ști vreodată". Altădată m-ai trezit, țipând aproape: "Scoateți măștile, scoateți măștile, scoateți măștile".

— Isuse Cristoase — zise Jack, și-și trecu o mână peste față. Părea bolnav.

— Și au revenit și obiceiurile din vremea când beai. Mesteci Excedrin. Te ștergi la gură tot timpul. Ești arțăgos dimineața. Și nici nu ai fost în

stare să termini încă piesa, nu-i așa?

— Nu. Nu încă, dar era o chestiune de câteva zile. M-am gândit la altceva... un proiect nou...

— Hotelul ăsta. Din cauza acestui proiect ți-a dat telefon Al Shockley. Proiectul la care vrea să renunți.

— Cum de știi despre el? Iătră Jack. Ai tras cu urechea?

— Nu, spuse ea. Nu aș fi putut să trag cu urechea, chiar dacă aș fi vrut, și ți-ai dat seama de asta, dacă ai judeca un pic. În seara aceea eram jos în hol cu Danny. Centrala telefonică este închisă. Telefonul nostru de sus era singurul care funcționa, pentru că era conectat direct la cablul exterior. Tu însuși mi-ai spus toate astea.

— Atunci cum ai putut să știi ce mi-a zis Al?

— Danny mi-a spus. Danny a știut. Așa cum știe uneori unde sunt lucrurile pe care nu le găsim, sau atunci când oamenii se gândesc la divorț.

— Doctorul zicea...

Clătină din cap precipitată:

— Doctorul mânca rahat și știm amândoi asta. Am știut tot timpul. Ții minte când Danny a zis că vrea să vadă mașinile de pompieri? *Era foarte mic. Știe lucruri.* Și acum mi-e teamă...

Privi vânătăile de pe gatul lui Danny.

— Chiar ai știut că a sunat Unchiul Al, Danny?

Danny dădu din cap:

— Era tare furios, tăticule. Pentru că tu l-ai sunat pe domnul Ullman și domnul Ullman l-a sunat pe el. Unchiul Al nu a vrut să scrii nimic despre hotel.

— Isuse — spuse din nou Jack. Vânătăile, Danny. Cine a încercat să te sugrume?

Danny se întunecă la față:

— *Ea* — zise. Femeia din camera aia. 217. Doamna cea moartă.

Buzele începură din nou să-i tremure și apucă ceașca cu ceai și o bău.

Jack și Wendy schimbă o privire înspăimântată peste capul lui aplecat.

— Știi ceva despre toate astea? o întrebă.

Scutură din cap:

— Nu. Nu știu nimic.

— Danny?

Ridică ușor capul băiețelului său înfricoșat.

— Încearcă, fiule. Suntem aici cu tine.

— Știam că e ceva rău aici — spuse Danny pe ton coborât. De când eram în Boulder. Pentru că Tony m-a făcut să visez despre locul ăsta.

— Ce ai visat?

— Nu țin minte totul. Mi-a arătat hotelul *Overlook*, noaptea, cu un craniu și două oase încrucișate în față. Și era un bubuit. Ceva... nu-mi aduc aminte ce... ma fugărea. Un monstru. Tony mi-a arătat ceva despre *amirc*.

— Cei asta amice? întreabă Wendy.

Danny clătină din cap:

— Nu știu. Apoi, când am ajuns aici, domnul Hallorann m-a luat în mașină ca să stăm de vorbă. Pentru că și el are *strălucirea*.

— Strălucirea?

— Este... Danny făcu un gest atotcuprinzător cu mâinile. Este atunci când ești în stare să înțelegi lucruri. Să știi lucruri. Câteodată vezi lucruri. Ca atunci când am știut că Unchiul Al a dat telefon. Și domnul Hallorann care a știut că-mi ziceți "amice". Domnul Hallorann curăța cartofi în armată când și-a dat seama că fratele lui a murit într-un accident de tren. Și când a dat telefon acasă, i s-a spus că era adevărat.

— Sfinte Dumnezeule, șopti Jack. Nu inventezi toate astea, Dan, nu-i așa?

Danny clatină cu violență din cap:

— Nu, jur pe Dumnezeu.

Și apoi adăugă cu o umbră de mândrie:

— Domnul Hallorann a zis că eu strălucesc cel mai tare dintre toți oamenii pe care i-a întâlnit. Am putut să stăm de vorbă unul cu celălalt fără să deschidem gura.

Părinții lui se priviră din nou, sincer nedumeriți:

— Domnul Hallorann a vrut să vorbească numai cu mine pentru că era îngrijorat — continuă Danny. A spus că ăsta e un loc rău pentru oamenii care strălucesc. Mi-a zis că a văzut niște lucruri. Și eu am văzut ceva. Chiar după ce am stat de vorbă cu el. Când domnul Ullman ne arăta hotelul.

— Ce anume? întreabă Jack.

— În Apartamentul Prezidențial. Pe peretele cu ușa care dă în dormitor. Mult sânge. Și încă ceva împrăscat pe perete. Cred că... trebuie să fi fost bucăți de creier.

— O, Dumnezeule — spuse Jack.

Wendy era foarte palidă acum, buzele îi erau aproape cenușii.

— Locul ăsta — zise Jack. Niște indivizi necurați au fost proprietarii hotelului cu ceva timp în urmă. Oamenii Mafiei din Las Vegas.

— Bandiți? întreabă Danny.

— Mda, bandiți.

Se uită la Wendy.

— În 1966 un ucigaș de profesie, pe nume Vito Gienelli, a fost ucis aici, împreună cu cele două gorile ale lui. A fost și o poză în ziar. Danny a descris poza.

— Domnul Hallorann a spus că a mai văzut și alte chestii — le zise Danny. Odată ceva pe terenul de joacă. Și altă dată a fost ceva rău în camera aia, 217. O cameristă a văzut și au dat-o afară pentru că a povestit. Așa că domnul Hallorann a urcat și a văzut și el. Însă el nu a povestit, pentru că nu voia să-și piardă slujba. Numai că mi-a zis să nu mă duc niciodată acolo. Și eu am intrat. Pentru că l-am crezut că mi-a spus că lucrurile pe care le vezi nu-ți pot face nici un rău.

Ultima propoziție a fost aproape șoptită cu o voce scăzută și răgușită și Danny își atinse ușor cercul de vânătăi umflate de pe gât.

— Ce e cu terenul de joacă? întreabă Jack cu o voce ciudată, încercând să pară indiferent.

— Nu știu. A zis că e ceva cu terenul de joacă. Și cu animalele din tufe.

Jack tresări și Wendy îl privi cu atenție.

— Ai văzut ceva acolo, Jack?

— Nu, spuse. Nimic.

Danny îl privea.

— Nimic — spuse din nou, mai calm. Și era adevărat. Fusese victima unei halucinații. Și asta era *tot*

— Danny, trebuie să ne spui despre femeia aceia — zise Wendy cu blândețe.

Așa că Danny le spuse, însă cuvintele ieșeau în izbucniri ciclice, uneori fiind aproape de neînțeles, în graba lui de a arunca din el și de a se elibera. Se strânse tot mai tare la pieptul mamei, pe măsură ce vorbea:

— Am intrat. Am furat șperaclul și am intrat. Nu mă puteam stăpâni. Trebuia să știu. Și ea... doamna... era în cadă. Era moartă. Umflată toată. Era nu... nu... nu avea haine pe ea. — Privi nefericit spre Wendy. — Știam că mă voia, pentru că simțeam asta. Nici măcar nu gândea, așa cum gândești tu sau Tăticu. Era întuneric în mintea ei... era dureros... așa...

așa ca viespile în noaptea aceea în camera mea! Nu voia decât să rănească. Așa, ca viespile.

Înghiți cu greu și o clipă fu liniște, liniște deplină, în timp ce imaginea cu viespile își croia drum în conștiința lor,

— Așa că am fugit — spuse Danny. Am fugit, dar ușa era închisă. O lăsasem deschisă, dar era închisă. Nu m-am gândit că n-am decât s-o deschid și să o iau la goană. Mi-era frică... Așa că... m-am sprijinit de ușă și am închis ochii și m-am gândit la ce spunea domnul Hallorann, că lucrurile de aici erau ca pozele din cărți și dacă eu... îmi spun iar și iar... "nu ești aici, pleacă, nu ești aici"... ea o să dispară. Dar n-a mers.

Vocea lui începea să capete intonații isterice.

— M-a înhățat... m-a întors cu fața la ea... îi vedeam ochii... cum erau ochii ei... și a început să mă strângă de gât... Îi simțeam mirosul... *Simțeam cât de moartă este...*

— Gata, gata, ssst — spuse Wendy alarmată. Gata Danny. Este în regulă. Este...

Era gata să înceapă să bocească din nou. Wendy Torrance. Bocitoarea Bună Pentru Toate Ocaziile.

— Lasă-l să termine — zise Jack cu asprime.

— Nu mai am ce să zic. Am leșinat. Poate pentru că mă strângea de gât, sau poate numai pentru că eram speriat. Când mi-am revenit, am visat că vă certați din cauza mea și că tu, tăticle, voiai să faci iar Lucrul Rău. Și mi-am dat seama că, de fapt, nu este vis... că sunt treaz... și... mi-am dat drumul în pantaloni. Mi-am dat drumul pe mine ca un bebeluș.

Își ascunse fața în puloverul lui Wendy și începu să plângă cu o slăbiciune înfiorătoare, mâinile atârându-i fără vlagă în poală.

Jack se ridică:

— Ai grijă de el.

— Ce ai de gând să faci?

Era îngrozită.

— Mă duc în camera aia, ce crezi că am de gând să fac? Să beau o cafea?

— Nu! Nu te duce, Jack, te rog nu te duce!

— Wendy, trebuie să știm dacă mai este și altcineva în hotel.

— *Să nu îndrăznești să ne lași singuri!* zbieră ea, împrôșcînd stropi de salivă.

Jack spuse:

— Wendy, aceasta a fost o imitație remarcabilă a mamei tale.

Atunci ea izbucni în plâns, fără să-și poată acoperi fața, pentru că îl ținea pe Danny în brațe.

— Îmi pare rău — zise Jack. Dar trebuie, să știi. Sunt un blestemat de îngrijitor. Pentru asta sunt plătit.

Dar plânsul ei se întee și el o lăsă așa, ieși din bucătărie, frecându-și gura cu batista, în timp ce ușa se trântea în spatele lui.

— Nu te îngrijora, mămico, spuse Danny. N-o să pățească nimic. Nu strălucește. Nu poate păți nimic acolo.

Spuse printre lacrimi:

— Nu, nu cred.

30. Din nou în 217

Luă ascensorul. Altă ciudățenie, pentru că nici unul din ei nu-l folosise de când se mutaseră la hotel. Răsuci maneta și liftul horcăi și trepidă pornind în sus, cu grilajul zdrăgănind nebunește. Știa că Wendy are o groază de-a dreptul claustrofobică față de ascensor. Și-i închipuia pe toți

trei blocați între etaje, în timp ce afară viscoalele sălbatice șuierau și hohoteau. Slăbeau, își pierdeau puterile, mureau de foame. Său poate se mâncau unul pe celălalt, așa cum făcuseră jucătorii aceia de rugby. Își amintea o pancartă pe care o văzuse în Boulder și pe care scria JUCĂTORII DE RUGBY ÎȘI MĂNÂNCĂ MORȚII, își amintea și alte inscripții. EȘTI CEEA CE MĂNÂNCI sau articolele din meniu. Bun Venit la Restaurantul *Overlook*, Mândria Munților Stâncoși. Luați masa în decorul splendid de pe Acoperișul Lumii. Pulpă de om friptă la flacăra de chibrit. *La spécialité de la Maison*. Zâmbetul disprețuitor îi schimonosi din nou trăsăturile. Când ajunsese la etajul al doilea, răsuci maneta în poziție inițială, și cabina ascensorului se opri scârțâind din toate încheieturile. Își scoase sticla de Excedrin din buzunar, luă trei pastile și deschise ușa liftului. Nu-l înspăimânta nimic în hotelul *Overlook*. Simțea că ei doi se înțelegeau bine.

În timp ce traversă holul, luă pastilele de Excedrin și le mestecă una câte una. Dădu colțul în coridorul scurt care se făcea din culoarul principal. Ușa Camerei 217 era întredeschisă, iar șperaclul atârna în broască.

Se încruntă, simțind un val de iritare și chiar furie adevărată. Indiferent ce s-a întâmplat, băiatul intrase pe teritoriul interzis. I se spusese, i se spusese fără menajamente, că existau anumite locuri unde nu avea voie să intre: magazia, subsolul și toate camerele de oaspeți. Trebuie să stea de vorbă cu el despre asta, deîndată ce-și va reveni din starea de șoc. Va fi înțelegător, dar neînduplecat. Erau mulți tați pe lume care ar face mai mult decât să stea de vorbă. I-ar scutura puțin pe copiii lor și poate chiar de asta avea nevoie Danny. Dacă puștiul se speriasse, nu o căutase oare cu lumânarea?

Se îndreptă spre ușă, scoase șperaclul, îl puse în buzunar și intră. Lumina era aprinsă. Aruncă o privire spre pat, văzu că nu era deranjat și apoi se duse direct spre ușa de la baie. O certitudine ciudată puse stăpânire pe el. Deși Watson nu pomenise nici un nume sau un număr de cameră, Jack era sigur că aceasta era camera în care locuiseră nevasta avocatului și armăsarul ei, că aceasta era baia unde fusese găsită moartă, plină de barbiturice și băutură înghițită în Salonul Colorado.

Deschise ușa cu oglindă și intră în baie. Lumina era stinsă aici. O aprinse și privi camera lungă, asemănătoare unui vagon de tren, mobilată în stilul inconfundabil de început de secol, remodelată în stilul anilor '20, care părea a fi comun tuturor băilor din *Overlook*, cu excepția celor de la etajul al treilea — acelea erau mobilate în stil bizantin, așa cum se cuvenea pentru oaspeții de seamă care locuiseră acolo de-a lungul anilor: nobili, politicieni, vedete de cinema și gangsteri.

Perdeaua, de un roz palid, pastelat, era trasă, protejând cada lungă așezată pe picioarele cu gheare.

(și totuși s-au mișcat).

Și pentru prima oară, simți cum îl părăsește acea senzație nouă de siguranță (de încredere chiar) care îl copleșise în clipa când Danny alergase la el strigând "Ea era! Ea era!" Un deget înghețat îl apăsă ușor pe șira spinării, scăzându-i temperatura cu zece grade. Fu urmat imediat de altele, și toate acestea își croiră drum spre măduva din oase, cântând pe coloana lui vertebrală, de parcă ar fi fost un instrument cu o singură coardă.

Mânia pe care o simțise față de Danny se evaporă. Gura îi era uscată iască și simți numai înțelegere pentru fiul său și groază în ce-l privea, când făcu un pas înainte și trase perdeaua.

Cada era uscată și goală.

Ușurarea și nervozitatea se manifestară într-un șuierat care-i scăpă de pe buzele strânse, ca o bombă artizanală defectă. Cada fusese frecată la

sfârșitul sezonului și strălucea toată, cu excepția petelor de rugină de sub robinete. Se simțea chiar un vag, dar inconfundabil miros de detergent, din acelea care îți poate irita nasul cu izul calităților sale odorizante săptămâni și chiar luni după ce a fost întrebuințat.

Se aplecă și atinse fundul căzii. Complet uscat. Nici urmă de umezeală. Fie că băiatul a avut halucinații, fie mințea cu nerușinare. Se înfurie din nou. Apoi văzu preșul de baie de pe jos. Se încruntă. Ce căuta preșul de baie aici? Ar fi trebuit să fie în dulapul coridorului, împreună cu restul prosoapelor, cearșafurilor și fețelor de pernă. Toate astea trebuiau să fie acolo. Paturile nici măcar nu erau făcute în camere; saltelele fuseseră îmbrăcate în huse de plastic și acoperite cu cuverturi. Se gândi că poate Danny a scos preșul din dulap — putea să-l descuie cu șperaclul — dar de ce? Își trecu degetele peste el. Preșul era complet uscat.

Se întoarse la ușă și se opri acolo. Totul era în ordine. Puștiul visase. Toate erau la locul lor. Era puțin nedumerit în privința preșului, ce-i drept, dar explicația logică era că vreo cameristă grăbită în ultima zi pur și simplu uitase să-l pună bine.

Nările îi fremătară. Dezinfecțant. Acel miros plin de sine, mai curat decât orice altceva. Și...

Săpun?

Sigur că nu. Dar odată mirosul identificat, era mult prea clar ca să-l îndepărteze din minte. Și nu era mirosul de săpun pe care ți-l puneau la dispoziție în hoteluri sau moteluri. Era *Camay* sau *Lowila*, marca pe care Wendy o folosea la Stovington.

("Nu e nimic. Este doar închipuirea ta".)

("da ca tufele și totuși s-au mișcat")

("Nu s-au mișcat!")

Traversă cu pas nesigur camera, îndreptându-se spre ușă care dădea în hol. Simțea în tâmpile zvâcnirea intermitentă a migrenei. Prea multe se întâmplaseră astăzi, mult prea multe. N-o să-l bată pe băiat, nici măcar n-o să-l scuture zdravăn, doar o să stea de vorbă cu el, însă în nici un caz, n-o să adauge și Camera 217 la problemele sale. Numai din cauza unui preș de baie uscat și unui miros vag de săpun *Lowila*. El...

Pe neașteptate, se auzi un sunet metalic în spatele lui. Tocmai când pusese mâna pe clanță. Un observator ar fi putut bănui că oțelul lustruit al clanței avea o încărcătură electrică. Un spasm îi zgudui trupul, ochii îi ieșiră din orbite, trăsăturile feței se contorsionară într-un rânjel.

Apoi reuși să se controleze, puțin, ce-i drept, și luă mâna de pe clanță, întorcându-se prudent. Încheieturile îi trosniră. Se duse cu pași grei ca de plumb înapoi la ușă băii.

Perdeaua, pe care o dăduse la o parte ca să cerceteze cada, era acum trasă la loc. Zornăitul metalic, care lui îi sunase ca o ciocănire de oase într-o criptă, fusese produs de inelele perdelei pe bară. Jack privi transfigurat perdeaua. Parcă toată fața îi fusese dată cu ceară — numai pielea moartă pe dinafară, șuvoaie vii, fierbinți de frică pe dinăuntru. Așa se simțise și pe terenul de joacă.

Era ceva în spatele perdelei roz din plastic. Era ceva în cadă.

Putea aproape să-l vadă, abia conturat și întunecat prin plasticul perdelei, o formă aproape amorfă. Putea fi orice. Un joc al luminii. Umbra țevii de la duș. O femeie moartă de mult timp, întinsă în baie, cu o bucată de săpun *Lowila* în mâna înțepenită, așteptând răbdătoare cine știe ce amant care va fi urmat să vină.

Jack încercă să-și spună că trebuie să aibă curaj, să tragă perdeaua. Să descopere ce este acolo. În schimb se întoarse cu pași sălțați, ca de marionetă, cu inima bătându-i nebunește în piept, reveni în camera de zi/dormitor.

Ușa dinspre hol era închisă.

O secundă lungă, de nemișcare. O privi fix. Simțea în gură acum gustul groazei de cireșe putrede.

Cu aceiași pași spasmodici se duse înspre ușă să apuce clanța.

("N-o să se deschidă".)

Dar s-a deschis.

Orbecăind, căută comutatorul și stinse lumina, ieși în hol și închise ușa fără să privească înapoi. I se păru că aude dinăuntru un sunet ciudat, ca o plescăială, îndepărtat, neclar, de parcă acel ceva tocmai se ridicase, cu destulă întârziere, din cadă, ca să întâmpine oaspetele, de parcă și-ar fi dat seama că oaspetele pleca înainte ca gesturile de politețe să fi fost făcute și acum alerga spre ușă, vânat și rânjind hidos, ca să-l invite pe oaspete înapoi înăuntru. Poate pentru totdeauna.

Pași care se apropiau de ușa închisă, sau numai inima răsunându-i în urechi?

Bâjbâi după șperaclu. Părea murdar, plin de noroi, îndărătnic. Se luptă cu el. Reuși să încuie ușa și se lipi de perete gemând ușurat. Închise ochii și toate vechile expresii începură să-i joace în minte și i se părea că sunt sute

(îți filează o lampă, îți lipsește o doagă, te-ai țăcănit, ai luat-o razna) toate însemnând același lucru: *"îneebunești"*.

— Nu — scânci el, fără să-și dea seama că a ajuns să scâncească, cu ochii închiși, ca un copil.

— Nu, Doamne. Te rog, Doamne, nu.

Dar în spatele învălmășelii haotice de gânduri, în spatele loviturilor ca de ciocn pneumatic ale inimii, auzea sunetul slab și inutil al clanței care se răsucesce, de parcă acel ceva încuiat pe dinăuntru încearcă fără sorți de izbândă să iasă afară, acel ceva care vrea să facă cunoștință cu el, acel ceva care ar dori să facă cunoștință și cu familia lui, în timp ce furtuna urlă în jurul lor, iar lumina albă a zilei devine aproape de catran. Dacă ar deschide ochii și ar vedea clanța mișcându-se, ar îneebuni. Așa că-i ținu închiși și, după mult timp, se făcu liniște.

Jack se forță să-și deschidă ochii, pe jumătate sigur că o va vedea în fața lui. Dar holul era gol.

Și totuși simțea că cineva îl urmărește cu privirea.

Se uită la vizorul din centrul ușii și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar apropia de el, ar privi prin el. Pupila cui ar vedea-o pe partea cealaltă?

Picioarele începură să i se miște

("picioare, nu mă abandonați tocmai acum")

Înainte de a-și da seama. Se îndepărtă de ușă și merse spre holul principal, tălpile sale scoțând șoaapte neînțelese pe covorul cu jungla albastră și neagră. Se opri la jumătatea drumului spre scară și, se uită la extingtor. I se păru că pliurile furtunului erau cumva diferit aranjate acum. Și era chiar sigur că ciocul de alamă fusese îndreptat spre ascensor atunci când venise. Acum era îndreptat în direcție opusă.

— N-am văzut deloc așa ceva — spuse Jack Torrance răspicat.

Alb și tras la față, își schimonosea colțurile gurii într-un rânjet nereușit.

Dar nu a mai coborât cu ascensorul. Prea semăna cu o gură larg deschisă. Mult prea mult. A coborât pe scări.

31. Verdictul

Intră în bucătărie și se uită la ei, legănând șperaclul în mână. Danny era palid și epuizat. Văzu că Wendy plânsese; avea ochii roșii și încercănați. Și atunci simți un val neașteptat de bucurie. Nu suferea

numai el, era sigur acum.

Îl priviră fără să rostească vreun cuvânt.

— Nu-i nimic acolo — spuse, uluit și el de vigoarea vocii sale. Absolut nimic.

Aruncă șperaclul în sus și îl prinse. Sus și jos. Sus și jos, zâmbindu-le liniștitor, văzând cum amândoi se luminează la față și se gândi ca niciodată în viață nu-și dorise mai fierbinte să bea, așa cum dorea acum.

32. Dormitorul

În după-amiaza aceea, mai târziu, Jack luă un pat pliant din camera de serviciu de la etajul întâi și îl puse într-un colț din dormitorul lor. Wendy credea că Danny nu va putea să adoarmă dar puștiul începuse să moțăie chiar înainte ca emisiunea lui preferată să se termine și, la un sfert de oră după ce l-au băgat în pat, dormea buștean, nemișcat, cu o mână sub obraz. Wendy îl privea, ținând cu degetul semn în romanul pe care încerca să-l citească.

— Ah, fir-aș al dracului! exclamă Jack.

Wendy își ridică privirea:

— Cee?

— Nimic.

Jack își recitea în silă piesa cu o mânie abia stăpânită. Cum de a putut să creadă că era bună? Era de-a dreptul puerilă. Fusese scrisă de-o mie de ori. Mai rău încă, habar nu avea cum s-o termine. Odinioară i se păruse destul de simplu. Denker, într-o criză de furie, ia vătraiul de lângă sobă și îl omoară pe Gary cel sfânt în bătaie. Apoi, cu picioarele răschirate peste cadavru, cu vătraiul însângerat în mână, răcnește către public: "*E aici undeva și o să-l gădesc!*" Apoi, în timp ce lumina se stinge încet, iar cortina coboară, publicul vede trupul lui Gary prăbușit cu fața în jos în avanscenă, iar Denker se îndreaptă cu pași hotărâți spre bibliotecă și începe să smulgă frenetic cărțile din rafturi, le privește, le aruncă pe jos. Crezuse că era o idee destul de veche, care putea să treacă iarăși drept nouă, o piesă a cărei noutate ar fi fost suficientă ca să țină afișul pe Broadway: o tragedie în cinci acte.

Dar, pe lângă neașteptatul său interes pentru istoria hotelului *Overlook*, se mai întâmplase ceva. Începuse să aibă sentimente contradictorii față de personajele sale. Iar aceasta era ceva nou. În mod normal îi plăceau toate personajele sale. Și cele bune și cele rele. Și îi părea bine că așa simțea. Acest fapt îi permitea să încerce să observe toate fațetele lor și să le înțeleagă mai bine motivațiile. Nuvela sa preferată, pe care o vânduse unei reviste mici din sudul statului Măine, *Contraband*, se numea "Maimuța este aici, Paul DeLong". Era vorba despre un individ care maltrata copiii și care tocmai se pregătea să se sinucidă într-o cameră închiriată. Numele tipului era Paul DeLong, iar prietenii îi ziceau Monkey (Maimuța). Lui Jack îi plăcuse Monkey foarte mult. Avea înțelegere pentru nevoile bizare ale lui Monkey, știind că Monkey nu este singurul vinovat pentru cele trei violuri și crime pe care le comisese în trecut. Avusese părinți răi, tatăl, o brută, ca propriul său tată, mama o cârpă tăcută și schiloadă, ca propria sa mamă. Avusese o experiență homosexuală în școală primară. Avusese apoi parte de nenumărate umilințe. Experiențe și mai rele în liceu și în colegiu. Fusese arestat și trimis într-un ospiciu după ce făcuse exhibiționism în fața unor fete care tocmai coborau din autobuzul școlii. Apoi fusese scos din ospiciu și trimis pe stradă, pentru că directorul considerase că s-a îndreptat. Numele acelui om era Grimmer. Grimmer știa că Monkey

DeLong prezintă simptome de deviație psihică, dar cu toate acestea scrisese acel raport favorabil, plin de speranțe și îi dăduse drumul să plece. Lui Jack îi plăcea și Grimmer și îl înțelegea și pe el. Grimmer trebuia să conducă o instituție fără personal suficient și fără bani destui, să încerce s-o țină cu chiu cu vai în stare de funcționare, încropindu-se cu alocații mizere de la o administrație care trebuia să se confrunte cu electoratul. Grimmer știa că Monkey putea intra în contact cu alți oameni, că nu-și murdărea pantalonii și nici nu încerca să-și înjunghie semenii cu foarfeca. Nu se credea Napoleon. Psihiatrul care se ocupase de cazul lui Monkey era de părere că existau suficiente șanse ca Monkey să se descurce bine în libertate și amândoi știau că, cu cât mai mult este un om ținut într-o asemenea instituție, cu atât mai mult ajunge să simtă nevoia să trăiască într-un spațiu închis, așa cum un toxicoman are nevoie de drogurile sale. Și, în tot acest timp, oamenii se buluceau la ușile lor. Paranoici, schizoizi, cicloizi, semicatalamici, oameni care pretindeau că fuseseră în cer cu farfurii zburătoare, femei care arseseră organele sexuale ale propriilor copii cu brichetele, alcoolici, piromani, cleptomani, depresivi, sinucigași. Trăim într-o lume bătrână și dură, drăguță. Dacă n-ai o constituție mai solidă, te apucă tremuratul, năbădăile și te duci pe apa sâmbetei înainte să împlinești treizeci de ani. Jack înțelegea problemele lui Grimmer. Îi înțelegea pe părinții victimelor. Desigur, îi înțelegea și pe copiii uciși. Și pe Monkey DeLong. Lasă-i pe cititori să spună a cui e vina. Pe vremea aceea nu voia să judece pe nimeni. Costumația de moralist nu-i stătea bine.

Începuse "Școala cea mică" în același spirit optimist. Dar în timpul din urmă devenise pătitor. Mai mult decât atât, ajunsese să-și deteste eroul, Gary Benson. Conceput inițial ca fiind un băiat mai mult blestemat de avere, decât binecuvântat de ea, un băiat care voia mai mult decât orice să aibă o foaie matricolă bună și să poată merge la universitate, pentru că luase în mod cinstit examenul de admitere și nu pentru că tatăl său trăsese niște sfori, devenise în ochii lui Jack un îngâmfat, un aspirant în fața altarului cunoașterii, mai degrabă decât un ucenic sincer, model de virtute pe dinafară, plin de cinism pe dinăuntru, dotat — nu cu inteligență adevărată (așa cum fusese gândit la început) ci numai cu șiretenie de animal. De-a lungul întregii pieșe i se adresa lui Denker cu "domnule", așa cum Jack își învățase propriul fiu să se adreseze celor mai în vârstă și mai competenți. I se părea că Danny folosea cu sinceritate cuvântul așa cum o făcea și acel Gary Benson de la început, dar în actul cinci devenea din ce în ce mai limpede că Gary folosea cuvântul cu inflexiuni ironice în voce, în aparență sincer, în timp ce acel Gary Benson dinăuntru se strâmba și se uita chiorâș la Denker. Denker, care nu avusese niciodată parte de lucrurile pe care le avea Gary. Denker, care a trebuit să muncească toată viața ca să ajungă directorul unei școli nenorocite. Care se confrunta acum cu dezastrul din cauza acestui băiat bogat, frumos și aparent inocent care copiasse la ultimul examen și apoi ștersese cu viclenie toate urmele. Jack își închipuise că Denker-profesorul nu se deosebea prea mult de acei țănoși Cezari micuți din America de Sud, în regatele lor bananiere, înfruntându-și dizidenții oriunde s-ar fi aflat; era un superfanatic, într-o cochilie meschină, om a cărui fiecare poftă devine o adevărată cruciadă. La început voise ca piesa lui să simbolizeze universul la scară mică, pentru a putea spune câte ceva despre abuzul de putere. Acum avea din ce în ce mai mult tendința să și-l închipuie pe Denker drept un fel de domn Chips, iar tragedia nu se mai referea la supliciul intelectual la care era supus Gary Benson, ci la distrugerea unui profesor și director de școală, bătrân și cumsecade, incapabil să pătrundă tertipurile cinice ale acestui monstru prefăcut în elev.

Nu a fost în stare să termine piesa.

Acum se uita la ea, bombănind furios, întrebându-se dacă există vreo cale prin care să salveze situația. Nu credea că există. Începuse să scrie o altă piesă care la un moment dat s-a transformat în alta — hocus-pocus! La dracu! Oricum ar fi fost, mai fusese scrisă. Oricum ar fi fost, era un mare rahat. Și de ce își făcea nervi degeaba din cauza ei în seara asta? După câte se întâmplaseră în timpul zilei, nu era de mirare că nu poate gândi limpede.

— ... să-l ducem jos?

Ridică privirea, încercând să vadă cu ochii împăienjeniți:

— Hm?

— Am zis cum o să-l ducem jos? Trebuie să-l ducem de aici, Jack.

O clipă mințile i-au fost atât de împrăștiate încât nici nu a înțeles despre ce este vorba. Apoi își dădu seama și scoase un hohot scurt de râs, scurt ca un lătrat.

— Vorbești de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume.

— N-am vrut.

— Nici o problemă, Wendy. Mă duc în cabina telefonică din hol să-mi schimb hainele și o să-l duc în zbor la Denver. Îmi spuneau Superman Jack Torrance în tinerețe.

Chipul ei căpătă o expresie jignită.

— Înțeleg, Jack. Este o problemă. Aparatul de radio e spart. Zăpada... dar trebuie să înțelegi problema lui Danny. Dumnezeu, de ce nu înțelegi? A fost stare catatonică, Jack! Dacă n-ar fi ieșit din ea?

— Dar a ieșit — zise Jack tăios.

Și el se speriasc când văzuse ochii fără expresie, chipul cadaveric al lui Danny, sigur că se speriasc. La început. Dar cu cât se gândea mai mult la asta cu atât se întreba dacă nu cumva puștiul se prefăcuse ca să scape de pedeapsă. Doar pătrunsese pe teritoriu interzis.

— Nu contează — spuse ea.

Se apropie de el și se așeză pe marginea patului, lângă birou. Era uimită și îngrijorată.

— Jack, dar vânătăile de pe gât?! N-au apărut din senin. Și vreau să-l luăm de aici!

— Nu țipa. Mă doare capul, Wendy. Și eu sunt tot atât de îngrijorat ca și tine, așa că te rog... nu... țipa.

— Bine — zise ea coborând vocea. Nu țip. Dar nu te înțeleg, Jack. Este ceva aici, înăuntru, cu noi. Și e ceva destul de urât. Trebuie să coborâm în Sidewinder, nu doar Danny, ci toți trei. Repede. Și tu... tu stai aici și-ți citești piesa!

— "Trebuie să coborâm, trebuie să coborâm", tot repeți asta. Chiar că-ți închipui că sunt Superman.

— Îmi închipui că ești soțul meu — spuse ea încet, privindu-și mâinile.

Atunci explodează. Trânti manuscrisul pe birou, îndoind colțurile paginilor și mototolindu-le pe cele de la fund.

— E timpul să-ți bagi în cap niște adevăruri neplăcute, Wendy. Nu mi se pare că le-ai fi "interiorizat", așa cum spun sociologii. Îți tot joacă în cap, ciocnindu-se una de alta, ca bilele de biliard. Trebuie să le bagi în pungile din colțurile mesei. Trebuie să înțelegi odată pentru totdeauna că suntem înzăpeziți.

Pe neașteptate, Danny începu să se foiască în pat. Dormind încă, se răsuca de pe o parte pe alta. "Așa cum făcea întotdeauna când noi doi ne certam" — gândi Wendy uluită. "Și ne certăm din nou".

— Te rog, Jack, nu-l trezi.

Se uită la Danny și obrazii i se desconggestionară puțin:

— Bine. Îmi pare rău. Îmi pare rău că ți s-a părut că sunt supărat, Wendy. Nu e din cauza ta. Eu am spart aparatul de radio. Dacă este

cineva vinovat, atunci eu sunt acela. Era legătura noastră cu restul lumii. Alo-Alo-Alo. Vă rugăm, domnule pădurar, luați-ne de aici. E târziu și ne e frică.

— Oprește-te — zise ea și-i puse o mână pe umăr.

El își culcă tâmpla pe ea. Cu cealaltă mână, Wendy îi netezi părul.

— Cred că ai dreptul să vorbești așa, după câte acuzații ți-am aruncat. Câteodată semăn cu mama. Sunt o ticăloasă. Dar trebuie să înțelegi că mi-e greu să trec peste... anumite lucruri. Trebuie să înțelegi asta.

— Te referi la brațul lui.

Buzele i se subțiară.

— Da — zise ea și continuă grăbită: — Dar nu din cauza ta. Sunt îngrijorată când iese afară să se joace. Sunt îngrijorată că o să-și dorească o bicicletă la anul, sunt îngrijorată din cauza dinților și ochilor lui și mai ales din cauza acestui lucru pe care el îl numește *strălucire*. Mi-e teamă. Pentru că e atât de mic și pare atât de fragil și pentru că... pentru că e ceva în hotelul ăsta care-l vrea. Și va trece peste noi ca să-l prindă dacă va fi nevoie. De asta trebuie să-l scoatem de aici, Jack. Știu asta! Simt că trebuie! *Trebuie să-l scoatem de aici!*

În agitația care o cuprinsese, mâna i se încleștase cu putere pe umărul lui, dar Jack nu se mișcă. Îi căută sânul prin cămașă și începu s-o mângâie.

— Wendy — spuse el și se opri.

Ea îl așteptă să-și găsească cuvintele. Mâna puternică pe pieptul ei îi dădea o senzație bună, o alina.

— Poate că pot să cobor pe schiuri cu el până jos. Ar putea să meargă singur o bucată din drum, dar cea mai mare parte a drumului va trebui să-l duc în spate. Asta ar însemna să dormim sub cerul liber, una, două, poate chiar trei nopți. Asta ar însemna să construiesc o sanie pentru provizii și sacii de dormit. Mai avem tranzistorul și putem alege o zi când prognoza meteorologică ne va spune că urmează trei zile frumoase. Dar dacă prognoza se înșeală — încheie el pe un ton blând și măsurat — cred că s-ar putea să murim.

Wendy pălise. Fața îi era lucioasă, ca de stafie. Continuă să-i mângâie sânul, frecând sfârcul ușor cu degetul.

Ea scoase un sunet slab — ca reacție la cuvintele lui sau la gesturile sale blânde, nu-și putea da seama. Ridică puțin mâna și-i deschise nasturele de sus al cămășii. Wendy își schimbă poziția picioarelor. Dintr-o dată pantalonii i se păreau prea strâmți, iritând-o ușor, într-un mod destul de plăcut.

— Ar însemna să te lăsăm singură aici, pentru că habar n-ai să schiezi. Asta ar însemna trei zile în care să nu știi nimic despre noi. Vrei așa ceva?

Mâna îi coborî spre al doilea nasture, îl descheie și-i dezvălui începutul sânilor.

— Nu, răspunse ea, cu o voce răgușită.

Aruncă o privire înspre Danny. Se liniștise. Își sugea degetul. Totul era în regulă. Dar Jack omisese un amănunt. Era prea întunecat tabloul descris. Mai era ceva... ce?

— Dacă stăm cuminți, spuse Jack, descheind al treilea și al patrulea nasture cu aceeași încetineală premeditată, o să vină la un moment dat un pădurar pe aici să vadă ce mai facem. Și atunci o să-i spunem că vrem să coborâm. Și el o să aibă grijă de asta.

Îi expuse sânii prin cămașa descheiată, își plecă capul și-și puse buzele în jurul unui sfârc. Era tare și drept. Își plimbă limba peste el încet, înainte și înapoi, așa cum știa că îi place. Wendy gemu și-și arcui spatele. ("? Ceva ce am uitat?")

— Iubitule?

Cu de la sine putere, mâinile ei îi mângâiau ceafa, ținându-l mai

aproape, așa că atunci când răspunse, vocea îi sună înăbușit.

— Cum o să ne scoată pădurarul de aici?

Își ridică o clipă capul să-i răspundă și apoi își puse gura pe celălalt sân.

— Dacă nu se poate cu elicopterul, bănuiesc că o să fie cu snowmobilul.

(!!!)

— Dar avem și noi un snowmobil! Așa a zis Ullman.

Buzele lui îi înghețară pe sân iar apoi se ridică. Ea era îmbujorată, ochii îi străluceau. Jack însă era calm de parcă ar fi citit o carte destul de plicticoasă și nu ar fi fost angajat într-un preludiu amoros cu soția sa.

— Dacă există un snowmobil, nu mai avem nici o problemă — spuse ea agitată. Putem coborî toți trei.

— Wendy, n-am condus un snowmobil în viața mea.

— Nu poate fi prea greu să înveți. În Vermont le conduc și copiii de zece ani... deși nu prea știu ce părere au părinții lor despre chestia asta. Și aveai motocicletă când ne-am cunoscut.

Avusese o motocicletă, o Honda. O vânduse la puțin timp după ce el și Wendy au început să locuiască împreună.

— Cred că pot să-nvăț — zise el rar. Dar mă întreb cât de bine a fost întreținut. Ullman și Watson... lucrează aici din mai până în octombrie. Sunt oameni de vară. Știu că n-o să aibă benzină în rezervor. S-ar putea să nu aibă nici bateria încărcată. Nu vreau să-ți pui prea multe speranțe în chestia asta, Wendy,

Dar ea era mult prea tulburată acum. Se aplecase peste el, iar sânii îi ieșiseră din cămașă. Jack simți un impuls neașteptat să apuce unul și să-l strângă și să-l răsucească, până când ea ar fi urlat de durere. Poate că așa s-ar fi învățat minte să tacă din gură.

— Benzina nu e o problemă — spunea ea. Volkswagenul și microbuzul au rezervoarele pline. Și mai este benzină aici pentru generatorul de avarie. Și trebuie să fie în magazie și vreo canistră ca să putem lua niște benzină în plus.

— Da — zise, este. De fapt erau trei canistre. Două de cinci kilograme și una de două.

— Și pun prinsoare că bujiile și bateria sunt tot acolo. Nimeni n-ar depozita un snowmobil într-un loc și bujiile și bateria în altul, nu?

— Puțin probabil, da.

Se ridică și se îndreptă spre locul unde dormea Danny. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte și Jack o dădu cu blândețe la o parte. Danny nu se mișcă.

— Și dacă reușești să-l faci să funcționeze, ne iei de-aici? îl întrebă. În prima zi când o să se anunțe vreme bună?

O clipă nu răspunse. Privea în jos spre fiul său, iar sentimentele sale confuze se dizolvară într-un val uriaș de iubire. Era exact așa cum spusese Wendy: vulnerabil, fragil. Semnele de pe gât erau foarte vizibile.

— Da — zise. O să-l fac să funcționeze și o să plecăm de-aici cât de repede putem.

— Slavă Domnului!

Se întoarse spre ea. Wendy își scosese cămașa și se întinse pe pat, pântecul plat, sânii îndreptați obraznic spre tavan. Se juca cu ei, cu gesturi leneșe, lovindu-și ușor sfârcurile.

— Haideți, domnilor — șopti. E timpul.

Mai târziu, când toate luminile erau stinse, cu excepția lămpii de noapte pe care Danny și-o adusese din cameră, Wendy se simțea împăcată și teribil de liniștită în brațele lui Jack. I se părea greu să creadă

că împărțeau hotelul cu un pasager clandestin și criminal:

— Jack?

— Hmmrnmm?

— Cine l-a atacat?

Nu-i răspunse direct.

— Are ceva, copilul ăsta. Un talent care nouă celorlalți ne lipsește.

Scuze: celor mai mulți dintre noi ne lipsește. Și poate că și *Overlook* are ceva.

— Stafii?

— Nu știu. Nu în sensul livresc, asta e sigur. Mai mult cred că e vorba de reziduuri de sentimente și senzații ale oamenilor care au locuit aici. Lucruri bune și lucruri rele. În sensul acesta, cred că fiecare hotel mare are stafia lui. Mai ales hotelurile vechi.

— Dar o femeie moartă în cada de la baie... Jack, Danny nu-și pierde ușor mințile, nu?

O strânse ușor:

— Știi că intră în... transe, nu avem cum să le numim altfel... din când în când. Știi că în acele momente... vede?... lucruri pe care nu le înțelege. Dacă există într-adevăr aceste transe precognitive, înseamnă că ele sunt funcții ale subconștientului. Freud a spus că subconștientul nu ne vorbește niciodată în cuvinte. Numai în simboluri. Dacă visezi că ești într-o brutărie unde nu vorbește nimeni engleza înseamnă că ești îngrijorat de capacitatea ta de a-ți întreține familia. Sau poate că e vorba de faptul că nimeni nu te înțelege. Am citit că visele sunt un fel de supape pentru sentimentele de nesiguranță. Jocuri. Conștient de-o parte a fileului, subconștient de partea cealaltă, servind niște imagini fantastice în loc de mingi. La fel și cu bolile de nervi, cu presentimentele, cu toate chestiile astea. De ce să fie altfel în cazul cunoașterii anticipate? Poate că Danny chiar a văzut sânge pe pereții din Apartamentul Prezidențial. Pentru un copil de vârsta lui imaginea sângelui și ideea de moarte sunt aproape identice. Dar oricum, pentru copii imaginea este mult mai accesibilă decât conceptul. William Carlos Williams știa asta, era pediatru. Când creștem, devine mai ușor să înțelegem conceptele și lăsăm imaginile pe mâna poezilor... și eu bat câmpii.

— Îmi place să te ascult cum bați câmpii.

— Ea a spus-o, oameni buni! Ea a spus-o! Ați auzit cu toții!

— Semnele de pe gât, Jack. Sunt adevărate.

— Da.

Mult timp nu se mai auzi nimic. Începuse să creadă că probabil a adormit și moțăia și ea acum, când îl auzi:

— Cred că pot fi două explicații. Și nici una nu implică prezența unui al patrulea în hotel.

— Cum?

Se ridică într-un cot.

— Poate e vorba de stigmat — spuse el.

— Stigmat? Ca atunci când oamenii sângerează în Vinerea Mare sau cam așa ceva?

— Da. Uneori, oamenii care cred puternic în natura divină a lui Cristos prezintă semne sângărânde la mâini și picioare în cursul Săptămânii Patimilor. Era ceva mult mai obișnuit în Evul Mediu decât acum. Pe atunci asemenea oameni erau considerați a fi binecuvântați de Dumnezeu. Nu cred că Biserica Catolică a proclamat vreuna din aceste întâmplări drept un miracol desăvârșit, chestie care a fost foarte isteasă din partea lor. Stigmatul nu sunt prea diferite de unele lucruri pe care le pot face yoghinii. Acum sunt mai bine înțelese fenomenele astea, atâta tot. Oamenii care înțeleg interacțiunea dintre minte și trup — o studiază, adică, pentru că nimeni n-o poate înțelege — sunt de părere că ne

controlăm mult mai mult activitățile involuntare decât se credea înainte. Îți poți încetini ritmul inimii dacă te concentrezi destul. Îți poți accelera metabolismul. Te poți face să transpiri mai mult. Sau să sângerezi.

— Crezi că Danny *s-a concentrat* și și-a făcut vânătăile alea pe gât? Jack, nu pot să cred așa ceva.

— Eu cred că este posibil, deși și mie mi se pare puțin probabil. E mai probabil să și le fi făcut pur și simplu.

— *El singur?*

— A mai intrat în "transe" din astea și și-a făcut rău singur și în trecut. Mai ții minte seara aia la masă? Acum vreo doi ani. Eram certați rău. Nu vorbeam aproape deloc. Și atunci, dintr-o dată, și-a dat ochii peste cap și a căzut cu capul în farfurie. Apoi s-a rostogolit pe jos. Ți-amintești?

— Da — zise Wendy. Sigur că-mi amintesc. Am crezut că are o criză.

— Altădată eram în parc — continuă Jack. Doar Danny și cu mine. Sâmbătă după masă. Se dădea în leagăn. S-a prăbușit. Ca împușcat. Am fugit la el, l-am luat în brațe și și-a revenit brusc. A clipit de mai multe ori și a zis: "M-am lovit la burtă. Să-i spui lui Mami să închidă geamurile de la dormitor dacă plouă". Și în noaptea aia a plouat al naibii de tare.

— Da, dar...

— Și mereu vine acasă zgâriat și cu pielea jupuită de pe coate. Picioarele îi sunt ca un câmp de luptă după o bătălie pierdută. Și când îl întrebi de unde le are, zice pur și simplu: "A, m-am jucat" — și cu asta basta.

— Jack, dar toți copiii se lovesc și-și fac vânătăi. Mai ales băieții, de când învață se meargă, până la doisprezece, treisprezece ani.

— Sunt convins că Danny nu este altfel — răspunse Jack. E un copil foarte vioi. Dar îmi aduc aminte de seara aia la masă și de ziua aia în parc. Și mă întreb dacă nu cumva unele din vânătăile și zgârieturile copilului nostru provin doar din căzăturile încasate. Pentru numele lui Dumnezeu, doctorul ăla, Edmonds, a zis că Danny a făcut-o chiar în cabinetul lui!

— Ai dreptate. Dar vânătăile alea sunt urme de *degete*. Jur ca așa e. Nu le-a căpătat căzând.

— Intră în transă — spuse Jack. Poate că vede ceva ce s-a petrecut în camera aceea. O ceartă. Poate o sinucidere. Emoții violente. Nu e ca și când ar vedea un film; e într-o stare extrem de impresionabilă. E chiar în locul ăla blestemat. Subconștientul lui poate că vizualizează ce s-a întâmplat acolo într-un mod simbolic... sub formă de femeie moartă care a înviat, monstru, sculat din morți, vampir, spune-i cum vrei.

— Mi se face pielea de găină — zise ea cu o voce înfundată.

— Și mie. Nu sunt psihiatru, dar mi se pare că se potrivește. Femeia moartă care se ridică și umblă simbolizează emoțiile moarte, viețile moarte care nu vor să renunțe și să plece... dar pentru că ea este o imagine a subconștientului, ea este în același timp și *el*. În stare de transă, Danny cel conștient este dat la o parte. Imaginea subconștientului trage sforile, ea dictează. Așa că Danny își pune mâinile în jurul gâtului și...

— Încetează — spuse Wendy. Înțeleg. Și cred că e și mai îngrozitor decât dacă ar fi ceva străin care să se furișeze pe coridoare, Jack. Te poți depărta de un străin. Poți scăpa de el. Nu poți scăpa de tine însuși. Ce vrei tu să-mi explici se cheamă schizofrenie.

— De un tip foarte limitat — spuse el puțin neliniștit. Și de o natură foarte specială. Pentru că într-adevăr pare a fi în stare să citească gândurile și într-adevăr pare să aibă sclipiri precognitive din când în când. Nu cred că este vorba de vreo boală de nervi, oricât m-aș strădui să gândesc altfel. Toți avem ceva tendințe schizoide în noi. Și cred că atunci când o să mai crească, o să poată să și le stăpânească.

— Dacă ai dreptate, atunci cu atât mai mult trebuie să-l ducem de-aici. Indiferent ce are, hotelul ăsta îi înrăutățește starea.

— N-aș spune asta, obiectă el. Dacă ar fi ascultat ce i s-a spus, n-ar fi intrat în camera aia în primul rând. Și nu s-ar fi întâmplat niciodată ce s-a întâmplat.

— Dumnezeuule, Jack! Vrei să spui că faptul că a fost pe jumătate sugrumat a fost... o pedeapsă convenită pentru că a fost neascultător?

— Nu... nu. Sigur că nu. Dar...

— Fără nici un "dar" — spuse ea, clătinând violent capul. Adevărul este că facem tot felul de presupuneri. Habar nu avem când poate da colțul și poate intra într-unul din... golurile astea de aer... filmele astea de groază, ce dracu' sunt. Trebuie să-l scoatem de aici.

Scoase un hohot mic de râs în întuneric.

— O să ajungem să avem și noi vedenii.

— Nu spune tâmpenii — zise el.

Și în întunericul din cameră, văzu leii din tufe, bulucindu-se în jurul potecii pe care nu o mai străjuiau, ci o păzeau. Lei de noiembrie, înfometați. O sudoare rece îi acoperi fruntea.

— N-ai văzut nimic, nu-i așa? îl întreabă ea. Adică atunci când te-ai dus în camera aia. Ai văzut ceva?

Leii dispăruseră. Acum vedea o perdea roz din plastic cu o formă întunecată în spatele ei. Ușa închisă. Plescăiturile înăbușite, grăbite și sunetele care puteau fi pași care aleargă. Bătăile oribile, neregulate ale propriei sale inimi când se lupta cu șperaclul.

— Nimic — spuse el. Și era adevărat.

Fusese prea încordat, nu-și dăduse seama ce se întâmplase. Nu avusese ocazia să-și analizeze gândurile în căutarea unei explicații logice pentru vânățiile de pe gâtul fiului său. Fusese și el, la rândul său, destul de influențabil. Halucinațiile pot fi molipsitoare, uneori.

— Și nu te-ai răzgândit? În legătură cu snowmobilul?

Pumnii i se încleștară strâns

("Nu mă mai bate la cap!")

în întuneric.

— Am spus că o s-o facem, nu? Acum culcă-te. A fost o zi lungă și grea.

— Și încă cum, spuse ea.

Se auzi foșnetul așternuturilor când se întoarse spre el și îl sărută pe umăr:

— Te iubesc, Jack.

— Și eu te iubesc — zise el.

Dar rostise cuvintele doar din vârful buzelor. Ținea încă pumnii strânși. Erau ca niște pietre la capătul brațelor! Vena i se zbătea vizibil în mijlocul frunții. Wendy nu spusese nici o vorbă despre ce urma să li se întâmple *după* ce ajungeau jos. Când petrecerea se va fi terminat. Nici o vorbă. Fusese Danny în sus și Danny în jos și Jack sunt atât de speriată. O, da, era speriată de bau-baul din dulap și de umbrele care se mișcă pe perete, speriată rău. Dar nu ducea lipsă nici de motive reale de spaimă. Când vor ajunge la Sidewinder, vor avea numai șaizeci de dolari în buzunar și hainele de pe ei. Nici măcar o mașină. Chiar dacă ar fi existat o casă de amanet în Sidewinder, ceea ce nu era cazul, n-ar fi avut nimic de amanetat în afară de inelul de logodnă cu diamant al lui Wendy, care costase nouăzeci de dolari, și tranzistorul Sony. Cămătarul le-ar fi putut oferi douăzeci de dolari. Un cămătar *amabil*. Nu o să aibă de lucru — nici măcar cu jumătate de normă sau sezonier; poate doar să dea zăpada, pentru trei dolari strada. Și-l imagina pe Jack Torrance, în vârstă de treizeci de ani, care publicase pe vremuri o nuvelă în revista "Esquire" și care nutrise vise — în nici un caz vise neîntemeiate, era părerea lui — de

a deveni un mare scriitor american în următorul deceniu, Jack Torrance cu o lopată închiriată de la Sidewinder Western Auto pe umăr, sunând la toate ușile... și această imagine deveni mult mai clară decât lei din tufe și își strânse și mai tare pumnii, simțind unghiile pătrunzându-i în palme și însângărându-le în răni mici, mistice, în formă de semilună. Jack Torrance, la coadă ca să-și schimbe cei șaiszeci de dolari pe cartele de alimente; Jack Torrance, din nou la coadă în fața Bisericii Metodiste din Sidewinder ca să primească ajutoare și priviri urâte din partea localnicilor. Jack Torrance explicându-i lui Al că pur și simplu a trebuit să plece, a trebuit să oprească cazanul, a trebuit să părăsească hotelul *Overlook* și tot ceea ce conținea el pe mâna vandalilor sau a pungașilor dotați cu sănii, pentru că Al, "attendez-vous", Al sunt stafii, acolo sus și i-au pus gând rău băiatului meu. La revedere, Al. Gânduri din Capitolul Patru, Vine primăvara și pentru Jack Torrance. Și atunci? Ce va mai fi atunci? Puteau ajunge pe coasta de vest cu Volkswagenul, credea. Dacă-i va pune un filtru nou de benzină, poate că vor reuși. După cincizeci de mile la vest, șoseaua începea să coboare și puteai chiar să scoți gărgărița din viteză și să ajungi în Utah. În drum spre însorita Californie — țărâm al portocalelor și al tuturor posibilităților. Un om ca el, cu un dosar atât de serios de alcoolic, bătaș de studenți și vânător de stafii, va fi fără îndoială în stare să se învârtă acolo. Poți să alegi ce vrei. Inginer șef — să scoți din mlaștini autobuzele Greyhound. Industria automobilelor — să speli mașini, îmbrăcat într-un costum de cauciuc. Arta culinară, poate — să speli vase într-o speluncă. O slujbă ca aceasta i-ar susține intelectul în nevoia sa de permanentă schimbare și de cărți de credit. "Pot să-ți ofer douăzeci și cinci de ore pe săptămână cu salariu minim". Acestea erau melodii sinistre într-un an când pâinea costa șaiszeci de cenți bucata.

Începu să-i curgă sânge din palme. Ca stigmatetele, o, da. Strânse și mai tare pumnii, desfătându-se cu durerea pe care și-o provoca. Soția lui dormea alături — de ce nu? Nu mai era nici o problemă. Fusesse de acord să-i ducă pe ea și pe Danny departe de bau-baul cel mare și rău și nu mai era nici o problemă. "Așa că vezi, Al, m-am gândit și cel mai bun lucru ar fi fost să..."

("o omor".)

Gândul veni de nicăieri, despuiat și fără ornamente. Impulsul de a o rostogoli din pat, goală, uimită, pe jumătate trezită; de a se năpusti asupra ei, de a-i apuca gâtul, ca o mlădiță verde de plop, și de a o sugruma, cu degetele mari apăsându-i traheea, celelalte degete pe capătul coloanei vertebrale, smucindu-i capul și lovindu-l apoi de dușumea, întruna, pocnind, bătând, sfărâmând, zdrobind. Nervi și năbădăi, păpușico. Scutură, zguduie și doboară. O s-o facă să-și ia doctoria. Până la ultima picătură. Până la ultima picătură amară.

Auzi ca prin vis un zgomot înăbușit undeva în afara lumii sale interioare înfierbântate și agitate. Privi spre capătul celălalt al camerei și-l văzu pe Danny care se zvârcolea din nou, răsucindu-se în așternut, mototolind cearșafurile. Băiatul scotea niște gemete adânci, din gât, niște sunete mici, captive. Ce coșmar mai avea? O femeie vânăta, moartă demult, se împleticea în urma lui prin coridoare labirintice de hotel? Ceva îi spunea că nu era vorba despre asta. Altceva îl urmărea pe Danny în vis. Ceva mult mai rău.

Zăvorul amar al emoțiilor sale fusese sfărâmat. Se ridică din pat și se îndreptă spre băiat, simțindu-se rușinat și scârbit de sine însuși. La Danny trebuia să se gândească, nu la Wendy, nici la el. Numai la Danny. Și nu conta ce fel de explicații forțate ar fi găsit el faptelor. Știa, în adâncul sufletului, că Danny trebuia să fie luat de acolo. Îndreptă păturile băiatului

și-l mai acoperi cu o cuvertură. Danny se liniștise din nou. Jack îi atinse fruntea adormită

(ce monștri zburdă în spatele acestor oase?)

și i se păru că este caldă, dar nu chiar fierbinte. Și dormea din nou liniștit acum. Straniu.

Se întoarse în pat și încercă să adoarmă. Dar somnul nu voia să vină.

Era atât de nedrept ca lucrurile să ia întorsătura asta — erau urmăriți de ghinion. Nu reușiseră să scape de el venind aici sus. Mâine după-amiază, când vor ajunge în Sindewinder, această ocazie de aur se va fi evaporat. Ce s-ar întâmpla însă dacă nu ar coborî, dacă ar rămâne cumva aici? Piesa va fi terminată. Într-un fel sau altul, o să-i agațe un sfârșit. Propria sa nesiguranță cu privire la personaje putea adăuga o idee de ambiguitate finalului gândit inițial. Poate chiar o să-i aducă ceva bani, nu era deloc imposibil.

Chiar și fără asta, poate că Al va reuși să-i convingă pe cei de la Stovington să-l reangajeze. Desigur că va începe o perioadă de probă, poate chiar trei ani, dar dacă va reuși să se abțină de la băutură și să continue să scrie, s-ar putea să nici nu aibă nevoie să stea trei ani la Stovington. Sigur că mai înainte nu-i pășase prea mult de Stovington, se simțise sufocat, îngropat de viu, însă aceasta era o reacție imatură. În plus, cum putea un om să se bucure de meseria sa de profesor când la fiecare două-trei zile preda primele trei cursuri cu o mahmureală îngrozitoare? Nu s-ar mai întâmpla la fel acum. Va fi capabil să-și manevreze responsabilitățile mult mai bine. Era sigur.

Undeva, în mijlocul acestui gând, imaginile începură să se fragmenteze și alunecă în somn. Ultimul gând îl urmă în adâncuri ca un ecou de clopot:

"Se părea că mi-aș putea găsi liniștea aici. În sfârșit. Numai dacă m-ar lăsa".

Când se trezi, era în baia Camerei 217.

(mers în somn din nou — de ce? — aici nu sunt aparate de radio pe care să le sparg).

Lumina era aprinsă în baie, camera era în întuneric. Perdeaua era trasă în jurul căzii lungi, așezată pe picioare cu gheare. Preșul de pe jos era încrețit și ud.

I se făcu frică, dar tocmai calitatea de vis a fricii sale îi spunea că aceste lucruri nu se petrec cu adevărat. Și nu pot conține teama. Atât de multe lucruri de la *Overlook* păreau a fi vise.

Se îndreptă spre cadă, fără să vrea, dar incapabil să se întoarcă.

Cu o mișcare bruscă trase perdeaua.

Întins în cadă, gol, plutind aproape fără greutate în apă, stătea George Hatfield, cu un cuțit înfipt în piept. Apa din jur era trandafirie. Ochii lui George erau închiși. Penisul flasc îi plutea ca iarba de mare.

— George... — se auzi spunând.

Atunci ochii lui George se deschiseră. Erau argintii, deloc omenești. Măinile lui George, albe și spongioase, găsiră marginile căzii. Se ridică. Cuțitul îi stătea înfipt în piept, la distanță egală de cele două mameloane. Rana nu avea margini.

— Ai dat cronometrul înainte — îi spuse George cel cu ochi de argint.

— Nu, George, nu l-am dat. Eu...

— Nu mă bâlbâi.

Acum George era în picioare, fixându-l încă mânios cu privirea aceea argintie, inumană, dar colțurile gurii îi erau curbate într-un rânet încremenit. Trecu un picior peste marginea de porțelan a căzii. Un picior alb și zbârcit coborî pe preșul de baie.

— Mai întâi ai încercat să mă calci cu mașina când mergeam pe bicicletă, și după aia ai dat cronometrul înainte și după aia m-ai

înjunghiat, *dar tot nu mă bâlbâi.*

George venea amenințător înspre el, cu mâinile întinse, degetele ușor curbate. Mirosea a umezeală și a mucegai, ca frunzele după ploaie.

— Era spre binele tău — spuse Jack dându-se un pas înapoi. Am dat cronometrul înainte pentru binele tău. Mai mult: întâmplător știu că ai copiat la ultimul examen.

— Nu copiez... și nu mă bâlbâi.

Mâinile lui George îi atinseră gâtul.

Jack se întoarse și o luă la fugă, alergând cu acea încetineală lipsită de gravitație care este atât de obișnuită în vis.

— Ba da! Ai copiat! țipă Jack înfricoșat și mânios traversând dormitorul/cameră de zi în întuneric. O să ți-o dovedesc!

Din nou mâinile lui George pe gâtul lui. Inima lui Jack umflându-se de atâta groază, încât era pe punctul să plesnească. Și apoi, în sfârșit, mâna îi atinse clanța, o răsuci și dădu ușa de perete. Se năpusti afară, dar nu în holul de la etajul al doilea, ci în subsol, în spatele arcadei. Becul năclăit de pânze de păianjen era aprins. Scaunul de campanie, gol, era așezat dedesubt. Și de jur împrejur lăzi și teancuri de facturi și registre și Dumnezeu știe ce altceva. Simți cum îl inundă un val de ușurare.

— O să-l găsesc! se auzi strigând.

Apucă o cutie de carton umedă și mucegăită; i se rupse în mâini, revărsând o cascadă de petice îngălbenite de hârtie.

— E pe-aici pe undeva! *O să-l găsesc!*

Își vârî adânc mâinile în maldărul de hârtii și scoase cu o mână un cuib de viespi, iar cu mâna cealaltă un cronometru. Cronometrul ticăia. De el era atașat o bucată de cablu electric, iar la capătul celălalt al cablului, era o legătură de dinamită.

— *Uite!* urlă. *Uite, ia-o!*

Ușurarea se transformă în triumf. Realizase mai mult decât să scape de George; învinsese. Având aceste talismane în mâini, George n-ar fi îndrăznit să-l mai atingă vreodată. George va fugi îngrozit.

Începu să se răsucescă, astfel încât să-l poată privi pe George, și atunci mâinile lui George i-au cuprins gâtul, strângându-l, oprindu-i respirația, zăgăzuindu-i-o complet după o ultimă suflare șuierată.

— *Nu mă bâlbâi* — șopti George din spatele lui.

Scăpă din mâini cuibul de viespi, iar viespile se năpustiră afară într-un val înfuriat, gălbui-marونی. Plămânii îi luaseră foc. Privirea împăienjenită i se opri asupra cronometrului și senzația de triumf îi reveni, împreună cu un talaz înspumat de mânie îndreptățită. În loc să lege cronometrul de dinamită, cablul era prins de măciulia aurie a unui baston negru și solid, ca acela pe care îl folosisese tatăl său după accidentul cu camionul de la lăptărie.

Îl înșfăcă și cablul se desprinse. Bastonul greu părea a fi la locul lui în mâinile sale. Îl repezi peste umăr. Ridicându-l, lovi sârma de care era atârnat becul și acesta începu să se balanseze, făcând umbrele tainice ale camerei să se legene monstruos pe podea și pe pereți. Coborând, bastonul lovi ceva mult mai dur. George țipă. Slăbi încleștarea pe gâtul lui Jack.

Se smulse din mâiniile lui George și se răsuci spre el. George căzuse în genunchi, cu capul aplecat, încercând să și-l protejeze cu mâinile. Sângele îi tișnea printre degete.

— Vă rog, șopti umil George. Opriți-vă, domnule Torrance.

— Acum o să-ți iei doctoria — grohăi Jack. Pe Dumnezeul meu, acum o s-o iei. Puiule. Javvă nenorocită. Chiar acum. Până la ultima picătură. Până la ultima picătură blestemată.

Și în timp ce lumina se legăna deasupra lui, iar umbrele dansau pe pereți, roti bastonul coborându-l iar și iar, mișcând brațul în sus și în jos

ca un automat. Degetele însângerate ale lui George îi căzură de pe cap și Jack îl lovi o dată, de două ori, de o sută de ori și peste gât, peste umeri, și peste spate și peste mâini. Numai că bastonul nu era chiar un baston; părea a fi un ciocan de crichet cu mâner ornamentat. Un ciocan cu un capăt mai dur și celălalt mai moale. Capătul activ era plin de sânge și fire de par. Iar sunetul plat, de ciocan plesnit în carne, fusese înlocuit de un bubuit cavernos, cu ecou și reverberații. Propria lui voce căpătase aceeași calitate, devenise un muget dezarticulat. Și totuși, paradoxal, era mai slab, nedeslușit, iritat... de parcă ar fi fost beat.

Silueta prăbușită în genunchi își ridică încet capul, într-o implorare mută. Chipul nu se mai distingea sub masca însângerată. Își pregăti ciocanul pentru lovitura de grație și începuse deja mișcarea asasină când văzu că figura din fața lui nu era a lui George, ci a lui Danny. Era chipul fiului său.

— *Tăticule...*

Și atunci ciocanul lovi, izbindu-l pe Danny chiar între ochi, închizându-i pentru totdeauna. Și de undeva se auziră hohote de râs...

(! "Nu!")

Își reveni lângă patul lui Danny, cu mâinile goale, iar trupul scăldat în sudoare. Strigătul său final se auzise numai în mintea lui. Îi dădu glas acum, în șoaptă.

— Nu. Nu, Danny. Niciodată.

Se întoarse în pat, clătinându-se pe picioare ce păreau a fi făcute din cauciuc. Wendy dormea dusă. Ceasornicul de pe noptieră arăta ora cinci fără un sfert. A stat în pat, fără să reușească să adoarmă, până la șapte, când Danny începu să se trezească. Atunci se sculă și se îmbracă. Era timpul să coboare și să controleze cazanul.

33. Snowmobilul

La un moment dat, după miezul nopții, pe când toți dormeau, ninsoarea se opri, lăsând în urmă alți douăzeci de centimetri proaspeți pe crusta veche. Norii fuseseră împrăștiați de vânt, iar acum Jack stătea într-o coloană subțire și prăfuită de lumină care intra pieziș prin fereastra magaziei.

Încăperea era lungă cam cât un vagon de marfă și tot atât de înaltă. Mirosea a unsoare și a ulei și a benzină și — miros vag, nostalgic — a iarbă dulce. Lângă peretele dinspre sud erau patru mașini de tăiat iarba, aliniate ca soldații la raport. La stânga lor erau înșirate sape, lopeți pentru operații chirurgicale în gazon, un fierăstrău electric, foarfeca de grădină și un catarg lung și subțire din oțel, cu un steag roșu în vârf. Caddy, adu-mi bila în mai puțin de zece secunde și-ți dau un bănuț. Da, *domnule*.

La peretele dinspre vest, pe care soarele dimineții arunca raze piezișe, se aflau trei mese de ping-pong sprijinite una de cealaltă, asemenea unui castel șubrezit din cărți de joc. Fileurile fuseseră scoase și acum atârnav pe raftul de deasupra. În colț erau niște greutăți și un set de crichet — porțile legate cu sârmă, bilele vopsite în culori strălucitoare, așezate într-un fel de carton de ouă (ce găini ciudate aveți aici, Watson... da, și-ar mai trebui să vezi și animalele de pe peluza din față, ha-ha) și ciocanele, două seturi, puse pe raftul lor.

Se îndreptă spre ele, ocolind o baterie veche (care, fără îndoială că odinioară fusese folosită de microbuzul hotelului) și un acumulator. Scoase din raft un ciocan cu mânerul scurt și-l ridică în fața lui, aidoma

unui cavaler care își salută regele înainte de a pleca la bătălie.

Îi reveniră în minte fragmente din vis (din ce în ce mai neclar acum), ceva despre George Hatfield și bastonul tatălui său, suficiente însă ca să-l neliniștească și, în mod cu totul absurd, să-l facă să se simtă vinovat pentru că ține în mână un simplu ciocan vechi de crichet. Crichetul... trebuie să fi fost, pe vremuri, mai ales când era la mare modă, un joc cu totul special. Jack găsisese în subsol un regulament pe jumătate putrezit, de la începutul anilor '20 când la *Overlook* avusese loc Turneul Nord American de Crichet. Un joc cu totul și cu totul special.

("schizo")

Se încruntă puțin, apoi zâmbi. Da, în acest sens era un joc schizo. Iar ciocanul era mărturia clară a acestui fapt. Un capăt moale și un capăt tare. Joc de finețe și joc de forță brută, atavică.

Roti ciocanul prin aer... huuuuup. Schiță un surâs vag auzind șuieratul vârtos. Apoi îl puse la loc în raft și se întoarse spre stânga. Ce văzu îl făcu să se încrunte din nou.

Snowmobilul era acolo, aproape în mijlocul magaziei. Părea destul de nou, fapt care nu-l impresionează câtuși de puțin. Pe o latură a capotei motorului stătea scris *Bombardier Skidoo*, cu litere negre, înclinate în așa fel încât să dea senzația de viteză. Tălpile uriașe erau tot negre. În dreapta și stânga capotei erau pictate dungi negre ca cele de pe mașinile de curse, dar fondul era un galben sarcastic, țipător și asta nu-i plăcea lui Jack. Așezat acolo, în raftul construit de soarele dimineții, cu trup galben, dungi negre, tălpi negre și carlingă deschisă tapițată în negru, părea o viespe mecanică monstruoasă. Probabil că atunci când funcționa zbârnâia ca o viespe. Scâncind și bâzâind și gata să înțepe. Dar de fapt, cu ce să semene? Măcar nu naviga sub pavilion fals. Pentru că, după ce-și va face treaba, o să-i doară tare rău. Pe toți. Până la primăvara, familia Torrance o să sufere atât de mult, încât ceea ce-i făcuseră viespile lui Danny ar fi ca niște dulci sărutări.

Își scoase batista din buzunarul de la spate, își șterse gura și se îndreptă spre Skidoo. Se opri să-l privească, adâncindu-i-se acum cuta dintre sprâncene, și-și îndesă batista înapoi în buzunar. O rafală neașteptată de vânt izbi magazia, făcând-o să ofteze și să scârțâie din toate încheieturile. Se uită pe fereastră și văzu cum vântul spulberă un strat de cristale strălucitoare de zăpadă și le poartă spre nămeții din spatele hotelului, răsucindu-le mai întâi înspre cerul albastru.

Vântul se potoli și privi din nou spre mașină. Era un obiect dezgustător, nici vorbă. Aproape că te așteptai să vezi un ac lung și flexibil ieșind din partea lui posterioară. Îi displicuseră întotdeauna snowmobilurile astea blestemate. Sfârâmă tăcerea de catedrală a iernii într-un milion de fragmente zornăitoare. Sperie animalele sălbatice. Emană nori albaștri uriași și poluanți de fum, te fac să tușești, să te sufoci, să nu mai poți respira. Poate că sunt ultima jucărie grotească a erei învechite a combustibililor, oferită în dar de Crăciun unui copil de zece ani.

Își aminti de un articol pe care îl citise într-un ziar în Stovington, ceva care se petrecuse pe undeva în statul Maine. Un puști cu un snowmobil, făcând pe nebunul pe un drum pe care nu mai fusese niciodată, cu mai mult de treizeci de mile pe oră. Noapte. Cu farurile stinse. Și mai era acolo un lanț legat de doi stâlpi de-a curmezișul drumului, cu un semn de TRECERE INTERZISĂ atârnat în mijloc. S-a spus că mai mult decât probabil copilul nu l-a văzut. Poate că luna intrase în nori. Și lanțul l-a decapitat pur și simplu. Când a citit articolul, Jack s-a simțit aproape bucuros, și acum, privind la această mașinărie infernală, sentimentul îi reveni.

(Dacă n-ar fi vorba de Danny, mi-ar face o deosebită plăcere să înșfac unul din ciocanele astea, să deschid carlinga și să lovesc până când)

Fără să-și dea seama își ținuse respirația și acum îi dădu drumul într-un oftat prelung. Wendy avea dreptate. Orice s-ar fi întâmplat, Wendy avea dreptate. Dacă ar fi ciomăgit mașina până ar fi crăpat, ar fi fost culmea nebuniei, indiferent cât de plăcută i-ar fi părut nebunia aceasta. Ar fi fost ca și când și-ar fi omorât propriul fiu în bătaie.

— Spărgător împruțit de mașini — spuse el cu glas tare.

Ocoli mașina și deșurubă bușonul de la rezervorul de benzină. Găsi o tijă de măsurat pe unul din rafturile care se întindeau de-a lungul pereților magaziei la înălțimea pieptului și îl băgă înăuntru. Mai puțin de o jumătate de centimetru din tijă ieși udă din rezervor. Nu era prea multă benzină, însă era suficientă ca să-și dea seama dacă mașinăria aceea blestemată funcționa. Putea pune mai multă benzină mai târziu din rezervorul Volkswagenului și al microbuzului.

Înșurubă bușonul la loc și deschise capota. Nu avea nici bujii, nici baterie. Se duse din nou la rafturi și începu să cotrobăie prin ele, dând la o parte șurubelnițe și chei fixe, un carburator vechi care fusese scos de pe o mașină de tuns iarba, cutii din plastic pline cu șuruburi și cuie și nituri de toate mărimile. Raftul era acoperit de un strat gros și negricios de unsoare, iar praful acumulat de-a lungul anilor părea blana unui animal murdar. Îi era silă să-l atingă.

Descoperi o cutie mică și pătată de ulei pe care era scris prescurtat cu creionul *Skid*. O scutură, auzi cum zăngănea ceva înăuntru. Bujii. Ridică una în lumină, încercând să-i aprecieze distanța, fără să fie nevoie să caute șublerul. Pizda mă-sii, se gândi el cu ciudă și aruncă bujia la loc în cutie. Dacă distanța nu e bună, asta e, ghinion. Ghinion turbat.

În spatele ușii era un taburet. Îl trase, se așează și montă cele patru bujii, apoi potrivi și cele patru căpăcele de cauciuc deasupra fiecăreia. Apoi își plimbă ușor degetele peste inductor. Și râdeau de mine când am încercat să cânt la pian.

Înapoi la rafturi. De data aceasta nu a putut să găsească ce căuta: o baterie mică. Una cu trei sau patru elemente. Erau acolo chei de toate mărimile, o casetă plină cu burghie, saci cu îngrășămintă chimice pentru gazon și flori, dar nici urmă de baterie pentru snowmobil. Numai că asta nu-l deranja câtuși de puțin. De fapt, era chiar bucuros. Se simțea chiar ușurat. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, căpitane, dar n-am reușit. Nu-i nimic, fiule. Am să cer să ți se acorde Steaua de Argint și medalia Snowmobilul Violet. Ești o mândrie pentru regimentul tău. Mulțumesc domnule, să știți că am încercat.

Începu să fluiera în timp ce încă mai cotrobăia prin rafturi. Melodia, de nerecunoscut, — atât de fals cânta — ieșea în aburi mici și albi. Făcuse o inspecție completă a rafturilor și chestia căutată nu era acolo. Poate o șterpelise cineva. Poate chiar Watson. Râse. Vechea șmecherie. Câteva agrafe de birou, câteva topuri de hârtie, nimeni nu va simți lipsa feței ăsteia de masă... și ce ziceți de bateria asta minunată de snowmobil? Da, vine tocmai la țanc. Arunc-o în sac. Delict de funcționar, păpușico. Toți aveau degete lipicioase.

Se întoarse spre snowmobil și-l lovi sănătos cu piciorul când trecu pe lângă el. Ei bine, și cu asta, basta. Va trebui doar să-i spună lui Wendy îmi pare rău, iubito, dar.

Cutia era în colț, lângă ușă. Taburetul fusese așezat chiar deasupra ei. Pe capac scria cu creionul *Skid*.

O privi, cu zâmbetul murindu-i pe buze. Dar, domnule, priviți, a venit cavaleria. Se pare că semnalele dumneavoastră de fum au fost totuși recepționate.

Nu era corect.

Fir-ar să fie, pur și simplu nu era corect.

Ceva — noroc, soartă, providență — încercase să-l salveze. Alt noroc,

un noroc chior. Și în ultima clipă a reintrat în scenă vechiul nostru prieten, nenorocul lui Jack Torrance. Jocul ăsta afurisit de cărți nu se încheiase.

Indignarea, sub forma unui val uriaș, cenușiu și posac, îl făcu să se sufoce. Își încleștă din nou pumnii.

("Nu-i corect, fir-ar să fie, nu-i corect!")

De ce nu s-a uitat în altă parte? În oricare altă parte! De ce n-a avut gâtul înțepenit sau de ce nu l-a mâncat nasul sau de ce nu i-a intrat ceva în ochi? O chestie mărunță. N-ar fi văzut niciodată bateria.

Ei bine, nici nu a văzut-o. Și atât. Era o halucinație, cu nimic diferită de ceea ce se întâmplase ieri în fața camerei de la etajul al doilea sau cu menajeria aia blestemată de arbuști. O nălucire de moment, atâta tot. I-auzi, mi s-a părut că am văzut o baterie de snowmobil în colțul ăla. Nu-i nimic acolo. Nevroză de luptă, cred, domnule. Îmi pare rău. Nu te lăsa copleșit, fiule. Ni se întâmplă tuturor, mai devreme sau mai târziu.

Deschise ușa atât de tare încât aproape că o scoase din balamale și-și trase schiurile înăuntru. Erau acoperite cu zăpadă și le izbi puternic de podea, stârnind un nor alb în jurul lor. Își puse schiul stâng în piciorul stâng... și se opri.

Danny era afară, lângă platforma din spatele hotelului. Părea că încearcă să facă un om de zăpadă. Fără prea mult succes. Zăpada era prea înghețată ca să se lase modelată. Cu toate acestea, încerca în continuare, ca un băiat bun ce era, o mogâldeată înfoclită până în vârful nasului, pe zăpada strălucitoare, sub un cer strălucitor. Purta căciula cu cozorocul răsucit la spate, ca un renumit jucător de baseball.

("Pentru numele lui Dumnezeu, la ce te gândeai?")

Răspunsul veni instantaneu.

("La mine. Mă gândeam la mine")

Își aminti cum stătuse în pat cu o noapte înainte și cum, pe neașteptate, începuse să se gândească la asasinarea soției sale.

Și în clipa aceea, cum sta acolo ingenunchiat, i se limpeziră toate în minte. Hotelul *Overlook* nu acționa asupra lui Danny. Acționa asupra lui. Și nu Danny era punctul slab, ci el. El era cel vulnerabil, cel care putea fi îndoit și răsucit până când ceva plesnea.

(până când nu mă mai opun și adorm... și când fac asta dacă fac asta)

Își ridică privirea spre ferestre și soarele îi răspunse cu o lumină aproape orbitoare, dar el nu-și coborî ochii. Pentru prima oară observă cât de mult seamănă geamurile cu niște ochi. Reflectau soarele și păstrau întunericul. Nu la Danny se uitau. Ci la el.

În aceste secunde a înțeles tot. Există un anumit desen în alb și negru pe care-și amintea că îl văzuse în copilărie, în timpul orei de catehism. Călugărița l-a prezentat pe un șevalet și l-a numit miracolul lui Dumnezeu. Copiii din clasă l-au privit fără interes, văzând doar o amestecătură de alb și negru, fără sens și fără vreun model. Atunci, un copil din banca a treia a găfâit: "E Isus!" și copilul acela a primit un exemplar din Noul Testament, nou-nouț, și un calendar, pentru că fusese primul. Ceilalți s-au holbat și mai tare. Unul câte unul au dat apoi răspunsuri asemănătoare, au găfâit, s-au sufocat la fel, o fetiță, aproape în extaz, a țipat pițigăiat: "*Îl văd! Îl văd!*" Și ea a primit un Nou Testament drept recompensă. Până la urmă toți văzuseră chipul lui Isus în nebunia aia de alb și negru, cu excepția lui Jack. S-a încordat cât a putut de tare, o parte din el speriată acum, altă parte gândind cu cinism că toți ceilalți se prefăcuseră, pur și simplu pentru a-i face pe plac Sorei Beatrice, altă parte fiind în taină convinsă că el nu-l putea vedea pentru că Dumnezeu decretase că este cel mai rău păcătos din clasă. "*Nu-l vezi, Jacky?*" îl întrebase Sora Beatrice cu vocea ei tristă și dulce. "Îți văd țâțele", se gândise cu o disperare răutăcioasă. Începu să clatine capul, apoi cu o exaltare prefăcută zise "*Ba da, Îl văd! Uau! Este Isus!*" Și toți ceilalți din

clasă au râs și l-au aplaudat și l-au făcut să se simtă triumfător, rușinat și speriat. Mai târziu, când a rămas în urma colegilor săi, care se cățăraseră la lumină, ieșind din subsolul bisericii și hârjonindu-se pe străzi, a mai privit o dată harababura în alb și negru fără nici o noimă pe care Sora Beatrice o lăsase pe șevalet. O detesta. Toți se prefăcuseră, întocmai ca și el, chiar și călugărița însăși. Era o escrocherie. "Căcat — draci — căcat", a suduit el printre dinți și, când s-a întors să plece, a văzut cu colțul ochiului chipul lui Isus, trist și înțelept. S-a întors brusc, cu inima în gât. Totul se potrivea — și el s-a uitat îndelung la desen, cu o uimire înfricoșată, incapabil să înțeleagă cum de nu-l recunoscuse de prima dată. Ochii, zigzagul de umbre de pe fruntea împovărată de griji, nasul drept, expresia blândă și miloasă a gurii. Îl privea pe Jack Torrance. Ce fusese până atunci numai o mâzgălitură fără sens, se transformase brusc într-o schiță completă în alb și negru a chipului lui Cristos — Domnul Nostru. Uimirea înfricoșată deveni teroare. Înjurase în fața unui tablou al lui Isus. Va fi blestemat. Va fi aruncat în iad laolaltă cu toți păcătoșii. Chipul lui Cristos fusese acolo tot timpul. Tot timpul.

Acum, ingenuncheat în lumina soarelui și urmărindu-și fiul cum se joacă în umbra hotelului, își dădu seama că totul este adevărat. Hotelul îl voia pe Danny, poate că-i voia pe toți, dar pe Danny sigur. Tufele într-adevăr se mișcaseră. Era o femeie moartă în Camera 217, femeie care poate era numai un spirit inofensiv, ca de altfel în majoritatea cazurilor, dar care acum devenise un pericol activ. Ca un fel de jucărie mecanică nefastă fusese învârtită și pusă în mișcare chiar de mintea stranie a lui Danny... și de propria lui minte. Watson îi spusese că un om a avut un atac pe terenul de crichet și a murit pe loc? Sau Ullman? N-avea nici o importanță. Se comisese un asasinat la etajul al treilea. Câte certuri, sinucideri, crize și emoții vechi? Câte crime? Bântuia oare Grady pe undeva prin aripa de vest cu toporul în mână, așteptându-l pe Danny să-l pocnească, astfel încât să poată ieși din lambriurile pereților?

Cercul de vânătași umflate de pe gâtul lui Danny.

Licărirea sticlelor întrezărite în salonul părăsit.

Aparatul de radio.

Visele.

Albumul cu tăieturi din ziare pe care-l găsisese în pivniță.

("Medoc, ești aici? Am umblat din nou în somn, dragul meu...")

Se ridică brusc, aruncând schiurile pe ușă. Tremura tot. Trânti ușa și ridică cutia cu bateria snowmobilului. Îi alunecă printre degetele nesigure

("O, doamne, să n-o fi crăpat")

și se rostogoli pe o parte. Deschise cutia de carton și trase bateria afară, fără să se gândească la acidul care ar fi putut să se scurgă prin carcasa bateriei dacă aceasta s-ar fi crăpat. Dar nu se crăpase. Era întreagă. Un mic suspin îi scăpă de pe buze.

Ținând bateria strâns la piept, o duse la *Skidoo* și o puse la locul ei, în fața motorului. Găsi o cheie franceză reglabilă pe unul din rafturi și montă cablurile bateriei repede, fără nici o problemă. Bateria era încărcată; făcuse o scânteie și scosese un norișor de ozon când Jack a pus ultimul cablu în borna lui. După ce a terminat treaba, s-a dat la o parte, ștergându-și nervos mâinile de jacheta decolorată. Gata. Ar trebui să funcționeze. Nu există nici un motiv care s-o împiedice. Absolut nici un motiv, decât că era o parte integrantă a hotelului *Overlook*, iar *Overlook* nu voia cu nici un chip să-i lase să plece. În nici un caz. *Overlook* se distra de minune. Avea de terorizat un băiețel, de semănat vrajbă între un bărbat și femeia lui și, dacă își juca mâna așa cum trebuie îi va face să ajungă să zburde prin holurile hotelului, ca umbrele solitare și imateriale din romanele lui Shirley Jackson. Dar nu puteai fi singur la *Overlook*, o, nu, aveai mulți tovarăși aici. Însă nu exista nici un motiv real pentru care

snowmobilul să nu pornească. Desigur, cu excepția
("Cu excepția faptului că el tot nu voia să plece")
da, cu această excepție.

Se uită la *Skidoo*, răsuflarea ieșindu-i în norișori albi înghețați. Voia ca lucrurile să rămână la locul ior. Când venise aici nu avusese nici cea mai mică îndoială. Ar fi fost o greșeală să coboare, știuse asta și atunci. Wendy era pur și simplu speriată de bau-baul convocat de un puști isteric. Acum dintr-odată își dădu seama ce simte. Era exact așa cum se întâmplase și cu piesa lui, cu piesa lui blestemată. Nu-și mai dădea seama de partea cui este, sau cum trebuie să se aranjeze lucrurile. Odată ce ai văzut chipul unui dumnezeu în harababura de alb și negru — rămâneai singur, nu te mai puteai preface că nu l-ai văzut. Alții pot râde și spune că nu-i nimic, că nu sunt decât niște pete fără nici un înțeles, vă rog din suflet, arătați-mi oricând un tablou pictat de un maestru, numai că *tu* vei vedea întotdeauna chipul lui Cristos — Domnul Nostru uitându-se la tine. L-ai văzut într-o fracțiune de secundă iluminată, conștientul și subconștientul amestecându-se în acel moment șocant al înțelegerii. Îl vei vedea întotdeauna. Ai fost blestemat să-l vezi întotdeauna.

("Am umblat din nou în somn, dragul meu...")

Totul fusese bine până când l-a văzut pe Danny jucându-se în zăpadă. Era vina lui Danny. Toate câte se întâmplaseră fuseseră din vina lui Danny. El era cel care avea "strălucirea" sau ce era chestia aia. Nu era strălucire, era o osândă. Dacă ar fi fost singur aici cu Wendy ar fi trecut iarna într-un mod destul de plăcut. Fără durere, fără nimic care să-i apese creierul.

("Nu vreau să plec. ? Nu pot?")

Overlook nu voia ca el să plece și nici el nu voia. Nici chiar Danny. Poate că și el era o parte din *Overlook* acum. Zici că noul îngrijitor scie? Foarte bine, angajează-l. A venit vremea să povestim și varianta noastră. Mai întâi însă, trebuie să scăpăm de femeie și de mucosul ăla mic. Nimic nu trebuie să-l distragă. Noi nu.

Stătea acum lângă carlinga snowmobilului. Începuse din nou să-l doară capul. La ce concluzie a ajuns? Pleacă sau rămâne. Foarte simplu. Nu trebuie să complicăm inutil lucrurile. Să plecăm sau să rămânem?

Dacă plecăm, cât timp va trece până vei găsi groapa comună din Sidewinder? Îl întrebă o voce lăuntrică. Locul acela întunecat cu un televizor păduchios și cu șomeri nebărbieriti și cu figuri sinistre care-și petrec timpul urmărind meciuri? Unde urina de la toaleta bărbaților miroase de parcă ar fi veche de două mii de ani și unde găsești în permanență un chiștoc de Camel în closet? Unde berea costă treizeci de cenți paharul și îi pui sare ca să-i dai gust, iar tonomatul cântă numai cântece country vechi?

Cât timp? O, Doamne, îi era tare teamă că nu va dura mult!

— Nu pot să câștig — zise el, foarte încet.

Asta era. Era ca atunci când încerci să-ți dai o pasiență doar cu trei ași.

Se aplecă brusc peste motorul mașinii și smulse inductorul. Acesta ieși dezagustător de ușor. Îl privi o clipă, apoi deschise ușa din spate a magaziei.

De aici i se înfățișă toată panorama munților, frumoasă ca o carte poștală în strălucirea dimineții. Un câmp de zăpadă netedă se întindea până la pini, pe distanță de aproape o milă. Aruncă inductorul cât putu de departe. Și acesta zbură mult mai departe decât ar fi fost normal.

A împrăștiat un nor de cristale de zăpadă în jur când a căzut. Iar adierea vântului a purtat granulele de zăpadă spre alte locuri de odihnă. Împrăștiati-vă, vă zic. Nu mai este nimic de văzut. S-a terminat. Împrăștiati-vă.

Se simți împăcat.

Mai rămase câțva timp în pragul ușii, respirând aerul bun de munte, iar apoi o închise cu hotărâre și se întoarse la cealaltă ușă ca să-i spună lui Wendy că nu mai pleacă. Pe drum se opri și încinse o bătaie cu bulgări de zăpadă cu Danny.

34. Tufele

Era 29 noiembrie, la trei zile după Sărbătoarea Recunoștinței. Săptămâna care trecuse fusese o săptămână bună iar masa de Ziua Recunoștinței, cea mai bună din întreaga lor viață împreună. Wendy pregătise minunat curcanul și toți trei mâncaseră până aproape să plesnească, fără să dea gata nici măcar o jumătate din excelenta orătanie. Jack gemuse spunând că o să mănânce curcan tot restul iernii — curcan cu smântână, sandviciuri cu friptură de curcan, curcan cu tăiței, curcan surpriză.

Nu, i-a spus Wendy zâmbind. Numai până la Crăciun. Apoi mâncăm clapon.

Jack și Danny au gemut la unison.

Vânățiile de pe gâtul lui Danny mai trecuseră și se părea că temerile lor trecuseră odată cu ele. În după-amiaza Zilei Recunoștinței Wendy îl trăsese pe Danny cu sania, în timp ce Jack lucrase la piesă, care era acum aproape gata.

— Încă îți mai este frică, amice? îl întrebase, neștiind cum să pună întrebarea mai pe ocolite.

— Da, răspunse el simplu. Dar acum stau numai în locurile sigure.

— Tăticul tău zice că mai devreme sau mai târziu pădurarii se vor întreba de ce nu luăm legătura cu ei prin aparatul de radio. Vor veni să vadă dacă s-a întâmplat ceva. Atunci am putea să coborâm. Tu și cu mine. Și să-l lăsăm pe tatăl tău să-și petreacă toată iarna aici. Are motive serioase să-și dorească să rămână. Într-un fel, amice... știu că e greu să înțelegi... suntem puși la perete.

— Da — răspunse el evaziv.

În această după-amiază scânteietoare, ei doi se aflau la etaj și Danny știa că făcuseră dragoste. Moțăiau acum. Mai știa că erau fericiți. Mamei sale îi mai era puțin teamă, dar atitudinea tatălui său era ciudată. Era sentimentul că făcuse un lucru foarte dificil, și-l făcuse bine. Dar Danny nu vedea exact ce anume fusese acel lucru. Tatăl său îl păzea cu mare grijă, chiar și în propria-i minte. Era oare posibil, se întreba Danny, să te bucuri că ai făcut ceva și totuși să-ți fie atât de rușine de ce ai făcut încât să încerci să nu te gândești la asta? Întrebarea îl neliniștea. Nu credea că așa ceva este cu puțință... într-o minte normală. Când încercase din răspuțeri să-și sondeze tatăl, a obținut numai imaginea destul de ștearsă a unui obiect asemănător cu o caracatiță, care se ridică rotindu-se spre cerul albastru și neîndurător. Și de ambele părți când se concentrase foarte tare ca să obțină această imagine, tăticul începuse să se holbeze la el într-un mod pătrunzător și înfricoșător, de parcă ar fi știut ce făcea Danny.

Acum era în hol și se pregătea să se ducă afară. Se juca mult afară, cu sania sau cu schiurile. Se simțea mai bine când ieșea din hotel. Atunci când stătea la soare, se simțea de parcă i-ar fi fost ridicată o greutate de pe umeri.

Trase un scaun, se urcă pe el, își luă canadiana și pantalonii matlasați din dulapul din sala de bal, apoi se așeză pe scaun ca să se îmbrace. Ghetele erau în cutie iar el și le trase în picioare, limba furișându-i-se în colțul gurii când se concentrează să-și lege șireturile. Își mai trase mânușile

îmblănite și masca de schi. Gata, acum putea să iasă.

Tropăi prin bucătărie până la ușa din spate, apoi se opri. Se plictisise să se tot joace în spate, iar în perioada aceasta a zilei umbra hotelului se întindea peste locul lui de joacă. Nu-i plăcea nici măcar să se afle în umbra hotelului. Se hotărî că era mult mai bine să-și pună schiurile și să se ducă la terenul de joacă. Dick Hallorann îl avertizase să nu se apropie de grădina englezească, însă nu-l deranja prea mult gândul la animalele din tufe. Erau acum îngropate sub nămeți, și nu distingea nimic, decât o umflătură vagă, ce putea fi capul iepurelui și cozile leilor. Așa cum erau cozile, ieșite din zăpadă, erau mai degrabă absurde decât înfricoșătoare.

Deschise ușa din spate și-și luă schiurile de pe platformă. Cinci minute mai târziu și le puneă în picioare pe terasa din față. Tăticul lui îi spusese că el (Danny) avea talent de schior — mișcare leneșă, târșită, flexibilitatea gleznelor care împrăștiu praful fin de zăpadă — îi rămânea numai să-și dezvolte mușchii coapselor, gambelor și să-și întărească gleznele. Danny descoperise că gleznele îi oboseau cel mai repede. Schiatul îți solicita gleznele la fel de mult ca și patinajul. Cam la cinci minute trebuia să se oprească, cu picioarele depărtate ca să se odihnească.

Dar n-a trebuit să se odihnească în drum spre terenul de joacă, pentru că acesta era numai în pantă. La mai puțin de zece minute după ce se luptase să se cațare peste movila monstruos de mare de zăpadă care fusese adunată în fața terasei hotelului, stătea ținându-se cu mîna înmănușată de tobogan, fără măcar să gâfâie.

Terenul de joacă părea mult mai simpatic așa, acoperit de zăpadă, decât fusese vreodată pe timpul toamnei. Semăna cu o sculptură dintr-un tărâm al basmelor. Leagănele înghețaseră în poziții ciudate, scaunele de la leagănele pentru copiii mai mari erau îngropate în zăpadă. Numai hornurile de la hotelul în miniatură erau deasupra nămeților,

(mi-aș dori să fie celălalt hotel îngropat așa, însă nu cu noi înăuntru) iar vârfurile tuburilor de ciment ieșeau la suprafață în două locuri, ca niște igluuri de eschimoși. Danny tropăi într-acolo, se așeză pe vine și începu să sape. Nu după mult timp, descoperi gura întunecată a unuia din ele și se strecură în tunelul cel rece. În închipuirea sa, era acum Patrick Mc Goohan, Agentul Secret (reluaseră filmul de două ori pe canalul Burlington, iar tăticul său nu a pierdut niciodată ocazia să-l revadă; mai bine nu se ducea la o petrecere și stătea acasă și se uita la *Agentul Secret* sau la *Răzbnătorii* iar Danny stătea mereu cu el) urmărit de agenți KGB în Alpii elvețieni. Fuseseră avalanșe în zonă, iar faimosul agent KGB, Slabbo, își omorâse iubita cu o săgeată otrăvită, însă pe undeva, în apropiere, trebuia să se afle mașina rusească antigravitatională. Poate chiar la capătul acestui tunel. Își scoase pistolul automat și merse de-a lungul tunelului din beton, cu ochi mari și atenți, cu răsuflarea ieșindu-i în aburi albicioși.

Capătul opus al cilindrului din beton era blocat cu zăpadă, încercă să-și sape drum prin ea și fu uimit (și puțin neliniștit) să-și dea seama cât de tare era, aproape ca gheața din cauza frigului și a greutateii zăpezii de deasupra.

Jocul acesta al închipuirii se destrămă și realizează brusc că se simțea închis și devenise extrem de nervos în acest cilindru strâmt din beton. Își auzea respirația; era precipitată, umedă și cavernoasă. Se afla sub zăpadă și prin gaura pe care o săpase ca să intre, de-abia dacă pătrundea o rază de lumină. Dintr-o dată își dori mai mult decât orice să se afle iar afară la soare, dintr-o dată își aminti că tăticul și mămica lui dorm și nu știu unde se află, că dacă se surpă *zăpada* peste gaura săpată, va fi prins înăuntru și că hotelul *Overlook* nu-l place.

Cu destulă greutate, Danny reuși să se întoarcă și se târî înapoi de-a

lungul cilindrului de beton, cu schiurile boncănind în spate, cu palmele zdrobind sub ele frunze uscate de plop din toamna trecută. Tocmai ajunsese la capăt și lumina rece căzu peste el, când zăpada *a cedat*, puțin numai, dar suficient să-i pudreze chipul și să astupe deschizătura prin care se strecurase, lăsându-l în întuneric.

O clipă, creierul îi îngheță într-o panică imensă și nu putu să gândească. Apoi, ca de foarte departe, își auzi tatăl spunându-i că nu are voie să se joace pe maidanul de la Stovington, unde erau depozitate fiarele vechi, pentru că oameni fără cap își aruncau uneori frigiderele stricate acolo, uitând să le scoată ușile și dacă intrai în vreunul și se întâmpla ca ușa să se trântască, nu mai puteai să ieși. Mureai în întuneric.

(N-ai vrea să pățești așa ceva, nu, amice?)

(Nu, Tăticule).

Dar uite că *se întâmplase*, îi spuse gândul înnebunit de spaimă, *se întâmplase*, era în întuneric, era închis și acolo era la fel de frig ca într-un frigider. Și...

("mai este ceva aici înăuntru cu mine").

I se opri respirația. O groază aproape somnolentă i se strecură în vine. Da. Da. Mai era ceva acolo înăuntru cu el, ceva îngrozitor pe care hotelul *Overlook* îl păstrase tocmai pentru o ocazie ca aceasta. Poate că era un păianjen uriaș care fusese îngropat sub frunzele moarte, sau un sobolan... sau poate cadavrul unui copil care murise aici, pe terenul de joacă. Se întâmplase oare vreodată așa ceva? Da, era posibil. Își aminti de femeia din cada de baie. De sângele și creierii împrăștiați pe peretele din Apartamentul Prezidențial. De un copil, cu capul despicat în urma unei căzături din scrânciob, care acum se târăște după el în întuneric, rânjind, căutându-și un ultim tovarăș de joacă în lumea lui nesfârșită. Pentru totdeauna. Într-o clipă îl va auzi venind.

La capătul celălalt al cilindrului de ciment se auzi trosnetul sec de frunze moarte, de parcă ceva se furișa înspre el târâș, în patru albe. Dintr-o clipă în alta va simți o mînă rece care îi apucă glezna.

Gândul îl smulse din înlemnire. Acum săpa furios în zăpada căzută care astupase capătul cilindrului de ciment, aruncând înapoi printre picioare, ca un câine care își dezgroapă un os. O lumină albastră începu să se întrevadă prin zăpadă și Danny își împinse trupul în sus, înspre ea, ca un scufundător care iese din ape adânci. Își frecă tot spatele de muchia superioară a cilindrului. Schiurile i se încurcaseră unul de altul. Îi intră zăpadă sub masca de ochi și sub gulerul de la canadiană. Săpă în zăpadă, scurmă în ea. Părea că încearcă să-l țină prizonier, să-l tragă înăuntru, înapoi în cilindrul de ciment unde se afla lucrul acela nevăzut, care făcea frunzele să trosnească și să-l țină acolo. Pentru totdeauna.

Reuși să iasă, cu fața ridicată spre soare, târându-se prin zăpadă, târându-se departe de cilindrul pe jumătate îngropat, respirând sacadat, pudrat de zăpadă, alb ca o mască de circ — o mască a terorii vii.

Șchiopătă până la leagăne și se așeză să-și aranjeze schiurile și să-și tragă răsuflarea. În timp ce-și verifica legăturile, nu-și luă nici o clipă ochii de la gura cilindrului. Aștepta să vadă dacă va ieși ceva de acolo. Nu a ieșit nimic, și după trei-patru minute, respirația lui Danny începu să se mai liniștească. Orice ar fi fost, nu suporta lumina soarelui. Era închis acolo, poate că era în stare să iasă numai când era întuneric... sau când ambele capete ale acestei închisori tubulare erau astupate cu zăpadă.

("dar acum sunt în siguranță sunt în siguranță o să mă întorc pentru că acum sunt")

Un zgomot înăbușit se auzi în spatele lui. Se întoarse spre hotel și privi. Dar... Dar chiar înainte de a se uita

("Poți să vezi indienii din desenul acesta?")

știa ce urmează să vadă, pentru că știa ce reprezenta acel sunet moale, înăbușit. Era un bloc mare de zăpadă care căzuse și scosese același zgomot ca atunci când cădea de pe acoperișul hotelului.

("Poți să vezi...?")

Da. Putea. Zăpada căzuse de pe câinele decupat în tufe. Când venise, mai devreme, fusese numai o masă inofensivă de zăpadă lângă terenul de joacă. Acum se ivise o pată absurdă de verde pe albul orbitor. Stătea în două labe ca și când ar fi cerut o coajă de pâine sau o bucătică de zahăr.

Dar de data asta nu va intra în panică, își va păstra sângele rece. Pentru că acum nu era prins în cursă într-un loc întunecos. Se afla afară, la soare. Și nu era vorba decât de un câine. Este destul de cald astăzi, gândi el cu speranță. Poate că soarele a topit destulă zăpadă de pe câinele ăla și restul a căzut grămadă. Poate că asta este explicația.

("Nu te duce acolo... ferește-te de locul acela")

Își strânse cât putea de bine legăturile schiurilor. Se ridică și privi înapoi înspre cilindrul de ciment, îngropat aproape în întregime sub zăpadă și ce văzu la capătul pe unde ieșise îi îngheță inima. Era o pată circulară întunecată la capăt, o cută de umbra care marca gaura pe care o săpase ca să poată intra. Acum, în ciuda strălucirii zăpezii, i se păru că vede ceva acolo. Ceva care se mișca. O mână. O mână care făcea semne. Mâna unui copil nefericit, disperat. O mână care făcea semne, o mână care implora, mâna cuiva care se îneacă.

("Salvează-mă O te rog salvează-mă. Dacă nu poți să mă salvezi cel puțin vino și joacă-te cu mine... Pentru totdeauna. Și pentru totdeauna. Și pentru totdeauna")

— Nu — șopti răgușit Danny.

Cuvântul îi căzu uscat și gol de pe buzele crăpate. Își simțea acum mintea șovăind, încercând să se detașeze, așa cum se întâmplase atunci când femeia din cameră a... nu, mai bine să nu se gândească la asta.

Se apucă bine de corzile realității și le ținu strâns. Trebuia să iasă de aici. Concentrează-te asupra acestui lucru. Păstrează-ți calmul. Fii ca Agentul Secret. Ar plânge oare Patrick Mc Goohan și ar face pipi pe el ca un bebeluș?

Ar face oare tăticul lui așa ceva?

Gândurile acestea îl liniștiră întrucâtva.

Din spate se auzi din nou zgomotul înăbușit de zăpadă care cade. Se întoarse și văzu capul uneia din tufele-lei ieșind acum din zăpadă, arătându-i colții. Era mai aproape decât ar fi trebuit, aproape lângă porțița terenului de joacă.

Groaza începu să-și facă iar loc și el o înăbuși. El era Agentul Secret și va scăpa.

Începu să-și facă drum spre ieșirea din terenul de joacă, ocolind așa cum făcuse și tatăl său în ziua primei ninsori. Se concentrează asupra schiurilor. Pași mari, înceți. Nu-ți ridică prea mult piciorul, pentru că altfel o să te dezechilibrezi. Mișcă-ți gleznele și taie zăpada. Ajunse în colțul terenului de joacă. Nămeții erau înalți și aici și fu în stare să pășească peste gard. Îl trecuse deja jumătate, când căzu pe burtă aproape deoarece schiul de pe piciorul rămas în urmă se încurcase în barele gardului. Se aplecă mult înainte, dând disperat din mâini, amintindu-și cât de greu este să te ridici dacă ai căzut.

Din dreapta veni același sunet înăbușit, blocuri de zăpadă care cad. Privi în direcția aceea și văzu ceilalți doi lei, scuturați de zăpadă până în vârful labelor, unul lângă celălalt, cam la șaiszeci de pași distanță. Găurile verzi care le țineau loc de ochi erau fixate asupra lui. Cîinele își întoarse capul

("Se întâmplă numai când te uiți")

— O! Hei...

Schiurile i se încurcară unul de celălalt și se prăbuși în zăpadă, în ciuda eforturilor disperate de a-și păstra echilibrul. Mai multă zăpadă îi intră în glugă și pe gât și în cizme. Se luptă să iasă din zăpadă și încercă să-și descurce schiurile cu inima zbătându-i-se nebunește în piept acum.

("Agentul Secret ține minte că ești Agentul Secret")

Se dezechilibrează din nou și căzu pe spate de data aceasta. O clipă a stat întins, privind cerul și gândindu-se că ar fi mai simplu să renunțe.

Apoi se gândi la lucrul acela din tunelul de ciment și își dădu seama că nu poate. Reuși să se ridice în picioare și se uită la grădina englezească. Toți cei trei lei erau strânși unul lângă altul acum, la mai puțin de doisprezece metri distanță. Câinele se retrăsese spre stânga lor, de parcă ar fi vrut să blocheze retragerea lui Danny. Nu mai aveau nici un strop de zăpadă pe ei cu excepția unei pudre albe în jurul gâturilor și boturilor. Toți îl priveau fix.

Acum răsuflarea îi era precipitată, iar panica era ca un șobolan înspăimântat în spatele frunții sale, răsucindu-se și rozând. Luptă cu panica și luptă și cu schiurile.

("Vocea tatălui: Nu, nu te lupta cu ele, amice. Mergi pe ele de parcă ar fi propriile tale picioare. Mergi *cu ele*")

("Da, Tati")

Porni din nou încercând să recapete ritmul degajat pe care-l exersase cu tatăl său. Reuși, încetul cu încetul, numai că odată cu ritmul descoperi și cât de obosit era, cât de mult îl extenuase frica. Tendoanele coapselor și gambelor și gleznelor îi tremurau și erau încinse. În față vedea hotelul *Overlook*, batjocoritor de îndepărtat, părând a se holba la el cu ferestrele cele multe, de parcă ar fi urmărit un fel de concurs, care-l interesa însă prea puțin.

Danny se uită înapoi peste umăr, iar respirația lui grăbită se opri o clipă și apoi își accelerează și mai mult ritmul. Leul cel mai apropiat era numai la vreo șapte metri în urmă, luând în piept zăpada, ca un câine care se bălăcește într-un lac. Ceilalți doi îl încadrau din stânga și din dreapta. Erau ca un pluton în patrulare, cu câinele, încă mai departe în stânga lor, cercetașul. Leul care era cel mai aproape avea capul aplecat. Umerii i se ridicau puternici deasupra grumazului. Coadă o ținea în sus, de parcă chiar înainte ca el să se întoarcă și să privească, ar fi șfichiuit cu ea aerul. Se gândi că seamănă cu o pisică uriașă care se distra jucându-se cumn șoricel înainte să-l omoare

("... cad...")

Nu, ar fi fost mort dacă ar fi căzut. N-o să-l lase în veci să se ridice. Se vor năpusti. Dădu nebunește din mâini și pași repede înainte, centrul său de echilibru dansându-i prin fața nasului. Îl prinse și se grăbi mai departe, aruncând priviri rapide peste umăr. Aerul îi şuiera prin gâtulejul uscat ca niște cioburi fierbinți de sticlă.

Lumea lui se redusese la zăpada orbitoare, tufele verzi și foșnetul schiurilor. Și încă ceva. Un sunet slab, înăbușit, de pași prin zăpadă. Încercă să se grăbească și mai tare și nu reuși. Acum traversa parcare acoperită cu zăpadă, un băiețel cu fața aproape îngropată în umbra pe care o făcea gluga de la canadiană. După-amiaza era liniștită și luminoasă.

Când privi din nou în urmă, primul leu se afla numai la doi metri distanță. Rânjea. Avea gura deschisă și era încordat ca un arc. În spatele lui și al celorlalți se putea vedea iepurele, cu capul ieșind-i acum din zăpadă, verde intens, de parcă și-ar fi descoperit chipul inexpressiv și oribil ca să urmărească sfârșitul vânătorii.

Acum, pe peluza din fața hotelului *Overlook*, între parcare circulară și terasă, dădu frâu panicii și începu să alerge cu stângăcie pe schiuri, fără

să mai îndrăznească să se uite înapoi, tot avansând cu brațele întinse înaintea ca un orb care pipăie eventualele obstacole. Gluga îi căzuse, descoperindu-i chipul, alb ca varul, cu pete de febră în obraji, cu ochii ieșindu-i din orbite de groază. Terasa era acum foarte aproape.

În spate auzi zgomotul neașteptat și dur în momentul când ceva sări.

Căzu pe treptele terasei, urlând fără să scoată vreun sunet și se cățăra pe ele în patru labe, cu schiurile clămpănind strâmbe.

Un șuierat despică aerul și simți dintr-o dată o durere înfiorătoare în picior. Sunetul de pânză sfâșiată. Și altceva care ar fi putu să fie — ar fi *trebuit să fie* — numai în mintea lui.

Un răget furios.

Miros de sânge și de cetină.

Căzu pe terasă cât era de lung, suspinând răgușit, simțind pe limbă gustul concentrat și metalic de cupru. Inima bătea să-i sară din piept. Din nas îi curgea un firicel de sânge.

Nu și-a dat seama cât timp a zăcut întins acolo, până când ușile hotelului s-au deschis și Jack se năpusti afară, numai în pantaloni și cu papuci în picioare. Wendy era în spatele lui.

— Danny! strigă ea.

— Amice! Danny, pentru numele lui Dumnezeu! Ce s-a întâmplat? Ce?

Tăticul îl ajută să se ridice. Pantalonii erau sfâșiați sub genunchi. Și ciorapii de lână fuseseră sfâșiați iar gamba îi era zgâriată superficial... de parcă ar fi încercat să-și facă loc printr-un gard viu des și crengile l-ar fi înțepat.

Privi peste umăr. Departe, după pajiștea netedă, se vedeau câteva mobile acoperite cu zăpadă. Animalele din tufe. Între ei și terenul de joacă. Între ei și sosea.

I se înmuiaseră picioarele. Jack îl prinse. Începu să plângă.

35. Holul

Le-a povestit absolut tot, mai puțin ce se întâmplase când zăpada blocase ieșirea din tunelul de ciment. Nu se putea hotărî să repete. Și nici nu cunoștea cuvintele potrivite ca să exprime senzația letargică de teroare pe care o avusese când a auzit cum frunzele uscate de plop încep să foșnească tainic în întunericul rece. Dar le-a spus despre sunetul înăbușit al grămezilor de zăpadă care cădeau. Despre leul cu capul mare și umeri proeminenți care-și croia drum prin zăpadă în urmărirea lui. Le-a povestit până și despre cum își întorsese iepurele capul ca să urmărească finalul.

Se aflau în hol toți trei. Jack făcuse un foc mare în șemineu. Danny stătea înfofolit într-o pătură pe canapeaua pe care, odinioară, cu un milion de ani în urmă, stătuseră trei călugărițe, râzând ca niște fetișcane în timp ce așteptau să se mai scurgă coada de la recepție. Sorbea o supă fierbinte cu tăiței dintr-o ceașcă. Wendy era așezată lângă el și-l mângâia pe păr. Jack ședea pe jos, cu chipul din ce în ce mai împietrit, din ce în ce mai rigid, pe măsură ce Danny își spunea povestea. De două ori și-a scos batista din buzunarul de la spate și și-a șters cu ea buzele inflamate.

— Atunci m-au urmărit — isprăvi el.

Jack se ridică și se duse la fereastră, cu spatele la ei.

Își privi mama:

— M-au urmărit până la terasă.

Se străduia să-și păstreze vocea calmă pentru că dacă era calm poate că îl vor crede. Domnul Stenger nu fusese calm. Începuse să plângă și nu fusese în stare să se oprească, așa că OAMENII CU HAINE ALBE veniseră

să-l ia, pentru că dacă nu te puteai opri din plâns, înseamnă că-ți LIPSEȘTE O DOAGA — și când o să te întorci? NU ȘTIE NIMENI. Canadiana și pantalonii și schiurile pline cu zăpadă stăteau pe covor, chiar lângă ușile duble.

("Nu o să plâng nu o să-mi dau voie să plâng")

Și era de părere că poate face asta, numai că nu se putea opri din tremurat. Se uită la foc și așteaptă ca tăticul lui să spună ceva. Flăcări enorme, galbene, dansau în vatra din piatră negricioasă. Un nod într-o bucată de lemn de pin pocni și scânteile se înălțară pe horn.

— Danny, vino aici.

Jack se întoarse cu fața la el. Chipul său încă mai avea expresia aceea înghețată, funestă. Lui Danny nu-i făcea plăcere să-l privească.

— Jack...

— Vreau numai să vină puțin băiatul până aici.

Danny coborî de pe canapea și se apropie de tăticul lui.

— Așa, băiete. Ce vezi tu acum?

Danny știuse ce o să vadă, chiar înainte de a ajunge lângă fereastră. După împânzeala de urme de cizme, de sanie și de schiuri, care marcau zona lor obișnuită de activitate în aer liber, câmpul de omăt care acoperea pajiștea hotelului *Overlook* cobora ușor spre grădina englezească și terenul de joacă de alături. Era mutilat numai de două seturi de urme, unul din ele mergea în linie dreaptă de la terasă la terenul de joacă, celălalt, o linie lungă și întortocheată pe drumul înapoi.

— Numai urmele mele, tati, dar...

— Ce zici de tufe, Danny?

Buzele lui Danny începură să tremure. O să plângă. Dacă nu mai putea să se oprească, ce se va întâmpla?

("n-o să plâng N-O SĂ PLÂNG NU NU NU NU")

— Acoperite de zăpadă — șopti. Dar, tăticule...

— Ce zici? Nu te-am auzit!

— Jack, ce faci, îl interoghezi? Nu vezi că e tulburat, e...

— Taci din gură! Ei, Danny?

— M-au zgâriat, tati. Piciorul meu...

— Trebuie că ți-ai zgâriat singur piciorul în crusta de zăpadă.

Și atunci Wendy se așeză între ei, palidă și furioasă.

— Ce încerci să-l faci să spună? îl întrebă. Să mărturisească că a comis o crimă? *Ce s-a întâmplat cu tine?*

Privirea stranie din ochii săi păru să se risipească atunci.

— Încerc să-l fac să vadă diferența dintre ceva real și o halucinație, atâta tot.

Se lasă pe vine lângă Danny, ca să-l poată privi în ochi, și apoi îl strânse tare în brațe:

— Danny, nu s-a întâmplat de fapt nimic. Bine? A fost pur și simplu una din transele pe care le ai câteodată. Atâta tot.

— Tăticule?

— Ce e, Dan?

— Nu mi-am tăiat piciorul în crustă. Nu e nici o crustă. Zăpada e afânată. Știi bine că nici bulgări nu poți să faci. Ții minte când am vrut să ne batem cu bulgări și n-am putut?

Simți cum tatăl său se încordează:

— Atunci pe treptele terasei.

Danny se desprinsese din îmbrățișare. Își dăduse brusc seama. I se luminase mintea dintr-o dată, așa cum se întâmpla uneori, așa cum se întâmplase cu femeia care voia să intre în pantalonii barbarului cu costum gri. Își privi tatăl cu ochii mari:

— Știi că spun adevărul, șopti șocat.

— Danny... fața lui Jack se înăspri.

— Știi pentru că ai văzut...

Sunetul palmei deschise a lui Jack care lovi obrazul lui Danny a fost slab, deloc dramatic. Capul băiatului se clătină, amprenta rămase ca o marcă roșie pe obraz.

Wendy gemu.

O clipă rămaseră nemișcați, toți trei, apoi Jack își apucă fiul și zise:

— Danny, iartă-mă, ai pățit ceva, amice?

— L-ai lovit, ticălosule — strigă Wendy. Ticălos infect!

Apucă cealaltă mână a lui Danny și pentru câteva clipe băiatul fu smuls dintr-o parte în alta.

— *O, vă rog nu mai trageți de mine!* țipă la ei, cu atâta jale în glas, încât îi dădură drumul amândoi, și atunci lacrimile n-au mai putut fi stăpânite și se prăbuși, plângând între canapea și fereastră, cu părinții privindu-l neajutorați, așa cum privesc copiii la o jucărie stricată pentru a hotărî cui aparține. În șemineu explodează așt nod într-o bucată de lemn, ca o grenadă, făcându-i să tresară.

Wendy îi dăduse o aspirină și Jack îl băgă în pat și-l înveli. Adormi aproape imediat, ținându-și degetul în gură.

— Nu-mi place — spuse ea. Este o revenire.

Jack nu răspunse.

Îl privi blând, fără mânie, dar și fără surâs.

— Vrei să-mi cer scuze că te-am făcut ticălos? Bine, îmi cer scuze. Îmi pare rău. Dar nu ar fi trebuit să-l lovești.

— Știu, mormăi el. Știu asta. Nu știu ce dracu' m-a apucat.

— Ai promis că n-o să-l mai lovești niciodată.

O privi furios și apoi toată furia i se topi. Pe neașteptate, cu milă și oroare, văzu cum va arăta Jack când va fi bătrân. Nu-l mai văzuse așa niciodată până atunci.

(? cum ?)

Învins, își răspunse singură. *Pare înfrânt.*

El zise:

— Întotdeauna am crezut că pot să mă țin de cuvânt.

Se apropie de el și-l apucă de braț.

— Gata, s-a terminat. Și când o să vină pădurarul să vadă ce facem, o să-i spunem că vrem să coborâm cu toții. Bine?

— Bine — spuse Jack și, cel puțin în clipa aceea, era sincer. Așa cum fusese întotdeauna sincer în diminețile acelea "de după", când își vedea chipul palid și tras în oglinda de la baie: "O să mă opresc, o să încetez, o să termin". Dar dimineața trecea în după-amiază iar după-amiezile se simțea puțin mai bine. Și după-amiaza trecea în noapte. Așa cum a spus un mare gânditor al secolului nostru, "noaptea trebuie să se lase".

Descoperi că își dorește ca Wendy să-l întrebe despre tufe, să-l întrebe ce voise Danny să spună când a zis *Știi pentru că ai văzut...* Dacă ar face-o, i-ar spune tot. Tot. Despre tufe, despre femeia din cameră, chiar și despre furtunul care părea să-și fi schimbat poziția. Dar oare unde se putea opri mărturisirea? Putea să-i spună că aruncase inductorul și că acum ar fi putut fi cu toții în Sidewinder dacă n-ar fi făcut asta?

În schimb, ea a spus:

— Vrei o ceașcă cu ceai?

— Da. Mi-ar face bine.

Se duse la ușă și se opri acolo, masându-și brațele prin tricou.

— Sunt la fel de vinovată ca și tine — spuse. Ce făceam noi când el avea acel... vis sau ce era?

— Wendy...

— Dormeam — continuă ea. Dormeam ca o pereche de adolescenți care își potoliseră într-un mod agreabil mâncărimile.
— Încetează — spuse el. S-a terminat.
— Nu — răspunse Wendy și-i aruncă un zâmbet straniu, neliniștit. Nu s-a terminat.
Plecă să facă ceaiul, lăsându-l să-și vegheze fiul.

36. Ascensorul

Jack se trezi dintr-un somn superficial și agitat în care forme uriașe și nedeslușite îl urmăreau prin întinderi nesfârșite de zăpadă către ceea ce el a crezut la început că este alt vis: întuneric, și în el, o harababură neașteptată de zgomote mecanice: păcănituri și pocnituri, bâzâituri, zornăituri, plesnituri și şuierături.

Atunci Wendy se ridică în capul oaselor și el își dădu seama că nu este vis.

— Ce-i asta?

Mâna ei, rece ca marmura, îl apucă de încheietură. Își înfrână dorința de a o da la o parte — cum dracu' putea să știe ce e? Ceasul fosforescent de pe noptieră arăta că trecuseră cinci minute de la miezul nopții.

Bâzâitul din nou. Tare și constant, abia dacă schimbându-și din intensitate. Urmat de un păcănit când încetă. Un fel de zornăit. O bușitură. Apoi bâzâitul începu din nou.

Era ascensorul.

Danny se ridicase și el din pat.

— Tati? *Tati?* Vocea îi era adormită și speriată.

— Sunt aici, amice — spuse Jack. Vino și bagă-te cu noi în pat. Și mama s-a trezit.

Așternuturile foșniră când Danny se strecură în pat între ei. — E ascensorul — șopti el.

— Așa e — spuse Jack. Doar ascensorul.

— Cum adică doar? vru să știe Wendy. Intonația era puțin isterică.

— E miezul nopții. Cine merge cu el?

Poc/pac. Deasupra lor acum. Zdrăngănitul grilajului care se deschide, pocnetul ușilor care se deschid și se închid. Apoi din nou bâzâitul motorului și al cablurilor.

Danny începu să scâncească.

Jack se așeză pe marginea patului.

— Probabil că e un scurt circuit. Merg să verific.

— Să nu îndrăznești să ieși din cameră!

— Nu fi tâmpită — spuse, punându-și halatul. Asta e treaba mea.

O clipă mai târziu se dădu și ea jos din pat, trăgându-l pe Danny după ea.

— Mergem și noi.

— Wendy...

— Ce s-a întâmplat? întrebă sumbru Danny. Ce s-a întâmplat, tati?

În loc să răspundă, se întoarse cu spatele, expresia devenindu-i împietrită și mânioasă. Își legă cordonul de-abia la ușă, o deschise și păși în holul întunecat.

Wendy ezită o clipă și Danny fu cel care făcu prima mișcare. Îl prinse repede din urmă și ieșiră împreună.

Jack nu aprinsese luminile. Ea orbecăi după comutatorul care aprindea cele patru lustre din holul care dădea în coridorul principal. În fața lor, Jack dădea deja colțul. De data aceasta, Danny găsi comutatorul și aprinse toate cele trei lămpi. Holul care ducea la scări și la casa

ascensorului se umplu de lumină.

Jack stătea în fața ascensorului, care era flancat de bănci și scrumiere. Nemișcat în fața ușii închise. În halatul său decolorat și în papucii din piele maro, cu flecurile tocite, cu părul zburlit din somn, i se părea că seamănă cu un Hamlet ciudat al secolului douăzeci, o figură nehotărâtă, atât de hipnotizată de atacul tragic, încât nu putea să-i schimbe cursul sau să-l modifice în vreun fel.

("isuse încetează cu gândurile astea nebunești")

Danny o strânse aproape dureros de tare de mână. O privea concentrat, cu chipul încordat și neliniștit. Își dădu seama că îi prinsese firul gândurilor. Era imposibil să știe cât de mult sau cât de puțin, dar se înroși la față, simțindu-se cam la fel cum ar fi trebuit să se simtă dacă ar fi prins-o masturbându-se.

— Haide, spuse și se îndreptară spre Jack.

Bâzâiturile și păcăniturile și bufniturile erau mai sonore aici, înfricoșătoare într-un mod incoerent și apatic. Jack privea fix, cu o intensitate febrilă, la ușa închisă, Prin fereastra rombică din centrul ușii ascensorului lui Wendy i se păru că vede cablurile care se clatină ușor. Ascensorul se opri cu zgomot sub ei, în holul mare. Auziră bufnitura ușilor care se deschid. Și...

("petrecere")

De ce s-a gândit la petrecere. Fără absolut nici un motiv cuvântul îi apăruse pur și simplu în minte. Tăcerea din *Overlook* era deplină, cu excepția sunetelor stranii care veneau din casa liftului.

(trebuie că a fost o petrecere reușită)

(? ? ? CE PETRECERE ? ? ?)

Doar o fracțiune de secundă mintea i se umplu cu o imagine atât de reală încât părea a fi o amintire... și nu orice fel de amintire, ci una pe care o păstrezi cu dragoste, una din acelea pe care le ții pentru ocazii foarte speciale, și de care pomenești numai rareori. Lumini... sute, poate mii. Lumini și culori, pocnetul dopurilor de la sticlele de șampanie, o orchestră de patruzeci de instrumentiști cântând "In the Mood" a lui Glenn Miller. Dar Glenn Miller se prăbușise cu bombardierul său înainte ca ea să se fi născut, așa că oare cum își poate ea aminti de Glenn Miller?

Își coborî privirea spre Danny și-l văzu că-și înclinase puțin capul într-o parte, de parcă auzea ceva ce ea nu putea auzi. Era foarte palid.

Buf.

Jos se-nchisese ușa ascensorului. Scâncetul metalic al ascensorului care se ridica. Prin fereastra rombică văzu mai întâi motorul aflat deasupra cabinei, apoi chiar interiorul cabinei. Lumină galbenă, caldă din lustra din tavan. Era goală. Cabina era goală. Era goală dar

(în noaptea petrecerii probabil că s-au înghesuit înăuntru cu zecile, au umplut cabina depășind cu mult limita de siguranță, dar, desigur, era nouă pe vremea aceea și toți purtau măști)

(? ? ? ? CE MĂȘTI ? ? ? ?)

Cabina se opri deasupra lor, la etajul al treilea. Se uită la Danny. Era numai ochi. Gura i se strânsese într-o despicătură albă, înfricoșată. Deasupra lor grilajul din alamă zdrăngăni din nou. Ușa liftului se deschise cu o bufnitură, se deschise cu o bufnitură pentru că era vremea, venise vremea, era vremea să spună

("Noapte bună.... noapte bună... da, a fost minunat... nu, nu pot să stau în nici un caz până la scoaterea măștilor... mă culc devreme, mă scol devreme... o, nu era Sheila!... călugărul?... nu-i nostim, Sheila costumată în călugăr?... da, noapte bună... noapte")

Buf.

Comenzile pocniră. Motorul începu să funcționeze. Cabina coborî scâncind.

— Jack — șopti ea. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Scurt circuit — spuse. Chipul îi era înlemnit. Ți-am spus, e un scurt circuit.

— Aud tot felul de voci în cap! exclamă ea. Ce este? Ce s-a întâmplat? simt că înnebunesc.

— Ce voci?

O privi cu o curtenie macabră.

Ea se întoarse spre Danny:

— Și tu... ?

Danny dădu încet din cap.

— Da. Și muzică. Ca de demult. În cap.

Cabina liftului se opri din nou. Hotelul tăcea, scârțâia, era pustiu. Afară, vântul scheună în întuneric, pe lângă streșini.

— Poate că amândoi sunteți nebuni — spuse Jack pe un ton nepăsător. Eu nu aud absolut nimic decât afurisitul ăsta de lift care are un acces de sughițuri electrice. Dacă vreți să faceți o criză de isterie pe două voci, n-aveți decât. Nu mă amestec.

Ascensorul cobora din nou.

Jack se întoarse spre dreapta, unde se afla o casetă cu geam fixată pe perete la nivelul pieptului. Izbi geamul cu pumnul, făcându-l țândări. Cioburi căzură. Sângele începu să-i curgă din două degete tăiate. Băgă mâna înăuntru și scoase o cheie cu un mâner lung și neted.

— Jack, nu. *Te rog.*

— Îmi fac treaba. Lasă-mă-n pace, Wendy!

Încercă să-l apuce de mână. O îmbrânci. Picioarele i se încurcară în poalele halatului și căzu pe covor cu o bufnitură respingătoare. Danny scoase un țipăt ascuțit și căzu în genunchi lângă ea. Jack se întoarse spre ascensor și introduse cheia în orificiu.

Cablurile dispărură și pe fereastră mică se vedea fundul cabinei. O secundă mai târziu Jack răsuci cheia cu putere. Se auzi un scârțâit puternic când cabina ascensorului se opri brusc, încă o clipa motorul deconectat scheună și mai tare; apoi întrerupătorul de circuit acționă și hotelul *Overlook* fu cuprins de o liniște nepământenă. Acum vântul de afară se auzea foarte tare. Jack privea prostește ușa cenușie din metal a ascensorului. Pe cheie erau trei pete de sânge de la mâna sa tăiată.

Se întoarse către Wendy și Danny. Ea ședea pe covor, iar Danny o ținea de umeri. Îl priveau amândoi, cu multă prudență, de parcă ar fi fost un străin pe care nu-l mai văzuseră niciodată până atunci și putea fi periculos. Deschise gura, fără să fie sigur ce avea să rostească.

— E... Wendy, asta e munca mea...

Ea articulă clar:

— Bagă-ți-o în cur.

Se întoarse înapoi la ascensor, își băgă degetele în crăpătura din partea dreaptă a ușii și o întredeschise puțin. Apoi putu să se lase cu toată greutatea pe ea și o deschise larg.

Cabina se oprise între etaje, podeaua ei era la nivelul pieptului lui Jack. Din ea se revărsa încă lumina cea caldă, contrastând puternic cu întunericul unsuros al puțului de dedesubt.

Privi înăuntru timp îndelungat.

— E goală — spuse apoi. Un scurt circuit, așa cum am spus. Își introduse degetele în orificiul din spatele ușii și începu s-o închidă...

În acel moment îi simți mâna pe umăr, surprinzător de puternică, dându-l la o parte.

— Wendy! strigă.

Dar ea deja apucase marginea de jos a cabinei și se ridicase atât cât să se poată uita înăuntru. Apoi cu o mișcare convulsivă a mușchilor din abdomen și din umeri încerca să se cațere în cabina. O clipă șansele de

reușită au fost neclare. Picioarele îi șovăiră deasupra întinericului din put și unul din papucii roz îi căzu din picior și dispăru.

— *Mami!* urlă Danny.

Reuși să se urce, cu fața congestionată de efort, fruntea palidă și lucioasă ca o lampă de spirt.

— Ce părere ai de chestia asta, Jack? Așa arată un scurt circuit?

Aruncă ceva și holul se umplu dintr-o dată de o ploaie de confetti, roșii și albe și albastre și galbene.

— *Așa?*

O serpentină verde, decolorată de vreme.

— Sau *așa?*

Aruncă obiectul și el poposi pe covorul cu jungla negru-albastră, o mască neagră din mătase, argintată la tâmple.

— *Așa arată un scurt circuit pentru tine, Jack?* strigă ea.

Jack se îndreptă ușor, clătinând mecanic din cap. Maska de mătase privea inexpressiv tavanul de pe covorul din hol presărat cu confetti.

37. Sala de bal

Era întâi decembrie.

Danny se afla în sala de bal din aripa de est, în picioare pe un scaun cu spătar înalt privind ceasul de sub clopotul de sticlă. Era așezat în mijlocul poliței de deasupra căminului înalt, ornamental, flancat de doi elefanți mari de fildeș. Aproape că se aștepta ca elefanții să înceapă să se miște și să încerce să-l străpungă cu colții, dar stăteau neclintiți. Erau "inofensivi". Din noaptea când se întâmplase povestea cu ascensorul, ajunsese să împartă toate lucrurile de la *Overlook* în două categorii. Ascensorul, subsolul, terenul de joacă, Camera 217 și Apartamentul Prezidențial — locurile astea "nu erau sigure". Camerele lor, holul, terasa, erau "inofensive". Aparent, așa era și sala de bal.

(În orice caz, elefanții sunt).

Nu era prea sigur în ceea ce privea celelalte locuri, așa că le evita din principiu.

Privi ceasul de sub clopotul de sticlă. Era pus sub sticlă pentru că avea la vedere toate roțițele, angrenajele și arcurile. O bandă din crom sau oțel înconjura aceste piese, și chiar sub cadranul ceasului se afla un ax mic cu o pereche de roțițe angrenate la celălalt capăt. Limbile ceasului se opriseră la X și un sfert și deși nu știa să citească cifrele romane, putea ghici după poziția limbilor ora la care ceasul se opri. Ceasul era pus pe un suport de catifea. În fața lui, puțin deformată de convexitatea clopotului de sticlă, se afla o cheie din argint, frumos gravată.

Bănuia ca ceasul face parte din acele lucruri pe care nu avea voie să le atingă așa cum erau și instrumentele decorative de lângă șemineul din hol sau scrinul pe picioare înalte plin cu porțelanuri din restaurant.

Un sentiment puternic de nedreptate și de revoltă mâniașă se ridică în el și

("nu contează ce nu am voie să ating, pur și simplu nu contează, m-a atins, nu-i așa? S-a jucat cu mine, nu-i așa?")

Așa fusese. Și avusese o grijă deosebită să nu-l strice.

Danny întinse mâinile, apucă clopotul de sticlă, îl ridică și-l puse alături. Mângâie o secundă piesele, urmărind cu degetul angrenajele, dinții roțițelor, roțițele. Luă cheia de argint. Pentru un adult ar fi fost prea mică, dar se potrivea perfect în mâna lui de copil. O băgă în orificiul din centrul cadranului. Intră hotărât, fără probleme, cu un clinchet mic, mai mult simțit decât auzit. Se învârtea spre dreapta, desigur: în sensul acelor

de ceasornic.

Danny răsuci cheia până la capăt și o scoase. Ceasul începu să ticăie. Rotițele începură să se învârtă. Un pinion mai mare se legăna de la stânga la dreapta în semicercuri. Limbile se mișcau. Dacă-ți țineai capul perfect nemișcat și ochii larg deschiși, puteai vedea minutarul cum se mișcă milimetru cu milimetru spre întâlnirea de peste 45 de minute cu limba care indică ora. La XII.

("Iar Moartea cea Roșie își roti coasa deasupra tuturor".)

Se încruntă iar apoi alungă gândul. Era un gând care pentru el nu avea nici un sens.

Întinse din nou degetul arătător și împinse minutarul până la ora fixă, curios să afle ce se poate întâmpla. Evident că nu era un ceas cu cuc, dar panglica aceea de metal trebuie să aibă un rost.

Se auziră niște clinchete ca de castaniete și apoi ceasul începu să cânte valsul "Dunărea Albastră" de Strauss. O rolă de pânză perforată, nu mai lată de cinci centimetri începu să se desfășoare. Câteva ciocănele micuțe din alamă se puseră în mișcare. Din spatele cadranelor ieșiră două figurine care alunecară de-a lungul benzii de oțel, balerini, în stânga o fată cu o fustă înfioată și ciorapi albi, în dreapta un băiat într-un costum negru, strâns pe trup și pantofi de balet. Țineau mâinile ridicate grațios deasupra capului. Se întâlneau la centru, în fața cifrei VI.

Danny observă niște orificii minuscule chiar la subrațul lor. Axul intră în aceste orificii și auzi alt clinchet mic. Rotițele de la capetele axului începură să se învârtă. Dunărea Albastră continua să susure argintiu. Dansatorii se luară în brațe. Băiatul ridică fata deasupra capului și se roti. Acum stăteau întinși, capul băiatului îngropat sub fusta scurtă de balet a fetei, chipul fetei lipit între picioarele băiatului. Se zvârcoleau cu o frenezie mecanică.

Danny strâmbă din nas. Se pupau pe acolo pe unde făceau pipi. I se făcu greață.

O clipă mai târziu, lucrurile începură să se desfășoare în direcție opusă. Băiatul se răsuci înapoi pe ax. Puse fata în picioare. Părură chiar că dau din cap cu subînțelele unul către celălalt în timp ce își ridicară din nou grațios mâinile. Se retraseră pe același drum pe care veniseră, dispărând chiar în clipa când se stinse și ultimul acord din "Dunărea Albastră". Ceasul începu să bată în tonuri de argint.

("Miezul nopții! A bătut miezul nopții!")

("Uraa pentru măști!")

Danny se răsuci pe scaun, aproape pierzându-și echilibrul. Sala de bal era goală. Prin fereastra uriașă de catedrală, vedea cum începuse să ningă din nou. Covorul imens (care era strâns atunci când se dansa, bineînțeles), cu o broderie bogată de roșu și auriu se întindea intact pe podea. În jurul lui se aflau măsuțe mici și intime pentru câte două persoane, cu scaunele fragile așezate pe ele cu picioarele în sus.

Locul era pustiu.

Numai că nu era într-adevăr pustiu. Deoarece aici, la *Overlook*, se tot întâmplau ciudățenii. Aici, la *Overlook* vremurile se amestecaseră. Era o noapte nesfârșită de august, în 1945, cu cascade de râs și de băutură și un grup de câțiva aleși care urcau și coborau cu liftul, golind pahare cu șampanie și aruncându-și serpentine unul altuia. Încă nu se luminase de ziuă în iunie, cu douăzeci de ani mai târziu, și ucigașii plătiți ai Mafiei au pompat un șir nesfârșit de cartușe în corpurile sfâșiate și însângerate ale celor trei bărbați a căror agonie nu se sfârșise încă. Într-o cameră la etajul al doilea, zăcea o femeie în cada de baie, așteptându-și musafirii.

În *Overlook* toate lucrurile erau cumva vii. De parcă locul fusese întors și pus în funcțiune cu o cheie de argint. Ceasul mergea. Ceasul mergea.

El era cheia aceea, se gândi Danny cu tristețe. Tony îl avertizase, dar

el lăsase lucrurile pur și simplu în voia lor.

("N-am decât cinci ani!")

Strigă către o prezență între — simțită în încăpere.

("N-are nici un fel de importanță că nu am decât cinci ani?")

Nici un răspuns.

Se întoarse fără tragere de inimă spre ceas.

Tot amânase, sperând că se va întâmpla ceva care să-l ajute să nu-l mai cheme iarăși pe Tony, că o să vină un pădurar, sau un elicopter, sau o echipă de salvare; veneau întotdeauna la timp în filmele pe care le vedea la televizor, și oamenii erau salvați. La televizor pădurarii și salvamontiştii și doctorii reprezentau o forță albă benefică, ce contracara răul nedeslușit pe care el îl percepea în lume; când oamenii dădeau de necaz, erau ajutați să iasă din impas, erau vindecați. Nu era nevoie să se zbată singuri.

("Te rog?")

Nici un răspuns.

Nici un răspuns, dar oare dacă Tony ar veni, ar avea același coșmar? Bubuiturile, vocea răgușită și furioasă, covorul cu șerpi negri și albaștri? *Amirc?*

Ce altceva?

("Te rog, o te rog".)

Nici un răspuns.

Oftând din rărunchi, privi cadranul ceasului. Rotițele se învârteau și se angrenau cu alte rotițe. Rotița de echilibru se legăna hipnotic de la stânga la dreapta. Și dacă-ți țineai capul perfect nemișcat, puteai vedea cum minutarul se furișează inexorabil de la XII la V. Dacă-ți țineai capul perfect nemișcat, puteai vedea că...

Cadranul dispăruse. În locul lui se afla o gaură rotundă și neagră. Era gaura spre veșnicie. Începu să se mărească. Ceasul dispăruse. Și camera. Danny se clătină și căzu în întunericul care fusese tot timpul ascuns în spatele cadranului.

Dintr-o dată băiețelul de pe scaun se prăbuși într-o poziție răsucită, nenaturală, cu capul pe spate, cu ochii care fixau fără să vadă tavanul înalt al sălii de bal.

Jos și mai jos și mai jos și mai jos până la... hol, ghemuit în hol, se rătăcise încercând să ajungă înapoi la scări, se rătăcise și acum și ACUM...

Își dădu seama că se află în coridorul înfundat care ducea doar la Apartamentul Prezidențial și bubuiturile se apropiau, ciocanul de crichet despicând cu sălbăticie aerul, capătul lui izbindu-se de perete, sfâșiind tapetul de mătase, împrăștiind nori mici de var.

("Fir-ai al dracului, ieși afară! Ia-ți!")

Dar mai era o siluetă în hol. Sprijinită nonșalant de perete, chiar în spatele său. Ca o fantomă.

Nu, nu era o fantomă, dar era îmbrăcată în alb. Îmbrăcată în uniformă albă.

("O să te găsesc, pui nenorocit de CURVĂ!")

Danny se făcu și mai mic de frică auzind vocea. Acum venea pe holul principal de la etajul al treilea. Foarte curând proprietarul acelei voci va da colțul.

("Vino-ncoace! Vino-ncoace, căcăciosule!")

Silueta îmbrăcată în alb se îndreaptă puțin, luă țigara din colțul gurii și șterse firul de tutun care-i rămăsese pe buza inferioară. Era Hallorann, își dădu Danny seama. Îmbrăcat în echipamentul de bucătar, în loc de costumul albastru pe care-l purtase în ziua închiderii.

— Dacă ai necazuri — spuse Hallorann, strigă-mă. Dă un strigăt puternic. S-ar putea să te aud chiar din Florida. Și dacă te aud vin într-o goană. Vin într-o goană. Vin într-o...

("Vino acum! Vino acum, vino ACUM! O, Dick, am nevoie de tine toți avem")

...fugă. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Îmi pare rău, Danny, bătrâne, amice, dar trebuie să plec. Mi-a părut bine că te-am cunoscut, prietene, dar trebuie să mă grăbesc, trebuie să plec".

("Nu!")

Dar Dick Hallorann se întoarce, își puse iar țigara în colțul gurii și trecu nonșalant prin perete.

Lăsându-l singur.

Și atunci umbra întunecată dădu colțul, uriașă în obscuritatea holului, lăsând să se întrezărească numai sclipirea ochilor roșii.

("Te-am găsit! Te-am prins, Javră! Te-nvăț eu minte!")

Se repezi asupra lui, oribil, înfricoșător, clătinându-se, rotind tare, mai tare și mai tare ciocanul de crichet. Danny se târî înapoi din fața acestui asalt, urlând disperat și, dintr-odată, trecu prin perete și căzu rostogolindu-se prin gaură, prin vizuina iepurelui, spre un tărâm plin de minuni bolnave.

Tony era ceva mai departe, mai jos, căzând și el.

("nu mai pot să vin, Danny.... el nu-mi dă voie să mă apropii de tine... nici unul din ei nu-mi dau voie să mă apropii de tine... cheamă-l pe Dick... cheamă-l pe Dick")

— Tony! strigă.

Dar Tony dispăruse și el se trezi într-o cameră întunecată. Însă nu era cufundată complet în beznă. Lumină murdară, împrăștiată de undeva. Era dormitorul părinților săi. Putea distinge biroul tatălui. Dar în cameră era o harababură nemaipomenită. Mai fusese în camera aceasta și înainte. Patefonul mamei era făcut bucăți. Discurile ei, sparte, răspândite pe jos. Salteaua era scoasă de pe pat. Tablourile smulse de pe pereți. Patul pliant răsturnat pe o parte ca un câine mort, Volkswagenul de un Violet Violent — zdrobit.

Lumina se strecura prin ușa întredeschisă de la baie. Înăuntru se vedea o mână care atârna moale, cu sânge picurând din vârful degetelor. Iar în oglinda de pe dulăpiorul cu medicamente cuvântul AMIRC se aprindea și se stingea.

Deodată, în fața lui apăru un ceas uriaș, într-o casetă de sticlă. Pe cadran nu erau nici limbi și nici cifre, ci numai o dată scrisă cu roșu: 2 DECEMBRIE. Și apoi, cu ochii mărindu-i-se de groază, văzu cum cuvântul AMIRC se reflectă vag în clopotul de sticlă, o dată, de două ori. Și-și dădu seama că se citește CRIMA.

Danny Torrance urlă cuprins de o groază nesfârșită. Data dispăru de pe ecran. Chiar și cadranul dispăruse, fiind înlocuit de o gaură neagră, circulară care se umfla, se tot umfla ca o pupilă care se dilată. Acoperi totul și el căzu, începu să cadă, căzu, el...

... căzu de pe scaun.

O clipă zăcu pe podeaua sălii de bal, respirând cu greutate

AMIRC

CRIMA

AMIRC

CRIMA

("Moartea cea roșie își roti coasa deasupra tuturor!")

("Scoateți măștile! Scoateți măștile!")

Și sub fiecare mască minunată, strălucitoare, chipul încă nevăzut al formei care-l urmărise prin aceste coridoare întunecate, cu ochi roșii mari, fără expresie, ucigași.

O, îi era teamă de ce ar fi putut ieși la lumină când va sosi, în cele din urmă, vremea pentru scoaterea măștilor.

(Dick!)

strigă din toate puterile. Capul păru să-i tremure de forța gândului.
(! ! ! O DICK O TE ROG TE ROG TE ROG VINO! ! !)

Deasupra lui, ceasul pe care-l întorsese, cu cheia de argint, continuă să numere secunde și minutele și orele.

Partea a cincea

CHESTIUNI DE VIAȚĂ ȘI DE MOARTE

38. Florida

Mezinul doamnei Hallorann, Dick, îmbrăcat în uniformă albă de bucătar, cu o țigară Lucky Strike proptită în colțul gurii își scoase cu spatele Cadillacul recondiționat din parcare pe piața de zarzavaturi și îl conduse încet în jurul clădirii. Masterton, în parte proprietar al pieței acum, dar târșându-și picioarele așa cum se obișnuise încă dinaintea celui de-al doilea război mondial, împingea un container uriaș cu salată verde în clădirea înaltă și întunecată.

Hallorann apăsă butonul, ridică fereastra din dreapta și răcni:

— Ai urcat prețurile, nenorocitul!

Masterton se uită înapoi peste umăr, rânji suficient de larg ca să-și expună toți cei trei dinți de aur pe care-i avea și striga și el:

— Știu exact unde să-ți bagi legumele pe care le cumperi, bunul meu prieten.

— Asta-i o vorbă pe care n-am s-o uit, frate.

Masterton îi făcu un gest obscen cu degetul mijlociu ridicat. Hallorann îi întoarse complimentul.

— Ți-ai făcut cumpărăturile? Întrebă Masterton.

— Le-am făcut.

— Vino mâine dimineață devreme și o să-ți dau cei mai frumoși cartofi noi pe care i-ai văzut vreodată.

— O să-l trimit pe puști — zise Halloran. Vii diseară?

— Faci cinste, neamule?

— Mai încape vorbă?

— Vin. Ai grijă cum te duci acasă, auzi? Toți polițiștii de aici și până la St. Pete știu cum te cheamă.

— Ai aflat-o și p-asta? rânji Hallorann.

— Știu mai multe decât îți dai seama, omule.

— I-auzi ce zice negroteiul ăsta corcit. I-auzi.

— Hai, cară-te, până nu arunc cu salata în tine.

— Aruncă, haide. Iau orice e gratis.

Masterton se prefăcu să azvârle cu o salată. Hallorann se feri, ridică fereastra și își continuă drumul. Se simțea bine. În ultima jumătate de oră simțise miros de portocale, dar nu i se păruse ciudat. Ultima jumătate de oră și-o petrecuse într-o piață de fructe și legume.

Era 4.30 după-amiază, întâi decembrie, când Moșul Iarnă își așeza bine fundul degerat pe mare parte din țară, dar aici bărbații purtau cămăși cu mâneci scurte, descheiate la gât, iar femeile, rochii subțiri de vară sau șorturi.

Pe acoperișul clădirii care adăpostea First Bank of Florida un sistem

electronic înconjurat cu fructe exotice uriașe afișa temperatura: 32°. Să-i mulțumim lui Dumnezeu că a creat Florida, cu țânțari cu tot, gândi Hallorann.

În spatele mașinii avea o ladă cu castraveți, una cu portocale, una cu grapefruit. Trei sacoșe cu ceapă din soiul Bermuda, cea mai dulce legumă pe care a creat-o vreodată un zeu iubitor, niște mazăre frumoasă și dulce care va fi servită ca antreu și se va întoarce nemâncată de nouă ori din zece și un singur dovleac Hubbard care era strict pentru consum personal.

Hallorann se opri la semaforul de pe strada Vermont și, când apăru săgeata verde, o porni pe șoseaua națională 219, accelerând până la 40 mile pe oră, și merse cu această viteză până când orașul începu să se destrame într-o rețea suburbană de stații de benzină, bufete Burger King și McDonald. Lista de cumpărături fusese mică astăzi, l-ar fi putut trimite pe Baedeker, dar Baedeker plecase să-și încerce norocul la cumpărătura de carne și, în afară de asta, pe cât posibil Hallorann nu rata nici o ocazie să-l întâlnească pe Frank Masterton. S-ar fi putut ca Masterton să apară în seara asta să se uite la televizor, și să-i bea băutura lui Hallorann. La fel de bine se putea întâmpla să nu vină. Oricum ar fi fost, era bine. Dar conta faptul că îl văzuse. Conta de fiecare dată acum, pentru că nu mai erau tineri. Ultimele zile se gândise foarte mult la asta. Nu mai ești chiar atât de tânăr, când te-ai apropiat de șaiszeci de ani (sau — mai bine spune adevărul și economisește o minciună — ai trecut de șaiszeci) și trebuie să începi să te gândești cum să te dai la o parte. Poți muri oricând. Și la asta se tot gândise săptămâna care trecuse, nu ca la o tragedie, ci ca la un fapt real, care, mai devreme sau mai târziu tot se întâmpla. Moartea făcea parte din viață. Trebuia să-ți repeți chestia asta dacă voiai să fii om întreg. Și dacă moartea ta personală era ceva greu de înțeles, cel puțin nu mai era imposibil de acceptat.

Nu putea spune însă de ce se gândise tocmai la asta, dar celălalt motiv pentru care făcuse el însuși cumpărăturile acelea neînsemnate, fusese faptul că voise să urce în biroul de deasupra magazinului lui Frank. Acolo era un avocat (dentistul de dinainte se părea că dăduse faliment), un negru tânăr pe nume Mc Iver. Hallorann intrase și-i spusese acestui Mc Iver că vrea să-și facă testamentul și putea oare Mc Iver să-l ajute? Păi, spuse Mc Iver, cât de repede doriți documentul? Ieri — răspunse Hallorann, își dădu capul pe spate și râse. Aveți ceva mai complicat de stabilit? sunase următoarea întrebare a lui Mc Iver. Hallorann nu avea. Avea numai Cadillacul, contul din bancă — vreo 900 de dolari, un alt cont lipsit de importanță și un dulap cu haine. Voia ca toate acestea să-i rămână surorii sale. Și dacă sora moare înainte? întrebă Mc Iver. Nici o problemă răspunse Hallorann. Dacă se întâmplă așa ceva o să fac alt testament. Actul a fost întocmit și semnat în mai puțin de trei ore — treabă destul de rapidă pentru un avocat de mâna a doua — și acum stătea frumos în buzunarul de la piept al lui Hallorann, împăturit într-un plic albastru, pe care era scris cuvântul TESTAMENT cu scriere veche, englezească.

Nu ar fi putut spune nici de ce alesese această zi caldă și însorită când se simțea atât de bine, ca să facă ceva ce amânase ani în șir, dar simțise acest impuls și nu putuse spune nu. Era obișnuit să-și urmeze presimțirile.

Ajunsesese aproape în afara orașului acum, accelera până la contravenționalul șaiszeci mile pe oră și merse așa pe banda din stânga, depășind acum toate mașinile care se îndreptau spre Petersburg. Din experiență știa că mașina lui ar merge fără să aibă nici o problemă și cu nouăzeci și chiar la o sută douăzeci nu părea să se împiedice. Dar trecuseră de mult zilele în care făcea astfel de nebunii. Numai ideea de a goni pe un drum drept cu o sută douăzeci de mile la oră îl speria.

Îmbătrânea.

("Isuse, ce tare miros portocalele astea. Mă întreb dacă nu cumva sunt stricate?")

Insectele se izbeau de ferestre. Deschise aparatul de radio, căută postul de muzică soul din Miami și descoperi vocea blândă și plângăreată a lui Al Green.

"Ce minunat ne-am distrat,

Acum este târziu și trebuie să ne despărțim..."

Deschise fereastra, aruncă mukul de țigară, apoi o deschise și mai mult ca să aerisească și să scape de mirosul de portocale. Bătea ușor cu degetele în volan și fredona încet. Agățat de oglinda retrovizoare, medalionul cu chipul Sfântului Christopher se legăna încetișor.

Și dintr-o dată mirosul de portocale se accentuă și el știu că vine, ceva vine spre el. Își văzu ochii în oglindă, mărimdu-se, surprinși. Și atunci veni tot deodată, veni într-o explozie uriașă care înlătură orice altceva: muzica, drumul care se întindea înainte, chiar și propria sa conștiință a faptului că este o creatură umană unică. Era ca și când cineva lipise țeava unui pistol psihic de tâmpla sa și-l împușcase cu un strigăt de calibrul 45.

(! ! ! O DICK O TE ROG TE ROG TE ROG VINO ! ! !)

Mașina mergea aproape paralel cu o camionetă Pinto condusă de un bărbat în haine de lucru. Acesta văzuse cum Cadillacul își părăsește banda și încearcă să intre pe a lui și claxonase. Când Cadillacul continuase să meargă șerpuit, aruncă o privire către șofer și văzu un negru uriaș stând țeapăn în spatele volanului, uitându-se fix în sus. Mai târziu, bărbatul în haine de lucru i-a spus soției sale că știa perfect că era vorba despre una din coafurile pe care și le fac negrii, dar i se păruse atunci că fiecare fir de păr din capul șmecherului ăla era ridicat. S-a gândit că negrul tocmai a fost lovit de un infarct.

Muncitorul puse o frână bruscă, având norocul să nu se afle nimeni în spatele lui chiar atunci. Fundul Cadillacului îi trecu prin față, legănându-se în continuare și văzu cu groază amuzată cum luminile de poziție în formă de rachetă trecură la mai puțin de un centimetru distanță prin fața barei sale de protecție.

Muncitorul făcu la stânga, claxonând tot timpul și răcni către limuzina care se clătina ca un om beat. Îl invită pe șoferul limuzinei să exerseze un act sexual contravențional cu propria lui persoană. Să practice amorul oral cu diferite rozătoare și păsări. Dădu glas propriei propuneri ca toate persoanele cu sânge negru să se întoarcă pe continentul lor natal. Își exprimă părerea sinceră asupra poziției pe care sufletul șoferului Cadillacului o va ocupa în viața de apoi. Și încheie spunând că probabil a cunoscut-o pe mama șoferului limuzinei într-un bordel din New Orleans.

Apoi a luat-o înainte și a scăpat de pericol, dându-și brusc seama că își udase pantalonii.

În mintea lui Hallorann gândul se tot repeta

(VINO DICK TE ROG VINO DICK TE ROG)

dar începuse să se audă tot mai încet așa cum se stinge un program de radio când te apropii de limita zonei de transmisie. Își dădu seama ca prin ceață că mașina lui se împleticea lângă marginea șoselei la mai bine de cincizeci de mile pe oră. O dirijă din nou pe drum, simțind cum șterge parapetul înainte de a-și redobândi un pic din siguranța dinainte.

Era un bufet chiar acolo. Hallorann semnaliză și intră în parcare, cu inima zbuciumându-i-se dureros în piept, cu chipul de un cenușiu bolnăvicios. Opri, își scoase batista din buzunar și-și șterse fruntea de transpirație.

("Doamne Dumnezeule!")

— Ce doriți?

Vocea îl făcu din nou să tresară, chiar dacă nu era vocea lui Dumnezeu ci a unei chelnărițe drăguțe care stătea lângă geamul lui deschis, cu carnetul de comenzi în mână.

— Da, păpușico, o bere și două porții de înghețată de vanilie, bine?

— Imediat, domnule.

Se îndepărtă, unduind frumos șoldurile sub uniforma roșie din nylon.

Hallorann se lăsă pe spătarul scaunului îmbrăcat în piele și închise ochii. Nu mai era nici un mesaj de primit. Ecourile se stinseseră între momentul când oprise mașina și cel în care dăduse chelneriței comanda. Nu rămăsese decât o migrenă cumplită de parcă întregul creier îi fusese răsucit, stors și atârnat pe frânghie să se usuce. Așa, ca durerea de cap pe care o căpătase când îl lăsase pe puștiul acela, Danny, să strălucească spre el în munți, la "Nebunia lui Ullman."

Numai că de data aceasta a fost ceva mult mai puternic. Atunci puștiul se jucase doar. Acum era vorba de teroare adevărată, în fiecare țipăt care-i răsunase în minte.

Își privi brațele. Razele fierbinți ale soarelui încercau să le încălzească, dar i se făcuse pielea de găină. Îi spusese băiatului să-l cheme dacă avea nevoie de ajutor, își amintea asta. Și acum băiatul îl chema.

Se întrebă dintr-o dată cum de a fost în stare să-l lase pe puști la hotel, când știa că strălucește în felul ăsta. Nu se putea să nu se întâmple ceva, probabil ceva foarte rău.

Porni brusc mașina, dădu cu spatele și ieși apoi pe autostradă cu cauciucurile scârțâind furioase. Chelnerița cu șoldurile unduioase se oprise în pragul bufetului cu o tavă în mâini.

— Ce-i cu tine, arde undeva? strigă ea, dar Hallorann era departe deja.

Directorul era un tip pe care-l chema Queems, și când Hallorann intră în birou, Queems tocmai stătea de vorbă cu *bookmakerul* său. Voia să parieze pe calul cu numărul patru din cursa de la Rockaway. Nu, fără parlamentari, fără idei crețe, fără ponturi sigure. Să facă bine să pună pe mârtoaga aia 600 de dolari.

Când Queems trânti nervos receptorul în furcă, Hallorann își dădu seama cum putea un om să câștige cinzeci de miare pe an conducând spelunca asta mică și să poarte încă pantaloni roși în tur. Directorul se uită la Hallorann cu ochi injectați de la prea multele priviri aruncate în sticla de Bourbon cu o noapte înainte.

— Probleme, Dick?

— Da, domnule Queems, cam așa ceva. Am nevoie de trei zile libere.

În buzunarul de la pieptul cămășii sale galbene, Queems avea un pachet de Kent. Scoase cu două degete o țigară fără să scoată pachetul din buzunar și mușcă morocănos filtrul. O aprinse cu bricheta de pe birou.

— Și eu am nevoie — zise. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de trei zile — repetă Hallorann. Am o problemă cu băiatul.

Ochii lui Queems se opriră asupra mâinii stângi a lui Hallorann, pe care nu era nici o verighetă.

— Am divorțat în 1964 — spuse Hallorann cu răbdare.

— Dick, știi cum e situația la sfârșit de săptămână. Suntem plini până în dinți. Chiar și locurile proaste sunt luate. Până și în Salonul Florida se calcă lumea în picioare duminica seara. Așa că-ți dau ceasul, portofelul, fondul meu de pensie. Drace, ți-aș da-o și pe nevastă-mea dacă-ți plac femeile cu muchii ascuțite. Dar, te rog, nu-mi cere zile libere. Ce are băiatul, e bolnav?

— Da, domnule, zise Hallorann, încercând încă să se imagineze în postura omului umil și disperat, care mototolește o pălărie ieftină în mâini și-și dă ochii peste cap.

— E împuşcat.

— Împuşcat! exclamă Queems.

Îşi puse Kentul în scrumiera cu emblema colegiului Ole Miss, a cărei secţie de administraţie o absolvise.

— Da, domnule — zise Hallorann sumbru.

— Accident de vânătoare?

— Nu, domnule — răspunse Hallorann, coborând vocea la un ton mai grav, mai răguşit.

— Jana, nevastă-mea, trăieşte cu un şofer de camion. Un alb. El mi-a împuşcat copilul. E într-un spital în Denver, Colorado. Stare critică.

— Cum dracu' ai aflat? Credeam că te-ai dus la piaţă după zarzavaturi.

— Da, domnule, m-am dus.

Se opri la Western Union ca să-şi închirieze o maşină la Aeroportul Stapleton. Înainte să plece de acolo, luase şi un formular. Acum scoase formularul mototolit din buzunar şi-l flutură prin faţa ochilor injectaţi ai lui Queems. Îl puse înapoi în buzunar şi coborând şi mai mult vocea, spuse:

— Jana mi-a trimis telegrama asta. Am găsit-o în cutia poştală chiar acum când m-am întors.

— Isuse. Isuse Cristoase — şopti Queems. Pe chip i se întipărise o expresie ciudată de compasiune, expresie pe care Hallorann o cunoştea deja foarte bine. Era aproape o expresie de simpatie pe care o putea afişa un alb, care se pretindea "uman cu semenii săi coloraţi", atunci când subiectul conversaţiei era un negru sau legendarul său fiu negru.

— Mda, bine, pleacă — zise Queems. Baedeker poate să-ţi țină locul trei zile. Poate să-l ajute şi chelnerul.

Hallorann dădu din cap, încercând să-şi lungească mai mult faţa, dar numai gândul că puştiul de la bar o să-l ajute pe Baedeker îl făcu să rânjească pe dinăuntru. Hallorann nu credea că băiatul, chiar într-una din zilele sale bune, ar nimeri pisoarul din prima încercare.

— Vreau să vă înapoiez salariul de săptămâna aceasta, zise Hallorann. Tot salariul. Ştiu în ce situaţie dificilă vă pun, domnule Queems.

Expresia de pe chipul lui Queems deveni şi mai încordată; arăta de parcă se înecase cu un os de peşte:

— O să vorbim mai târziu despre asta. Du-te şi fă-ţi bagajele. O să stau de vorbă cu Baedeker. Vrei să-ţi fac o rezervare la aeroport?

— Nu, domnule, o s-o fac eu.

— Bine.

Queems se ridică, se aplecă spre el şi inhală fumul de la propria lui ţigară. Îl apucă un acces de tuse, chipul alb şi tras înroşindu-se ca racul. Hallorann se luptă din răputeri să-şi păstreze expresia sumbră.

— Sper că se va rezolva totul, Dick. Sună-mă când ai veşti.

— Aşa voi face, domnule.

Îşi strânseseră mâinile deasupra biroului.

Hallorann reuşi să se abţină până ajunse la parter, pe coridorul care ducea spre camera ucenicului său, când izbucni în hohote de râs, care-i zgâlţâiau corpul uriaş. Încă mai sughiţa şi-şi ştergea ochii înlăcrimaţi cu batista, când simţi brusc mirosul de portocale, greu şi greţos, iar lovitura îl urma imediat, lovindu-l în cap, izbindu-l de peretele roz. Părea un beţiv care nu se putea ţine pe picioare.

(! ! ! TE ROG VINO DICK TE ROG VINO VINO REPEDE ! ! !)

Îşi reveni încetul cu încetul şi în cele din urmă se simţi în stare să urce scara exterioară spre apartamentul său. Ținea cheia sub preşul împletit din papură şi când se aplecă s-o ia de acolo, îi căzu ceva din buzunar cu un sunet sec. Mintea îi era atât de tare concentrată asupra vocii care-i cutremurase capul că, timp de câteva secunde, se uită fix la plicul albastru, fără să ştie exact ce era.

Apoi îl întoarse pe partea cealaltă şi cuvântul TESTAMENT se holbă la

el cu literele negre, fine.

("O, Dumnezeuule, chiar așa să fie?")

Nu știa. Dar era posibil. Toată săptămâna gândul propriului său sfârșit i se tot răsucise în minte ca o... ei bine, ca o

("Haide, spune")

ca o premoniție.

Moarte? Întreaga-i viață îi trecu pe dinainte într-o clipă, nu în sens istoric și nici topografic, cu sușurile și coborâsurile pe care le-a străbătut Dick, mezinul doamnei Hallorann, ci viața lui așa cum era acum. Martin Luther King le spusese, înainte ca glonțul ucigaș să-l facă martir, că ajunsese în vârful muntelui. Dick nu putea să se laude cu așa ceva. Nu ajunsese în vârful muntelui, ci pe un platou înșorit după ani de luptă. Avea prieteni buni. Avea toate referințele necesare ca să se angajeze oriunde. Când voia să facă amor, nici o problemă, găsea imediat o față prietenoasă care să nu-i pună întrebări și să nu facă prea mare caz. Se împăcase și cu culoarea pielii — se împăcase bine. Trecuse de șazeci de ani și, slavă Domnului, o ducea minunat.

Avea de gând să riște să pună capăt acestei vieți — să-și pună lui capăt — pentru trei albi pe care nici măcar nu-i cunoștea?

Dar asta era o minciună, nu?

Îl cunoștea pe băiat. Au stat de vorbă așa cum nici prieteni vechi de patruzeci de ani nu o pot face. Îl cunoștea pe băiat și băiatul îl cunoștea pe el, pentru că fiecare avea câte un fel de proiector în cap, ceva ce ei nu ceruseră, ceva ce le fusese pur și simplu dat.

("Nu, nu, tu ai o lanternă, el are un proiector")

Și uneori lumina aceea, aceea strălucitoare părea a fi un lucru drăguț și plăcut. Puteai alege caii la curse, sau, cum spusese puștiul, puteai spune tatăului tău unde era cufărul care se pierduse. Dar asta era numai sosul din salată, și mai la fund, în salata, era tot atâta mazăriche amară, câți castraveți erau. Avea gust de durere și moarte și lacrimi. Și acum băiatul era prins în locul acela, iar el se va duce acolo. Pentru băiat. Pentru că atunci când a vorbit cu el, avuseseră culori diferite numai când și-au folosit gurile. Așa că se va duce. Va face ce va putea, pentru că, dacă n-ar face-o, băiatul va muri chiar în capul său, al lui Hallorann.

Dar, pentru că era om, nu și-a putut opri dorința amară ca mingea să nu fi fost aruncată în terenul său.

("Începuse să iasă și venea după el")

Tocmai își îndesa niște schimburi într-un sac mic de voiaj când îl surprinse gândul, înghețându-l ca întotdeauna cu puterea amintirii. Încerca să se gândească la asta cât mai rar cu putință.

Camerista, o chema Delores Vickery, avusese o criză de isterie. Spusese niște chestii și altor cameriste și, mai rău încă, unora dintre oaspeți. Când a aflat Ullman, ceea ce tâmpita aia mică trebuia să-și dea seama că se va întâmpla la un moment dat, a concediat-o imediat. A venit plângând la Hallorann, nu din cauză că fusese dată afară, ci din cauza lucrului pe care-l văzuse în camera de la etajul al doilea. Intrase în 217 ca să schimbe prosoapele — a zis ea — și a văzut-o pe doamna Massey, moartă în cadă. Bineînțeles că acest lucru era imposibil. Doamna Massey fusese luată discret de acolo cu o zi înainte și chiar atunci se afla în avion pe ultimul său drum spre New York — în cala de bagaje, în loc de compartimentul de clasa întâi cu care fusese obișnuită.

Hallorann nu avea prea mare încredere în Delores, dar urcase totuși în seara aceea ca să arunce o privire. Camerista era o tânără cu tenul măsliniu, în vârstă de douăzeci și trei de ani, care servea și în restaurant spre sfârșitul sezonului, când se mai potolea nebunia. Avea o strălucire

mică, era de părere Hallorann, ca o pâlpâire; un bărbat cu înfățișare de șobolan și compania lui feminină de ocazie, care arăta dealtfel destul de ponosit, au intrat odată în restaurant iar Delores a cerut să fie ea cea care-i servește. Omulețul cu figură de șobolan a lăsat o bancnotă sub farfurie, lucru neplăcut pentru fata care făcuse schimb de mese cu Delores, dar și mai rău încă, Delores a jubilat pe chestia asta. Era puturoasă și nătângă, într-un angrenaj condus de un om care nu tolera nătângii. Obişnuia să stea într-un dulap cu lenjerie, citind o revistă și fumând, dar de câte ori Ullman făcea vreuna din inspecțiile lui inopinate (și vai de fata pe care o prindea că-și odihnește picioarele) o găsea muncind cu sârguință, revista ascunsă sub cearșafurile de pe raft, scrumiera pusă bine în buzunarul sortului. Mda, gândi Hallorann, era nătângă și leneșă, iar celelalte fete n-o puteau suferi, dar Delores avea pâlpâirea aceea mică. Îi netezea întotdeauna drumul. Însă ce văzuse în 217 o speriasse destul de rău așa că era mai mult decât bucuroasă să-și pună papucii pe care i-i dăduse Ullman și să-și ia tălpășița.

De ce venise la el? O strălucire își da seama de altă strălucire, gândi Hallorann, rânjind din cauza jocului de cuvinte.

Așa că urcase în seara aceea și intrase în camera care urma să-și primească noul locatar abia în ziua următoare. Folosise șperaclul din birou și, dacă Ullman l-ar fi prins cu șperaclul asupra lui, i-ar fi ținut companie lui Delores Vickery la coada pentru ajutorul de șomaj.

Perdeaua din baie fusese trasă în jurul căzii. A dat-o la o parte, dar chiar înainte să facă asta, a avut o presimțire care-i spunea ce va vedea acolo. Doamna Massey, umflată și vânată, zăcea îmbibată cu apă în cada pe jumătate plină. A împietrit uitându-se la ea, pulsul zbuciumându-i-se în gât. Mai erau și alte lucruri ciudate la *Overlook*: un vis urât care se repeta la intervale neregulate — ceva despre un bal costumat și el îi servea în sala de bal a hotelului și când s-a auzit strigătul "Scoateți măștile", toți și-au dezvăluit chipuri de insecte putrezite — și mai erau și animalele croite din tufe. De două, poate de trei ori le-a văzut (sau i s-a părut că le-a văzut) că se mișcă puțin, foarte puțin. Câinele parcă nu mai stătea în două labe, ci se ghemuise, iar leii parcă înaintaseră, amenințând copiii de pe terenul de joacă. Cu un an în urmă, în mai, Ullman îl trimisese în pod să caute setul ornamental de vătraie care se afla acum așezat lângă șemineul din hol. În timp ce se afla acolo, cele trei becuri se stinseseră și rătăcise drumul înapoi la chepeng. Orbecăise mult timp, din ce în ce mai aproape de panică, izbindu-se de lăzi și răsturnând tot felul de cutii, stăpânit din ce în ce mai tare de sentimentul că era ceva care îl prindea în întuneric. O creatură neagră și înspăimântătoare care tocmai ce se prelinseseră un șuvoi noroios din lambriuri când s-au stins luminile. Și când literalmente s-a împiedicat de inelul chepengului, a coborât cât de repede a putut, plin de cenușă și cu hainele în dezordine, lăsând chepengul deschis, având senzația că a ocolit în ultima fracțiune de secundă un dezastru. Ullman personal coborâse mai târziu în bucătărie ca să-i aducă la cunoștință că lăsase chepengul de la pod deschis și luminile aprinse. Credea oare Hallorann că oaspeții aveau chef să urce și să se joace de-a comoara din insulă. Credea că primeau gratis curentul electric?

Și mai bănuia — nu, era aproape sigur — că și unii dintre oaspeți văzuseră sau auziseră ceva. În cei trei ani de când lucra aici, Apartamentul Prezidențial fusese ocupat de nouăsprezece ori. Șase din acești oaspeți au plecat mai devreme, unii părănd chiar foarte bolnavi. Alți oaspeți au plecat din alte camere la fel de brusc. Într-o zi din luna august 1974, aproape de apusul soarelui, un bărbat care fusese decorat cu Stelele de Bronz și de Argint în Războiul din Coreea, (acel bărbat era acum membru în trei consilii de conducere ale unor corporații foarte

importante și se spunea despre el că dăduse lecții unui renumit crainic TV), a făcut o criză de isterie pe peluză, aparent fără nici un motiv. Și mai mult de o duzină de copii refuzaseră pur și simplu să se ducă pe terenul de joacă în toată vremea cât Hallorann lucrase la *Overlook*. Un copil a făcut o criză de epilepsie când se juca în tunelul din ciment, însă Hallorann nu știa precis dacă acest fapt putea fi atribuit cântecului ucigător de sirenă al hotelului *Overlook* sau nu — se zvonea în rândul personalului că acel copil, singura fiică a unui frumos actor de cinema, era epileptică și în ziua aceea uitase pur și simplu să-și ia medicamentele.

Și așa, holbându-se la cadavrul doamnei Massey, fusese înspăimântat, dar nu complet îngrozit. Pentru că nu era ceva total neașteptat. Teroarea a apărut în momentul când ea a deschis ochii, dezvăluind pupile argintii, complet lipsite de expresie și a început să rânjească la el. Groaza a apărut când

("începuse să iasă și venea după el".)

A fugit atunci, cu inima amenințând să-i iasă din piept și nu s-a simțit în siguranță nici măcar când a ajuns în camera lui și a zăvorât ușa. De fapt, recunosc acum față de el însuși, în timp ce trăgea fermoarul sacului de voiaj, de atunci nu se mai simțise în siguranță nicăieri în hotelul *Overlook*.

Iar acum băiatul — îl cheamă, strigă după ajutor.

Își privi ceasul. Era 5.30 p.m. Se duse la ușă, își aminti că acum trebuie să fie iarnă grea în Colorado, mai ales sus, în munți, și se întoarse la dulap. Scoase haina lungă, îmblănită din sacul de plastic în care o adusese de la curățătorie și o puse pe braț. Singura haină de iarnă pe care o avea. Stinse luminile și privi în jur. Uitase ceva? Da. Un singur lucru. Scoase testamentul din buzunarul de la piept și-l strecură sub oglinda de la măsuta de toaletă. Cu ceva noroc se va întoarce să-l ia de acolo.

Numai cu ceva noroc, desigur.

Ieși din apartament, încuie ușa în urma lui, puse cheia sub preșul din papură și coborî scările în goană spre Cadillacul său decapotabil.

La jumătatea drumului spre aeroportul internațional Miami, departe de centrala telefonică de unde se știa că fie Queens sau lingăii lui trag cu urechea la toate convorbirile, Hallorann opri la un magazin universal și formă numărul de la United Air Lines. Zboruri spre Denver?

Era unul la 6.36 p.m. Putea domnul să ajungă în timp util ?

Hallorann se uită la ceas, 6.02 și răspunse că putea. Erau locuri libere?

Să controlez.

Un clinchet în ureche urmat de un Montavani cu zaharină, muzică ce trebuie să-ți facă așteptarea mai plăcută. Nu ți-o făcea. Hallorann își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, alternând privirile între cadranul ceasului și o tânără cu un bebeluș adormit în cărucior, care trecea în revistă produsele expuse. Îi era teamă că o să ajungă acasă mai târziu decât avusese intenția, și friptura se arde iar soțul ei — Mark? Mike? Mart? — o să fie furios.

Trecu un minut. Două. Tocmai se hotărâse să-și continue drumul și să-și asume toate riscurile, când auzi din nou vocea metalică a funcționarului. Era un loc liber, o anulare. Era la clasa întâi. Avea vreo importanță?

Nu. Îl lua.

Plătea în numerar sau cu cărți de credit?

Numerar, dragă, numerar. Trebuie să ajung acolo.

Și numele era...?

Hallorann, doi l, doi n. Ne vedem mai târziu.

Închise și se grăbi spre ușă. Gândul simplu al fetei, grija din cauza fripturii îi era transmis iar și iar, până crezu că înnebunește. Așa se întâmpla câteodată, absolut fără nici un motiv prindeai câte un gând, complet izolat, complet pur și limpede... și de obicei complet nefolositor.

Aproape a reușit.

Mergea cu optzeci la oră și vedea deja aeroportul, când o patrulă de poliție i-a făcut semn să tragă pe dreapta.

Hallorann coborî geamul și deschise gura să-i spună ceva polițistului care dădea paginile carnetelului pe care-l ținea în mână.

— *Știu*, spuse înțeleghător polițistul. E o înmormântare în Cleveland. Tatăl tău. E o nuntă în Seattle. Sora ta. Un incendiu în San Jose care a distrus bombonerie bunicului tău. Un Kmer roșu teribil așteaptă într-un dulăpior în New York. Îmi place la nebunie bucata asta de autostradă de lângă aeroport! Și când eram mic îmi plăceau cel mai mult poveștile.

— Ascultați-mă, domnule ofițer, fiul meu este...

— Singura parte a poveștii pe care nu mi-o pot imagina până la sfârșit, spuse ofițerul găsind pagina pe care o căuta în carnetel este numărul de pe carnetul de conducere al automobilistului / naratorului aflat în culpă. Așa că fii un tip de treabă. Lasă-mă să arunc o privire.

Hallorann privi ochii albaștri și calmi ai polițistului, se gândi dacă să spună pentru orice eventualitate povestea cu fiul meu — este — într-o — stare critică și hotărî că ar înrăutăți și mai mult situația. Polițaiul ăsta nu era Queens. Scoase portofelul.

— Minunat — zise polițistul. Vrei să le scoți și să mi le arăți, te rog? Trebuie să văd cum o să se sfârșească toată povestea.

Fără să rostească un cuvânt, Hallorann scoase carnetul de conducere și actele de identitate și i le dădu polițistului.

— Foarte bine. Atât de bine încât o să-ți fac un cadou.

— Ce? întrebă plin de speranță.

— După ce am să scriu toate numerele astea, o să te las să umfli un balonaș.

— O, Isuuuse! gemu Hallorann. Domnule ofițer, zborul meu...

— Sssst — spuse polițistul. Nu fii obraznic.

Hallorann închise ochii.

Ajunse la aeroport la 6.49, sperând în mod absurd că zborul a fost întârziat. N-a fost nevoie să întrebe. Monitorul care anunța pasagerii despre plecări, spunea întreaga poveste. Zborul 901 pentru Denver, oră de decolare 6.36 EST, decolase la 6.40. Cu nouă minute înainte.

— O, drace! exclamă Dick Hallorann.

Și dintr-o dată mirosul de portocale, greu și dezgustător. De-abia a avut timp să ajungă la toaleta pentru bărbați înainte să sosească apelul, o lovitură asurzitoare, teribilă:

(!!!VINO TE ROG VINO DICK TE ROG TE ROG VINO!!!)

39. Pe scară

Unul din lucrurile pe care le-au vândut ca să-și mărească bugetul înainte de a se muta din Vermont în Colorado a fost colecția de discuri de rock'n'roll vechi a lui Jack; le vânduseră la talcioc cu un dolar bucata. Unul

din aceste albume, preferatul lui Danny, era un disc dublu Eddie Cochran. Wendy fusese deseori uimită de fascinația lui Danny pentru muzica acestui bărbat-copil care a trăit cu intensitate și a murit tânăr... a murit, de fapt, când ea însăși nu avea mai mult de zece ani.

Acum, la șapte și un sfert (ora locală) în timp ce Dick Hallorann tocmai îi povestea lui Queems despre prietenul alb al fostei sale soții, ea îl descoperi pe Danny așezat la jumătatea scării dintre hol și etajul întâi, aruncând o minge roșie de cauciuc dintr-o mână într-alta și cântând unul din cântecele de pe album. Vocea îi era gravă și fără intonație.

— "Așa că urc o treaptă, două trepte, trei trepte, patru" — cânta Danny, "cinci trepte, șase trepte, șapte trepte și mai mult... și când ajung în vârf sunt prea obosit ca să dansez..."

Se apropie de el și se așază și ea pe o treaptă. Văzu că avea buza de jos umflată îngrozitor de tare și avea și sânge uscat pe bărbie. Inima îi zvâcni înspăimântată în piept, dar reuși să vorbească pe un ton potolit.

— Ce s-a întâmplat, amice? îl întreabă, deși era sigură că știa. Jack îl lovea. Desigur. Asta urma, nu? Roțile progresului, mai devreme sau mai târziu, te duceau înapoi de unde porniseși.

— L-am chemat pe Tony — spuse Danny. În sala de bal. Am căzut de pe scaun. Nu mă mai doare. Simt doar că am buza prea mare.

— Asta s-a întâmplat? Cinstit? îl întreabă privindu-l încurcată.

— Tăticul nu mi-a făcut nimic — răspunse. Nu astăzi.

Îl privi ținută, simțindu-se ciudată. Mingea ținută dintr-o mână într-alta. Îi citise gândurile. Fiul ei îi citise gândurile.

— Ce... ce ți-a spus Tony, Danny?

— Nu contează.

Chipul îi era calm, iar vocea de o indiferență care te răcea până în măduva oaselor.

— *Danny...*

Îl apucă de umăr, mai strâns decât intenționase. Dar el nu tresări și nici măcar nu încercă să-i dea mâna la o parte.

("O, noi nenorocim copilul ăsta. Nu este vorba numai de Jack; e vorba și de mine și poate nu suntem doar noi de vină, tatăl lui Jack, mama mea, sunt oare și ei aici? Sigur, de ce nu? Oricum stafiile colcăie în locul ăsta, ce mai contează încă două? O, Dumnezeu din ceruri, copilul ăsta e ca una din valizele cărora le face reclamă la televizor, o calcă mașinile, o aruncă din avioane, o bagă în prese industriale. Sau ca un ceas Timex. Ticăie orice ar fi. O, Danny, îmi pare atât de rău")

— Nu contează — spuse din nou.

Mingea trecu dintr-o mână în cealaltă.

— Tony nu mai poate să vină. Nu-l lasă. L-au învins.

— Cine nu-l lasă?

— Oamenii din hotel — spuse.

O privi și ochii lui nu erau deloc indiferenți. Erau adânci și speriați.

— Și... și *lucrurile* din hotel. Sunt tot felul de lucruri aici. Hotelul e plin.

— Poți să vezi...

— Nu vreau să văd, spuse el pe un ton grav și se uită înapoi la mingea roșie. Dar pot să le aud câteodată, noaptea târziu. Sunt ca vântul, oftează împreună. În pod. Subsol. Camere. Peste tot. Am crezut că e vina mea, pentru că sunt așa cum sunt. Cheița. Cheița de argint.

— Danny nu... nu te necăji așa.

— Dar e și el — spuse Danny. E și tăticu. Și ești și tu. Ne vor pe toți. Îl păcălesc pe tata, îl trag pe sfoară, încercând să-l facă să creadă că pe el îl vor cel mai mult și pentru asta o să ne ia pe toți.

— Dacă snowmobilul...

— N-au vrut să-l lase — spuse Danny cu aceeași voce gravă. L-au făcut să arunce o piesă în zăpadă. Departe. Foarte departe. Așa am visat.

Și el știe că femeia aia este într-adevăr în 217.

O privi cu ochi întunecați, înspăimântați:

— Nu contează dacă mă crezi sau nu.

Îl luă în brațe:

— Te cred, Danny, spune-mi adevărul. Jack... o să încerce să ne facă vreun rău?

— Ei o să încerce să-l împingă la asta — spuse Danny. L-am chemat pe domnul Hallorann. A spus că dacă o să am vreodată nevoie de el să-l strig. Și l-am strigat. Dar e îngrozitor de greu. Mă obosește. Și ce e mai rău e că nu știu dacă m-a auzit sau nu. Nu cred că-mi poate răspunde, pentru că e prea departe pentru el. Și nu știu dacă nu cumva este prea departe și pentru mine. Măine...

— Ce este mâine?

Scutură capul:

— Nimic.

— Unde e acum tăticul tău? întrebă ea.

— E în pivniță. Nu cred că o să urce în cameră în noaptea asta.

Wendy se ridică brusc.

— Așteaptă-mă aici. Mă întorc în cinci minute.

Bucătăria părea rece și părăsită sub lumina albă a lămpilor de neon. Se duse la polița de pe care atârnavă cuțitele pentru tranșat carnea. Îl luă pe cel mai lung și ascuțit, îl înfășură într-un prosop de vase și părăsi încăperea stingând luminile!

Danny stătea mai departe pe trepte, urmărind cu ochii traiectoria mingei roșii din cauciuc dintr-o mână într-alta. Cânta:

— "Ea stă la etajul douăzeci, liftul e stricat. Așa că urc o treaptă — două trepte trei trepte, patru..."

("... Lou, Lou, du-mă la Lou a mea...")

Se opri. Ascultă.

(".... Du-mă la Lou a mea, iubita meeeea...")

Vocea îi răsună în minte, atât de mult părând a fi o parte a propriei ființe, atât de înspăimântător de aproape încât putea fi chiar o parte a propriilor sale gânduri. Era dulce și infinit de vicleană. Își bătea joc de el. Părea a-i spune:

("O da, o să-ți placă aici. Încearcă, o să-ți placă. Încearcă, o să-ți plaaaaaacă...")

Acum le putea auzi din nou, întreaga adunare, fantome sau spirite sau poate hotelul însuși, un îngrozitor parc de distracții, în care toate spectacolele se sfârșeau tragic, în care toate picturile reprezentându-l pe bau-bau erau cu adevărat vii, în care tufele umblau, în care o cheiță de argint putea declanșa uriașa obscenitate. Încet și oftând, foșnind ca neconținutul vânt al iernii care cânta pe sub streșini noaptea, vântul ucigător intonând un cântec de leagăn, vânt pe care vilegiaturistii estivali nu l-au auzit niciodată. Era ca bâzâitul somnoros al viespilor de vară într-un cuib îngropat, adormite, criminale, începând să se trezească.

("De ce seamănă corbul cu un birou? Sus ajung numai foarte puțini, bineînțeles. Mai luați o ceașcă de ceai!").

Era un sunet viu, dar fără voci, fără zgomot de respirație. Un om cu înclinații filozofice l-ar fi putut numi un sunet al sufletelor. Bunica lui Dick Hallorann, care a crescut în câmpiile sudului la sfârșitul secolului trecut, i-ar fi spus duhuri. Un psihiatru poate că ar fi găsit un nume mai lung, ecou psihic, psihokineză. Dar pentru Danny reprezenta sunetul hotelului, bătrânul monstru, scârțâind mereu din ce în ce mai aproape în jurul lor:

holuri care se întindeau în urmă prin timp și distanțe, umbre înfometate, oaspeți neliniștiți care nu-și pot găsi odihna.

În sala de bal, cufundată în întuneric, ceasul de sub clopotul de sticlă bătu jumătatea lui șapte cu o singură notă muzicală.

O voce răgușită, abrutizată din cauza băuturii, strigă: "Scoateți măștile și haideți să ne-o tragem!"

Wendy, la jumătatea holului, înțepeni.

Se uita la Danny, așezat pe trepte, care încă arunca mingea dintr-o mână într-alta.

— Ai auzit ceva?

Danny o privi doar o clipă și continuă să arunce mingea dintr-o mână într-alta.

Au dormit puțin în noaptea aceea, deși erau împreună în spatele unei uși zăvorâte.

În întuneric, cu ochii larg deschiși, Danny gândi:

("Vrea să fie printre ei și să trăiască veșnic. Asta vrea".)

Wendy gândi:

("Dacă trebuie, îl iau pe Danny și fugim în munți. Dacă tot e vorba să murim, mai bine murim acolo sus".)

Pusese sub pat cuțitul de măcelărie, înfășurat sub prosop. La îndemână. Au moțait puțin. Hotelul scârțâia și trosnea în jurul lor. Afară, cerul începuse să scuie o zăpadă grea ca plumbul.

40. La subsol

("!!! Cazanul, afurisitul ăla de cazan!!!")

Gândul acesta izbi mintea lui Jack Torrance cu toată forța, înfigându-se în creier ca un avertisment stacojiu. Imediat îi urmă vocea lui Watson.

("Dacă uiți, presiunea o să crească și o să tot crească până când o să te trezești împreună cu familia pe luna aia blestemată... .. e construit pentru 250, dar acum ar exploda cu mult înainte... .. mie mi-ar fi frică să stau lângă el când are 180")

Stătuse toată noaptea aici, cu nasul în cutiile cu registre, posedat parcă de o presimțire frenetică ce-i spunea că timpul este din ce în ce mai scurt și trebuie să se grăbească. Și totuși încă îi scăpau indiciile esențiale, conexiunile care ar fi clarificat totul. Avea degetele galbene și soioase de la hârtia veche, sfărâmicioasă. Și fusese atât de absorbit cu ceea ce făcea, încât nu verificase nici măcar o dată cazanul. Dăduse drumul la presiune cu o seară înainte, pe la șase, când coborâse. Acum era...

Se uită la ceas și sări în picioare răsturnând un maldăr de facturi vechi.

Dumnezeule, era cinci și un sfert dimineața.

În spatele lui, caloriferul porni cu zgomot. Cazanul scotea niște gemete șuierătoare.

Alergă spre el. Fața, tot mai trasă în ultima lună, era acum acoperită din belșug cu o barbă țepoasă și în general avea un aspect scofîlcit de prizonier într-un lagăr de concentrare.

Indicatorul de presiune arăta 210. Își închipui chiar că vede cum pereții bătrânului cazan, peticit și sudat în zeci de locuri, se umflă sub apăsarea ucigașă.

("Crește... mie mi-ar fi frică să stau lângă el când are 180")

Deodată auzi o voce interioară, rece și ademenitoare, care îi spunea:

("Lasă-l. Du-te, ia-i pe Wendy și Danny și cară-te dracului de aici. Lasă-l să explodeze".)

Putea aproape să vizualizeze explozia. Un tunet dublu, care mai întâi

ar fi smuls inima acestui loc, apoi sufletul. Cazanul se va transforma într-o văpaie portocaliu-violetă care va împrăştia o ploaie de schije incandescente în întreaga pivniţă. Vedeă în minte bucăţi înroşite de metal alergând de la podea, în pereţi, în tavan, ca nişte bile ciudate de biliard, şuiărând prin aer, tăioase, purtătoare de moarte. Sigur că unele din ele vor trece ca săgeata pe sub arcada de piatră, vor aprinde hârţile învechite şi acestea vor arde cu flăcări satanice, jucăuşe. Distruge secretele, dă foc la indicii, acesta este un mister pe care nici o fiinţă omenească nu-l va dezlega vreodată. Apoi explozia gazului, o flăcără uriaşă, asurzitoare, o lumină de veghe imensă, care va transforma tot centrul hotelului într-un grătar. Scări, şi holuri, şi plafoane, şi camere, în flăcări, precum castelul din ultima secvenţă a unui film cu Frankenstein. Flăcările întinzându-se în aripi, alergând pe covorul cu jungla neagră-albastră, ca nişte oaspeţi zvăpăiaţi. Tapetul de mătase se ondulează, se carbonizează apoi. Nu există sprinklere, ci numai furtunile acelea demodate şi, mai mult, nu e nimeni care să le folosească. Şi nu există pe lumea asta nici un pompier care să poată ajunge aici înainte de luna martie. Arzi, drăguţă, arzi. În douăsprezece ore nu va mai rămâne decât un morman de oase.

Acul de pe cadran arăta acum 212. Cazanul pocnea şi gemea ca o bătrână reumatică ce încearcă să se dea jos din pat. Jeturi şuiărătoare de abur începuseră să joace în jurul peticelor; broboane de aliaj de sudură începuseră să sfârâie.

Nu vedeă; nu auzea. Îngheţat, cu mâna pe supapa care ar fi dat drumul la presiune şi ar fi înăbuşit focul, ochii lui Jack străluceau în orbite ca două safire.

("Este ultima mea şansă".)

Singurul lucru aducător de bani şi rămas până acum neatins era poliţa de asigurare pe viaţă pe care o făcuse împreună cu Wendy în vara dintre primul şi al doilea său an la Stovington. 40.000 de dolari în caz de moarte, sumă dublată dacă el sau ea ar fi murit într-un accident de tren, accident de avion sau incendiu. Mori de o moarte misterioasă şi câştigi o grămadă de bani.

("Incendiu... 80.000 de dolari")

Ar avea timp să fugă. Chiar dacă dormeau, tot ar avea timp să fugă. Aşa credea. Şi nu credea că tufele, în formă de animale, sau orice altceva, ar încerca să-i reţină dacă hotelul *Overlook* era mistuit de flăcări.

("Flăcări".)

Acul de sub cadranul slinos, aproape opac, se apropia dansând de 215 psi.

Îi veni în minte o altă amintire. Din copilărie. Pe crengile de jos ale mărunului din spatele casei era un cuib de viespi. Unul din fraţii săi mai mari — nu-şi amintea acum care dintre ei — fusese înţepat în timp ce se legăna în cauciucul pe care tatăl lor îl atârname de o creangă. Era spre sfârşitul verii, atunci când viespile au comportamentul cel mai periculos.

Tatăl lor, tocmai întors acasă de la lucru, îmbrăcat în uniformă albă, cu mirosul de bere înconjurându-i chipul ca o ceaţă fină, şi-a adunat toţi fiii, Brett, Mike şi micuţul Jacky, şi le-a spus ca are de gând să scape de viespi.

"Priviţi acum", spusese, zâmbind şi clătinându-se puţin (nu folosea bastonul pe vremea aceea, accidentul cu camionul urma să se întâmple peste câţiva ani). "Poate că o să învăţaţi şi voi ceva. Tatăl meu mi-a arătat şmecheria asta".

A adunat o grămadă mare de frunze umezite de ploaie sub ramura pe care era aşezat cuibul de viespi, un fruct cu mult mai periculos decât merele zbârcite dar gustoase pe care le făcea de obicei pomul lor pe la sfârşitul lui septembrie, peste încă vreo două săptămâni. A aprins

frunzele. Ziua era senină și fără pic de vânt. Frunzele au ars mocnit, fără flăcări adevărate și au emanat un miros — o aromă — care-i revenea în nări în fiecare toamnă, când oamenii greblau frunzele, făceau mormane și le dădeau foc. Un miros dulce cu iz amăru, bogat și evocator. Frunzele care mocneau au produs un fum gros care s-a înălțat, ascunzând privirii cuibul.

Tatăl lor a lăsat focul să ardă mocnit toată după-amiaza. A stat pe terasă, a băut bere și a aruncat cutiile goale în găleata de plastic a soției sale, în timp ce cei doi fii ai săi mai mari stăteau de-o parte și de alta, iar micuțul Jacky era așezat pe trepte, la picioarele sale, jucându-se cu o mașinuță și repetând monoton același fragment de melodie:

..."Inima ta trădătoare... o să te facă să plângi... inima ta trădătoare... o să te dea de gol..."

La șase și un sfert, chiar înainte de cină, tăticul lor s-a îndreptat spre măr, fiii lui urmându-l prudenți. Într-o mână avea o sapă de grădină. A dat frunzele la o parte, înăbușind focul. Apoi a ridicat sapa, cu mânerul în sus, clătinându-se și clipind des și, după două sau trei încercări, a dat cuibul jos.

Băieții s-au refugiat la adăpostul terasei, dar tăticul s-a aplecat asupra cuibului, legănându-se și clipind. Jacky s-a furișat înapoi ca să vadă ce se întâmplă. Câteva viespi se târau amețite pe terenul pergamentos al proprietății lor, însă nu încercau să-și ia zborul. Din interiorul cuibului, acel loc întunecat și ciudat, s-a auzit un sunet din acelea pe care nu le mai uiți niciodată: un bâzâit grav, somnoros, ca sunetul produs de cablurile de înaltă tensiune.

"De ce nu încearcă să te înțepe, tăticule?" întrebase el atunci.

"Fumul le îmbată, Jacky. Du-te și adu-mi canistra cu benzină".

Alergă să o aducă. Tăticul a îmbibat cuibul cu benzină.

"Acum dă-te-napoi, Jacky, dacă nu vrei să-ți pârlеști sprâncenele".

S-a dat la o parte. De undeva, din faldurile voluminoase ale jachetei sale albe, tăticul a scos un chibrit. L-a aprins, frecându-l de unghie și l-a aruncat în cuib. A urmat o explozie alb-portocalie, aproape mută în ferocitatea ei. Tăticul se dăduse și el la o parte, hohotind sălbatic.

— Focul, a spus tăticul, întorcându-se zâmbind spre Jacky. Focul omoară orice.

După cină băieții au ieșit din nou în lumina amurgului ca să vegheze solemn cuibul carbonizat. Din interiorul fierbinte se auzea sunetul corpurilor insectelor care pocneau ca floricelele de porumb.

Indicatorul de presiune arăta 220. Un vaiet metalic se acumula în măruntaiele cazanului. Jeturi de abur se înălțau dintr-o sută de locuri, ca țepii de arici.

("Focul omoară orice")

Jack tresări. Ațipise... și se dusesese, așa ațipit, aproape până în lumea de apoi. Centru numele lui Dumnezeu, la ce-i zburase gândul? Treaba lui era să aibă grijă de hotel. El era îngrijitorul.

Din cauza panicii, palmele i se acoperiră brusc cu o transpirație lipicioasă, încât nu reuși să apuce supapa de prima dată. Apoi își încleștă degetele pe ea. O răsuci o dată, de două ori, de trei ori. Urmă un șuierat gigantic. Răsuflarea dragonului. O ceață caldă ca la tropice se ridică de sub cazan și îl învălui. O clipă nu mai putu să vadă cadranul, dar se gândi că așteptase prea mult; mugetul, bubuitul din cazan crescuse, urmat de o serie de bubuituri puternice și de scrâșnetul asurzitor al metalului.

Când aburul se mai împrăștie, văzu că indicatorul coborâse la 200 și încă mai cobora. Jeturile care scăpau de lângă peticele sudate începură să-și piardă forța. Țipetele, scârțâitul începură să se diminueze.

O sută nouăzeci... o sută optzeci... o sută șaptezeci și cinci...

("Cobora panta, cu nouăzeci de mile pe oră, când fluieratul s-a

transformat în urlet...")

Dar nu mai credea că o să explodeze acum. Presiunea coborâse la o sută șaptezeci.

("...l-au găsit într-o epavă, cu mâna la gât, opărit de aburul ucigător".)

Se îndepărtă de cazan, respirând sacadat, tremurând. Își privi palmele și văzu că îi apăruseră deja bășici. Dă-le dracului de bășici, gândi, și scoase un hohot tremurat de râs. Aproape că a murit cu mâna la gât, așa, ca mecanicul ăla din "The Wreck of the Old 97", Casey. Și, mai grav încă, ar fi ucis hotelul *Overlook*. Ultimul eșec, de-a dreptul cutremurător. S-a ratat ca profesor, ca scriitor, ca sot și ca tată. A eșuat chiar și ca bețiv. Și nu mai avea ce face în meseria asta veche a eșecurilor decât să arunce în aer clădirea de care se presupunea că ar fi trebuit să aibă grijă. Și nu era o clădire oarecare. În nici un caz.

Cristoase, ce nevoie simțea să bea un pahar!

Presiunea scăzuse până la 80. Cu prudență, strâmbându-se puțin din cauza durerii din palme, închise supapa. Dar de acum înainte cazanul trebuie supravegheat mult mai bine. S-ar putea să fi fost serios avariat. Nu o să-l lase să mai depășească 100 tot restul iernii. Și dacă o să le fie nițel frig, o să strângă din dinți și o să îndure.

Își spărsese două bășici. Mâinile îi pulsau dureros, ca dinții cangrenați.

Un pahar. Un pahar l-ar pune pe picioare și în toată casa nu se găsea nimic altceva de băut, în afară de vinul din bucătărie. În momentul acela o băutură ar avea efecte terapeutice. Pe Dumnezeu, chiar așa. Anestezice. Își făcuse datoria și acum avea nevoie de niște anestezice — de ceva mai tare decât pastilele de Excedrin. Dar nu exista așa ceva în casă.

Își aminti sclipirea tainică a sticlelor de-abia deslușite.

Salvase hotelul. Hotelul va dori cu siguranță să-l recompenseze. Era sigur de asta. Își scoase batista din buzunarul de la spate și se îndreptă spre scară. Își frecă gura. Un pahar mic. Atâta tot. Unul singur. Să-i mai aline durerea.

Servise hotelul *Overlook* și acum hotelul *Overlook* îl va servi la rândul său. Era sigur de asta. Pașii săi pe trepte erau vioi și nerăbdători, pașii grăbiți ai cuiva care s-a întors acasă dintr-un război îndelungat și amar. Era 5.20 dimineața.

41. Revărsatul zorilor

Cu un geamăt înăbușit, Danny se trezi dintr-un vis îngrozitor. Avusese loc o explozie. Un incendiu. Hotelul *Overlook* ardea până în temelii. Împreună cu mămica, urmărea incendiul de pe peluza din față.

Mămica a spus:

"Uite, Danny. Uită-te la tufe".

Privise într-acolo. Toate erau moarte. Frunzele căpătaseră o culoare cafenie, sufocantă. Se putea vedea, printre crengile dese, care arătau acum ca scheletele cadavrelor pe jumătate mutilate. Și în clipa aceea, tatăl lui a tâșnit prin ușile duble ale hotelului și ardea ca o torță. Avea hainele în flăcări, pielea îi căpătase un bronz închis și sinistru, care se întuneca tot mai mult în fiecare clipă, părul îi era o vâlvătaie.

Atunci s-a trezit, cu ghearele groazei înfingându-i-se în gât, cu mâinile mototolind spasmodic cearșaful și pătura. Țipase oare? Privi spre mama lui. Wendy stătea întinsă, adormită, cu pătura trasă până sub bărbie, cu o suviță din părul de culoarea porumbului pe obraz. Ea însăși părea un copil. Nu, nu țipase.

În timp ce stătea în pat, cu ochii țintă în tavan, coșmarul începu să

pălească. Avea senzația ciudată că o tragedie (incendiu? explozie?)

fusese evitată la milimetru. Lăsa mintea să-i hoinărească în căutarea tatălui său și-l găsi undeva la parter. În hol. Danny forță puțin mai mult, încercând să ajungă în interiorul tatălui său. Nu era bine. Pentru că tatălul său se gândea la Lucrul Rău. Se gândea cât

("de bune ar fi unul sau două pahare nu-mi pasă că soarele a răsărit undeva în lume mai ții minte Al cum tot glumeam așa? gin și tonic bourbon cu o picătură de bitter scotch cu sifon rom și coca-cola ce mi-e una ce mi-e alta un pahar pentru mine și unul pentru tine marțienii au aterizat undeva în lume Princeton sau Houston sau alt loc blestemat cu toate acestea suntem în timpul sezonului și nici unul din noi nu este")

(IEȘI DIN MINTEA LUI, CĂCAT CU OCHI CE EȘTI!)

Se dădu îngrozit înapoi din fața acestei voci venite de undeva dinăuntru, cu ochii măriți, cu unghiile zgâriind tăblia patului. Vocea nu aparținea tatălui său ci unui imitator iscusit. Era o voce cunoscută. Răgușită, brutală și totuși cu accente de amuzament găunos.

Atât de aproape era?

Dădu pătura la o parte și se așează pe marginea patului. Își caută papucii pe sub pat și-i încălța. Se duse la ușă, o deschise și alergă spre coridorul principal, dezmiardând plușul covorului cu papucii. Ajunse la colț.

La jumătatea coridorului, între el și scară, era un bărbat așezat în patru labe.

Danny înlemni.

Bărbatul ridică privirea spre el. Avea ochii mici și roșii. Purta un costum ciudat, argintiu, presărat cu paiete. Costum de câine, își dădu Danny seama. Din șezutul acestei creaturi stranie ieșea o coadă lungă și fleșcăită, cu un smoc la vârf. Costumul era prevăzut cu un fermoar pe spate. La stânga lui se afla un cap de câine sau de lup, cu orbitele golite deasupra botului, cu gura deschisă într-un mârâit inutil prin care se vedea modelul negru și albastru al covorului, printre colți ce păreau a fi făcuți din mucava. Gura, bărbia și obrajii bărbatului erau mânjiți cu sânge.

Începu să mârâie la Danny. Rânjea, de fapt, dar mârâitul era real. Adânc, gutural, un sunet primitiv, înfiorător. Apoi începu să latre. Și dinții îi avea mânjiți cu sânge. Începu să se târască înspre Danny, trăgându-și coada moale după el. Capul costumului de câine zăcea nebăgat în seamă pe covor, privind în gol undeva peste umărul lui Danny.

— Lasă-mă să trec, spuse Danny.

— În ruptul capului — în ruptul capului — în ruptul capului, răspunse omul-câine.

Ochii săi mici și roșii erau fixați cu atenție asupra chipului lui Danny. Continuă să rânjească:

— O să te mănânc din cap până în picioare, băiețelule. Și cred că o să încep cu *puțișoara* ta dolofană.

Începu să țopăie cu vioiciune, cu salturi mici și mârâind.

Nervii lui Danny cedară. Fugi înapoi în holșorul care ducea la camerele lor, aruncând priviri îngrozite peste umăr. Îl urmă un amalgam de urlete, lătrături și mârâituri, întrerupt de bolboroseli și chicoteli nedesluite.

Danny se opri tremurând.

— Scoal-o! strigă de după colț omul-câine beat.

Vocea lui era violentă și în același timp disperată.

— Scoal-o, Harry, ticălosule, avortonule! Nu-mi pasă câte cazinouri și companii aeriene și case de filme ai! Știu ce-ți place atunci când nu te afli în intimitatea căminului tău! Scoal-o! O să mă umflu... și o să suflu... până când o să dărâm casa lui Harry Derwent!

Încheie cu un urlet prelung și înfiorător care păru să se transforme într-un strigăt de furie și durere chiar înainte să se stingă.

Cuprins de teamă, Danny se întoarse spre ușa închisă a dormitorului și se îndreptă spre ea. O deschise și vârî capul înăuntru. Mămica dormea în aceeași poziție. Numai el auzise toate acestea.

Închise cu grijă ușa și se întoarse la intersecția dintre holul lor și coridorul principal, sperând că omul-câine plecase, așa cum dispăruse și sângele de pe pereții Apartamentului Prezidențial. Prudent, aruncă o privire pe după colț.

Bărbatul costumat în câine încă mai era acolo. Își pusese capul la loc și țopăia în patru labe lângă scară, încercând să-și prindă coada. Din când în când sărea, mârâind înfundat, ca un câine adevărat.

— Mîrrrrrrrrr... Hamhamhamhamham! Mîrrrrrrrrrrr! Sunetele acestea ieșeau cavernos prin rânjetul înghețat al măștii stilizate, dar printre ele se mai deslușeau și alte sunete, care ar fi putut fi foarte bine suspine sau hohote de râs.

Danny reveni în dormitor și se așeză pe patul pliant, acoperindu-și ochii cu mâinile. Hotelul preluase inițiativa. Poate că la început, toate lucrurile care se întâmplaseră fuseseră doar niște simple accidente. Poate că la început lucrurile pe care le văzuse *fuseseră* într-adevăr ca pozele înspăimântătoare dintr-o carte și nu-i puteau face nici un rău. Numai că acum hotelul controla toate aceste lucruri și *puteau* face rău. Hotelul *Overlook* nu voise ca el să ajungă la tatăl său. Asta ar fi stricat toată distracția. Așa că l-a pus pe omul-câine în calea sa, așa cum pusese animalele din tufe între el și drum.

Dar tatăl lui putea să vină aici. Și mai devreme sau mai târziu o va face.

Începu să plângă, lacrimile rostogolindu-i-se tăcute pe obraji. Era prea târziu. O să moară, toți trei, iar atunci când hotelul *Overlook* se va redeschide la primăvară, ei vor fi aici, ca să-i întâmpine pe oaspeți împreună cu celelalte fantome. Femeia din cadă. Omul-câine. Lucrul acela negru și oribil care fusese în tunelul de ciment. Vor fi...

("încetează! încetează chiar acum!")

Își șterse furios lacrimile cu dosul palmei. O să încerce cât de tare o să poată să împiedice ce avea să se întâmple. Să nu i se întâmple lui nimic, nici tatălui și nici mămicii sale. Va încerca cât de tare o să poată.

Închise ochii și-și trimise gândul în depărtări, înalt, ca o săgeată dură de cristal.

(!!!DICK TE ROG VINO REPEDE AVEM NECAZURI MARI DICK AVEM NEVOIE)

Și, pe neașteptate, în întunericul din spatele pleoapelor, lucrul acela care-l urmărise prin coridoarele întunecate din *Overlook* în visele lui, se afla *aici*, chiar *aici*, o creatură uriașă îmbrăcată în alb, cu o bâță preistorică ridicată deasupra capului:

"O să te fac să încetezi! Javră nenorocită! O să te fac să încetezi pentru că sunt TATĂL TĂU!"

— *Nu!*

Se smuci revenind în realitatea dormitorului, cu ochii ieșiți din orbite, țipetele rostogolindu-i-se neputincioase din gură, în timp ce mama lui se trezi brusc și se ridică în pat, strângând cearșaful la piept.

— *Nu, tăticule, nu, nu, nu...*

Și amândoi auziră atunci șuieratul ucigaș al bătei invizibile, tăind aerul undeva foarte aproape, apoi stingându-se, lăsând loc tăcerii, iar el alergă la mama lui și i se cuibări în brațe, tremurând ca un iepuraș prins în capcană.

Hotelul *Overlook* nu avea nici cea mai mică intenție să-l lase să-l cheme pe Dick. Și asta ar fi stricat distracția.

Erau singuri.

Afară, ninsoarea cădea tot mai deasă, punând o perdea între ei și restul lumii.

42. În înaltul văzduhului

Avionul lui Dick Hallorann a fost anunțat la 6.45 a.m., însă funcționarul aeroportului l-a ținut lângă Poarta 31 până la ultimul anunț, la 6.55. Hallorann își schimba nervos sacul de voiaj dintr-o mână în alta și îl aștepta, împreună cu funcționarul, pe un tip, Carlton Vecker singurul pasager al cursei 196 de la Miami la Denver, care nu apăruse încă.

— În regulă, spuse funcționarul și-i înmână lui Hallorann un bilet albastru, pentru clasa întâi. Ați avut noroc. Vă puteți imbarca, domnule.

Hallorann se precipită spre rampa de îmbarcare și-i arată biletul stewardesei cu zâmbet mecanic.

— Servim micul dejun în avion, spuse ea. Dacă doriți...

— Doar cafea, păpușico, răspuse el și se îndreptă pe intervalul dintre scaune spre un loc în compartimentul pentru fumători.

Tot îl aștepta pe Vecker, cel neprezentat la timp, să se ivească în ultima clipă în pragul ușii ca un drăcușor-din-cutie. Femeia așezată pe scaunul de lângă fereastră citea "Tu singur îți poți fi cel mai bun prieten", cu o expresie acră, neîncrezătoare, pe chip. Hallorann își prinse centura de siguranță și apoi se apucă bine cu mâinile sale mari și negre de brațele scaunului, promițându-i lui Carlton Vecker cel absent că va fi nevoie de el și încă cinci băieți zdraveni de la liniile aeriene ca să-l ia de acolo. Nu-și dezlipea ochii de pe cadranul ceasului. Cu o încetineală înnebunitoare, acesta ticăia minutele până la ora 7.00, ora de decolare a avionului.

La 7.05, stewardesa i-a informat că vor avea o mică întârziere, în timp ce echipa tehnică de la sol verifică încă o dată unul din zăvoarele trapei de la cala de bagaje.

— Cretini, mormăi Dick Hallorann.

Femeia cu figură ascuțită își întoarse spre el fața cu aceeași expresie acră și neîncrezătoare și apoi își aplecă din nou ochii pe carte.

Își petrecuse noaptea în aeroport, umblând de la un birou al unei companii aeriene la altul — United, American, TWA, Continental, Braniff — vânzând vânzătorii de bilete. Cândva, după miezul nopții, când își bea a opta sau a noua ceașcă cu cafea în restaurant, ajunsese la concluzia că a fost un imbecil pentru că și-a luat toată povestea asta pe umeri. Existau autorități. Se îndreptase spre cea mai apropiată cabină telefonică și, după ce a vorbit cu trei centrale diferite, a reușit să obțină numărul de telefon pentru cazuri de urgență al Conducerii Parcului Național din Munții Stâncoși.

Bărbatul care a răspuns la telefon avea o voce extrem de obosită. Hallorann și-a dat un nume fals și a spus că erau probleme la Hotelul *Overlook*, la vest de Sidewinder. Probleme grave.

A fost lăsat să aștepte.

Pădurarul (Hallorann a presupus că era pădurar) s-a întors după cinci minute.

— Au un emițător? a spus pădurarul.

— Sigur că au un emițător, a zis Hallorann.

— N-am primit nici un apel de ajutor din partea lor.

— Omule, asta nu contează. Sunt...

— Mai exact, ce fel de probleme au, domnule Hall?

— E o familie acolo sus. Îngrijitorul și familia lui. Cred că el a înnebunit

puțin, înțelegi? Și mai cred că soția și băiețelul nu sunt în siguranță.

— Pot să vă întreb de unde aveți această informație, domnule?

Hallorann închise ochii:

— Cum te cheamă, omule?

— Tom Staunton, domnule.

— Ei bine, Tom, *știu*. O să fiu cât de sincer pot cu tine. Sunt probleme mari acolo sus. Poate chiar *ucigător* de mari. Te prinzi ce-ți zic?

— Domnule Hall, totuși trebuie să-mi spuneți cum...

— Ascultă, a spus Hallorann. Îți spun că *știu*. Acum câțiva ani acolo a fost un tip pe care îl chema Grady! Și-a omorât soția și cele două fetite și apoi s-a sinucis. Îți spun că povestea asta o să se întâmple din nou dacă nu vă mișcați cururile acolo ca să-l împiedicați!

— Domnule Hall, dumneavoastră nu sunați acum din Colorado.

— Nu. Dar ce importantă...

— Dacă nu sunteți în Colorado, nu sunteți în raza de acțiune a emițătorului de la *Overlook*. Dacă nu sunteți în raza de acțiune, nu ați fi putut intra în nici un fel de contact cu... hm...

Se auzi un foșnet stins de hârtii.

— ... cu familia Torrance. Cât ați așteptat, am încercat să le telefonez. Telefonul lor nu funcționează, fapt care nu este neobișnuit. Sunt douăzeci și cinci de mile de cabluri telefonice între hotel și centrala din Sidewinder. Concluzia mea este că s-a produs o avarie.

— Of, omule, cum poți să fii atât de...

Dar disperarea lui era prea mare ca să găsească un adjectiv potrivit.

Dintr-o dată, iluminarea:

— Cheamă-i! strigă.

— Domnule?

— Ai emițător, au emițător. Așa că poți să-i chemi! Cheamă-i și întreabă-i ce se întâmplă!

O scurtă tăcere, apoi din nou susuratul legăturii telefonice interurbane.

— Ai încercat, nu-i așa? Întrebă Hallorann. De asta m-ai lăsat să aștept atât. Ai încercat telefonul și după aia ai încercat emițătorul și n-ai primit *nici un răspuns*, dar tot nu crezi ca s-a întâmplat ceva... ce faceți voi acolo? Stați în cur și jucați table?

— Nu, nu facem așa ceva, a zis mânios Staunton.

Hallorann s-a simțit ușurat când a auzit iritarea din vocea pădurarului. Pentru prima oară și-a dat seama că stă de vorbă cu un om și nu cu o înregistrare.

— Sunt singurul care am mai rămas aici, domnule. Toți ceilalți pădurari din parc, plus paznicii de animale, plus mulți voluntari sunt sus, pe vârful Hasty Notch, riscându-și viețile pentru trei imbecili cu experiență de numai șase luni în alpinism care au hotărât să încerce să escaladeze versantul nordic al masivului King's Ram. S-au împotmolit la jumătatea drumului și poate că o să coboare, dar la fel de bine s-ar putea să nu coboare. Sunt și două elicoptere acolo și oamenii din ele își riscă și ei viețile, pentru că aici e noapte și a început să ningă. Așa că, dacă încă mai aveți probleme în a pricepe cum stau lucrurile, vă pot da o mână de ajutor. Unu: nu am pe nimeni pe care să-l pot trimite la *Overlook*. Doi: Hotelul *Overlook* nu este o prioritate pentru noi — ce se întâmplă în parc constituie o prioritate. Trei: până în zori nici unul din elicopterele acelea nu vor mai putea zbura, pentru că o să ningă ca la nebuni, după cum spune prognoza Serviciului Meteorologic Național. Înțelegeți situația?

— Mda, a spus Hallorann încet. Înțeleg.

— Acum, eu cred că nu am putut să-i prind cu emițătorul dintr-un motiv foarte simplu. Nu știu cât este ceasul acolo unde sunteți dumneavoastră, dar aici este nouă și jumătate seara. Cred că s-au dus la

culcare. Dacă dumneavoastră...

— Succes cu alpiniștii tăi, omule, a mai spus Hallorann. Dar vreau să-ți spun că ei nu sunt singurii care s-au împotmolit în munți pentru că nu au știut în ce se bagă.

Apoi a pus receptorul în furcă.

La 7.20, Boeingul 747 a ieșit greoi pe pistă, s-a întors și a început să ruleze. Hallorann lăsa să-i scape un oftat prelung și mut. Carlton Vecker, oriunde te-ai afla, poți să crăpi de ciudă!

Cursa 196 s-a despărțit de sol la 7.28 și la 7.31, în timp ce lua înălțime, gândul ca un pistol se declanșă din nou în capul lui Dick Hallorann. Umerii i s-au cocoșat inutil în fața mirosului de portocale, iar apoi s-au cutremurat spasmodic. Fruntea i s-a încrețit, buzele i se contorsionară într-o grimasă de durere.

(fii DICK TE ROG VINO REPEDE AVEM NECAZURI MARI DICK AVEM NEVOIE)

Și atâta tot. A dispărut pur și simplu, dintr-o dată. Nu s-a mai stins de data aceasta. Comunicarea a fost retezată curat, de parcă se folosisese un cuțit. Se sperie. Măinile, încheștate încă de brațele scaunului se albiră aproape de tot. Avea gura iască. Băiatul pășise ceva. Era sigur... Dacă cineva făcuse rău copilului...

— Întotdeauna reacționați atât de violent la decolări?

Privi în jur. Vorbise femeia cu ochelarii cu rame de baga.

— Nu-i vorba de asta, zise Hallorann. Am o plăcută de oțel în cap. Din război, în Coreea. Din când în când ma înjunghie. Vibrează, înțelegeți. Dă semnalul.

— Chiar așa?

— Da, doamnă.

— Soldatul de rând este acela care se jertfește pentru orice intervenție străină, zise pe un ton sumbru femeia cu figură ascuțită.

— Chiar așa?

— Chiar așa. Această țară trebuie să jure că va renunța la micile ei războaie murdare. CIA a stat la originea fiecărui război murdar pe care l-a dus America în acest secol. CIA și diplomația dolarului.

Își deschise cartea și începu să citească. Semnul care îi avertiza să nu fumeze se stinsese. Hallorann privi pământul care se îndepărta și se întrebă dacă băiatul pășise ceva. Începuse să țină mult la copil și era conștient că părinții săi nu-l meritau.

Spera din tot sufletul că ei vor reuși să aibă grijă de Danny.

43. Băutura pe gratis

Jack stătea în restaurant, chiar în fața ușilor batante care dădeau în Salonul Colorado, cu urechile ciulite, ascultând. Surâdea ușor.

De jur împrejurul lui, Hotelul *Overlook* revenea la viață.

Era greu de spus cum de știa asta, dar bănuia că nu era mare diferență de percepțiile pe care le avea Danny din când în când... așchia nu sare departe de trunchi. Nu se zicea așa?

Nu era vorba de o percepție de imagine sau sunet, deși era foarte apropiată de toate acestea, separată însă de aceste simțuri de una din cele mai străvezii cortine perceptuale. Era de parcă un alt *Overlook* apăruse numai la câțiva centimetri în spatele celui adevărat, separat de lumea reală (ca și când ar exista vreo lume reală, gândi Jack) dar ajungând treptat să se echilibreze cu aceasta. Își aduse aminte de filmele

În trei dimensiuni pe care le văzuse în copilărie. Dacă te uitați la ecran, fără ochelari speciali, vedeai o imagine dublă — cam ceea ce simțea el acum. Dar totul căpăta sens atunci când îți puneai ochelarii.

Toate epocile hotelului erau adunate laolaltă, toate, cu excepția celei prezente, Epoca Torrance. Și aceasta se va alătura celorlalte foarte curând. Asta era bine. Asta era foarte bine.

Aproape că reușea să audă clinchetul trufaș al clopoțelului argintat de la recepție, chemând băieții de serviciu, în timp ce bărbați în jachete la modă în anii '20 se înregistrau, iar bărbați în costume la două rânduri, la modă în anii '40, plecau.

Trebuiau să fie și trei călugărițe așezate în fața șemineului, așteptând să se micșoreze coada de la recepție și, în picioare în spatele lor, eleganți, cu ace de cravată bătute în diamante la cravatele lor cu model alb și albastru, Charles Grondin și Vito Gienelli, discutau despre profit și pierderi, despre viață și moarte. Vreo douăsprezece camioane se îngrămădeau lângă platformă. În sala de bal din aripa estică, zeci de conferințe de afaceri aveau loc simultan, la câțiva centimetri distanță în timp una de alta. Se desfășura și un bal costumat. Mai erau serate, recepții nuptiale, petreceri pentru zile de naștere, aniversări. Se discuta despre Neville Chamberlain și despre Arhiducele Austriei. Muzică. Râsete. Beție. Istericale. Puțină dragoste, dar nu aici, aici era în permanență o senzualitate subînțeleasă. Și aproape că auzea toate acestea plutind prin hotel, alcătuind o cacofonie grațioasă. Chiar în restaurant, unde stătea el, mic dejun, prânz și cină timp de șaptezeci de ani erau servite simultan chiar în spatele lui. Aproape că... nu, tăiați cuvântul "*aproape*". Putea să le audă, slab încă, dar deslușit — așa cum auzi tunetul de la mare distantă într-o zi de vară. Îi auzea pe toți, pe toți acești străini frumoși. Începea să devină conștient de prezența lor, așa cum ei fuseseră conștienți de prezența lui chiar de la bun început.

În această dimineață toate camerele de la *Overlook* erau ocupate.

Casa era plină.

Și de după ușile batante venea plutind, undulându-se leneș, ca fumul de țigară, un murmur scăzut de conversație. Râs de femeie, grav, gutural, din acela care pare a vibra într-un cerc magic în jurul viscerelor și organelor genitale. Ferestrele luminate dulce de semiobscuritatea caldă. Sunetul casei de bani, înregistrând prețul unui gin, al unui cocktail Manhattan, al unui gin fizz, al unui cocktail cu rom. Tonomatul, revărsându-și melodiile de bar, suprapunându-se una peste cealaltă în timp.

Împinse ușile batante și intra.

— Bună, băieți, spuse încetitor Jack Torrance. Am fost plecat, dar acum m-am întors.

— Bună seara, domnule Torrance, spuse Lloyd, bucurându-se în mod evident. Suntem fericiți să vă vedem.

— Mă bucur că m-am întors, Lloyd, zise el cu gravitate și încălecă un scaun înalt de bar, așezându-se între un bărbat îmbrăcat într-un costum albastru intens și o femeie cu ochi împăienjeniți, îmbrăcată într-o rochie neagră, care cerceta adâncurile unui cocktail cu gin și lămâie.

— Ce doriți, domnule Torrance?

— Martini, răspunse, cu o deosebită plăcere.

Se uită la rafturile din spatele barului, înțesate cu sticle care licăreau stins, acoperite cu dopurile de argint. Jim Beam. Wild Turkey. Gilby's. Sharrod's Private Label. Toro. Seagram's. Sentimentul că în sfârșit a ajuns acasă.

— Un marțian mare, te rog, spuse. Au aterizat pe undeva în lumea asta, Lloyd.

Își scoase portofelul și, cu mare grijă, întinse pe tejgheaua barului o

bancnotă de douăzeci.

În timp ce Lloyd prepara băutura, Jack privi peste umăr. Toate separeurile erau ocupate. Unii dintre ocupanți erau costumați... o femeie în șalvari transparente și sutien presărat cu strasuri, un bărbat cu un cap de vulpe răsărind viclean din gulerul costumului de seară, un bărbat în costum argintiu de câine care gâdila nasul unei femei în sarong cu moțul din capătul cozii sale lungi, spre amuzamentul tuturor.

— Nu aveți nimic de plată, domnule Torrance, spuse Lloyd așezând paharul pe bancnota lui Jack. Ordinul directorului.

— Director?

Simți o ușoară neliniște. Cu toate acestea ridică paharul cu martini și-l clătină ușor, urmărind cum măslina se cufundă în adâncurile băuturii.

— Desigur. Directorul.

Zâmbetul lui Lloyd se lăți și mai mult, însă ochii îi erau cufundați în umbra orbitelor iar pielea îi era îngrozitor de albă, ca pielea unui cadavru.

— Mai târziu, domnul director dorește să aibă grijă el însuși ca fiul dumneavoastră să se simtă bine. Arată un deosebit interes față de fiul dumneavoastră. Danny este un băiat talentat.

Aromele de ienupăr care se ridicau din pahar îl scoteau din minți într-un mod extraordinar de plăcut, dar în același timp păreau a-i întuneca rațiunea. Danny? Ce era toată povestea asta cu Danny? Și ce căuta el într-un bar cu un pahar în mână?

FĂCUSE LEGĂMÂNT. TREBUIA SĂ STEA PE USCAT, ÎN DEȘERT. JURASE SĂ SE LASE.

Ce ar putea să dorească ei de la fiul lui? Ce ar putea să dorească ei de la Danny? Wendy și Danny nu aveau nici un amestec. Încercă să deslușească răspunsul în ochii umbriți ai lui Lloyd, dar era mult prea mult întuneric acolo, mult prea mult întuneric, era ca și când ai încerca să citești vreo emoție în orbitele golite ale unui craniu.

("Pe mine trebuie că mă vor... nu-i așa? Eu sunt acela. Nu Danny și nici Wendy. Eu sunt cel căruia îi place aici. Ei au vrut să plece. Eu sunt cel care s-a ocupat de snowmobil... care a cercetat registrele vechi. ...care a dat drumul presiunii din cazan... care a mințit... care practic și-a vândut sufletul... ce ar putea să vrea de la el?")

— Unde este directorul?

A încercat să pună întrebarea pe un ton indiferent, însă cuvintele parcă au ieșit printre buze deja amorțite de prima băătură, ca niște vorbe rostite mai degrabă într-un coșmar decât într-un vis frumos.

Lloyd zâmbi numai.

— Ce vreți cu fiul meu? Danny nu este amestecat... nu-i așa?

Auzi ruga neascunsă din propria-i voce.

Fata lui Lloyd păru că începe să curgă, să se transforme, devenind ceva otrăvitor. Pielea aceea albă deveni pergamentoasă, de un galben hepatic, crăpându-se. Bube roșii erupseră prin piele, iar din ele curgea un lichid cu miros pestilențial. Picături de sânge țâșniră de pe fruntea lui Lloyd ca stropii de transpirație. Și de undeva se auzi un clopoțel de argint care bătea sfertul de ora.

("Scoateți măștile, scoateți măștile!")

— Vă rog să va beți băutura, domnule Torrance, spuse Lloyd încetișor. Aceasta nu este o problemă care să vă mai intereseze. Nu în acest moment.

Își ridică din nou paharul, îl duse la buze și ezită. Auzi pocnetul sec, oribil, din clipa când s-a rupt brațul lui Danny. Văzu bicicleta cum zbură strivită peste capota mașinii lui Al, zgâriind parbrizul. Văzu roata solitară prăbușită în drum, cu spițele răsucite îndreptate spre cer, ca niște corzi de pian frânte.

Își dădu brusc seama că încetase orice conversație în jur.

Privi peste umăr. Toți îl priveau tăcuți, așteptând. Bărbatul de lângă femeia costumată în sarong își scosese capul de vulpoi și Jack văzu că era Horace Derwent, cu părul blond decolorat căzându-i pe frunte în dezordine. Și cei așezați la bar îl priveau. Femeia de alături se uita la el concentrată, de parcă încerca să-și focalizeze privirea. Rochia îi alunecase de pe un umăr și, coborându-și ochii, Jack văzu un sfârc foarte zbârcit la capătul unui sân fleșcăit. Privindu-i din nou chipul, îi trecu prin minte că s-ar fi putut ca aceasta să fi fost femeia din Camera 217, cea care încercase să-l sugrume pe Danny. De cealaltă parte, bărbatul în costum albastru intens scosese din buzunarul de la sacou un revolver de calibrul 32, cu mâner din sidef și-l răsucea cu mișcări leneșe pe tejgheaua barului, ca un om care are de gând să joace la ruleta rusească.

("Vreau...")

Își dădu seama că vorbele nu vor să-i treacă printre coardele vocale înghețate și încercă încă o dată.

— Vreau să-l văd pe director. Nu... nu cred că înțelege. Fiul meu nu este amestecat în povestea asta. El..

— Domnule Torrance, zise Lloyd, vocea ieșindu-i cu o blândețe oribilă prin chipul devastat de bube, îl veți întâlni pe domnul director la momentul potrivit. De fapt, chiar dânsul s-a hotărât să vă facă agentul lui în această problemă. Acum vă rog să vă beți paharul.

— Bea băutura, răsunară vocile celorlalți, ca un ecou.

Ridică paharul cu o mână nesigură. Era gin curat. Privi în el și avu senzația că se îneacă.

Femeia de alături începu să cânte cu o voce albă, moartă:

— Învârte, învârte... țeava și o să avem... o explozie de veselie...

Lloyd începu și el să cânte. Apoi bărbatul în costum albastru. Li se alătură și omul-câine, bătând ritmul cu laba în masă.

"Acum este momentul să învârtim țeava..."

Derwent intră și el în cor. Avea o țigară atârând trufaș în colțul gurii. Brațul drept era petrecut peste umerii femeii în sarong și îi mângâia sânul drept cu gesturi blânde și absente. În timp ce cânta, îl urmărea pe omul-câine cu un fel de dispreț amuzat.

"...pentru că tot grupul ... este... aici!"

Jack duse paharul la buze și îl isprăvi în trei înghițituri mari, alcoolul rătăcindu-i prin gât ca un vagon într-un tunel, explodându-i în stomac, revenind cu o săritură spre creier, unde îl înșfăcă cu un ultim spasm.

Când tremuratul încetă, se simți bine.

— Încă o dată, te rog, spuse și împinse spre Lloyd paharul gol.

— Da, domnule, zise Lloyd luând paharul.

Lloyd arăta din nou perfect normal. Bărbatul cu ten măsliniu puse revolverul înapoi în buzunar. Femeia din dreapta cerceta din nou cocktailul din pahar. Sânul era complet dezvelit acum, sprijinit de tejgheaua îmbrăcată în piele a barului. Din gura ei flască ieșea un fel de văicăreală fără sens.

Reîncepuse și zumzetul conversației.

Al doilea panar îi apăru în față.

— *Muchas gracias*, Lloyd, zise, ridicându-l.

— Întotdeauna este o plăcere pentru mine să vă servesc, domnule Torrance, zâmbi Lloyd.

— Întotdeauna ai fost cel mai bun, Lloyd.

— Vă mulțumesc, domnule.

Bău mai încet de data aceasta, lăsând alcoolul să i se prelingă în jos pe gât, luând și câteva alune ca să-i poarte noroc.

Dar, cât ai clipi din ochi, termină și paharul acesta și comandă altul. Domnule Președinte, am întâlnit marțienii și mă bucur să vă pot raporta că sunt prietenoși. În timp ce Lloyd îi pregătea altă băutură, începu să se

scotocească prin buzunare după o monedă pe care s-o introducă în tonomat. Se gândi din nou la Danny, dar chipul lui Danny era acum estompat și nedeslușit într-un mod plăcut. Îi făcuse o dată rău lui Danny, dar asta se întâmplase înainte de a fi învățat cum să țină alcoolul în frâu. Zilele acelea erau de mult trecute. N-o să-i mai facă niciodată rău lui Danny.

Pentru nimic în lume.

44. Conversații la petrecere

Dansa cu o femeie frumoasă.

Nu avea nici cea mai vagă idee cât era ceasul, cât timp petrecuse în Salonul Colorado sau de cât timp se află aici, în sala de bal. Timpul încetase să mai conteze.

Avea amintiri destul de neclare; îl ascultase pe un bărbat care fusese pe vremuri un comic vestit al radioului, apoi, o vedetă de varietăți din copilăria televiziunii care a povestit o anecdotă foarte lungă și foarte amuzantă despre un caz de incest între doi gemeni siamezi; o văzuse pe femeia în șalvari și sutien cu strasuri executând un număr de striptease, cu mișcări încete și lascive pe muzica de la tonomat (i se păruse că era vorba de tema muzicală a filmului "The Stripper", compusă de David Rose); traversase holul într-un grup de trei persoane, ceilalți doi bărbați fiind îmbrăcați în costume de seară dinaintea anilor '20, cântând toți trei ceva despre petecul tare din pantalonii lui Rosie O'Grady. Parcă își amintea că s-ar fi uitat afară prin ușile duble și ar fi văzut lanternele japoneze care formau curbe grațioase, urmând panta șoselei și a locului de parcare — străluceau în culori blânde, pastelate, ca niște bijuterii în penumbră. Globul uriaș de sticlă de pe terasă era aprins și insectele de noapte se izbeau de el, și atunci o parte din ființa lui, probabil ultima scânteie mică de rațiune, tot încerca să-i explice că de fapt era ora șase într-o dimineață de decembrie. Dar timpul fusese anulat.

("Argumentele împotriva nebuniei dau greș, prăbușindu-se cu un sunet moale, foșnitor, strat peste strat...")

Cine spusese asta? Vreun poet pe care îl citise în școală. Vreun poet-student, care acum vindea mașini de spălat în Wausau sau polițe de asigurare în Indianapolis. Era poate un gând original? Nu conta.

("Noaptea este întunecoasă/ stelele sunt sus/ o șarlotă de vanilie/ plutește mutilată pe cer...")

Chicoti împotriva voinței sale.

— Ce-i așa nostim, iubitul?

Și iată-l din nou aici, în sala de bal. Candelabrul era aprins și în jurul lor se învâртеau alte perechi, cu unii din parteneri costumați, alții nu, pe muzica languroasă a unei orchestre postbelice — postbelice după care război? Puteai oare să știi asta cu certitudine?

Nu, sigur că nu. Avea o singură certitudine: dansa cu o femeie frumoasă.

Era înaltă, avea părul castaniu-roscat, era îmbrăcată într-o rochie strâmtă din satin alb și dansa foarte aproape de el, cu sânii presăți ușor și dulce de pieptul lui. Mâna ei albă era strânsă în mâna lui. Purta o mască mică și strălucitoare cu ochi de pisică, iar părul îi era pieptănat într-o parte, într-o cascadă moale și lucitoare care părea să se reverse în valea formată de umerii lor care se atingeau. Deși rochia era lungă, îi putea simți din când în când coapsele atingându-i picioarele și devenise din ce în ce mai sigur că pe dedesubt era goală și pudrată

("ca să-ți simt mai bine erecția, dragul meu")

iar el se comporta absolut normal. Dacă o jignea comportamentul lui, o ascundea bine; se cuibări chiar mai aproape de el.

— Nu-i nimic nostim, iubito, spuse el și chicoti din nou.

— Îmi placi, șopti ea, și el se gândi că parfumul ei îi amintește de crinii de pădure, tainici și ascunși în șanțuri acoperite cu mușchi verde — locuri unde lumina soarelui zăbovește puțin și unde umbrele sunt lungi.

— Și tu îmi placi.

— Am putea să urcăm, dacă vrei. Ar trebui să fiu cu Harry, dar el nu o să observe niciodată că am dispărut. E prea ocupat să-și bată joc de bietul Roger.

Dansul se sfârși. Se auziră câteva aplauze răzlețe și apoi orchestra începu, aproape fără să facă pauză, "Mood Indigo".

Jack privi peste umărul ei dezgolit și-l văzu pe Derwent lângă bufet. Cu el era fata îmbrăcată în sarong. În frapierele aliniate lângă masă se afla șampanie și Derwent ținea o sticlă înspumată în mână. Câțiva oameni se și strânseseră, râzând, în jurul lui. În fața lui Derwent și a fetei în sarong, Roger zburda grotesc în patru labe, trăgându-și coada vlăguită după el. Lătra.

— Vorbește, băiete, vorbește! striga Harry Derwent.

— Ham! Ham! răspunse Roger.

Toți aplaudară; se auziră fluierături.

— Acum stai în două labe. În două labe, cățelușule!

Roger se ridică. Botul măștii era încremenit în rânjetul său etern. Prin găurile din dreptul ochilor se puteau vedea propriii ochi ai lui Roger, rostogolindu-se cu un fel de amuzament frenetic, asudat. Își întinse brațele, bălângănind labele costumului.

— Ham! Ham!

Derwent aplecă sticla de șampanie, care se revărsă într-o Niagara înspumată deasupra măștii întoarse în sus. Roger sorbi precipitat, zgomotos și toți aplaudară din nou. Unele femei începură să țipe de atâta râs.

— Nu-i așa că Harry e nebun? îl întrebă partenera sa apropiindu-se din nou de el. Toți spun așa. Bietul Roger, a petrecut un sfârșit de săptămână cu Harry în Cuba mai demult... o, acum câteva *luni*. De atunci îl urmează pe Harry peste tot dând din codiță.

Chicoti. Parfumul delicat de crini se împrăștie.

— Dar sigur că Harry nu se încurcă cu fitecine... nu în treburile serioase... și Roger e atât de *necivilizat*. Harry i-a spus că dacă o să vină la bal costumat în cățel *drăguț*, s-ar putea să se răzgândească și Roger e *atât de prost*, că...

Dansul se sfârși. Alte aplauze. Orchestra făcu o pauză.

— Scuză-mă, iubito, zise ea. E cineva pe care *trebuie*... Daria! Daria! *Fetiță dragă*, unde te-ai *ascuns*?

Își făcu loc prin mulțimea care bea și se ghiftuia, iar el rămase să privească în urma ei ca un idiot, întrebându-se cum de ajunseseră să danseze împreună. Nu-și amintea. Incidentele păreau a se întâmpla fără nici o legătură între ele. Mai întâi aici, apoi acolo, apoi pretutindeni. I se învârtea capul. Simțea miros de crini și de fructe de ienupăr. Mai încolo, lângă bufet, Derwent ținea acum un sandwich triumfiar deasupra capului lui Roger, îndemnându-l, spre amuzamentul general al privitorilor, să facă o tumbă. Maska de câine era întoarsă în sus. Marginile argintii ale costumului se mișcau ca niște foale în ritmul respirației. Pe neașteptate, Roger sări, băgându-și capul în piept și încercă să se rostogolească în aer. Dar săritura a fost prea scurtă, iar el prea epuizat; ateriză stângaci pe spate, lovindu-și puternic capul de plăcile de gresie. Un geamăt cavernos ieși prin maska de câine.

Derwent dădu tonul aplauzelor.

— Mai încearcă o dată, cățelușule! Mai încearcă o dată!

Spectatorii preluară incantația — "mai încearcă o dată, mai încearcă o dată" — iar Jack se îndepărtă clătînându-se și simțindu-se cam rău.

Aproape că se prăbuși peste căruciorul împins de un bărbat cu frunte îngustă, îmbrăcat într-o haină albă de chelner. Piciorul i se lovi de raftul interior al căruciorului cromat; sticlele și sifoanele zdrăngăniră melodios.

— Îmi pare rău, spuse Jack cu o voce dogită.

Avu dintr-o dată senzația de claustrofobie; voia să iasă afară, la aer. Voia ca hotelul *Overlook* să fie așa cum fusese mai înainte... fără acești oaspeți nedorți. Rolul său nu era tratat cu respectul și onorurile cuvenite, ca adevărat deschizător al drumului; era doar unul din cei zece mii de spectatori entuziaști, un cățeluș care face tumbe și stă în două labe la ordin.

— Nu face nimic, spuse bărbatul cu haină albă de chelner.

Tonul politicos, cuvintele pronunțate cu un corect accent britanic, păreau ireale, venind din partea unui individ cu figura de borfaș.

— Doriți ceva?

— Un martini.

În spatele lui, altă explozie de râsete; Roger urla pe melodia "Home on the Range". Cineva îl acompania la pianul Steinway.

— Pofțiți.

Paharul rece îi fusese pus în mână. Jack bău cu recunoștință, simțind cum alcoolul lovește și spulberă primele atacuri ale trezirii din beție.

— Vă simțiți bine, domnule?

— Minunat.

— Mulțumesc, domnule.

Căruciorul porni mai departe.

Pe neașteptate, Jack întinse mâna și-l bătu pe umăr.

— Da, domnule?

— Scuză-mă, dar... cum te cheamă?

Pe chipul celui alt nu se citi nici cea mai mică surpriză.

— Grady, domnule. Delbert Grady.

— Dar tu... vreau să zic...

Chelnerul îl privea politicos. Jack încercă din nou, deși gura îi era mușcăită de alcool și irealitate; fiecare vorbă i se părea voluminoasă ca un cub de gheață.

— N-ai fost pe vremuri îngrijitor aici? Când... când...

Dar nu putu să-și termine propoziția. Nu putea să rostească cuvintele.

— Nu, domnule. Nu cred.

— Dar soția ta... fiicele tale...

— Soția mea ajută la bucătărie, domnule. Fetele dorm, desigur. Este prea târziu pentru ele.

— Tu ai fost îngrijitor! Tu... *o, spune-o o dată!* Tu le-ai omorât.

Chipul lui Grady își păstră mai departe expresia politicoasă, fără să trădeze nici o emoție.

— Nu-mi amintesc să fi făcut așa ceva, domnule.

Paharul era gol. Grady îl desprinsă cu ușurință dintre degetele ascultătoare ale lui Jack și începu să-i pregătească altă băutură. Pe cărucior se afla și un castron mic din plastic alb plin cu măslin. Fără vreun motiv anume, acestea îi amintiră lui Jack de niște minuscule capete retezate. Cu îndemănare, Grady trecu o scobitoare printr-o măslină, o puse în pahar și i-l întinse lui Jack.

— Dar tu...

— *Dumneavoastră* sunteți îngrijitorul, domnule, spuse Grady pe un ton amabil. *Întotdeauna* ați fost îngrijitor. Ar trebui să știu asta domnule. Am lucrat *întotdeauna* aici. Același director ne-a angajat pe amândoi în același timp. În regulă, domnule?

Jack bău cu lăcomie din pahar. I se învârtea capul.

— Domnul Ullman...

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, domnule.

— Dar el...

— Directorul, spuse Grady. *Hotelul*, domnule. Cu siguranță că vă dați seama cine v-a angajat, domnule.

— Nu, spuse el pe un ton înfundat. Nu, eu...

— Cred ca trebuie să aveți grijă de fiul dumneavoastră pe mai departe, domnule Torrance. Înțelege totul, deși nu v-a luminat și pe dumneavoastră. Asta a fost destul de necugetat din partea lui, dacă îmi permiteți să fiu atât de îndrăzneț, domnule. De fapt, v-a înfruntat de fiecare dată, nu-i așa? Și nu are nici șase ani.

— Da, spuse Jack. Da, m-a înfruntat.

Un alt val de râsete se ridică în spatele lor.

— Este nevoie să i se aplice o corecție, nu vă supărați că îndrăznesc să v-o spun. Trebuie să stea cineva cu el și poate că e nevoie chiar de ceva mai mult. Propriile mele fete, domnule, aveau o părere proastă despre *Overlook* la început. De fapt, una dintre ele a furat o cutie cu chibrituri și a încercat să-i dea foc. Le-am aplicat o corecție. Le-am aplicat o corecție foarte aspră. Și când soția mea a încercat să mă împiedice să-mi fac datoria, i-am aplicat și ei o corecție.

Îi aruncă lui Jack un zâmbet amabil, lipsit de sens.

— Este o realitate tristă faptul că femeile numai rareori înțeleg responsabilitățile pe care le are un tată față de copiii săi. Soții și tații au anumite responsabilități, nu-i așa, domnule?

— Da, spuse Jack.

— Ele nu iubeau hotelul *Overlook* așa cum îl iubesc eu, zise Grady, începând să-i pregătească altă băutură.

Bule argintii se ridicară în sticla de gin.

— Așa cum nu-l iubesc nici fiul și nici soția dumneavoastră... ..nu în acest moment, în orice caz. Dar vor ajunge să-l iubească. Trebuie să le arătați că au pornit pe căi greșite, domnule Torrance. Sunteți de acord?

— Da, sunt.

Înțelegea acum. Se purtase prea îngăduitor cu ei. Soții și tatii aveau, într-adevăr, anumite responsabilități. Tata Știe Cel Mai Bine.

Ei nu puteau să înțeleagă. Asta nu era o crimă, dar ei nu înțelegeau *dinadins*. El nu era, în mod obișnuit, un om aspru. Dar credea în pedeapsă. Și dacă soția și fiul său s-au împotrivit *dinadins* dorințelor lui, *lucrurilor despre care el știa că sunt cele mai bune pentru ei*, atunci, nu avea el oare o anumită obligație?

— Un copil nerecunoscător este mai veninos decât dintele șarpelui, spuse Grady, înmânându-i paharul. Cred că directorul va putea să vă aducă fiul pe linia de plutire. Și va urma, la scurt timp, și soția dumneavoastră. Sunteți de acord, domnule?

Dintr-o dată, se simți cuprins de nesiguranță.

— Eu... dar... dacă ar pleca pur și simplu... vreau să spun că, de fapt, pe mine mă vrea directorul, nu? Așa trebuie să fie. Pentru că... .

Pentru că ce? Ar trebui să știe, dar, dintr-o dată, nu mai știu nimic. O, cum îi mai înota bietul creier.

— Câine rău! spunea tare Derwent, acoperind hohotele de râs. Ești un câine rău dacă faci pipi pe covor.

— Sigur că știți, zise Grady confidențial, aplecându-se peste cărucior. Fiul dumneavoastră încearcă să aducă aici pe cineva din afară. Fiul dumneavoastră are un talent uriaș, talent pe care directorul l-ar putea folosi pentru a îmbunătăți pe mai departe hotelul *Overlook*, pentru a-l îmbogăți... să spunem. Numai, că fiul dumneavoastră încearcă să-și folosească chiar acest talent împotriva noastră. Este rău intenționat,

domnule Torrance. Rău intenționat, domnule.

— Cineva din afară? întrebă prostește Jack.

Grady aprobă din cap.

— Cine?

— O cioară, spuse Grady. Un bucătar negrotei.

— Hallorann?

— Cred că acesta este numele lui, domnule, da.

În urma altei explozii de râsete în spatele lor, Roger încercă să protesteze pe un ton scâncit.

— Da! Da! Da! Începu Derwent să scandeze.

Cei din jur i se alăturară, dar înainte ca Jack să poată auzi ce voiau să-l pună pe Roger să facă, orchestra începu să cânte din nou — piesa era "Tuxedo Junction", cu mult solo de saxofon melancolic, dar fără prea mult suflet.

("Suflet? Sufletul nici măcar nu a fost inventat încă, sau a fost?")

("O cioară... un bucătar negrotei".)

Deschise gura să vorbească, fără să știe ce cuvinte va rosti. Iată ce spuse:

— Mi s-a povestit că nu ai absolvit liceul. Dar nu vorbești ca o persoană fără educație.

— Este adevărat că am părăsit foarte de timpuriu sistemul educațional organizat, domnule. Dar directorul are grijă de angajații săi. I se pare că prezintă avantaje. Educația prezintă întotdeauna avantaje, nu sunteți de acord, domnule?

— Ba da, spuse Jack buimăcit.

— De exemplu, dumneavoastră arătați un interes deosebit în a afla mai multe despre hotelul *Overlook*. Aceasta este o atitudine foarte înțeleaptă din partea dumneavoastră, domnule. Foarte nobilă. La subsol a fost lăsat un anumit album anume ca să-l găsiți dumneavoastră...

— Cine l-a lăsat? întrebă Jack nerăbdător.

— Directorul, desigur. Există și alte materiale care vă pot fi puse la dispoziție dacă doriți.

— Doresc. Foarte mult.

Încercă să-și controleze neastâmpărul din voce, dar dădu greș într-un mod jalnic.

— Sunteți un cărturar adevărat, spuse Grady, Urmăriți subiectul până la sfârșit. Epuizați toate sursele.

Își aplecă fruntea îngustă și încercă să șteargă de pe poalele jachetei albe de chelner o pată de murdărie care era invizibilă pentru Jack.

— Și generozitatea directorului nu cunoaște limite, continuă Grady. Absolut deloc. Priviți-mă, un elev ratat, exmatriculat în clasa a zecea.

Gândiți-vă cât de sus puteți avansa dumneavoastră înșivă în structura organizatorică a hotelului *Overlook*. Poate... în timp... veți ajunge chiar în vârf.

— Într-adevăr? șopti Jack.

— Dar asta o s-o hotărască fiul dumneavoastră, nu? îl întrebă Grady ridicând sprâncenele. Gestul acesta delicat păru destul de nefiresc pentru niște sprâncene stufoase și întrucâtva sălbatic.

— Danny? se încruntă Jack. Nu, sigur că nu. Nu voi permite fiului meu să ia hotărâri referitoare la cariera mea. În nici un caz. Drept cine mă iei?

— Un om adevărat, spuse cu căldură Grady. Poate că m-am exprimat greșit, domnule. Haideți să spunem că viitorul dumneavoastră aici depinde de modul în care vă hotărâți să tratați temperamentul voluntar și încăpățânat al fiului dumneavoastră.

— Eu iau hotărârile, șopti Jack.

— Dar trebuie să vă ocupați de el.

— O voi face.

— Cu fermitate.

— Așa va fi.

— Un om care nu este în stare să-și țină în frâu familia prezintă foarte puțin interes pentru directorul nostru. De la un om care nu poate controla comportamentul propriei soții și al propriului fiu cu greu putem aștepta să se conducă pe sine însuși, ca să nu mai vorbim de faptul că nu ar fi capabil să-și asume o poziție responsabilă într-o operație de asemenea amploare. El...

— *Am zis că o să mă ocup de el!* strigă dintr-o dată Jack, înfuriat.

"Tuxedo Junction" tocmai se isprăvisese, dar nu-i urmă nici o altă melodie. Strigătul său se potrivea perfect în această pauză și tot zumzetul de conversație încetă brusc în spate. Își simți pielea încinsă. Avea ideea fixă că toți se holbează la el. Au terminat cu Roger și acum vor începe cu el. Fă tumbe. Stai în două labe. Fă pe mortul. Dacă te joci cinstit cu noi, ne vom juca și noi cinstit cu tine. Poziție responsabilă: Voiau ca el să-și sacrifice fiul.

("...De atunci îl urmează pe Harry peste tot dând din codiță...")

(... Fă o tumbă. Fă pe mortul. Pedepsește-ți fiul".)

— Pe aici, domnule, tocmai spunea Grady. E ceva care v-ar putea interesa.

Conversația se reluase, ridicându-se și coborând în propriul său ritm, țesându-se printre acordurile orchestrei care interpreta acum o variantă swing a melodiei "Ticket to Ride" a lui Lennon și McCartney.

("Se aude mult mai bine de la megafoanele magazinului universal".)

Chicoti prostește. Își privi mâna stângă și descoperi în ea un alt pahar, pe jumătate plin. Îl goli dintr-o înghițitură.

Acum se afla în fața șemineului, iar căldura butucilor aprinși în vatră îi încălzea picioarele.

("foc?... în august?... da... și nu ... toate timpurile s-au condensat într-unul singur".)

Era acolo un ceas sub un clopot de sticlă, străjuit de doi elefanți sculptați în fildeș. Limbile arătau că mai era un minut până la miezul nopții. Îl privi cu ochi împăienjeniți. Asta voia Grady să-i arate? Se întoarse să-l întrebe, dar Grady dispăruse.

La jumătatea melodiei, orchestra explodează într-un solo de baterie.

— A sosit ceasul! declară Derwent. Miezul nopții! Scoateți măștile! Scoateți măștile!

Încercă să se întoarcă iar ca să vadă ce chipuri celebre se ascundeau sub strălucire, culori și măști, dar era împietrit, incapabil să-și ia ochii de la ceas. Limbile se uniră, îndreptate spre tavan.

— *Scoateți măștile! Scoateți măștile!* se intona mai departe.

Ceasul începu să bată cu acorduri delicate. Două figurine avansară pe banda metalică din fața cadranelor din stânga și din dreapta. Jack le urmări fascinat, uitând de măști. Mecanismul zbârnâi. Rotițele se învârtiră și se angrenară. Alama străluci blând. Rotița balansier se legăna cu precizie de la stânga la dreapta.

Una din cele două figurine reprezenta un bărbat așezat pe vârfuri, ținând în mână ceva care semăna cu o bătă miniaturizată. Cealaltă era un băiețel cu o tichie de măgar pe cap. Cifrele de pe cadran scilipeau, fantastic de minuțios lucrate. Pe partea din față a tichiei de măgar pe care o purta băiatul se putea citi cuvântul NĂTĂRĂU.

Cele două figurine alunecară pe capetele axului de oțel. De undeva se auzeau sunând acordurile unui vals de Strauss. Prin cap, în ritmul melodiei, începură să i se rostogolească cuvintele stupide ale unei reclame: "Cumpărați hrană pentru câine, ham-ham, ham-ham, Cumpărați hrană pentru câine..."

Ciocanul din oțel pe care îl ținea în mâini tatăl din ceasornic căzu

asupra capului băiatului. Fiul din ceasornic se prăbuși în genunchi. Ciocanul se ridică și coborî, se ridică și cobori. Măinile întinse ale băiatului care încerca să protesteze începură să tremure. Băiatul căzu întins cu fața în jos. Și ciocanul încă se mai ridica și cobora în ritmul cald și argintiu al melodiei lui Strauss, și parcă reușea să vadă chipul bărbatului, schimonosit și încruntat, reușea aproape să vadă gura taticii din ceasornic cum se deschidea și se închidea în timp ce ocăra forma inconștientă, zdrobită, a fiului.

O picătură roșie apăru pe suprafața interioară a clopotului de sticlă. Îi urmă o alta. Alte două se întinseră alături.

Acum lichidul roșu era împrăștiat ca stropii unei dezgustătoare ploii torențiale, izbindu-se de pereții clopotului de sticlă și prelingându-se pe ei, acoperind scena dinăuntru. Presărate prin cortina stacojie erau fragmente minuscule de țesut cenușiu, bucățele de oase și creier. Totuși, mai putea vedea ciocanul ridicându-se și coborând, în timp ce mecanismul continua să funcționeze, iar dinții roțițelor continuau să se angreneze în această mașinărie perfidă.

— *Scoateți măștile! Scoateți măștile!* zbiera Derwent în spate și de undeva se auzea un câine urlând în tonalități omenești.

("Dar ceasul nu poate să sângereze ceasul nu poate să sângereze")

Tot clopotul era acoperit cu sânge; vedea acum fire de păr năclăite, dar nimic altceva, mulțumită lui Dumnezeu nu mai putea vedea nimic altceva, dar încă avea senzația că i se va face rău, pentru că mai auzea loviturile de ciocan, le putea auzi prin sticlă la fel de clar cum auzea acordurile valsului "Dunărea Albastră". Însă sunetele acestea nu mai erau zgomotele mecanice făcute de un ciocan mecanic care lovește un cap mecanic, ci bufniturile moi și înfundate făcute de un ciocan adevărat care taie aerul și lovește cu putere o ruină spongioasă, murdară. O ruină care odată fusese...

— SCOATEȚI MĂȘTILE!

("...Moartea cea Roșie își rotea coasa deasupra tuturor!")

Cu un strigăt dureros, pe care nu și l-a putut stăpâni, se îndepărtă de ceas, cu mâinile întinse, cu picioarele împleticindu-i-se ca niște butuci, în timp ce-i implora să înceteze, să-l ia pe el, să-l ia pe Danny și pe Wendy, să ia întreaga lume, dacă vor, numai să înceteze și să-i lase un strop de judecată, o rază de lumină.

Sala de bal era goală.

Scaunele erau întoarse cu picioarele în sus pe mesele acoperite cu învelitoare din plastic. Covorul cel roșu cu broderie aurie era din nou întins, protejând parchetul lăcuit. Locul orchestrei era pustiu, cu excepția suportului pentru microfon și a unei chitare prăfuite, fără corzi, sprijinită de perete. Prin ferestrele înalte pătrundea încet o lumină de dimineață rece, o lumină de iarnă.

Capul i se mai învârtea, încă se mai simțea beat, iar când privi spre polița șemineului, văzu că îi dispăruse și paharul. Acolo nu mai erau decât elefanții din fildeș... și ceasul.

Se duse poticnindu-se înapoi, prin holul rece și întunecat și prin restaurant. Se împiedică de piciorul unei mese și căzu, răsturnând și masa cu zgomot asurzitor. Își lovi nasul de dușumea și începu să sângereze. Se ridică, trăgând înapoi pe nas sângele și ștergându-se cu dosul palmei. Traversă parterul spre Salonul Colorado și izbi cu putere ușile batante atunci când intră, făcându-le să se lovească de perete.

Locul era la fel de pustiu, ...dar barul era complet aprovizionat. Dumnezeu fie laudat! Sticlă și argint, etichete de toate felurile sclipeau cald în semiobscuritate.

Odată, își aminti, cu foarte mult timp în urmă, se înfuriase rău pentru ca nu existau oglinzi deasupra barului. Acum îi părea bine. Dacă ar fi

existat, ar fi văzut în ele un bețiv care n-a mai rezistat să stea pe uscat: nebărbierit, nas însângerat, cămașă ieșită din pantaloni, păr în dezordine.

("Așa se întâmplă când îți bagi toată mâna în cuibul cu viespi".)

Dintr-o dată îl cuprinse un sentiment dureros și total de singurătate. Urlă, împins de această nefericire neașteptată și își dori sincer să moară. Soția și fiul său se aflau la etaj, cu ușa zăvorâtă de frica lui. Ceilalți plecaseră cu toții. Petrecerea se terminase.

Se aplecă, apucându-se cu mâinile de marginea barului.

— Lloyd, unde pizda mă-tii ești? strigă.

Nici un răspuns. În această

("celulă")

cameră bine capitonată, cuvintele nici măcar nu stârneau vreun ecou care să-i dea iluzia că nu este singur.

— *Grady!*

Nici un răspuns. Numai sticlele, dându-i onorul.

("Fă o tumbă. Fă pe mortul. Aport. Fă pe mortul. Stai în două labe. Fă pe mortul".)

— N-are importanță. O s-o fac eu singur.

Își pierdu echilibrul și se prăbuși înainte, lovindu-și cu un sunet înăbușit capul de podea. Se ridică, chinuit, în patru labe, cu pupilele mișcându-i-se dezordonat dintr-un colț în celălalt al ochilor, cu bolboroseli nedeslușite ieșindu-i din gură. Apoi căzu la loc, într-o rână, și începu să sforăie răgușit.

Afară vântul șuiera mai tare prin cortina tot mai groasă de ninsoare. Era 8.36 dimineața.

45. Aeroportul Stapleton, Denver

La ora 8.31 a.m., o femeie din cursa 196 a companiei TWA a izbucnit în lacrimi și a început să-și trâmbețeze pe tonuri stridente propria-i părere, care probabil că era împărtășită și de numeroși pasageri (ba chiar și de unii membri ai echipajului), părere conform căreia avionul ar fi urmat să se prăbușească.

Femeia cu figura ascuțită de lângă Hallorann își ridică ochii din carte și dădu un scurt diagnostic:

— Țicnită.

Și apoi reluă lectura. Băuse două pahare cu tărie în timpul zborului, care nu păreau a o fi înmuiat deloc.

— O să se prăbușească! țipa femeia cât o ținea gura. Știu că așa o să se întâmple!

Una din stewardese se precipită în direcția ei și se așeză pe vine lângă ea. Hallorann se gândi că numai stewardesele și gospodinele foarte tinere se pot așeza pe vine cu oarecare grație; acesta era un talent rar și minunat. Analiză problema în timp ce stewardesa îi vorbea cu voce scăzută și mângâietoare femeii cuprinse de isterie, liniștind-o încetul cu încetul.

Hallorann nu știa cum se simțeau ceilalți călători din cursa 196, dar el personal era atât de speriat, încât îl apucase o durere cumplită de burtă. Pe fereastră nu se vedea nimic altceva decât o cortină albă, învolburată. Avionul se legăna, provocându-i o stare puternică de greață, lovit de rafale de vânt, care păreau a veni din toate direcțiile. Motoarele se învârteau cu turație maximă, încercând să facă față furtunii și, drept rezultat, podeaua vibra sub picioarele pasagerilor. Din spate, din clasa turist, se auzeau gemete, o friptură fusese trimisă înapoi din stomac într-o pungă pentru rău de aer și un bărbat din fața lui Hallorann vomitase

peste ziarul pe care încerca să-l citească, cerându-și apoi scuze, cu un rânjet stingherit, de la stewardesa care îl ajutase să curețe murdăria.

— Nu face nimic, îi liniști ea. Asta este și părerea mea despre acest ziar.

Hallorann călătorise suficient de mult cu avionul ca să bănuiască ce se întâmplase. Zburaseră aproape tot drumul cu vânt puternic în față, vremea deasupra orașului Denver se înrăutățise brusc și pe neașteptate și acum era prea târziu să se îndrepte spre alt aeroport, unde vremea era ceva mai bună. Picioare, nu mă abandonați tocmai acum.

("Măi băiețașule, asta e un atac blestemat de cavalerie.")

Se părea că stewardesa reușise să domolească criza de nervi a femeii. Aceasta își sufla acum nasul cu zgomot într-o batistă din dantelă și încetase să mai facă publice părerile ei despre un eventual final dramatic al zborului. Stewardesa o bătu ușor pe umăr și se ridică în picioare chiar în clipa în care Boeingul făcu cea mai spectaculoasă tumbă de până atunci. Stewardesa se împiedică și ateriză în brațele bărbatului care vomitase în ziar, expunând privirilor celor interesați (dacă mai exista așa ceva) o coapsă desăvârșită, îmbrăcată într-un ciorap fin. Bărbatul clipi, luat prin surprindere, apoi o bătu cu amabilitate pe umăr. Stewardesa îi răspunse cu un surâs, dar lui Hallorann i se păru că tensiunea pe care o simțeau cu toții începuse să capete forme vizibile. Avuseseră parte de o călătorie a dracului de proastă.

Se auzi un clinchet și reapăru semnul care interzicea fumatul.

"Vă vorbește comandantul", îi informă o voce blândă, cu un ușor accent sudic, "Suntem gata să începem coborârea pe Aeroportul International Stapleton. A fost un zbor agitat, pentru care ne cerem scuze. S-ar putea ca și aterizarea să fie destul de dură, dar nu prevedem dificultăți majore. Vă rugăm să vă prindeți centurile de siguranță și să nu fumați și sperăm că vă veți simți bine la Denver. Sperăm, de asemenea..."

O altă rafală puternică de vânt zgudui avionul, care apoi coborî într-un gol de aer, dând tuturor senzația că se află într-un ascensor care se prăbușește. Stomacul lui Hallorann începu un dans marinăresc care-i umplu gura cu salivă. Câțiva pasageri — nu numai femei — țipară.

"... că ne vom reîntâlni cât de curând în altă cursă a companiei TWA."

— Să fiu al dracului dacă îi mai calc vreodată pragul, spuse cineva în spate.

— Ce prostie, remarcă femeia cu figură ascuțită de lângă Hallorann, punând semnul în carte și închizând-o când avionul își începu coborârea.

— Când cineva a văzut ororile unui război murdar... așa ca dumnevoastră... sau a simțit imoralitatea degradantă a intervențiilor CIA în numele diplomației dolarului... așa ca mine... o aterizare mai dură devine *ne semnificativă*. Am dreptate, domnule Hallorann?

— Absolută, doamnă, spuse el și privi întunecat pe fereastră la ninsoarea sălbatică.

— Și cum reacționează plăcuța dumneavoastră de metal la toate aceste intemperii, dacă îmi permiteți să vă întreb?

— A, capul nu are nimic, răspunse Hallorann. Stomacul mi-e puțin tulburat.

— E o rușine.

Își redeschise cartea.

În timp ce coborau prin norii impenetrabili, burdușiți cu zăpadă, Hallorann își aduse aminte de un accident petrecut cu câțiva ani în urmă pe Aeroportul Logan din Boston. Condițiile meteorologice fuseseră cumva asemănătoare, numai că vizibilitatea fusese redusă la zero de ceață și nu de ninsoare. Avionul își prinsese trenul de aterizare de pragul pistei. Ceea ce rămăsese din cei optzeci și nouă de oameni de la bord nu se deosebea prea mult de un pachet de carne tocată.

Nu i-ar fi păsat atât de mult dacă ar fi fost vorba numai de el. Rămăsese destul de singur, iar la înmormântarea lui ar fi venit mai ales foști colegi de muncă și ticălosul ăla bătrân de Masterton, care, cel puțin, ar bea în amintirea lui. Dar băiatul... băiatul depindea de el. Probabil că el reprezenta singurul sprijin pe care îl putea aștepta copilul și, mai ales, nu i-a plăcut deloc felul în care fusese întrerupt ultimul mesaj al lui Danny. Se tot gândea la tufele în formă de animale care parcă se mișcaseră...

O mână albă și fină o acoperi pe a sa.

Femeia cu chipul ascuțit își scosese ochelarii. Fără ei, trăsăturile îi erau mult mai puțin aspre.

— Totul o să fie bine, spuse ea.

Hallorann se forță să zâmbească și aprobă din cap.

Așa cum fuseseră anunțați, avionul ateriză dur, luând contact cu solul cu atâta forță, încât toate revistele căzură din stativul din fața cabinei, iar tăvile de plastic se prăbușiră într-o cascadă, ca niște cărți de joc supradimensionate. Nu țipa nimeni, dar Hallorann auzi danturi care se încleștară violent cu sunet de castaniete.

Apoi motoarele începură să urle și mai puternic, în timp ce se acționau frânele și, pe măsură ce volumul lor scădea în intensitate, se auzi din nou vocea blândă cu accent sudic, a pilotului, tremurătoare însă, de data aceasta:

"Doamnelor și domnilor, am aterizat pe Aeroportul Stapleton. Vă rog să rămâneți la locurile dumneavoastră până când avionul se va opri. Vă mulțumesc."

Femeia de lângă Hallorann își închise cartea și scoase un oftat prelung:

— Vom trăi ca să mai luptăm încă o zi, domnule Hallorann.

— Doamnă, încă n-am terminat-o pe asta.

— Adevărat. Așa e. Haideți să bem ceva la bar.

— Mi-ar face plăcere, dar am o întâlnire.

— Urgentă?

— Foarte urgentă, spuse grav Hallorann.

— Sper că este vorba de ceva care va aduce o îmbunătățire cât de mică situației generale.

— Și eu sper, zise Hallorann și zâmbi.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet, ceea ce o făcu să întinerească cu zece ani.

Pentru că nu avea decât sacul mic de voiaj, Halîorann o luă înaintea mulțimii la ieșire. Prin ferestrele fumurii se putea vedea zăpada căzând neîntrerupt. Rafalele puternice de vânt o spulberau în nori albi, iar oamenii din fața aeroportului de-abia dacă reușeau să-i tină piept. Unui bărbat îi zbură pălăria din cap iar Hallorann îl compătimi, urmărind-o cum se rotește în cercuri largi, splendide, în văzduh. Bărbatul privi cu jale după ea, iar Hallorann gândi:

("Hai, omule, asta-i situația. Chifteaua ta o să aterizeze tocmai în Arizona.")

Gândului acesta îi urmă un altul:

("Dacă vremea e atât de rea în Denver, cum o fi oare la vest de Boulder?")

Poate că era mai bine să nu se gândească la asta.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? îl întreabă o fată îmbrăcată în uniformă galbenă a companiei Hertz.

— Mă puteți ajuta numai dacă aveți o mașină, răspunse el cu un zâmbet larg.

Pentru o taxă mai mare decât taxele obișnuite, a reușit să obțină o

mașină mai mare decât mașinile obișnuite, un Buick Electra, negru cu argintiu. Era mai preocupat de drumurile sinuoase de pe coasta muntelui decât de aspect; va trebui totuși să se oprească undeva pe drum și să-și pună lanțurile. Nu va ajunge prea departe fără ele.

— Care este situația? o întrebă, în timp ce fata îi înmâna formularul de închiriere pentru a-l semna.

— Se spune că este cea mai rea furtună din 1969 încoace, îi răspunse ea cu vioiciune. Mergeți departe, domnule?

— Mai departe decât mi-aș dori.

— Dacă doriți, domnule pot da telefon stației de benzină a firmei Texaco. E la intersecția drumului național 270. O să vă pună ei lanțurile.

— Asta ar fi o mare binecuvântare, draga mea.

Funcționara ridică receptorul și luă legătura cu stația Texaco.

— Vă așteaptă.

— Mulțumesc din suflet.

Părăsind biroul firmei Hertz, o văzu pe femeia cu chipul ascuțit stând la coada formată în fața caruselului cu bagaje. Își citea mai departe cartea, netulburată de lumea din jur. Hallorann îi făcu cu ochiul când trecu pe lângă ea. Își ridică privirea din carte, îi zâmbi și făcu semnul păcii.

("strălucește")

Își ridică, surâzând, gulerul hainei și mută sacul de voiaj în cealaltă mână. Strălucea foarte puțin — dar asta îl făcu să se simtă mai bine. Îi părea rău acum că îi spusese istorioara aia dubioasă cu plăcuța de metal din cap. Îi dori în gând numai bine și, în timp ce ieșea în vântul și ninsoarea lugubră, își dădu seama că și ea îi dorește același lucru.

Prețul plătit pentru punerea lanțurilor a fost destul de mic, însă Hallorann i-a strecurat mecanicului din garaj o bancnotă de zece dolari ca să-l ia peste rând. Așa că la zece și un sfert se afla pe șosea, cu ștergătoarele fâsâind pe parbriz și cu lanțurile zornăind cu o monotonie afonă pe roțile mari ale Buickului!

La bifurcație era nenorocire. Chiar și cu lanțurile puse la roți nu putea depăși treizeci de mile pe oră. Erau mașini care ieșiseră de pe autostradă și se împotmoliseră în unghiuri de-a dreptul imposibile, și au fost porțiuni în care coloana de mașini s-a deplasat cu iuțeala melcului, roțile de vară ale mașinilor învârtindu-se în van prin pulberea răscolită de vânt. Era prima furtună serioasă din anotimp aici, în ținuturile de jos (dacă puteai să numești "ținuturi de jos" o regiune aflată la aproape două mii de metri deasupra nivelului mării) și era o minune. Mulți dintre automobiliști fuseseră prinși nepregătiți, lucru destul de obișnuit, dar Hallorann se pomeni că-i înjura în timp ce îi depășea încet, holbându-se în oglinda acoperită aproape în întregime acum cu zăpadă, ca să se asigure că nu venea nimic

("Năpustindu-se prin zăpada...")

pe banda din stânga, ca să-i facă terci fundul cel negru.

Ghinionul îl aștepta și la intrarea pe drumul național 36. Drumul acesta, cu bifurcația Denver-Boulder, se îndreaptă de asemenea spre Estes Park, unde se întâlnește cu drumul național 7. Acesta, la rândul lui, cunoscut fiind sub numele de Șoseaua Muntoasă, trece prin Sidewinder, apoi pe lângă hotelul *Overlook* și, în cele din urmă, coboară serpentinele pantei vestice și se oprește în Utah.

Intrarea pe autostradă fusese blocată de un camion care se răsturnase. În jurul lui fuseseră puse lumini de semnalizare care licăreau ca luminile de pe tortul unui copil cretin.

Opri mașina și coborî fereastra. Un polițist, cu o căciulă rusească de

blana înfundată până la urechi, îi arătă cu mâna înmănușată fluxul de automobile care se deplasau spre nord.

— Nu puteți ajunge pe aici! zbieră amenințător spre Hallorann, încercând să acopere urlul vântului. Coborâți, mergeți pe drumul 91 și faceți legătura cu 36 la Broomfield!

— Cred că pot să depășesc prin stânga! strigă Hallorann. Altfel ar însemna să ocolesc douăzeci de mile, ce tot aiurezi!

— O să-ți trag una de-o să-ți aiureze capul ăla tembel! zbieră din nou polițistul. Drumul ăsta e închis!

Hallorann puse mașina în marșarier, așteptă o breșă în coloana de vehicule și-și continuă drumul pe autostrada 25. Semnele îi aduceau la cunoștință că mai erau doar o sută de mile până la Cheyenne, Wyoming. Dacă nu era atent, s-ar fi putut rătăci.

Mări puțin viteza, până ajunse la treizeci și cinci de mile pe oră, dar nu îndrăzni mai mult; zăpada amenința deja să-i blocheze ștergătoarele iar modul în care se desfășura traficul era, fără urmă de îndoială, de-a dreptul o nebunie. Ocol de douăzeci de mile. Înjură, iar sentimentul că rămăsese din ce în ce mai puțin timp pentru Danny, îl umplu până la refuz, sufocându-l aproape. În același timp mai simți și o certitudine fatalistă, care îi spunea că el personal nu se va mai întoarce din această călătorie.

Deschise aparatul de radio, căută printre posturi care transmiteau reclame de Crăciun, până când descoperi un buletin meteorologic.

"... deja 15 centimetri și se așteaptă un strat suplimentar de 35 de centimetri până la căderea nopții în zona Denver. Poliția locală și cea națională vă sfătuiește să nu vă scoateți mașinile din garaj decât dacă este absolut necesar și va avertizează că majoritatea trecătorilor au fost deja închise. Așa că stați acasă, frecați parchetul și ascultați programul..."

— Mulțumesc mult de tot, spuse Hallorann și închise aparatul cu o mișcare furioasă.

46. Wendy

În jurul prânzului, după ce Danny intrase în baie să se spele puțin, Wendy luă de sub pernă cuțitul înfășurat în prosop, îl puse în buzunarul halatului și se apropie de ușa de la baie.

— Danny?

— Ce e?

— Cobor să pregătesc ceva de mâncare pentru noi doi. Bine?

— Bine. Vrei să cobor cu tine?

— Nu, aduc mâncarea sus. Ce zici de o omletă cu brânză și niște supă?

— Bine. Sigur.

Ezită o clipă lângă ușa închisă.

— Danny, ești sigur că totul e în ordine?

— Mda, zise el. Ai grijă.

— Unde se află tatăl tău? Știi?

Vocea lui se auzi atunci, surprinzător de plată:

— Nu. Dar e în regulă.

Își înăbuși impulsul de a-l întreba în continuare, de a zgândări în continuare lucrul acela. Lucrul era acolo, amândoi știau despre ce era vorba și, dacă-l zgândărea mai mult, îl înspăimânta pe Danny și mai mult... pe ea însăși.

Jack își pierduse mințile. Au stat împreună pe pătuțul lui Danny pe la ora opt dimineața, în timp ce afară zăpada începuse să devină tot mai

furioasă, tot mai amenințătoare, și-l ascultaseră cum zbiera și se împleticea și se poticnea de mobilier pe undeva pe la parter. Multe din zgomote păreau a veni din sala de bal. Jack care cânta fals fragmente de cântece, Jack care purta o discuție cu cineva, Jack care a țipat la un moment dat, împietrindu-i pe amândoi. În cele din urmă l-au auzit împiedicându-se prin hol și lui Wendy i s-a părut că a mai auzit și un zgomot foarte puternic, de parcă el s-ar fi prăbușit, sau ar fi deschis cu violență o ușă. Cam de pe la opt și jumătate — cu trei ore și jumătate în urma — nu s-a mai auzit nimic.

Păși pe holul mic, pătrunse pe coridorul principal al etajului întâi și se îndreptă spre scară. Se opri lângă balustradă, privind holul de dedesubt. Părea a fi pustiu, însă ziua cenușie de iarnă acoperea cu umbre lungi o mare parte din uriașa încăpere. Poate că Danny s-a înșelat. Poate că Jack era ascuns în spatele unui scaun al canapelei... poate chiar în spatele recepției... așteptând-o să coboare...

Își umezi buzele:

— Jack?

Nici un răspuns.

Dibui mânerul cuțitului și începu să coboare treptele. Își reprezentase de multe ori sfârșitul căsniciei sale; divorț, moartea lui Jack la locul unui accident de mașină petrecut într-o noapte de beție (imagine obișnuită în întinericul de la ora două al dimineților de la Stovington), și rareori, în fantasmele pe care le plăsmuia în timpul zilei, se vedea cunoscând un alt bărbat, un Galahad de vodevil, care ar lua-o pe ea și pe Danny pe șaua armăsarului său alb și i-ar duce într-un tărâm îndepărtat. Dar niciodată, niciodată nu și-a închipuit că o să se furișeze pe holuri și pe scări, ca un criminal nervos, cu un cuțit în mâna dreaptă pe care să-l folosească, la nevoie, împotriva lui Jack.

Un val de disperare o copleși odată cu acest gând, și fu nevoită să se oprească la jumătatea scării, cu mâna încleștată pe balustradă, speriată că o să-i cedeze genunchii.

("Recunoaște. Nu este vorba numai de Jack, el este o certitudine în toată povestea asta, de care poți agăța celelalte lucruri, lucruri pe care nu le poți crede și, totuși, pe care ești obligată să le crezi, lucrurile acelea despre tufe, serpentinele și celelalte semne din ascensor, masca")

Încercă să-și facă gândul să tacă, însă era prea târziu.

("și vocile.")

Pentru că, din când în când, i se păruse că nu era un singur om acolo jos, un om singuratic și nebun care țipa și care întreținea conversații cu fantomele din mintea lui sfărâmată. Din când în când, așa, ca un semnal radio care apare și se stinge, auzise — sau i se păruse că aude — și alte voci și muzică și râsete. La un moment dat l-a auzit pe Jack discutând cu cineva pe nume Grady (numele îi era vag cunoscut, dar nu făcuse nici o legătură), făcând tot felul de aserțiuni și punând întrebări tăcerii, și cu toate acestea vorbind foarte tare, de parcă ar fi vrut să se facă auzit pe fondul unei gălăgii constante. Și atunci, straniu, apărură brusc și celelalte sunete, părând a-și găsi locul în jocul uriaș și macabru — o orchestră de dans, oameni care băteau din palme, un bărbat cu o voce amuzată dar autoritară, care încerca parcă să convingă pe altcineva să țină un discurs. Aceste sunete s-au auzit cam treizeci de secunde, suficient de mult ca s-o facă să leșine de groază și apoi au dispărut și l-a auzit numai pe Jack, vorbind în felul acela poruncitor însă destul de înfundat și nedeslușit, cu vocea pe care ea și-o amintea atât de bine din zilele lui de beție. Numai că în hotel nu era nimic de băut în afară de vinul de bucătărie. Nu era așa? Ba da, dar dacă ea își putea închipui că hotelul era plin de voci și muzică, nu-și putea la fel de bine închipui și Jack că era beat?

Nu-i făcea plăcere acest gând. Absolut deloc.

Wendy ajunse în hol și privi în jur. Cordonul din pluș de la intrarea din sala de bal fusese dat la o parte. Fusese răsturnat brațul metalic de care era agățat; de parcă l-ar fi doborât cineva în trecere, din neglijență. Lumina albă și discretă se revărsa pe covorul din hol prin ferestrele înalte și înguste ale sălii de bal, trecând apoi prin ușa deschisă. De-abia suportând bătăile de baros ale inimii se îndreptă spre sala de bal și se uită înăuntru. Era pustie și tăcută; nu se auzea decât acel ecou ciudat, aflat mai jos de percepția auditivă, care pare a zăbovi în toate camerele nemobilate, de la catedralele cele mai mari până la cel mai mic salonaș al unui apartament din oraș.

Se întoarse la recepție, unde se opri o clipă, nehotărâtă, ascultând urletele vântului de afară. Era deja cea mai rea furtună și părea a se înrăutăți din ce în ce mai mult. Undeva, în aripa vestică, se sfărâmasse zăvorul unui oblon, care acum se lovea de perete cu un sunet sec, aidoma celui dintr-un poligon de tir cu un singur practicant.

("Jack, ar trebui să-l repari. Înainte ca cineva să intre în hotel")

Ce ar face dacă s-ar întâlni cu el acum, se întrebă. Dacă ar apărea pe nepusă masă din spatele biroului întunecat și lăcuit al recepției, ca un fel de drăcușor-în-cutie criminal, un drăcușor-în-cutie care rânjește, care are un satâr într-o mână și nici un strop de rațiune în priviri. Ar înlemni oare, cuprinsă de groază, sau sentimentele primare materne din ea ar îndemna-o să se lupte pentru viața fiului său, până când unul din ei doi ar muri? Nu știa. Chiar simplul gând o făcea să se simtă rău — o făcea să aibă senzația că întreaga ei viață fusese un somn lung și superficial, menit s-o atragă, neputincioasă, în acest coșmar, trăit cu ochii deschiși. Era un temperament slab. Dormea atunci când avea necazuri. Trecutul ei nu se remarcase prin nimic. Nu trecuse niciodată proba focului. Acum se afla în fața testului major, nu de foc, ci de gheață, și nu-i va fi îngăduit să doarmă. Fiul ei o aștepta la etaj.

Strângând și mai tare mânerul cuțitului, aruncă o privire în spatele recepției.

Nu era nimic acolo.

Răsuflarea-i ușurată semăna cu un oftat lung și sacadat.

Ridică grilajul și trecu, oprindu-se o clipă pentru a cerceta biroul cu privirea înainte de a intra. Bâjbâi după comutatoarele de lângă ușa de la bucătărie, așteptându-se cu inima cât un purice, ca, dintr-o clipă în alta, o altă mână să-i apuce degetele înghețate. Cu un bâzâit ușor luminile fluorescente se aprinseră și cuprinse cu privirea bucătăria domnului Hallorann — bucătăria ei acum, și la bine și la rău — cu gresie de un verde pastelat, porțelanuri curate, recipiente sclipitoare din inox. Îi promisese că o să păstreze curățenie în bucătărie, și așa făcuse. Simțea că acesta era unul din focurile unde Danny se afla în siguranță. Prezența lui Dick Hallorann părea să o înconjoare și să o liniștească. Danny îl chemase pe domnul Hallorann și, atunci când a stat alături de fiul ei în cameră, îngrozită, în timp ce soțul ei urla și delira la parter, i se păruse că exista o cât de mică speranță. Aici însă, în bucătăria domnului Hallorann, i se părea chiar posibil. Poate că el se afla deja pe drum, dorindu-și din tot sufletul să ajungă la ei, în ciuda furtunii. Poate că așa și era.

Se duse la cămară, trase zăvorul și intră. Luă o conservă cu supă de roșii și închise ușa la loc. O zăvorî. Ușa era etanșă. Dacă o țineai bine încuiată nu trebuia să-ți faci griji că vei găsi urme de șobolan sau șoarece în orez, în făină sau în zahăr.

Deschise conserva și goli conținutul gelatinos într-o crăticioară — pleosc! Scoase din frigider lapte și ouă pentru omletă. Apoi se duse la camera frigorifică să ia brânza. Toate aceste activități o ajutară să se liniștească puțin, îndeletnicirile acestea atât de obișnuite și care fuseseră o parte a existenței ei înainte ca Hotelul *Overlook* să devină o parte mai

importantă a vieții ei.

Topi untul în tigaie, diluă supa cu lapte și apoi turnă ouăle bătute în tigaie.

Sentimentul neașteptat și copleșitor că era cineva în spate, care întindea mâinile ca să o apuce de gât.

Se răsuci, apucând cuțitul. Nu era nimeni acolo.

("Ține-ți firea, fetițo!")

Rase brânza într-o farfurie, o adăugă la omletă și micșoră focul. Supa era fierbinte. Puse vasul pe o tavă mare, împreună cu tacâmurile, două castronașe, două farfurii întinse, sare și piper. Când omleta deveni pufoasă, o răsturnă pe una din farfurii și o acoperi cu cealaltă.

("Acum înapoi pe drumul pe care ai venit. Stinge luminile din bucătărie. Treci de grilaj. Ia două sute de dolari.")

Se opri în hol lângă recepție și puse tava lângă clopoțelul de argint de pe birou. Realitatea se întindea numai până aici; acum începea un joc supraréalist de-a-v-ați-ascunselea.

Se încruntă atentă la umbrele din hol.

("Nu te feri de fapte de data aceasta, fetițo. Există anumite realități smintite, ca de altfel întreaga situație. Una din ele este că tu ai rămas, fără doar și poate, singura persoană responsabilă în această adunătură grotescă. Ai un fiu de cinci spre șase ani de care trebuie să ai grijă. Și soțul tău, orice i s-ar fi întâmplat și indiferent cât de periculos poate să fi devenit... poate că și el este o parte a responsabilității tale. Și chiar dacă nu e așa, ia gândește-te: astăzi este doi decembrie. Puteți fi blocați aici încă patru luni dacă nu se întâmplă să treacă un pădurar prin apropiere. Chiar dacă încep, într-adevăr, să-mi pun în mod serios întrebarea de ce nu am luat până acum legătura prin emițător, tot nu o să vină nimeni astăzi... sau mâine... poate nu o să vină încă vreo câteva săptămâni de acum înainte. Ai de gând să-ți petreci o lună întreagă furișându-te pe scări ca să-ți iei de mâncare, cu un cuțit în buzunar și tresărind la fiecare umbră? Crezi într-adevăr că-l poți evita pe Jack timp de o lună? Crezi că poți face ceva ca să-l împiedici să intre în camera voastră de sus dacă ar vrea într-adevăr s-o facă? Are șperaclul și poate sfărâma zăvorul cu un șut zdravăn.")

Lăsă tava pe pupitru și se îndreptă încet spre restaurant. Privi înăuntru. O singură masă avea scaunele așezate în jurul ei, masa la care încercaseră să mănânce, până când atmosfera din încăperea pustie începuse să-i apese.

— Jack? vocea îi era șovăielnică, tremurătoare.

Chiar în clipa aceea o nouă rafală de vânt împrășcă obloanele cu zăpadă; numai că i se păru că a mai auzit ceva. Ceva ca un geamăt înăbușit.

— *Jack?*

De data aceasta nu mai auzi nimic, însă privirea i se opri pe un obiect aflat sub ușile batante ale Salonului Colorado, obiect care licărea slab în obscuritatea parterului. Bricheta lui Jack.

Luându-și inima în dinți, se îndreptă spre ușile batante și le împinse. Mirosul de gîn era atât de puternic, încât i se opri respirația. Nici măcar nu puteai să spui că era un, miros; era o duhoare cumplită. Dar rafturile erau goale. Pentru numele lui Dumnezeu, unde a găsit băutura? A fost o sticlă ascunsă în spatele barului? *Unde?*

Se auzi un alt geamăt, nedeslușit și gros, dar perceptibil acum. Wendy se îndreptă încet spre bar.

— Jack?

Nici un răspuns.

Se uită peste tejgheaua barului și îl văzu acolo, întins pe podea, încremenit. Beat criță, după cum mirosea. Probabil că a încercat să se

aplece și și-a pierdut echilibrul. Mare minune că nu și-a frânt gâtul. Își aminti un proverb vechi: Dumnezeu are grija de bețivi și de copii. Amin.

Și totuși nu era supărată pe el: privindu-l, se gândi că seamănă cu un băiețel epuizat, care a încercat să facă prea multe și care a adormit pe jos, în mijlocul camerei. Încetase să mai bea, și nu Jack era cel care hotărâse să înceapă din nou; nu avea băutura la îndemână... de unde apăruse?

Din loc în loc, pe teigheaua în formă de potcoavă a barului, se aflau sticle de vin, îmbrăcate în împletitura de răchită, cu lumânări înfipite în ele. Ar fi trebuit să dea un aer boem încăperii, își închipui Wendy. Ridică una din sticle și o scutură ușor, așteptându-se aproape să audă zgomotul lichid al ginului dinăuntru

("vin nou în sticle vechi")

dar nu auzi nimic. O puse înapoi pe bar.

Jack se mișcă. Wendy ocoli barul și ajunse în spate, acolo unde zăcea el, oprindu-se numai ca să privească robinetele lucitoare din crom. Erau uscate dar, trecând pe lângă ele, simți miros de bere, umed și proaspăt, ca o ceață fină.

Când ajunse lângă Jack, acesta se răsuci pe spate, deschise ochii și se uită la ea. O clipă, privirea lui rămase complet lipsită de expresie, dar apoi se limpezi.

— Wendy? Întrebă el. Tu ești?

— Da, răspunse ea. Crezi că ești în stare să ajungi sus? Dacă te sprijini de mine? Jack, de unde...

Mâna lui Jack îi cuprinse cu brutalitate glezna.

— Jack! Ce...

— Te-am prins! spuse el și începu să rânjească.

O miasmă rancedă de măslină și gin plutea în jurul lui și aceasta îi trezi în suflet o groază mai veche, o groază cu mult mai cumplită decât îi inspira hotelul însuși. Într-un colț al minții sale se născu gândul că cel mai rău lucru dintre toate era că se reîntorseseră de unde au plecat, ea și soțul ei alcoolic.

— Jack, vreau să te ajut..

— Da, sigur că da. Tu și cu Danny nu vreți decât să mă *ajutați*.

Acum, aproape că-i zdrobea glezna. Se ridică cu greu în genunchi, sprijinindu-se încă de ea.

— Ai vrut să ne ajuți, sigur că da, să ne ajuți să plecăm de aici. Dar acum... te-am ... *prins!*

— Jack, mă doare glezna...

— O să te doară mai multe, *cățea nenorocită*.

Cuvintele o năuciră atât de tare, încât nu făcu nici o încercare să fugă atunci când îi dădu drumul și se chinui să se ridice în picioare. Acum se legăna, beat, în fața ei.

— Nu m-ai iubit niciodată, spuse el. Vrei să plecăm pentru că știi că asta m-ar distruge. Te-ai gândit vreodată la re... res... responsabilitățile mele? Nu, în pizda mă-tii, nu te-ai gândit. Nu te gândești decât cum să mă distrugi. Ești ca maică-ta, *cățea miorlăită*.

— Încetează, spuse ea plângând. Nu-ți dai seama ce vorbești. Ești beat. Nu știu cum ai reușit, dar ești beat.

— O, da, știu. Știu acum. Tu și cu el. Jigodia aia mică de sus. Voi doi ați complotat împreună. Nu-i așa?

— Nu, nu! N-am complotat niciodată nimic! Ce vrei să...

— *Mincinoaso!* zberă el. Știu cum faci! Cred că acum știu! Când zic: "o să stăm aici și eu o să-mi fac treaba", tu zici: "da, dragule" și el zice: "da, tăticule"; și apoi începeți să vă faceți planurile. Ați vrut să folosiți snowmobilul. Asta ați vrut. Dar am știut. Mi-am dat seama. *Credeai că n-o să-mi dau seama? Credeai că sunt tâmpit?*

Îl privea cu stupoare, incapabilă să articuleze vreun cuvânt. O s-o omoare și apoi o să-l omoare și pe Danny. Și, după aceea, poate hotelul va fi mulțumit și îi va da voie să se sinucidă. Exact ca personajul celălalt. Întocmai ca

("Grady")

Cuprinsă de o groază cumplită, care o făcu aproape să leșine, își dădu în cele din urmă seama cu cine discutase Jack în sala de bal.

— L-ai făcut pe fiul meu să mă dușmănească. Țsta a fost cel mai grav lucru.

Chipul i se înmuie într-o expresie de autocompătimire.

— Băiețelul meu. Acum și el mă urăște. Ai avut tu grijă de asta. Asta ai urmărit tot timpul, nu? Ai fost întotdeauna geloasă, nu? Ca maică-ta. Nu te-ai mulțumit până n-ai luat toată prăjitura, nu-i așa? *Nu-i așa?*

Nu era în stare să răspundă.

— Ei bine, lasă că te aranjez eu, spuse el și încercă să o apuce de gât.

Wendy făcu un pas în spate, apoi încă unul, iar el se împiedică și se prăbuși peste ea. Își aminti de cuțitul aflat în buzunar și încercă să ajungă la el, însă Jack o apucă de mâini, imobilizând-o. Mirosul acru de gin și de transpirație pe care îl emana era dezgustător.

— Trebuie să fii pedepsită, grohăia Jack. Pedepsită. Chinuită. Pedepsită... aspru.

Mâna lui dreaptă îi înțeleșta gâtul.

Respirația i se opri, panica o copleși. Acum și mâna lui stângă îi strângea gâtul, iar ea era liberă să apuce cuțitul, dar uită de el. Își ridică mâinile și începu să tragă, inutil însă, de mâinile lui mai mari și mai puternice.

— *Mămico!* se auzi de undeva țipătul lui Danny. *Tăticule, oprește-te! O doare pe mămica!*

Țipătul era pătrunzător, un sunet înalt și cristalin, pe care ea îl auzi ca de la mare depărtare.

Steluțe roșii îi jucau în fața ochilor ca niște balerine într-un dans al morții. Camera se întunecă. Își văzu fiul cum reușește să se cațere pe bar și se aruncă în spatele lui Jack. Una din mâinile care îi zdrobeau gâtul dispăru, când Jack îl lovi pe Danny, îndepărtându-l cu un muget furios. Băiatul se lovi de rafturile goale și se prăbuși amețit pe podea. Mâna o apucă din nou de gât. Steluțele roșii reapărură.

Danny scâncea de-abia auzit. Wendy simțea că i s-a aprins o torță în piept. Jack îi zbieră în față:

— O să te aranjez! Fir-ai tu a dracului, o să-ți arăt cine-i șef aici! O să-ți arăt...

Dar toate sunetele începuseră să se piardă într-un coridor lung și întunecat. Rezistența ei slăbi. Una din mâini se desprinse de ale lui, încet, atârându-i fără vlagă acum, ca mâna unei femei care se îneacă.

Atinse o sticlă — una din sticlele de vin îmbrăcate în împletitura de răchită, care serveau drept sfeșnice decorative.

Orbește, cu ultimele puteri, băjbâi după gâtul sticlei, îl găsi și îl apucă strâns, simțind în palmă stropii unsuroși de ceară.

("și, o, Dumnezeule, dacă alunecă!")

O ridică și o coborî apoi, rugându-se să țintească bine, știind că e moartă dacă îi lovește doar umărul sau brațul.

Dar sticla îl lovi pe Jack Torrance drept în cap, spărgându-se cu violență în îmbrăcămintea de răchită. Fundul sticlei era gros și greu, iar sunetul pe care îl scoase în momentul ciocnirii cu capul lui Jack semăna cu cel al unei mingi medicale aruncate pe o pardoseală din lemn tare. Se legăna, cu ochii dați peste cap. Presiunea slăbi, apoi cedă complet. El își întinse mâinile, de parcă ar fi vrut să-și recapete echilibrul, și apoi se prăbuși pe spate.

Wendy trase aer în piept. Respirația era lungă și întretăiată de suspine. Aproape că se prăbuși și ea, se apucă strâns de marginea barului și reuși, în cele din urmă, să se țină pe picioare. Conștiința îi reveni, o părăsi iar, îi reveni din nou. Auzea plânsul lui Danny, dar habar nu avea de unde. Parcă plângea într-o cameră cu ecou. Vag, reuși să deslușească picături mari de sânge care se prelingeau de pe suprafața întunecată a barului — îi curgea sânge din nas, gândi. Își curăță gâtul și scuipă. Mișcarea îi trimise un fel de agonie prin gât, dar apoi agonia se transformă într-o durere surdă... pe care o putea suporta.

Încetul cu încetul, reuși să-și recapete controlul.

Își desprinse mâinile de pe marginea barului, se întoarse și îl văzu pe Jack prăbușit întins, cât era de lung, cu sticla spartă lângă el. Semăna cu un uriaș doborât. Danny stătea ghemuit sub bar, cu ambele mâini la gură, holbându-se la tatăl său inconștient.

Wendy se duse înspre el, pe picioare care erau departe de a fi sigure, și-l atinse pe umăr. Danny se feri.

— Danny, ascultă-mă...

— Nu, nu, bolborosi copilul cu o voce răgușită de bătrân. Tăticul te-a lovit... tu l-ai lovit pe tati... tăticul te-a lovit... Vreau să mă culc. Danny vrea să doarmă.

— Danny...

— Să doarmă. Să doarmă. Somn ușor.

— *Nu!*

Durerea îi sfârteca din nou gâtul. Se crispă. Dar Danny își deschise ochii care o priveau acum cu prudență pe deasupra cearcănelor vineții.

Se forța să vorbească calm, nedezipindu-și privirea de a lui. Vocea îi era gravă și răgușită, aproape o șoaptă. O durea când vorbea.

— Ascultă-mă, Danny. Nu era tăticul tău cel care a încercat să îmi facă rău. Iar eu nu am vrut să-l lovesc. Hotelul a intrat în el, Danny. *Overlook* a intrat în tăticul tău. Mă înțelegeți?

Un fel de recunoaștere reveni treptat în privirea lui Danny.

— Lucrul Rău, șopti el. Nu era așa ceva aici înainte, nu?

— Nu. Hotelul l-a adus. Ho...

Se întrerupse într-o criză de tuse și scuipă din nou sânge. Își simțea gâtul umflat, de două ori cât dimensiunile obișnuite.

— Hotelul l-a făcut să bea. l-ai auzit pe oamenii cu care a stat de vorbă de dimineață?

— Da... oamenii din hotel.

— Și eu i-am auzit. Și asta înseamnă că hotelul devine tot mai puternic. Vrea să ne facă rău tuturor. Dar cred... sper... că nu o poate face decât prin intermediul tatălui tău. El a fost singurul pe care a putut să-l prindă. Mă înțelegeți, Danny? Este teribil de important să înțelegeți.

— Hotelul l-a prins pe tati.

Îl privi pe Jack și gemu neputincios.

— Știi că îl iubești pe tăticul tău. Și eu îl iubesc. Trebuie să ținem minte că hotelul încearcă să-i facă la fel de mult rău cât încearcă să ne facă și nouă.

Și era convinsă că acesta era adevărul. Mai mult, credea că s-ar fi putut ca hotelul să-l vrea în realitate pe Danny, acesta era motivul pentru care a mers atât de departe... poate de aceea a fost în stare să meargă atât de departe. S-ar fi putut chiar, într-un mod necunoscut de nimeni, să capete forță chiar din strălucirea lui Danny, așa cum bateria alimentează echipamentul electric al unui automobil să pornească. Dacă reușeau să scape de aici, poate că hotelul *Overlook* va reveni la vechea lui stare semi-receptivă, și nu va mai fi capabil decât să înfățișeze istorioare de groază de doi bani oaspeților mai receptivi din punct de vedere psihic. Fără Danny, nu ar fi fost altceva decât o casă a stafilor dintr-un parc de

distracții, în care unul sau doi vizitatori ar putea auzi bătăi ciudate în perete sau sunetele fantomatice ale unei petreceri mascate, sau, din când în când, ar putea să vadă ceva tulburător. Dar dacă ar absorbi strălucirea lui Danny, sau forța vie, sau spiritul lui... oricum îi spuneai... În el însuși, ce s-ar întâmpla atunci?

Gândul o îngheță din cap până în picioare.

— Aș vrea ca tăticul să se simtă bine, spuse Danny și lacrimile începură să i se reverse din nou pe obraji.

— Și eu, zise ea, și-l strânse tare în brațe. Iubitule, de asta trebuie să mă ajuți să-l ducem pe tăticul tău undeva. Undeva unde hotelul nu-l mai poate îndemna să ne facă vreun rău și unde nu-și poate face lui însuși vreun rău. Apoi... dacă vine prietenul tău, Dick, sau un pădurar din parcul național, o să-l luăm de acolo. Și cred că s-ar putea să se facă bine. S-ar putea ca toți să ne facem bine. Cred că mai avem încă o șansă, dacă suntem puternici și curajoși, așa cum ai fost tu când i-ai sărit în spate. Înțelegi?

Îl privi rugător și se gândi cât de ciudat părea totul; parcă niciodată nu semănase Danny atât de mult cu Jack.

— Da, răspunse Danny și dădu din cap. Cred... că dacă reușim să scăpăm de aici... va fi totul ca înainte. Unde putem să-l ducem?

— În cămară. Sunt alimente înăuntru și ușa are un zăvor foarte solid. E cald. Și noi putem să mâncăm ce a rămas în frigider și în camera frigorifică. E o grămadă de mâncare și o să rezistăm până o să vină cineva să ne ajute.

— O facem acum?

— Da, chiar acum. Înainte să se trezească.

Danny ridică grilajul din spatele barului, în timp ce ea îi încrucișa mâinile lui Jack pe piept. Se opri o clipă să-l asculte. Respira încet, dar regulat. După miros, își dădu seama că băuse foarte mult... și nu mai era obișnuit. Se gândi că probabil a fost doborât și de alcool, pe lângă lovitura pe care o primise la cap.

Îl apucă de picioare și începu să-l tragă pe podea. Erau căsătoriți de șapte ani și stătuse deasupra ei de nenumărate ori — de mii și mii de ori — dar niciodată până acum nu-și dăduse seama cât de greu era. Respirația îi suiera dureros în gât. Și cu toate acestea, se simțea cu mult mai bine decât se simțise în toate zilele trecute, trăia. Trecuse atât de aproape pe lângă moarte, încât acesta era un dar extraordinar de prețios. Și Jack trăia. Probabil că, datorită mai mult unui noroc orb decât unui plan stabilit dinainte, găsiseră singura modalitate de a ieși teferi din toate aceste încercări.

Gâfâind puternic, se opri o clipă, ținând picioarele lui Jack lipite de solduri. Împrejurările îi aminteau de strigătul căpitanului din *Comoara din insulă*, după ce bătrânul și orbul Pew îi oferise soluția: "O să reușim!".

Dar apoi își aminti, și fu cuprinsă de neliniște, că bătrânul lup-de mare murise la câteva secunde după aceea.

— Te simți bine, mămico? Este... e prea greu?

— Mă descurc.

Începu să-l tragă din nou. Danny mergea pe lângă ei. Una din mâini îi căzu de pe piept și Danny o puse ușor la loc, cu un gest blând, dragăstos.

— Ești sigură, mămico?

— Da. Este cel mai bun lucru, Danny.

— E ca și când l-am băga la închisoare.

— Numai pentru scurt timp.

— Atunci e bine. Ești sigură că nu vrei să te ajut?

Însă nu era adevărat. Danny a încercat să protejeze capul lui Jack când au trecut peste pragul ușii dar, când au ajuns în bucătărie, mâinile i-au alunecat prin părul unsuros. Capul i se lovi de plăcile de gresie iar Jack

Începu să geamă și să se miște.

— Trebuie să folosești fum, mormăi el. Fugi și adu-mi canistra cu benzină.

Wendy și Danny schimbă o privire sumbră, înfricoșată.

— Ajută-mă, spuse ea încet.

O clipă, Danny nu se mișcă, de parcă ar fi fost paralizat de spectacolul pe care îl oferea chipul tatălui său, apoi alergă spre ea și o ajută să țină piciorul stâng. Îl târâra prin bucătărie, cu mișcări încete, de coșmar, singurele sunete care se auzeau fiind bâzâitul de insecte al lămpilor fluorescente și propria lor respirație sacadată.

Când ajunseră la cămară, Wendy lăsă picioarele lui Jack și se întoarse să tragă zăvorul. Danny privea în jos spre Jack, care zăcea din nou moale și relaxat. Îi ieșise cămașa din pantaloni și Danny se întrebă dacă tatălul lui era suficient de beat ca să nu-i mai fie frig. I se părea că nu este bine să-l închidă în cămară, ca pe un animal sălbatic, însă văzuse ce încercase să-i facă mamei sale. Chiar atunci când se afla sus în cameră, știuse ce avea el de gând să facă. Îi auzise cum se certau în capul său.

("Numai dacă am reuși să scăpăm de aici. Sau dacă toate astea nu ar fi decât un vis pe care îl am în somn, acasă la Stovington. Dacă...")

Zăvorul era înțepenit.

Wendy trase de el cu toată puterea. Dar nu se mișca deloc. Nu putea să tragă afurisitul ăla de zăvor. Era stupid și necinstit... Îl deschisese fără nici o problemă când intrase să ia conserva cu supă. Acum nu voia să se miște și ce-i mai rămânea ei de făcut? Nu puteau să-l închidă în camera frigorifică; acolo ar muri congelat sau sufocat. Dar dacă nu-l închideau nicăieri și el se trezea...

Pe jos, Jack se mișcă din nou.

— Am eu grijă de asta, bolborosi. Înțeleg.

— Se trezește, mămico! o avertiză Danny.

Plângând acum în hohote, ea trase de zăvor cu ambele mâini.

— Danny?

În vocea lui Jack era ceva amenințător, chiar dacă nu foarte deslușit.

— Tu ești, amice?

— Dormi, tăticule, spuse Danny nervos. Știi, e timpul să te culci...

Își ridică ochii spre mama sa, care încă se mai lupta cu zăvorul și își dădu imediat seama care era problema. Wendy uitase să rotească zăvorul înainte de a încerca să-l tragă. Siguranța era încă pusă.

— Uite, spuse el în șoaptă, și-i dădu la o parte mâinile tremurânde.

Dar și mânuțele lui tremurau la fel de tare. Scoase siguranța, izbind-o cu podul palmei, și zăvorul alunecă ușor.

— Repede, zise.

Privi în jos. Ochii lui Jack se deschiseseră din nou, și de această dată tatălul se uita direct la el; privirea lui sticloasă era lipsită de expresie, și totuși ciudat de bănuitoare.

— Ai copiat, îi spuse tatălul Știu că ai copiat. E pe undeva pe aici. Și o să-l gălesc. Îți promit. O să-l gălesc...

Cuvintele îi deveniră din nou nedeslușite.

Wendy deschise ușa camării împingând-o cu genunchiul, de-abia simțind aroma pătrunzătoare de fructe uscate care ieși în valuri. Ridică din nou picioarele lui Jack și îl târî înăuntru. Gâfâia foarte tare acum, la limita puterilor. Când ridică mâna să tragă de lanțul care aprindea becul din tavan, pleoapele lui Jack fluturară din nou și el deschise ochii.

— Ce faci? Wendy? Ce faci?

Păși peste el.

Dar el a fost rapid; uimitor de rapid. Întinse brusc o mână și ea fu nevoită să sară într-o parte și aproape căzu pe pragul ușii, în încercarea sa disperată de a fugi de el. Apucase totuși o bucată din halatul cu care

era îmbrăcată și se auzi un parâit puternic când halatul se rupse. Acum, Jack se așezase în patru labe, cu părul atârându-i încâlcit în ochi, ca un animal uriaș. Un câine mare, ... sau un leu.

— Blestemați să fiți. Amândoi. Știu ce vreți. Dar n-o să reușiți. Hotelul ăsta... este al meu. Pe mine mă vor ei. Pe mine! Pe mine!

— Ușa, Danny! strigă ea. *Închide ușa!*

Trânti ușa grea de lemn, tocmai în clipa în care Jack sări. Ușa se încuie automat și, de partea cealaltă, Jack o izbea inutil cu mâinile și picioarele.

Mânuțele lui Danny bâjbăiră după zăvor. Wendy era prea departe ca să-l ajute; hotărârea dacă urma să fie ținut încuiat sau să fie eliberat, trebuia luată în două secunde. Danny scăpă zăvorul, îl apucă din nou și ferecă ușa chiar în momentul în care broasca începu să salte violent, scoasă din șuruburi. Urmărea câteva bufnituri puternice, când Jack izbi cu umărul în ușă. Însă zăvorul din oțel, cu diametrul de doi centimetri, nu dădea nici un semn de slăbiciune. Wendy, care își ținuse respirația, răsuflă acum cu un oftat prelung.

— Dați-mi drumul! urlă Jack furibund. Dați-mi drumul! Danny, nu te întrece cu gluma, eu sunt tatăl tău și vreau să ies de aici! *Fă ce-ți spun!*

Automat, mâna lui Danny se ridică spre zăvor. Wendy o prinse și o strânse la piept.

— Ascultă-l pe tata, Danny! Fă ce-ți zic! Fă ce-ți spun, sau o să-ți trag o bătaie de n-o s-o uiți niciodată. *Deschide ușa, sau îți zdrobesc capul ăla afurisit de toți pereții!*

Danny o privi, alb la față ca o foaie de hârtie.

Îi puteau auzi respirația aspră și convulsionată în spatele ușii solide de stejar.

— Wendy, dă-mi tu drumul! Dă-mi drumul în clipa asta! Cățea ticăloasă cu pizda rece! Lasă-mă să ies! Nu glumesc! Lasă-mă să ies și uit totul! Dacă nu-mi dai drumul o să te stâlesc în bătaie! Nu glumesc! O să te bat atât de tare că nici maică-ta n-o să te recunoască! *Deschide ușa!*

Danny gemu. Wendy se uită la el și-și dădu seama că poate leșina în orice clipă.

— Hai, amice, spuse ea, mirată de calmul propriei sale voci. Adu-ți aminte că nu tăticul tău este cel care vorbește. Este hotelul.

— *Întoarce-te și dă-mi drumul chiar ACUM!* zbieră Jack.

Se auziră alte bufnituri și zgârieturi când Jack încercă să despice lemnul ușii cu unghiile.

— Este hotelul, zise Danny. Este hotelul, mi-aduc aminte.

Dar se uită înapoi peste umăr și chipul îi era boțit și cumplit de înspăimântat.

47. Danny

Era ora trei, după-amiaza unei zile foarte, foarte lungi.

Stăteau așezați pe patul mare din cameră. Danny învățea în mâini Volkswagenul violet cu șoferul cu chip de monstru care ieșea prin capotă.

Auziseră bătăile tăticului în ușă când au traversat holul, izbiturile și vocea lui, aspră și sălbatică în mânia ei îngrozitoare, dar cumva neconvingătoare, revărsând amenințări, revărsând înjurături, promițându-le amîndorura că vor trăi să regrete clipa când l-au trădat, după ce și-a dat aproape duhul slugărinde pentru ei atâtea ani în șir.

Danny a crezut că nu vor mai putea să-l audă de sus, dar furia sa asurzitoare pătrundea cu claritate până la ei prin tunelul "chelnerului invizibil". Mămica era palidă și avea niște vânătăi maronii oribile pe gât, acolo unde tăticul o apucase încercând să...

Tot răsucea în mâini mașinuța, premiul pe care i-l dăduse tăticul pentru că-și învățase lecțiile de citire.

("...unde tăticul o apucase încercând să o îmbrățișeze prea strâns.")

Mămica pusese un disc plin de zgârieturi, trompete și flaute. Îi aruncă un surâs obosit. Încercă și el să-i răspundă cu un zâmbet, dar nu reuși. Chiar cu volumul dat la maxim, încă i se mai părea că-l aude pe tăticul său strigând la ei și lovind în ușa de la cămară, ca un animal închis în cușcă la grădina zoologica.

Dar dacă tăticul o să aibă nevoie să meargă la baie? Ce o să facă atunci?

Danny începu să plângă.

Imediat, Wendy micșoră volumul patefonului, îl luă în brațe și începu să-l legene.

— Danny, dragostea mea, o să fie bine. O să fie bine. Dacă domnul Hallorann nu ți-a primit mesajul, o să apară altcineva. De îndată ce se termina furtuna. Oricum, până atunci nu poate să ajungă nimeni până aici. Nici domnul Halîorann, nici altcineva. Dar când se potolește furtuna, totul o să fie iar în ordine. O să plecăm de aici. Și știi ce o să facem la primăvară? Toți trei?

Danny scutură din cap, ținându-l încă strâns lipit de pieptul-ei. Nu știa. I se părea că primăvara nu va mai veni niciodată.

— O să ne ducem la pescuit. O să închiriem o barcă și o să ne ducem la pescuit, așa cum am făcut anul trecut la lacul Chatterton. Tu și cu mine și cu tăticul tău. Și poate că o să prinzi un biban pe care să-l prăjim pentru cină. Sau poate că nu o să prindem nimic, dar sigur că o să ne distrăm de minune.

— Te iubesc, mămico, spuse el și o îmbrățișă.

— O, Danny, și eu te iubesc.

Afară, vântul gema și striga din toate puterile.

Pe la patru și jumătate, tocmai când lumina zilei începuse să scadă, țipetele au încetat.

Căzuseră amândoi într-un somn superficial, agitat, Wendy ținându-l încă pe Danny în brațe. Ea nu se trezi. Însă Danny da. Cumva, tăcerea părea a fi mai rea, mai înspăimântătoare decât strigătele și loviturile în ușa solidă a camării. Tăticul adormise din nou? Sau era mort? Sau ce?

("A reușit să iasă?")

Cincisprezece minute mai târziu, tăcerea a fost întreruptă de un zornăit metalic. Se auzi apoi un hureit greoi și, după aceea, un zumzet mecanic. Wendy se trezi cu un țipăt.

Ascensorul funcționa iarăși.

Îl ascultară, cu ochii larg deschiși, ținându-se strâns în brațe. Urca de la un etaj la altul, grilajul zornăia, ușa de metal se trântea cu putere. Se auzeau hohote de râs, strigăte de bețivi, din când în când țipete, sunete de sticle sparte.

De jur împrejurul lor, Hotelul *Overlook* revenea la viață.

48. Jack

Stătea așezat pe dușumeaua camării, cu picioarele întinse, privind țintă ușa. Între picioare ținea o cutie cu biscuiți. Mânca biscuiții unul câte unul, fără să le simtă gustul; îi mânca pur și simplu pentru că trebuia să mănânce ceva. Când va reuși să iasă de aici va avea nevoie de forță. Va avea nevoie de toată forța sa.

În acest moment se gândi că nu se simțise atât de nenorocit niciodată în toată viața lui. Minte și trupul îi alcătuiau un portret al durerii scris cu

litere mari. Îl durea îngrozitor de tare capul, simțea pulsul dezgustător al mahnurii. Și simptomele colaterale se aflau la locul lor: gustul pe care îl simțea în gură îl făcu să creadă că înghițise o greblă pentru strâns bălegarul, urechile îi țiuiau, inima îi bătea surd, cu lovituri de tobă africană. În plus, îl dureau îngrozitor de tare umerii în urma izbiturilor în ușă, iar gâtul îi părea a fi carne vie, jupuit de zbieretele sale inutile. Își tăiase mâna dreaptă în broasca ușii.

Însă atunci când va reuși să iasă de aici, avea de gând să tragă niște șuturi zdravene în fundurile unora.

Ronțăia biscuiții unul câte unul, refuzând să cedeze în fața stomacului său nenorocit, care voia să vomite tot. Își aminti de pastilele de Excedrin pe care le avea în buzunar, dar se hotărî să mai aștepte puțin până i se va liniști stomacul. Nu avea nici un rost să încerce să înghită un analgezic dacă tot îl va vărsa. Trebuie să-ți folosești creierul. Faimosul creier al lui Jack Torrance. Nu ești tu tipul ăla care a încercat pe vremuri să-și câștige pâinea de pe urma inteligenței sale? Jack Torrance, cel mai bine vândut scriitor. Jack Torrance, dramaturgul ovaționat și câștigător al Premiului oferit de Clubul Criticilor din New York! Jack Torrance, om de litere, filozof stimat, câștigător al Premiului Pulitzer la vârsta de șaptezeci de ani pentru cartea sa de amintiri, scrisă pe un ton acerb, *Viața mea în secolul al douăzecilea*. Toate rahaturile astea se rezumă la expresia: "a trăi de pe urma inteligenței tale".

A trăi de pe urma inteligenței tale înseamnă să știi întotdeauna unde se află viespile.

Își băgă alt biscuit în gură și-l sfărâmă între dinți.

Totul se rezuma, credea el, la faptul că ei nu au avut încredere. La faptul că nu au crezut că el știa ce e mai bine și cum se poate realiza acest bine. Soția lui încercase să-i ia locul, întâi cu mijloace necinstite (mă rog, într-un fel)

apoi prin mijloace murdare. În clipa când aluziile ei mărunte și obiecțiile ei scâncite au fost înfrânte de argumentele sale, pline de bun simț și judecată, a încercat să-l monteze pe băiat împotriva lui, a încercat să-l omoare cu o sticlă și după aia l-a încuiat; din toate locurile din lume, s-a găsit să-l încuie tocmai în afurisita asta de *cămară!*

Și totuși, mai auzea o voce micuță care îl bătea la cap:

("Da, însă de unde a apărut băutura? Nu e asta problema principală? Știi ce se întâmplă atunci când bei, știi din propria-ți experiență amară. Când bei, îți pierzi mințile.")

Aruncă cutia cu biscuiți în perete. Biscuiții se împrăștiară peste un raft cu conserve și apoi se risipiră pe jos. Privi cutia, își șterse buzele cu mâna și se uită la ceas. Era aproape șase și jumătate. Stătea aici de ore întregi. Nevastă-sa îl încuiase aici și el stătea aici de *ore întregi*.

Se simțea în stare acum să-și înțeleagă și să-și compătimească tatăl.

Își dădu seama acum că nu se întrebase niciodată ce anume îl împinsese pe tatăl său să se apuce de băutură. Și cinstit, acum... când ajungeai la fondul problemei... nu-i așa că pricepeai că principalul vinovat era femeia aia cu care era însurat? O cârpă, un burete, o muiere limfatică ce își târșea în permanență picioarele prin casă, tăcută, purtând întipărită pe chip o expresie de martiraj dictat de o soartă vitregă. L-a legat ea pe tatăl lui cu un lanț cu ghiulea la capăt? Nu, nu un lanț cu ghiulea. Nu a încercat niciodată în mod evident să-l transforme pe tatăl lui într-un prizonier, așa cum încercase Wendy cu el. În cazul tatălui lui Jack, probabil că situația semăna mai mult cu destinul lui McTeague, dentisul din romanul lui Frank Norris: încătușat de un mort în deșert. Moartă din punct de vedere mental și spiritual, mama lui fusese prinsă cu cătușe de tatăl lui prin căsătorie. Și totuși tatăl său încercase să facă bine în viață, în timp ce-i târa după sine cadavrul intrat în putrefacție. A încercat să

crească patru copii, să-i facă să deosebească binele de rău, să-i facă să înțeleagă disciplina și, mai presus de toate, să-i învețe să-și respecte tatăl.

Ei bine, toți au fost niște nerecunoscători, toți, inclusiv el însuși. Și acum plătea pentru asta; propriul său fiu se dovedise a fi ingrat. Dar mai era o speranță. Va ieși cumva de aici. Îi va pedepsi pe amândoi, amarnic îi va pedepsi. Îi va da un exemplu lui Danny, astfel că atunci când va fi mare, va fi o clipă când Danny va ști mai bine ce trebuie să facă decât a știut el.

Își aminti de ziua aceea de duminică, la masa, când tatăl său a bătut-o cu bastonul pe mama sa... cât de îngroziți au fost cu toții, el și frații lui. Acum înțelegea că fusese ceva mai mult decât necesar, că tatăl său s-a prefăcut numai că era beat, că toate simțurile îi fuseseră treze și agere tot timpul, pândind cel mai mic semn al lipsei de respect.

Jack se târî în patru labe după biscuiți și se apucă să-i ronțăie din nou, așezat acum lângă ușa pe care femeia trădătoare și vicleană o zăvorâse. Se întreba ce anume văzuse tatăl său și cum o păcălise cu jocul lui. S-a strâmbat batjocoritor la el? I-a dat cu tifla? A scos limba la el? A făcut gesturi obscene cu degetele? Sau s-a uitat numai la el cu insolență și aroganță, convinsă fiind că era mult prea tâmpit de băutură ca să o poată vedea? Orice ar fi fost, o prinsese și a pedepsit-o cu asprime. Și acum, după douăzeci de ani, putea în cele din urmă să aprecieze înțelepciunea tatălui său.

Desigur că puteai să argumentezi că tatăl lui fusese un idiot când se căsătorise cu o astfel de femeie, când se legase de un cadavru... un cadavru lipsit de orice urmă de respect. Dar când tinerii se căsătoresc în pripă, au toată viața la dispoziție să se căiască. Și poate că și tatăl tatălui său se căsătorise cu același tip de femeie, astfel încât, împins de subconștient, tatăl lui Jack se însurase și el cu una, așa cum făcuse și Jack însuși. Numai că nevasta *lui*, în loc să fie mulțumită cu rolul pasiv de a fi distrus o carieră și mutilat o altă, optase pentru sarcina activă și veninoasă de a încerca să-i spulbere și cea mai bună ocazie: aceea de a deveni membru al personalului hotelului *Ovetlook* și, poate, de a urca... cu timpul, toată ierarhia până la funcția de director. Încercă să i-l ia pe Danny, și Danny era biletul lui de intrare. Asta era o prostie, bineînțeles, — de ce să-l vrea pe fiu, când îl putea avea pe tată — dar patronii aveau deseori idei fistichii și aceasta era condiția care i se pusese.

N-avea de gând să încerce să discute cu ea, își dădea seama acum. Încercase să discute cu ea, calm și rațional, în Salonul Colorado, și ea a refuzat să-l asculte, l-a lovit în cap cu o sticlă. Dar vor mai avea ocazia să stea de vorbă, și încă foarte curând. O să iasă de aici.

Dintr-o dată își ținu respirația și ciuli urechile. Undeva, cineva cânta un boogie-woogie la pian și se auzeau oameni care râdeau și băteau din palme în ritmul muzicii. Sunetele erau înăbușite de ușa groasă din lemn, dar pătrundeau totuși destul de clare până la el. Cântecul era "There'll Be a Hot Time in the Old Town Tonight".

Încleștă pumnii neajutorat. A trebuit să se înfrâneze ca să nu înceapă iar să lovească în ușă. Petrecerea începuse din nou. Băutura curgea în valuri. Pe undeva pe acolo, dansând cu altcineva, era și fata care-i înnebunise simțurile când o simțise goală sub rochia albă din mătase.

— O să plățiți pentru asta! urlă el. Fir-ați ai dracului, o să plățiți! O să vă luați doctoria pentru asta, vă asigur! O să...

— Ei, ei, spuse o voce blândă chiar lângă ușă. Nu trebuie să țipați așa. Vă aud foarte bine.

Jack țâșni în picioare.

— Grady? Tu ești?

— Da, domnule. Într-adevăr, eu sunt. Se pare că sunteți încuiat

înăuntru.

— Scoate-mă de aici, Grady. Repede.

— Înțeleg că nu v-ați ocupat deloc de problema pe care am discutat-o. Corectarea comportamentului soției și fiului dumneavoastră.

— Ei m-au încuiat aici. Trage zăvorul, pentru numele lui Dumnezeu!

— Le-ați permis să vă încuie în cămară?

Vocea lui Grady înregistrează o surpriză uriașă, atenuată doar prin buna lui creștere.

— Vai de mine. O femeie pe jumătate cât dumneavoastră și un băiețel. Nu prea este o dovadă că ați avea stofă de conducător, nu credeți?

În rețeaua de vene din tâmpla dreaptă a lui Jack, pulsul începuse să zvâcnească sălbatic.

— Scoate-mă de aici, Grady. O să-i aranjez eu.

— Oare așa o să faceți, domnule? Mă întreb.

Surpriza manierată a fost înlocuită cu un ton de regret manierat.

— Îmi pare nespus de rău, dar mă îndoiesc. Eu — și ceilalți am ajuns la concluzia că nu puneți suflet în aceste acțiuni, domnule. Că nu aveți... tăria să o faceți.

— *Ba da!* strigă Jack. *Ba da, jur!*

— O să ni-l aduceți pe fiul dumneavoastră?

— Da! Da!

— Soția dumneavoastră o să se opună din toate puterile, domnule Torrance. Și pare că este... mai puternică decât ne-am închipuit noi. Este întrucâtva mai ingenioasă decât credeam. În orice caz, se pare că *v-a întrecut*.

Grady își înăbuși hohotul de râs.

— Domnule Torrance, poate că ar fi fost mai bine să ne fi ocupat noi de ea de la bun început.

— O să-l aduc, jur! spuse Jack.

Își lipise obrazul de ușă. Transpirația îi șiroia pe față.

— N-o să se opună. Jur că n-o să se opună. N-o să fie în stare! insistă el.

— Mă tem că va trebui să o ucideți, spuse Grady cu răceală.

— Voi face ceea ce va trebui să fac. Dar *scoate-mă de aici*.

— Vă dați cuvântul de onoare, domnule?

— Cuvântul, promisiunea, jurământul, orice dracu' vrei. Numai să...

Se auzi un zgomot sec când zăvorul a fost tras. Ușa se deschise un centimetru. Jack își opri vorbele și respirația. Pentru o clipă simți că moartea însăși aștepta în fața ușii.

Dar sentimentul acesta dispăru repede.

Șopti:

— Mulțumesc, Grady. Jur că n-o să regret. Jur.

Nu primi nici un răspuns. Își dădu brusc seama că încetaseră toate sunetele, cu excepția urletelor reci ale vântului de afară.

Deschise ușa de la cămară; balamalele scârțâiră încetișor.

Bucătaria era pustie. Grady dispăruse. Totul era nemișcat și înghețat sub privirea albă și rece a becurilor fluorescente. Ochii i se opriră asupra planșetei pe care obișnuiau să mănânce.

Acolo se afla un pahar, o sticlă mică, plină cu gin și un vas de plastic cu măsline.

Sprijinit de planșetă era unul din ciocanele de crichet din magazia cu unelte.

Îl privi timp îndelungat.

Și apoi o voce, mult mai gravă și mult mai puternică decât a lui Grady, se auzi de undeva, de pretutindeni... dinlăuntrul său:

("Țineți-vă promisiunea, domnule Torrance.")

— Așa voi face, spuse el.
Sesiză slugărnicia din propria-i voce, dar era incapabil s-o controleze.
— Așa voi face.
Se îndreptă spre planșetă și apucă mânerul ciocanului.
Îl ridică.
Îl roti.
Ciocanul despică aerul, şuierând veninos.
Jack Torrance începu să zâmbească.

49. Hallorann urcă muntele

Era ora două și un sfert după-amiază și nu mai avea nici trei mile până la Estes Park, când ieși de pe șosea.

Acolo sus, zăpada cădea mai deasă și cu mai multă furie decât văzuse vreodată Hallorann (ceea ce probabil că nu era mare lucru, deoarece Hallorann încercase să vadă cât mai puțină zăpadă în tot cursul vieții sale) iar vântul puternic bătea în rafale capricioase — când din vest, când ocolind prin nord, împrôșcând nori de zăpadă pe parbriz, făcându-l să-și dea seama înfiorat, pentru a nu știu câta oară, că dacă lua greșit o curbă putea să se prăbușească în gol după două sute de metri. Toată situația era mult înrăutățită de statutul său de amator în ceea ce privea condusul unei mașini pe timp de iarnă. Îl speria faptul că linia continuă de pe șosea era îngropată sub zăpadă și îl speriau rafalele sălbătice de vânt, care pur și simplu făceau ca Buickul să se învâртеască pe loc. Îl mai speriau și semnele de pe marginea șoselei, care erau aproape toate acoperite cu zăpadă și puteai la fel de bine să dai cu banul ca să hotărăști dacă drumul o lua la dreapta sau la stânga prin acest uriaș ecran alb de cinematograf. Ei da, îi era tare frică. De când ieșise din Boulder i se scurgea o transpirație rece pe spate și se purta cu pedala de accelerație și cu cea de frână cu atât de multă grijă, de parcă ar fi fost niște delicate vase de porțelan din vremea dinastiei Ming. În pauzele dintre melodiile rock'n'roll care se transmiteau la radio, crainicul îi ruga insistent pe automobilisti să nu se încumete pe șosele și, mai ales, în nici un caz să nu încerce să urce munții, pentru că drumurile erau blocate și extrem de periculoase. Fuseseră relatate zeci de accidente minore și două mai grave: un grup de schiori într-un microbuz și o familie care se îndrepta spre Albuquerque prin Sangre de Cristo Mountains. Scorul combinat al celor două cazuri suna astfel: patru morți și cinci răniți. "Așa că nu ieșiți din casă. Mai bine ascultați muzica pe care o transmite postul nostru de radio", încheie vesel crainicul și apoi spori chinurile lui Hallorann punând în undă melodia "Seasons in the Sun". "We had joy, we had fun, we had..." turuia fericit Terry Jacks, iar Hallorann închise aparatul cu un gest brutal, știind că îi va da drumul din nou peste cinci minute. Indiferent cât de tâmpite erau cântecele, tot era mai bine decât să călătorească singur prin nebunia asta albă.

("Recunoaște. Negrul ăsta are un morcov vârat în fundul lui ca smoala.")

Nici măcar nu era nostim. Ar fi putut să renunțe chiar înainte de a ieși din Boulder, dacă nu ar fi fost convins că băiatul avea necazuri foarte mari. Chiar și acum o voce mică, venită de undeva din fundul capului — mai degrabă vocea judecății decât vocea lașității, gândi el — îi spunea să se oprească la un motel din Estes Park, să petreacă noaptea acolo și să aștepte ca plugurile să înlăture măcar zăpada de pe mijlocul șoselei. Vocea îi amintea de aterizarea extrem de dură a avionului pe aeroportul din Stapleton, de strângerea de inimă pe care a simțit-o la gândul că o să

se prăbușească și că o să-și ducă pasagerii la porțile iadului și nu la Poarta 39. Dar rațiunea nu a fost în stare să țină piept convingerii că avea o obligație față de băiat. Astăzi era ziua. Furtuna de zăpadă era ghinionul său. Va trebui să o înfrunte. Și se temea că dacă nu făcea asta, ar fi putut avea de înfruntat ceva mult mai rău în visele sale.

Izbucni o altă rafală năpraznică de vânt, din nord-est de data aceasta, și din nou nu mai era în stare să vadă conturul vag al munților și nici măcar marginile șoselei. Mergea printr-un vid alb.

Și atunci luminile plugului de zăpadă apărură fantomatic, de nicăieri, ațintite în jos asupra lui și, spre groaza sa, își dădu seama că, în loc să meargă pe margine, botul Buickului era îndreptat chiar între cele două faruri uriașe. Plugul își putea permite să circule pe mijlocul șoselei, iar Hallorann se abătuse de la direcția sa.

Urletul cumplit scos de motorul diesel al plugului acoperi mugetul vântului și apoi se auzi sunetul sirenei, dur, prelung, asurzitor.

Testiculele lui Hallorann se transformară în doi săculeți mototoliți, plini cu ace de gheață. Intestinele îi deveniră gelatinoase.

Prin albul din față se contura acum o formă colorată, ceva portocaliu, acoperit cu zăpadă. Vedea deja cabina înălțată și reuși chiar să întrezărească silueta șoferului care gesticula disperat în spatele parbrizului cu un singur ștergător. Mai vedea și lamele plugului care împrășcau și mai multă zăpadă pe parapetul din stânga drumului.

HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! mugii indignată sirena.

Apăsă cu putere pedala de accelerație, de parcă ar fi vrut să strivească sub talpă o insectă oribilă, și Buickul se repezi înainte și la dreapta. Acolo nu era nici un parapet; plugurile împingeau zăpada direct în prăpastie.

("Prăpastia, o, da, prăpastia...")

Lamele plugului, cu trei metri mai înalte decât Buickul său, trecură prin stânga lui Hallorann, la nici cinci centimetri distanță. Hallorann a crezut că impactul era inevitabil. Și atunci o rugăciune, care era pe jumătate un fel de scuză nedeslușită către băiat, îi flutură prin gânduri ca o cârpă zdrențuită.

Apoi plugul îl depăși și nu mai văzu decât luminile lui albastre sclipind în oglinda retrovizoare.

Răsuci mult la stânga, însă nu se întâmplă nimic. Începuse să alunece, Buickul plutind acum ca într-un vis spre buza prăpastiei, împrășcând valuri de zăpadă de sub apărătoarea de noroi.

Răsuci volanul în sens invers, în direcția de alunecare, și mașina începu să salte.

Speriat de-a binelea acum, apăsă tare frâna și apoi simți o izbitură puternică. În fața lui drumul dispăruse... se uita în hăul fără fund în care zăpada se involbura în vârtejuri, iar formele vagi, verzi-cenușii ale pinilor se întrezăreau mult prea departe și mult prea jos.

("Mă prăbușesc Maică Precistă mă prăbușesc")

Și în clipa aceea mașina se opri, aplecată în bot într-un unghi de treizeci de grade, cu roțile din spate aproape ridicate de pe sol. Când Hallorann încercă să treacă în marșarier, roțile se învârtiră în gol disperate, neajutorate. Inima lui execută un solo la baterie.

Coborî din mașină — coborî din mașină cu foarte mare atenție — și ocoli Buickul.

Se opri, privind neputincios roțile din spate, când auzi o voce veselă: — Salut, omule. Trebuie că te-ai udat tot.

Se întoarse și văzu plugul oprit mai jos pe drum, învăluit în ninsoarea albă, lăsând să se întrevadă numai țeava de eșapament mare și neagră și luminile albastre care se învârtteau deasupra. Șoferul stătea chiar în

spatele lui, îmbrăcat într-o haină lungă, îmblănită, cu o manta impermeabilă deasupra. O șapcă cu dungi albe și albastre îi stătea cocoțată în vârful capului și Hallorann nu înțelegea cum de nu o doboră vântul.

("Clei. Sigur, mai mult ca sigur că trebuie să fie lipită cu clei.")

— Salut, spuse. Poți să mă tractezi înapoi pe drum?

— O, cred că da, răspunse conducătorul plugului. Ce dracu' faci aici, dom'le? E calea cea mai sigură să-ți frângi gâtul.

— Am o treabă urgentă.

— Nimic nu este chiar atât de urgent, spuse șoferul încet și cu blândețe, de parcă s-ar fi adresat unui handicapat. Dacă ai fi avut un pic mai multă viteză, nimeni nu te-ar fi putut scoate la lumină până de Ziua Păcălelilor. Nu ești de prin părțile astea, nu-i așa?

— Nu. Și nici n-aș fi aici dacă treburile mele nu ar fi atât de urgente.

— Așa zici?

Șoferul își schimbă poziția, devenind mult mai prietenos, de parcă ar fi stat la taifas pe o terasă și nu în mijlocul viscolului, înconjurați de hohotele și urletele vântului, cu mașina lui Hallorann alături, în echilibru precar, la mai mult de două sute de metri deasupra vârfurilor copacilor.

— Încotro? Estes?

— Nu, merg la Hotelul *Overlook*, spuse Hallorann. E puțin mai sus de Sidewinder...

Dar șoferul clătină din cap cu tristețe.

— Cred că știi destul de bine unde se află locul ăsta, zise. Dom'le n-o să ajungi la bătrânul *Overlook*. Drumurile alea afursite dintre Estes Park și Sidewinder sunt mai ceva ca-n iad. Zăpada se adună la loc în spatele plugurilor, indiferent cât de tare ne străduim s-o dăm la o parte. Sunt troiene acolo de vreo trei-patru metri, chiar în mijlocul șoselei. Și chiar dacă, să zicem că prin cine știe ce minune ajungi la Sidewinder, acolo drumul e închis până la Buckland, Utah. Nici vorbă.

Clătină din nou capul.

— N-o să reușești, dom'le. N-ai cum.

— Trebuie să încerc, spuse Hallorann apelând la ultimele rezerve de răbdare pe care le mai avea ca să-și păstreze vocea calmă. E un băiat acolo...

— *Băiat?* Da' de unde. Hotelul e închis de la sfârșitul lui septembrie. N-au nici o șansă să-l țină deschis. Sunt prea multe furtuni nenorocite ca asta pe acolo.

— Este fiul îngrijitorului. Are necazuri mari.

— De unde știi?

Răbdarea îi explodează.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să stai aici tot restul zilei și să dai din fălci la mine? *Știu! Știu!* Ai de gând să mă tragi înapoi pe șosea sau nu?

— Ia uite ce supărăcios este! observă șoferul, nu din cale afară de impresionat. Sigur, urcă-te la loc. Am un lanț în cabină.

Hallorann se urcă la volan, tremurând acum din tot corpul în urma reacției întârziate. Mâinile îi erau amortite aproape până la os. Uitase să-și ia mănușile.

Plugul ajunsese până în spatele Buickului și îl văzu pe șofer coborând cu un lanț lung. Hallorann deschise portiera și strigă:

— Ce să fac să te ajut?

— Nu-mi sta în cale, atâta tot, răspunse șoferul. Suntem gata cât ai bate din palme.

Și așa a fost. Caroseria Buickului fu scuturată de un spasm când lanțul se întinse și, o secundă mai târziu, mașina se afla iar pe șosea, cu botul îndreptat spre Estes Park. Șoferul plugului ciocăni în parbriz. Hallorann

coborî geamul.

— Mulțumesc, spuse. Iartă-mă că am țipat la tine.

— Au țipat și alții înaintea ta, rânji șoferul. Cred că ești cam încordat. la astea.

Aruncă în poala lui Hallorann o pereche de mănuși albastre, groase, din lână.

— O să ai nevoie de ele. E frig acolo unde te duci. Poartă-le, dacă nu vrei să-ți petreci tot restul vieții scobindu-te în nas cu un cârlig. Și trimite-mi-le înapoi. Le-a tricotat nevastă-mea și țin mult la ele. Numele și adresa sunt cusute în căptușeală. Că veni vorba, eu sunt Howard Cottrell.

Trimite-le înapoi când nu mai ai nevoie de ele. Și ai grijă să plătești toate taxele poștale.

— În regulă, zise Hallorann. Mulțumesc mult de tot.

— Ai grijă. Te-aș duce chiar eu acolo, dar sunt ocupat ca o pisică încurcată într-un ghem încâlcit de corzi de chitară.

— În ordine. Mulțumesc din nou.

Era pe punctul să ridice geamul, când Cottrell îl opri.

— Când ajungi la Sidewinder, *dacă* ajungi la Sidewinder, du-te la garajul lui Durkin. E chiar lângă bibliotecă. N-ai cum să nu-l găsești. Întreabă de Larry Durkin. Spune-i că te-a trimis Howie Cottrell și că vrei să închiriezi unul din snowmobilurile lui. Spune-i de mine și arată-i mănușile, și o să ți-l dea ieftin.

— Mulțumesc, spuse Hallorann.

Cottrell clătină din cap.

— Ciudat. Nu există nici o posibilitate ca tu să fi știut că a dat cineva de belea la *Overlook*... mai mult ca sigur că telefonul nu funcționează. Dar te cred. Am niște senzații câteodată...

Hallorann îl aprobă.

— Și eu am. Câteodată.

— Mda. Știu că ai. Dar fii prudent.

— O să fiu.

Cottrell dispăru în întunericul involburat, cu șapca așezată tot strengărește pe vârful capului, după ce-i mai făcu un semn cu mâna. Hallorann își reluă drumul. În urmă, Howard Cottrell acționează sirena o ultima oară, ca pentru a-i ura noroc, deși nu era nevoie; Hallorann îl simți cum îi dorește numai bine.

Asta înseamnă două străluciri într-o zi, gândi el, și asta ar trebui să fie semn bun. Numai că nu avea încredere în semne, fie ele bune sau rele. Și chiar faptul că întâlnise doi oameni care străluceau într-o singura zi (când de obicei dădea peste mai mult de patru sau cinci într-un an întreg) s-ar fi putut să nu semnifice nimic. Sentimentul acela de finalitate, sentimentul ("că evenimentele s-au condensat")

pe care nu-l putea defini complet, nu-l părăsise încă. Era...

Atunci Buickul și-a manifestat dorința să alunece într-o parte, în timp ce lua o curbă, și Hallorann îl puse din nou pe direcție, abia îndrăznind să respire. Deschise din nou radioul. Cânta Aretha, și Aretha era minunată. Oricând ar fi bucuros să-și petreacă o noapte cu ea în Buickul închiriat de la compania Hertz.

O altă rafală de vânt lovi mașina, făcând-o să se legene și să se răsucească. Hallorann înjură și se aplecă și mai încordat asupra volanului. Aretha își terminase cântecul și acum crainicul îl anunța că a călători în ziua aceea cu mașina era cel mai bun mijloc de a te sinucide.

Cu o mișcare bruscă, Hallorann închise aparatul.

A reușit să ajungă la Sidewinder, deși a făcut patru ore și jumătate pe drum de la Estes Park. Era deja întuneric, dar furtuna nu dădea nici un

semn că ar slăbi din intensitate. A trebuit să oprească de două ori în fața unor nămeți înalți cât mașina și a așteptat plugurile care să-i dea la o parte. La una din aceste opriri, plugul a venit pe banda lui și iar a scăpat ca prin urechile acului. Șoferul plugului l-a evitat în ultima clipă, n-a coborât ca să-l ia la întrebări, dar i-a oferit unul din gesturile acelea pe care îl recunoaște orice american trecut de zece ani; și nu era vorba de semnul păcii.

Cu cât se apropia mai mult de *Overlook*, sentimentul că trebuie să se grăbească devenea tot mai acut. Își cerceta în permanentă ceasul de la mână. Limbile de pe cadran parcă zburau.

La zece minute după ce începuse să urce coasta muntelui, a trecut pe lângă două plăci indicatoare. Vântul puternic le curățase de zăpadă și a putut să citească ce era scris pe ele. SIDEWINDER 10, spunea primul. Al doilea: DRUM ÎNCHIS PE DISTANȚĂ DE 12 MILE PE TIMP DE IARNĂ.

— Larry Durkin, mormăi Hallorann.

Chipul său întunecat era tras și încordat, în licărirea verzuie a aparatelor de pe bordul mașinii. Era sase și zece.

— Garajul de lângă bibliotecă. Larry..

Atunci l-a lovit cu toată puterea mirosul de portocale și forța gândului, dur, plin de ură, ucigaș:

("CARĂ-TE DE AICI NEGROTEI ÎMPUȚIT. CE SE ÎNTÂMPLĂ AICI NU E TREABA TA CIOARĂ CARĂ-TE SAU TE OMORĂM TE SPÂNZURĂM DE UN COPAC CIOARĂ AFURISITĂ ȘI DUPĂ AIA ÎȚI ARDEM CADAVRUL, ASTA FACEM NOI CU CIORILE AȘA CĂ FĂ STÂNGA-MPREJUR CHIAR ACUM")

Hallorann scoase un strigăt puternic în spațiul strâmt al mașinii. Mesajul nu ajunsese la el în cuvinte, ci printr-o serie de imagini ca dintr-o șaradă care i-au fost îndesate în cap cu o forță înspăimântătoare. Își luă mâinile de pe volan ca să încerce să le gonească.

Atunci mașina izbi în plin parapetul, reveni pe șosea, se răsuci 180 de grade și se opri. Roțile din spate se învâртеau în gol.

Hallorann opri motorul și își acoperi fața cu mâinile. Nu a plâns, a hohotit numai. Pieptul i se mișca convulsiv. Era conștient că dacă explozia l-ar fi prins pe o porțiune de drum fără parapet pe margine, ar fi fost mort acum. Poate că ăsta fusese planul. Și s-ar putea să-l lovească iarăși, în orice clipă. Va trebui să se apere. Se înconjură cu o forță roșie, o imensă putere care s-ar fi putut să fie amintirea. Se cufundă în instincte.

Își luă mâinile de la ochi și privi prudent înjur. Nimic. Dacă încerca ceva să-l sperie din nou, nu mai putea pătrunde. Era baricadat.

Asta se întâmplase și cu băiatul? Doamne, Dumnezeu, asta se întâmplase și cu băiatul?

Din toate imaginile, cea care îl neliniștea cel mai mult era acel sunet plat, ca un ciocan care lovește o bucată de brânză. Ce voia să însemne oare?

("Isuse, nu băiețelul, Isuse, te rog.")

Porni motorul. Roțile se învârtiră, prinseră zăpada, se învârtiră iar și se mișcară de pe loc. Buickul începu să ruleze, farurile sale luminând slab prin furtuna de zăpadă. Se uită la ceas. Aproape șase și jumătate. Și începea să simtă că într-adevăr era foarte târziu.

50. Amirc

Wendy Torrance stătea nehotărâtă în mijlocul dormitorului, privindu-și fiul care era cufundat într-un somn adânc.

Sunetele încetaseră cu o jumătate de oră în urmă. Toate sunetele, toate deodată. Ascensorul, petrecerea, zgomotul făcut de ușile camerelor

care se deschideau și se închideau. În loc să o liniștească, tăcerea înrăutăți tensiunea care se acumulase în ea; era ca o clipă de liniște malefică înainte de ultima izbucnire brutală a unei furtuni. Dar Danny ațipise aproape imediat; mai întâi căzuse într-un somn superficial și agitat care în ultimele zece minute se transformase într-un somn greu, ca de plumb. Chiar dacă-l privea cu atenție, de-abia putea să vadă cum i se mișca pieptul micuț în ritmul respirației.

Se întreba când mai dormise Danny așa de bine în ultima vreme, fără vise chinuitoare sau perioade întunecate de insomnie, când asculta orgiile, pe care ea începuse să le vadă abia în zilele din urmă, când lațul pe care hotelul *Overlook* îl pusese în jurul lor începuse să se strângă.

("Fenomene psihice reale sau hipnoză în grup?")

Nu știa și nici nu credea că avea vreo importanță. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, întâmplările care se țineau lanț erau la fel de îngrozitoare. Se uită la Danny și se gândi

("Dă Doamne să nu se miște")

că dacă nu-l deranja nimic, ar fi putut să doarmă dus tot restul nopții. Indiferent cu ce fel de talent ar fi fost înzestrat, era totuși un băiețel care trebuia să se odihnească.

Începuse să-și facă griji din cauza lui Jack.

O fulgeră o durere ascuțită, își luă mâna de la gură și observă că își rupsesse o unghie. Și întotdeauna încercase să-și îngrijească cât mai bine unghiile. Nu erau atât de lungi încât să semene cu niște gheare, dar aveau o formă frumoasă și

("și ce-ți veni să-ți faci probleme acum din cauza unghiilor?")

Încercă să râdă, dar scoase un sunet tremurat, fără urmă de bună dispoziție în el.

Mai întâi, Jack încetase să mai urle și să lovească în ușă. Apoi petrecerea începuse din nou,

("dar se oprire vreodată? sau poate că uneori intra într-un unghi puțin diferit al timpului, de unde ei nu trebuiau s-o audă?")

punctată de bufniturile și zumzăitul ascensorului. Apoi și ascensorul se oprire. În liniștea cea nouă, în timp ce Danny adormea, ei i se păruse că aude voci coborâte, conspirative, care veneau chiar de sub ei, din bucătărie. La început a crezut că este doar vântul, care putea să imite o mulțime de tonalități umane diferite, de la șoapta pergamentoasă scoasă pe patul de moarte, atunci când şuiera pe lângă uși și ferestre, până la strigătul puternic pe sub streșini... strigătul scos de o femeie care fuge de un asasin într-o melodramă ieftină. Și totuși, stând lângă Danny, începu să fie tot mai sigură că, de fapt, era într-adevăr vorba despre voci.

Jack și încă cineva discutau despre evadarea lui din cămară.

Discutau despre asasinarea soției și fiului său.

Nu se întâmpla nimic nou între acești pereți; asasinate avuseseră loc aici și înainte.

Se îndreptase spre țeavă de încălzire și își lipise urechea de ea dar, chiar în clipa aceea, caloriferul pornise și orice sunet ar fi existat s-a pierdut în valul de aer cald care urca de la subsol. Când caloriferul se oprire, cu cinci minute în urmă, liniștea era deplină, cu excepția vântului, a scrâșnetului făcut de zăpada care se lovea de geamuri și din când în când geamătul lemnăriei.

Își privi unghia ruptă. De sub ea țâșneau picături mici de sânge.

("Jack a ieșit.")

("Nu vorbi prostii.")

("Ba da, a ieșit. A luat un cuțit din bucătărie sau poate chiar toporul pentru tranșat carnea. Urcă acum scările spre noi. Calcă pe marginea treptelor, ca să nu scârțâie.")

("! Ești nebună !")

Îi tremurau buzele și o fracțiune de secundă a avut senzația că rostise ultimele cuvinte cu glas tare. Dar tăcerea era netulburată.

Se simți privită.

Se răsuci și rămase împietrită cu ochii la fereastra întunecată, prin care se zgâia la ea un chip alb, hidos, cu găuri negre în locul ochilor, un chip care bâlbâia vorbe fără șir, figura unui nebun monstruos care fusese ascuns tot timpul în acești pereți plini de gemete și suspine...

Era numai desenul făcut de ger pe fereastră.

Lăsă să-i scape un oftat prelung și susurat și i se păru că aude, clar de această dată, chicoteli amuzate venind de undeva.

("Te sperii și de umbra ta. Situația e destul de gravă și fără asta. Până mâine dimineață o să fii numai bună pentru camașa de forță.")

Exista un singur mod de a-și risipi temerile.

Ar fi trebuit să coboare și să se asigure că Jack mai era încă în cămară.

Foarte simplu. Coboră. Aruncă o privire. Urcă înapoi. Ah, apropo, oprește-te o clipă și ia tava de pe pupitrul de la recepție. Probabil că omleta nu mai e bună de nimic, dar poți să reîncălzești supa pe reșoul de lângă mașina de scris a lui Jack.

("A, da, și ai grijă să nu mori dacă el te așteaptă acolo jos cu un cuțit în mână.")

Se îndreptă spre măsuța de toaletă, încercând să-și scuture de pe umeri mantaua de spaimă care o înfășurase. Pe măsuță zăceau împrăștiate câteva grămezi de mărunțiș, bonuri de benzină pentru microbuzul hotelului, cele doua pipe pe care Jack le lua pretutindeni dar din care fuma numai rareori... și cheile lui.

Luă cheile, le ținu o clipă în mână și apoi le puse la loc. Îi venise ideea să încuie ușa de la dormitor în urma ei, dar nu-i plăcea. Danny dormea. Îi trecură prin minte gânduri destul de vagi despre un posibil incendiu. Și mai era ceva care o sâcăia mai tare, dar nu-i dădu nici o importanță.

Wendy traversă camera, se opri nehotărâtă o secundă în fața ușii, apoi scoase cuțitul din buzunarul halatului și-i apucă strâns mânerul de lemn.

Deschise brusc ușa.

Coridorul cel scurt care ducea spre apartamentul lor era pustiu. Lămpile electrice din pereți străluceau puternic, etalând parcă fondul albastru al covorului și modelul lui negru, sinuos.

("Vezi? Nu-i nici un bau-bau aici.")

("Nu, sigur că nu. Vor să te scoată din cameră. Vor să faci ceva stupid și femeiesc și exact asta faci acum.")

Șovăi din nou, zbatându-se dureros în dilema ei. Nu voia să-l părăsească pe Danny și siguranța apartamentului lor și, în același timp, avea cu disperare nevoie să se asigure că Jack *mai era*... închis.

("Bineînțeles că este")

("Dar vocile...")

("N-a fost nici o voce. A fost închipuirea ta. A fost vântul.")

— N-a fost vântul.

Sunetul propriei sale voci o făcu să tresară. Dar certitudinea înfricoșătoare din ea o făcu să înainteze. Cuțitul se legăna în ritmul pașilor, prinzând unghiuri diferite de lumină pe lama sclipitoare și aruncându-le pe tapetul de mătase. Papucii ei șopteau pe iâna groasă a covorului. Nervii îi erau încordați ca firele de înaltă tensiune.

Ajunse la colțul dinspre coridorul principal și se uită în toate direcțiile, mintea întărindu-i-se pentru orice ar fi văzut acolo.

Dar nu văzu nimic.

După o scurtă ezitare, dădu colțul și începu să traverseze coridorul. Fiecare pas care o apropia de scară îi sporea groaza și o făcea să-și dea seama că-și părăsise copilul care dormea, care era singur și lipsit de

apărare. În urechi îi răsună din ce în ce mai tare sunetul papucilor ei pe covor; de două ori a privit peste umăr ca să se convingă că nu se furișă nimeni în spatele ei.

Ajunse la scară și se sprijini de coloana din mijlocul balustradei. Erau nouăsprezece trepte late până jos în hol. Le numărăse de destule ori până acum. Nouăsprezece trepte acoperite cu mochetă și nici urmă de Jack care să stea ghemuit pe vreuna din ele. Sigur că nu. Jack era închis în cămară, în spatele unei uși groase din lemn de stejar, prevăzută cu un zăvor zdravăn din oțel.

Dar holul era întunecat și oh, atât de plin de umbre.

Își simțea pulsul zbătându-i-se în gât.

În față, puțin la stânga, fălcile de alamă ale ascensorului stăteau căscate, bătându-și parcă joc de ea, invitând-o să pășească înăuntru și să facă cea mai lungă călătorie a vieții sale. ("Nu, mulțumesc")

Cabina ascensorului fusese drapată cu spirale roz și albe din hârtie creponată. Peste tot erau împrăștiate confetti. În colțul din stânga zăcea aruncată o sticlă de șampanie goală.

Sesiză o mișcare, undeva deasupra, și se întoarse brusc ca să se uite în sus, la celelalte nouăsprezece trepte care duceau la holul întunecat al etajului al doilea. Dar nu văzu nimic. Și totuși avea senzația neliniștitoare că văzuse cu coada ochiului cum lucrurile

("lucrurile")

se retrăseseră în întunericul și mai adânc al holului de deasupra, chiar înainte ca privirea ei să le înregistreze.

Se uită din nou la scara care ducea la parter.

Palma mâinii drepte îi transpirase pe mânerul de lemn al cuțitului; îl mută în mână stângă, își șterse palma dreaptă de plușul roz al halatului și mută cuțitul înapoi. Aproape fără să-și dea seama că mintea comandase corpului să înainteze, începu să coboare treptele, piciorul stâng, apoi cel drept, piciorul stâng, apoi cel drept, ținându-se cu mâna liberă de balustradă.

("Unde e petrecerea? Nu vă speriați de mine, giulgiuri mucegăite! Nimeni nu s-a speriat vreodată de o femeie cu un cuțit! Hai să punem și niște muzică! Hai, mai vioi!")

Zece trepte, o duzină, o duzină, ca la prăvălie.

Lămpile de la etajul întâi își răspândeau lumina galbenă și slabă până aici jos, și-și aminti să aprindă luminile de la parter, fie la intrarea în restaurant, fie din biroul directorului.

Dar totuși mai venea o rază de lumină și de altundeva, o lumină albă și mută.

Becurile fluorescente. Sigur că da. Din bucătărie.

Se opri pe a treisprezecea treaptă, încercând să-și amintească dacă le stinsese sau le lăsase aprinse atunci când ea și Danny au urcat în cameră. Pur și simplu nu-și putea aminti.

Sub ea, în hol, scaunele cu spătar înalt păreau niște matahale în bălțile lor de întuneric. Geamul ușilor de la intrare era acoperit cu cortina albă a zăpezii troienite. Bumbii metalici din tapițeria canapelei străluceau stins, ca ochii de pisică. Erau o sută de locuri unde te puteai ascunde.

Își continuă drumul cu picioarele grele ca plumbul din cauza spaimei.

Acum șaptesprezece, acum optsprezece, acum nouăsprezece.

("Holul, doamnă. Aveți grijă.")

Ușile sălii de bal erau date de perete și prin ele se revărsa numai întunericul. Dinăuntru se auzea un ticăit regulat, ca o bombă cu ceas. Înlemni, apoi își aduse aminte de ceasul de pe polița șemineului, ceasul de sub clopotul de sticlă. Probabil că Jack sau Danny l-au întors... sau poate că s-a întors singur, ca toate lucrurile din *Overlook*.

Se îndreptă spre recepție, cu intenția de a trece prin biroul directorului

și de a se duce în bucătărie. Vedea pe pupitru, lucind argintiu în umbră, tava cu fosta lor cină.

În clipa aceea ceasul începu să bată, cu sunete melodioase, cristaline.

Wendy împietri și-și muscă limba. Apoi se relaxă. Bătea ora opt, atâta tot. Ora opt... *cinci, sase, șapte...*

Număra bățile. I se păru dintr-o dată că nu era în regulă să-și continue drumul până când nu se oprea ceasul.

... *opt... nouă...*

("??Nouă??")

... *zece... unsprezece...*

Și brusc, mult prea târziu, înțelese. Se întoarse cu mișcări stângace spre scări, știind deja că a întârziat prea mult. Dar cum ar fi putut să se gândească la așa ceva?

Doisprezece.

În sala de bal se aprinseră toate luminile. Se ridică un sunet strident de alămuri. Wendy țipă, dar strigătul ei era nesemnificativ, se pierdea în mugetul scos de plămânii aceia metalici.

— *Scoateți măștile!* se auzi ecoul. *Scoateți măștile! Scoateți măștile!*

Apoi se stinse, de parcă ar fi pornit pe un lung coridor al timpului, lăsând-o din nou singură.

Nu, nu singură.

Se întoarse și-l văzu cum se îndrepta spre ea.

Era Jack, și totuși nu era el. În ochi avea o sclipire străină, ucigașă; gura lui atât de cunoscută era deformată de un rânjet tremurător, lipsit de veselie.

Ținea ciocanul de crichet în mână.

— Ai crezut că o să reușești să mă închizi? Asta ai crezut?

Ciocanul şuieră prin aer. Ea făcu un pas înapoi, se împiedică de un taburet, căzu pe covorul din hol.

— Jack...

— Cătea, șopti el. Știu ce ești.

Ciocanul coborî cu o iuțeață năpraznică, ucigașă, și se îngropă în abdomenul ei moale. Wendy țipă, scufundându-se dintr-o dată într-un ocean de durere. Cu greu reuși să vadă cum ciocanul o ataca din nou. Înțelese atunci, cu o limpezime care aproape că-i amorți reacțiile, că avea de gând s-o omoare în bătaie cu ciocanul pe care îl ținea în mână.

Încercă să strige din nou să-l implore să înceteze de dragul lui Danny, dar nu mai avea aer. Scoase numai un scâncet stins.

— Acum. Acum, pe Dumnezeuul meu, spuse el rânjind.

Împinse taburetul cu piciorul.

— Cred că acum o să-ți iei doctoria.

Ciocanul se năpusti din nou asupra ei. Wendy se rostogoli la stânga, poalele halatului încurcându-i-se printre picioare. Jack scăpă ciocanul din mână când lovi podeaua. A trebuit să se aplece și să-l ridice și, în timpul acesta, ea o luă la fugă spre scară. Își simțea întreg abdomenul ca pe o vânătaie cumplit de dureroasă.

— Cătea, spuse, el rânjind încă și se luă după ea. O să primești ce meriți. În sfârșit.

Auzi şuieratul ciocanului prin aer și apoi o durere înfiorătoare îi explodă în partea dreaptă, chiar sub sân, unde primise lovitură, rupându-i două coaste. Se prăbuși și o nouă durere, la fel de feroasă, o străpunse când se lovi cu partea rănită de trepte. Și totuși, instinctul o făcu să se rostogolească din nou, să se rostogolească încercând să se îndepărteze, iar ciocanul îi vâjâi pe lângă obraz, la un centimetru distanță. Lovi în mocheta groasă a scării cu o bufnitură înfundată. În clipa aceea văzu cuțitul care-i zburase din mână atunci când căzuse. Sclipea pe treapta a patra.

— Cățea, repetă el.

Ciocanul coborî. Ea se ridică repede și lovitura o prinse sub rotulă. Simți că i-a luat foc piciorul. Sângele începu să-i curgă pe gambă. Și atunci ciocanul coborî din nou. Își smuci capul, ferindu-l, dar primi o lovitură puternică în locul dintre umăr și gât, care-i jupui pielea din spatele urechii.

Ciocanul coborî din nou, dar de data aceasta ea se rostogoli înspre el pe trepte, în arcul format de mișcarea lui. Îi scăpă un strigăt ascutit când coastele rupte i se izbiră și se freacă de muchia treptelor. Îl lovi chiar în fluierul piciorului cu întregul ei corp, iar el se dezechilibra cu un urlet de mânie și surpriză. Picioarele încercară în zadar să mențină contactul cu treapta. Apoi se prăbuși pe podea, ciocanul zburându-i din mână. O privi o clipă, șocat.

— Te omor pentru asta, spuse.

Se întinse după mânerul ciocanului. Wendy se chină din nou să se ridice în picioare. Durerea îi urca în valuri pe piciorul stâng până la șold. Chipul îi era cenușiu dar hotărât. Tocmai când Jack apuca mânerul ciocanului de crichet, ea îi sări în spate.

— *O, Doamne, Dumnezeule!* strigă ea către umbrele din holul hotelului *Overlook* și împlântă cuțitul de bucătărie până la plăsele în spatele lui Jack.

El înțepeni o clipă, și apoi scoase un urlet înfiorător. Wendy se gândi că nu mai auzise un sunet atât de groaznic în viața ei; era de parcă zbieraseră chiar ușile și ferestrele și lemnăria hotelului. Părea că e un urlet nesfârșit, în timp ce el rămase nemișcat sub ea. Parcă jucau un joc de societate, de-a calul și călărețul. Numai că pe spatele cămășii sale groase, cu carouri roșii și negre, era o pată de sânge care se întindea.

Apoi el se prăbuși cu fața în jos, iar ea căzu pe partea dureroasă, gemând.

A stat așa câțva timp, respirând sacadat, incapabilă să se miște. Întreg corpul îi era o rană vie, înfiorătoare. De fiecare dată când încerca să tragă aer în piept, parcă ceva o înjunghia cu cruzime, iar gâtul îi era ud de la sângele care îi curgea din urechea jupuită.

Nu se auzeau decât sunetele pe care le scotea încercând să respire, vântul și ticăitul ceasului din sala de bal.

În cele din urmă se ridică cu multă greutate în picioare și se împletici înspre scară. Când ajunse acolo se apucă strâns de coloana din mijlocul balustradei, cu capul aplecat, simțind cum o cuprinde leșinul. Când slăbiciunea îi mai trecu puțin, începu să urce, folosindu-și piciorul sănătos și ținându-se strâns cu ambele mâini de balustradă. O dată își ridică privirea, așteptându-se să-l vadă pe Danny sus, în capul scării, dar coridorul era pustiu.

("Mulțumesc Doamne că a dormit în tot timpul ăsta mulțumesc Doamne mulțumesc Doamne.")

După șase trepte a trebuit să se oprească, să se odihnească, cu capul în piept, cu părul blond atârându-i peste balustradă. Aerul îi şuiera dureros prin gât, de parcă ar fi fost sârmă ghimpată. O durea toată partea dreaptă, transformată într-o masă de carne fierbinte, umflată, sângerândă.

("Haide Wendy hai fetițo încuie ușa în urma ta și apoi contemplă stricăciunile mai ai treisprezece trepte nu-i chiar așa rău. Și când ajungi pe coridor poți să te târăști. Îți dau voie.")

Trase în piept atâta aer cât îi permiteau coastele rupte și pe jumătate se ridică, pe jumătate se prăbuși pe treapta următoare. Apoi pe cealaltă.

Se afla pe a noua treaptă, aproape la jumătatea drumului, când vocea lui Jack, cavernoasă, se auzi din spate:

— Cățea. M-ai omorât.

O copleși un val de teroare neagră, ca miezul de noapte. Privi în urmă, peste umăr, și-l văzu pe Jack cum se ridica încet în picioare.

Avea spatele aplecat și din el îi ieșea mânerul cuțitului de bucătărie. Ochii parcă i se contractaseră, dispărând aproape cu totul în pliurile palide ale pielii pungite în jurul lor. Ținea ciocanul de crichet în mâna stângă. Capătul lui era plin de sânge. O bucată din plușul roz al halatului ei era lipită aproape în mijloc.

— O să-ți dau eu doctoria care-ți trebuie, șopti el și se îndreptă clătinându-se spre scară.

Scâncind speriată, începu să urce din nou, ajutându-se cu brațele de balustradă. Zece trepte, o duzină, o duzină ca la prăvălie. Cu toate acestea, holul de la etajul întâi îi părea tot atât de departe ca piscul de neatins al unui munte. Gâfâia acum, și întreg corpul îi protesta violent. Părul i se legăna sălbatic. Transpirația îi înțepa ochii. Ticăitul ceasului blestemat din sala de bal părea a-i umple auzul și, contrapunctic, gemetele de durere și gâfâielile lui Jack, când acesta începu să urce scara.

51. Sosește Hallorann

Larry Durkin era un bărbat slab și înalt, cu o față posacă și cu o claie bogată de păr roșcovan. Hallorann îl prinsese tocmai când pleca de la garaj, cu chipul morocănos îngropat în gulerul unei canadiene militare. Nu mai voia să încheie nici o afacere în ziua aceea, indiferent de la ce depărtare venise Hallorann și a fost și mai refractar când a venit vorba să închirieze unul din cele două snowmobiluri pe care le avea acestui negru cu privirea rătăcită, care insista să urce până la bătrânul *Overlook*. Hotelul avea o reputație proastă printre cei care-și petrecuseră aproape întreaga viață în orașelul Sidewinder. Se comiseseră crime acolo, sus. *Overlook* fusese condus un timp de o bandă de escroci, apoi, altă perioadă, fusese în mâna unor asasini. Și acolo se întâmplaseră niște lucruri ciudate, care nu au ajuns niciodată în ziare, pentru că banul folosește un limbaj foarte convingător. Însă locuitorii din Sidewinder cam știau despre ce era vorba. Majoritatea cameristelor proveneau din oraș, și cameristele văd o mulțime de lucruri.

Însă când Hallorann îi pomeni numele lui Howard Cottrell și îi arătă lui Durkin eticheta cusută în interiorul uneia din mănușile albastre, proprietarul garajului se înmuie.

— El te-a trimis la mine, hm? Întrebă Durkin în timp ce descuria poarta garajului și-l conducea pe Hallorann înăuntru. Mă bucur să aflu că nenorocitul ăla bătrân mai are ceva în cap. Credeam că s-a tâmpit de tot.

Apăsă un comutator și un șir de becuri fluorescente, foarte vechi și foarte murdare, prinseră viață bâzâind obosit.

— Acum, ia spune-mi, dom'le, ce naiba, Doamne iartă-mă, cauți acolo sus?

Pe Hallorann începură să-l lase nervii. Ultimele câteva mile până la Sidewinder fuseseră un coșmar. La un moment dat, o rafală puternică de vânt care probabil că avea mai mult de șaizeci de mile pe oră, se năpustise asupra lui, învârtind Buickul cu 360 de grade. Și mai avea încă mult de mers, și numai Dumnezeu știa ce va găsi la capătul drumului. Era cumplit de îngrijorat din cauza băiatului. Era aproape șapte fără un sfert și expediția sa prin furtuna de zăpadă nu se încheiase încă.

— Are cineva necazuri acolo, spuse Hallorann cu foarte mare prudentă. Fiul îngrijitorului.

— Cine? Băiatul lui Torrance? Ce fel de necazuri poate să aibă?

— Nu știu, mormăi Hallorann.

I se făcu rău, numai gândindu-se cât timp va mai pierde și de data asta. Stătea de vorbă cu un om simplu, un provincial, și știa că toți oamenii de la țară simțeau aceeași nevoie de a aborda problemele pe ocolite, de a le adulmeca pe toate părțile, înainte de a ajunge la esență. Însă nu mai avea timp, pentru că acum el nu era decât o cioară speriată și dacă povestea asta mai continua, s-ar fi putut hotărî să dea bir cu fugiții.

— Uite ce e, zise el. Te rog. Trebuie să ajung acolo sus, și ca să ajung acolo sus am nevoie de un snowmobil. Plătesc cât îmi ceri, dar pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să-mi văd de treabă!

— În regulă, spuse calm Durkin. Dacă Howard te-a trimis, mi-e de ajuns. Ia-l pe asta. "Arctic Cat". Îți dau o canistră cu zece litri de benzină. Rezervorul e plin. Cred că o să-ți ajungă să te duci și să te întorci.

— Mulțumesc, zise Hallorann cu o voce agitată.

— Te costă douăzeci de dolari, inclusiv benzina.

Cu mâini tremurătoare și mișcări stângace, Hallorann scoase o hârtie de douăzeci din portofel și i-o dădu lui Durkin. Acesta o îndesă într-un buzunar fără s-o învrednicească măcar cu o privire.

— Cred că ar fi mai bine să facem și schimb de haine, zise Durkin, scoțându-și canadiana. Haina aia a ta nu face doi bani pe o vreme ca asta. Îmi dai canadiana înapoi când îmi aduci și mașina.

— Ei, stai puțin, nu pot să...

— Nu mă bate la cap, îi întrerupse Durkin, vorbindu-i încă cu blândețe. Nu-ți dau drumul afară pe vremea asta ca să degeri. Eu traversez numai două străzi și ajung acasă, la cină. Dă-o-ncoace.

Uimit, Hallorann își schimbă haina cu canadiana îmblănită a lui Durkin. Deasupra, neonele bâzâiau ușor, amintindu-i de becurile din bucătăria de la *Overlook*.

— Băiatul lui Torrance, spuse Durkin și clătină din cap. Un puști frumușel, nu? A fost de câteva ori pe aici cu taică-său înainte să vină zăpada. În microbuzul hotelului. Mi s-a părut că țin atât de mult unul la celălalt cât este omenește posibil. Pustiul asta își iubește tatăl. Sper să nu fi pățit nimic.

— Și eu sper.

Hallorann trase fermoarul canadienei și-și legă gluga sub bărbie.

— Hai să te ajut să scoatem snowmobilul de aici, spuse Durkin.

Împinseră împreună vehicolul pe cimentul pătat cu ulei, spre poarta garajului.

— Ai mai condus vreodată o chestie din asta?

— Nu.

— Nu-i mare lucru. Instrucțiunile sunt lipite pe bord, dar tot ce trebuie să știi este cum să pornești și cum să oprești. Pedala este aici, e ca pedala de la motocicletă. Frâna e pe partea cealaltă. Apleacă-te cu el când iei curbele. Puișorul ăsta ar merge în mod normal cu șaptezeci la oră, dar pe zăpada asta afânată nu poate depăși cincizeci.

Acum se aflau în curtea înzăpezită a garajului și Durkin își ridică vocea ca să se facă auzit peste vuietul vântului.

— Să nu ieși de pe drum! strigă el în urechea lui Hallorann. Urmărește plăcuțele indicatoare și parapetul și totul o să fie bine. Dacă ieși de pe drum ești mort. Ai înțeles?

Hallorann aprobă din cap.

— Stai puțin, îi spuse Durkin și fugi înapoi în garaj.

Cât el lipsi, Hallorann răsuci cheia în contact și apăsă puțin pedala. Snowmobilul tuși și învie cu un mârâit impertinent.

Durkin se întoarse cu o mască de schi colorată în roșu și negru.

— Pune-ți asta! strigă el.

Haliorann își trase masca pe față. Era prea strâmtă, dar cel puțin nu mai simțea mușcătura vântului tăios în plină față.

Durkin se aplecă spre el ca să se poată face înțeleș.

— Cred că și tu afli uneori niște lucruri așa cum le află și Howie, spuse el. Nu mă interesează, numai că locul ăla unde te duci are o reputație foarte proastă pe aici. Îți dau o pușcă, dacă vrei.

— Nu cred că mi-ar fi de vreun folos, strigă Hallorann.

— Tu știi mai bine. Dacă însă îl iei pe puști de acolo, adu-l la numărul 16 pe Peach Lane. Nevastă-mea o să-i dea o supă caldă.

— Sigur. Mulțumesc pentru tot.

— Ai grijă! zbieră Durkih. Stai pe șosea!

Hallorann dădu din cap și răsuci încet pedala. Snowmobilul începu să înainteze, torcând ca un motan uriaș. Farul lui arunca un con limpede de lumină prin ninsoarea deasă. În oglinda retrovizoare îl văzu pe Durkin cu mâna ridicată și și-o ridică și el, ca răspuns. Apoi coti la stânga și ieși pe strada principală, snowmobilul deplasându-se lin prin lumina albă a felinarelor. Vitezometrul arăta treizeci de mile la oră. Era șapte și zece. La *Overlook* Wendy și Danny dormeau, iar Jack Torrance discuta probleme de viață și moarte cu predecesorul lui.

Aproape de capătul străzii principale nu mai erau felinare. Pe încă o jumătate de milă se întindeau căsuțe mici, bine baricadate împotriva furtunii, și apoi, după ce trecu și de ele, Haliorann rămase numai cu întunericul prin care urla vântul. Din nou în beznă, fără nici o lumină decât fasciculul subțire al farului de pe snowmobil, simți cum îl cuprinde iar groaza, o spaimă copilărească, sinistră și descurajantă. Niciodată nu se simțise atât de singur. Câteva minute, în timp ce luminițele orașului se pierdeau în urmă, impulsul de a se întoarce i se păru aproape de neînvins. Se gândi că Durkin, cu toată grija manifestată față de băiețelul lui Jack Torrance, nu se oferise să ia cel de al doilea snowmobil și să vină cu el.

("Locul ăla are o reputație foarte proastă pe aici.")

Strângând din dinți, apăsă mai tare pedala și urmări cum indicatorul vitezometrului trece de cifra patruzeci și se oprește la patruzeci și cinci. I se părea că merge îngrozitor de repede și totuși îi era teamă că nu era destul de repede. Cu viteza aceasta, ar dura aproape o oră ca să ajungă la *Overlook*. Dar, dacă încerca să meargă și mai repede, putea să nu mai ajungă acolo deloc.

Își ținea ochii ațintiți asupra parapetului și la reflectoarele minuscule montate deasupra, din loc în loc. Multe din ele erau acoperite cu zăpadă. De două ori a văzut periculos de târziu semnele care indicau curbele și a simțit că snowmobilul se ridica pe troienele de pe margine, care ascundeau buza prăpastiei, înainte de a se înapoia pe locul unde se afla drumul în mod obișnuit în timpul verii. Contorul de parcurs număra milele cu o încetineală torturantă — cinci, zece, cincisprezece, în cele din urmă. Chiar și în spatele măștii tricotate de schi, chipul începea să i se rigidizeze, iar picioarele și le simțea amorțite.

("Aș fi în stare să dau și o sută de dolari acum pe o pereche de pantaloni de schi.")

Cu fiecare milă parcursă, sentimentul de teroare se intensifica — de parcă locul acela de sus din munți emana un aer otrăvitor care devenea tot mai dens și înăbușitor pe măsură ce te apropiiai. La fel fusese și înainte? Nu-i plăcuse niciodată hotelul *Overlook* și mai existau și alți oameni care împărtășeau acest sentiment al său, însă niciodată nu fusese așa.

Putea încă să simtă cum vocea care voise să-l distrugă înainte de Sidewinder, încearcă să pătrundă până la el, să treacă de barajul pe care și-l ridicase în jur, să ajungă la miezul său vulnerabil. Dacă vocea fusese atât de puternică în urmă cu douăzeci și cinci de mile, cu cât mai

puternică putea fi ea acum? Însă nu o putea împiedica complet să intre. O parte a ei se strecura prin crăpăturile sistemului său de apărare, inundându-i creierul cu imagini sinistre. Din ce în ce mai des îi apărea chipul unei femei, îngrozitor de rănită, care se afla într-o baie și care își ridicase inutil mâinile ca pentru a se feri de o lovitură puternică. Și el devenea din ce în ce mai convins că femeia aceea era...

("Isuse, ai grijă!")

Parapetul răsărise fantomatic în fața lui ca un tren al groazei. Cu mințile aiurea, nu văzuse un indicator. Smuci cu putere cărma snowmobilului spre dreapta și se răsuci, înclinându-se periculos. De dedesubt se auzi hârâitul aspru al tălpicilor pe piatră. Crezu că snowmobilul avea de gând să-l trântască și, într-adevăr, se balansă o clipă pe muchia ca de cuțit a echilibrului înainte să se întoarcă pe suprafața mai mult sau mai puțin netedă a drumului acoperit de zăpadă, pe jumătate condus, pe jumătate alunecând în derivă. Și atunci văzu hăul chiar în fața lui, lumina farului descoperindu-i marginea abruptă a cuverturii de zăpadă și întunericul de după ea. Întoarse snowmobilul în sens opus, cu inima bătându-i în gât dezgustător de tare.

("Ține-l pe drum, Dicky, prietene.")

Mai apăsă puțin pedala. Acum, acul vitezometrului se oprise chiar înainte de cifra cincizeci. Vântul mugea și urla. Farul scormonea întunericul.

Câtva timp mai târziu, după ce a ocolit o curbă troienită, văzu o scânteiere de lumină undeva în față. Doar o clipă și apoi fu acoperită de o denivelare a terenului.

Licărirea aceea trecătoare a fost atât de scurtă, încât încercă să se convingă că nu fusese vorba decât de o manifestare iluzorie a dorinței sale, când, după o altă curbă, văzu din nou luminița, puțin mai aproape de data aceasta. Nu mai exista nici o îndoială; o zărise de prea multe ori chiar din acest unghi. Era hotelul *Overlook*. Se părea că luminile erau aprinse la parter și la etajul întâi.

Parte din groaza care îl cuprinsese — acea parte care avea legătură cu riscul de a ieși de pe șosea, — sau de a strica snowmobilul la o curbă neobservată — se topi imediat. Snowmobilul se deplasa acum cu siguranță pe prima porțiune a unei curbe în formă de "S" pe care și-o amintea pas cu pas și exact în acea clipă farul său se opri asupra

("o doamne dumnezeule ce este asta")

pe drum în fața lui. Pictat în negru și alb, lui Hallorann i se păru mai întâi ca era vorba de un lup uriaș și înfiorător care fusese gonit de viscol din pădure. Apoi, pe măsură ce se apropia de el, îl recunoscu și teroarea îl sufocă.

Nu era un lup, ci un leu. Un leu modelat în tufă.

Trăsăturile lui erau o mască de umbră neagră pudrată cu zăpadă, pulpele îi erau încordate, pregătite pentru săritură. Și a sărit, stârnind o mică avalanșă de cristale strălucitoare.

Hallorann țipă și trase ghidonul cu putere spre dreapta, aplecându-se în același timp. O durere înfiorătoare îi săgetă fața, gâtul, umerii. Maska de schi se sfâșie la spate. Fu aruncat de pe snowmobil. Ateriză în zăpadă, se rostogoli prin ea.

Îl simți cum se năpustește asupra lui. Simțea în nări un miros amar de frunze verzi și verbină. O labă uriașă, croită din tufă, îl lovi în spate și Hallorann zbură cinci metri prin aer, ca o păpușă din cârpă. Văzu cum snowmobilul, fără șofer acum, lovește parapetul și se răstoarnă, cu farul cercetând cerul. Apoi se prăbușește pe o parte, cu o bufnitură puternică.

În acea clipă leul ajunse asupra lui. Se auzi un zgomot ca de crengi care se frâng, ca de frunze care foșnesc. Ceva îi sfâșie canadiana. Putea să fie vorba de ciulini, dar Hallorann știa foarte bine că erau gheare.

— Tu nu ești! strigă Hallorann leului care mârâia furios, dându-i târcoale! *Nu ești deloc!*

Se chină să se ridice în picioare și reuși să străbată jumătate din drumul spre snowmobil, înainte ca leul să țâșnească și să-l lovească în ceafă cu laba sa cu gheare ascuțite. În fața ochilor lui Hallorann explodară lumini silențioase.

— Nu ești, spuse el din nou, dar era un mormăit stins. Îl lăsară genunchii și se prăbuși în zăpadă. Se târî spre snowmobil cu obrazul drept transformat într-o eșarfă sângerândă. Leul îl lovi din nou, rostogolindu-l pe spate, ca pe o broască țestoasă. Răgea jucăuș.

Hallorann se luptă să ajungă la snowmobil. Acolo se găsea obiectul de care avea nevoie. Și în clipa aceea leul se năpusti iarăși asupra lui, sfîșiind și zgâriind.

52. Wendy și Jack

Wendy îndrăzni să mai arunce o privire în spate. Jack tocmai urca a șasea treaptă, agățându-se, ca și ea, de balustradă, încă mai avea gura strâmbată într-un rictus și prin acest rânet sângele negru și vâscos se scurgea încet și i se prelingea pe bărbie. Buzele schimonosite îi dezveleau dinții.

— O să-ți împrăștii creierii pe pereți. O să ți-i zdrobesc și o să ți-i împrăștii pe pereți.

Cu un efort cumplit mai urcă încă o treaptă.

Panica o stimula și îi mai trecu puțin durerea pe care o simțea în partea dreaptă. Începu să urce cât de repede era în stare, apucându-se convulsiv de balustradă, fără să mai țină seama de suferința pe care i-o provoca fiecare mișcare. Ajunsă pe ultima treaptă, mai privi o dată în urmă.

În loc să-și piardă puterile, Jack părea mai degrabă că prinde forțe noi. Era la numai patru trepte distanță, măsurând spațiul care îl despărțea de ea cu ciocanul de crichet pe care îl ținea în mână stângă, în timp ce cu dreapta se sprijinea de balustradă.

— Sunt chiar în spatele tău, gâfâi el prin rânetul însângerat, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Chiar în spatele tău, cățea. Cu doctoria pentru tine. Cu doctoria pentru tine.

O luă la fugă împleticindu-se pe coridorul principal.

Ușa unei camere se deschise brusc și îi răsări în față un bărbat cu o mască verde de vampir.

— *Minunată petrecere, nu-i așa?* îi strigă acesta în ureche și aruncă asupra ei un pumn de confetti și serpentine.

Apoi, bărbatul cu mască de vampir scoase un fel de cotcodăcit amuzat și intră înapoi în cameră, trântind ușa. Ea se prăbuși pe covor. Simțea că partea dreaptă a corpului mai avea puțin și exploda din cauza durerii atroce, și se lupta disperată împotriva norilor negri ai leșinului care se îndreptau amenințători spre ea. Ca prin vis, auzi cum ascensorul începuse iarăși să funcționeze și, sub degetele ei chircite, i se părea că modelul covorului începuse să se miște, legănându-se ca lianele într-o junglă.

Ciocanul lovi peretele în spatele ei și ea se aruncă înainte, suspinând. Privi peste umăr și văzu cum Jack se împiedică, își pierde echilibrul și mai lovește o dată cu ciocanul, chiar înainte ca și el să se prăbușească, împrôscând covorul cu sânge.

Capul ciocanului o lovi chiar între omoplați și, timp de o secundă,

durerea a fost atât de cumplită, că doar se zvârcoli, încleștând și descleștând convulsiv pumnii. I se păruse că a auzit clar cum ceva dinăuntrul ei s-a rupt și câteva clipe a fost cuprinsă de o detașare ciudată, de parcă ar fi observat lucrurile din jurul ei printr-o perdea de nori.

Apoi cunoștința îi reveni pe de-a-ntregul, aducând cu ea teroarea și agonia.

Jack încercă să se ridice în picioare ca să-și termine treaba.

Wendy încercă și ea să se ridice și descoperi că îi era imposibil. Efortul făcut parcă îi curența coloana vertebrală. Începu să se târască cu mișcări laterale. Jack se târa după ea, folosind ciocanul ca pe o cârjă.

Ajunse la colțul coridorului și reuși să-l treacă, ținându-se cu mâinile de perete. Groaza care o cuprinsese devenise mai mare — nu ar fi crezut că e posibil un asemenea lucru, și totuși era. Era de o sută de ori mai rău să nu fie în stare să-l vadă sau să știe cât de mult s-a apropiat. Își umpluse pumnii cu fire din țesătura covorului, tot ajutându-se cu mâinile să înainteze și ajunsese deja la jumătatea holului dinspre apartamentul lor, când observă că ușa era dată de perete.

("Danny! O Isuse!")

Cu un efort cumplit reuși să se ridice în genunchi și apoi în picioare, zgâriind cu unghiile tapetul de mătase de care se sprijinea. Ignoră durerea și se împletici în cameră, tocmai când Jack apăru de după colț și se îndreptă cu pași mari spre ușa deschisă, sprijinindu-se în ciocanul de crichet.

Se prăvăli în cameră, se prinse cu mâinile de marginea măsuței de toaletă, se sprijini de ea și apoi apucă ușa.

Jack țipă la ea:

— Nu închide ușa! Fir-ai a dracului, să nu îndrăznești s-o închizi!

O trânti cu toată puterea care-i rămăsese și puse siguranța. Orbecăi înnebunită cu mâna stângă pe măsuță, răsturnând mărunțișul pe dușumea, de unde monezile se rostogoliră în toate direcțiile. Apucă lanțul cu chei, chiar în momentul când ciocanul izbi în ușă, făcând-o să tremure în toc. La a doua încercare reuși să vâre cheia în broască și o răsuci spre dreapta. Jack scoase un urlet înfiorător. Ciocanul lovi ușa într-o cascadă de bufnituri ucigașe, care o făcură să se cutremure și să se dea la o parte. Cum de mai poate face așa ceva când are un cuțit înfipt în spinare? De unde venea atâta putere? Dori că strige "*De ce nu ești mort?*" la ușa încuiată.

Dar se întoarse cu spatele. Ea și cu Danny vor trebui să intre în baia de alături și să încuie ușa de acolo, în caz că Jack va reuși totuși să spargă ușa de la dormitor. Îi trecu prin minte gândul că ar putea fugi prin puțul "chelnerului invizibil", dar îl alungă imediat. Danny era destul de micuț ca să încapă acolo, însă ea nu va fi în stare să dirijeze frânghia. S-ar putea ca el să se prăbușească în gol.

Așa că singura soluție rămânea baia. Și dacă Jack reușea să spargă ușa de acolo...

Dar nu voia să se gândească la așa ceva.

— Danny, iubitele, trebuie să te trezești, a...

Patul era gol.

Când adormise, ea aruncase peste el păturile și una din cuverturi. Acum erau date la o parte.

— O să pun mâna pe tine! urlă Jack. O să pun mâna pe amândoi!

Fiecare cuvânt era însoțit de câte o lovitură de ciocan, însă Wendy nu le mai băga în seamă. Întreaga ei atenție era concentrată asupra patului gol.

— *leși afară! Deschide ușa asta blestemată!*

— Danny? șopti ea.

Sigur că da... când Jack o atacase. Scena i se transmisese lui Danny

așa cum păreau a i se transmite întotdeauna imaginile violente. Poate chiar văzuse totul într-un coșmar. Se ascundea.

Se lăsă cu stângăcie în genunchi, simțind o altă săgeată dureroasă prin piciorul umflat și plin de sânge, și se uită sub pat. Acolo nu era nimic altceva decât ghemotoace de praf și papucii lui Jack.

Jack îi strigă numele și, de data aceasta, când izbi cu ciocanul, o țandără lungă de lemn se desprinsese din ușă și căzu pe dușumea cu un zgomot puternic. La următoarea lovitură, ușa se crăpă cu un sunet oribil, sunetul pe care îl scot surcelele uscate sub bardă. Acum, capul însângerat al ciocanului, la rândul lui ciuntit și crăpat, izbea prin gaura formată în lemnul ușii, împrôșcând camera cu schije din lemn.

Ajutându-se de piciorul patului, Wendy se ridică și se împletici până la dulap. Coastele rupte o înjunghiau cu mii de pumnale, făcând-o să geamă.

— Danny?

Cotrobăi înnebunită printre hainele agățate înăuntru; unele din ele căzură de pe umerase și planară dizgrațios pe podea. Danny nu era în dulap.

Șchiopătă înspre baie și, când ajunse la ușă, aruncă o privire peste umăr. Ciocanul sfărâma ușa, lărgea gaura și atunci prin ea apăru o mână care începu să bâjbâie în căutarea siguranței. Cu o groază de nedescris, văzu că lăsase cheia în broască.

Mâna trase siguranța, care căzu lovind lanțul de chei. Acestea zornăiră vesel. Mâna le apucă victorioasă.

Cu un geamăt, intră în baie și trânti ușa, tocmai când ușa de la dormitor era dată de perete și Jack se năpustea înăuntru urlând.

Wendy puse siguranța și răsuci yala, privind cu disperare în jur. Baia era pustie. Danny nu era nici aici. Și, surprinzându-și propriul chip, plin de sânge și îngrozit, în oglinda de pe dulăpiorul cu medicamente, simți ceva asemănător cu bucuria. Niciodată nu fusese de părere că copiii trebuie să fie martori ai micilor certuri dintre părinții lor. Și poate că arătarea aceasta care mugea acum prin dormitor, răsturnând și sfărâmând mobilele, va crăpa în cele din urmă, înainte să pornească în căutarea fiului ei. Poate, se mai gândi Wendy, ar mai fi posibil să-i mai producă și alte răni... sau poate chiar să-l ucidă de tot.

Cercetă rapid cu privirea suprafețele din porțelan industrial ale camerei de baie, căutând ceva, orice, care ar fi putut fi folosit drept armă. Era o bucată de săpun acolo, dar chiar dacă ar fi înfășurat-o într-un prosop, nu credea că putea fi suficient de periculoasă. Toate celelalte obiecte erau prinse în șuruburi. Doamne, Dumnezeuule, nu putea face chiar nimic?

Din spatele ușii continuau să se audă sunetele distructive, bestiale, însoțite de strigăte răgușite cum că ei "își vor lua doctoria" și "vor plăti pentru ce i-au făcut". El o să "le arate cine-i șeful". Că ei erau doar niște "javre nenorocite", amândoi, și ea și Danny.

Se auzi o bufnitură când a răsturnat patefonul, un pocnet sec când a sfărâmat ecranul televizorului cumpărat de ocazie și un zgomot de sticlă spartă, urmat de un curent rece pe sub ușa de la baie. O altă bufnitură înăbușită când a sfâșiat saltelele de pe paturile alăturate, unde dormiseră împreună, coapsă lângă coapsă. Bubuituri asurzitoare când Jack lovea în neștire pereții cu ciocanul.

Și totuși nimic din acele strigăte furioase, din acele bolboroseli fără șir nu aminteau de Jack cel adevărat. În vocea aceea alternau scâncete de autocompătimire cu urlete lugubre; îi îngheță sângele în vine amintindu-i de țipetele care răsunau uneori din saloanele de geriatrie ale spitalului unde lucrase vara pe vremea când era elevă de liceu. Demență senilă. Nu era Jack cel din cameră. Ea asculta vocea nebună și delirantă a hotelului

Overlook însuși.

Ciocanul izbi în ușa băii și desprins o bucată mare din placajul subțire. Prin despicătură se holba la ea jumătatea unui chip dement și crispat. Gura, obrajii și gâtul erau plini de sânge, unicul ochi pe care ea putea să-l vadă era mic și plin de răutate. ca ochiul unui porc.

— Nu mai ai unde să fugi, pizdă nenorocită, găfâi creatura prin rânjetul însângerat.

Ciocanul coborî din nou, trimițând așchii în cada băii și în oglinda de pe dulăpiorul cu medicamente...

("!! Dulăpiorul cu medicamente !!")

Un scâncet disperat îi scăpă când se răsuci spre el, uitând pe moment durerea atroce, și deschise ușa cu oglindă cu atâta putere încât o scoase aproape din balamale. Începu să cotrobăie prin rafturi. În spate, vocea aceea, răgușită și brutală, răcni:

— Acum vin! Acum vin, scroafo!

Demola ușa cu ritmul frenetic al unei mașinării industriale.

Degetele ei înnebunite răsturnară sticlute și borcane — sirop de tuse, vaselină, șampon din plante, iod, perhidrol, aspirină — se rostogoliră toate în chiuvetă, unde se sparseră cu zgomot.

Apucă rezerva cu lame de ras, chiar în clipa când auzi din nou cum mâna creaturii bâjbâia după yală și lanțul de siguranță.

Respirând sacadat, scoase una din lame. Oftă înăbușit: își tăiasse buricul degetului mare. Se întoarse iute și tăie adânc mâna care răsucise deja yala și acum orbecăia după siguranță.

Jack țipă. Își retrase mâna cu o smucitură.

Gâfâind, cu lama între degetul mare și arătător, îl aștepta să încerce din nou să deschidă ușa. Așa se și întâmplă, și îl tăie încă o dată. El țipă iarăși, încercând să-i apuce mana, și ea îl tăie din nou. Lama i se răsuci între degete, răbind-o, și apoi căzu pe pardoseală, lângă toaletă.

Wendy scoase o altă lamă din rezervă și așteaptă.

Mișcare în cealaltă cameră...

("?? pleca ??")

Și un sunet pătrundea prin fereastra spartă. Un zgomot de motor, ca bâzâitul unei insecte.

Urletul de mânie al lui Jack și apoi — da, da, acum era sigură — părăsea apartamentul rezervat îngrijitorului, împleticindu-se printre sfărâmaturi și ieșind apoi în hol.

("?? Vine cineva un pădurar Dick Hallorann ??")

— O, Doamne, bâlbâi ea cu o voce spartă.

I se părea că are gura plină de cioturi și rumeguș vechi.

— O, Doamne, te rog.

Trebuia să plece și ea acum, trebuia să-și găsească fiul, ca să poată înfrunta alături tot restul acestui coșmar. Întinse mâna și încercă să desfacă siguranța, cu mișcări neîndemânatice. Reuși să deschidă ușa, ieși clătinându-se în hol și, dintr-o dată fu copleșită de certitudinea înfricoșătoare că Jack se prefăcuse numai că pleacă și că o pândește de undeva.

Privi în jur. Camera era pustie; și pustiu era și salonașul. Pretutindeni, mobila era răsturnată, distrusă.

Dulapul? Gol.

Și atunci valurile cenușii începură să o năpădească și se prăbuși aproape leșinată pe salteaua pe care Jack o smulsese de pe pat.

13. Hallorann este doborât

Halloran ajunse la snowmobilul răsturnat, tocmai în clipa în care, la o milă și jumătate depărtare, Wendy reușea să dea colțul și se târa pe holul scurt dinspre apartamentul îngrijitorului.

Nu avea nevoie de snowmobil, ci de canistra prinsă în curele elastice la spatele acestuia. Mâinile sale, încă îmbrăcate în mănușile albastre ale lui Howard Cottrell, apucară cureaua de deasupra și o dezlegară, în timp ce leul urla în spate — sunet care părea mai degrabă a veni din interiorul minții sale decât din afara ei. O lovitură dură, ca de creangă de copac, peste picior, făcându-i genunchiul să fremete de durere când a fost forțat să se îndoie într-un mod nefiresc. Un geamăt înăbușit tășni printre dinții încleștați ai lui Hallorann. Dintr-o clipă în alta se va repezi să-l omoare plictisit deja de atâta joacă.

Bâjbâi bezmetic după a doua curea. O șuviță de sânge lipicios îi curgea în ochi.

("Urlet. Lovitură.")

De data aceasta îi răzui fesele, făcându-l aproape să se rostogolească iar departe de snowmobil. Se agăță strâns de acesta pentru că, fără exagerare, numai așa își putea salva viața.

Reuși să desfacă și a doua curea. Apucă strâns canistra chiar în momentul când leul atacă din nou, rostogolindu-l pe spate. Îl văzu din nou, numai o umbră în întunericul brăzdat de ninsoare, o arătare de coșmar, o fantomă îngrozitoare. Hallorann răsuci capacul canistrei, în timp ce umbra mișcătoare îi dădea târcoale, împrăștiind nori mici de zăpadă. Tocmai când se pregătea să se năpustească din nou, capacul se deschise, lăsând să se împrăstie mirosul pătrunzător al benzinei.

Hallorann se ridică în genunchi și aruncă benzina peste forma incredibil de rapidă care se repezea asupra lui.

Se auzi un șuierat veninos și umbra se retrase.

— Benzină! striga Hallorann cu o voce stridentă și spartă. O să-ți dau foc, drăguță! Te-ai prins?

Leul îl atacă din nou, scuișcând mânios. Hallorann îl împrășcă din nou cu benzină, dar de această dată leul nu se mai opri. Hallorann simți, mai degrabă decât îi văzu, capul uriaș și se aruncă într-o parte reușind să evite într-o bună măsură impactul. Cu toate acestea, leul îi lovi pieziș toracele și o vâlvătaie dureroasă păru că i s-a aprins acolo. Benzina se revărsă gălgâitor din canistra pe care o mai ținea încă încleștată, îi udă brațul și mâna dreaptă, rece ca moartea.

Zăcea întins pe spate în zăpadă, la zece pași în dreapta snowmobilului. Leul era o prezență uriașă la stânga lui, șuierând și scuișcând, pregătindu-se din nou de atac. Lui Hallorann i se părea că îl și vede cum își mișcă coada.

Își smulse cu dinții mănușa lui Cottrell din mâna dreaptă, simțind în gură gust de lână udă și benzină. Își ridică poalele canadienei cu un gest sălbatic și-și băgă mâna în buzunarul de la pantaloni. Acolo, pe lângă mărunțiș și chei, se mai afla și o brichetă foarte veche și uzată. O cumpăraseră în 1954 din Germania. I se rupseseră odată balamaua și o trimisese înapoi la fabrică, iar cei de acolo i-o reparaseră gratis, exact așa cum spunea reclama.

Un val de gânduri hidoase îi inundă mintea într-o fracțiune de secundă.

("Dragă fabrică bricheta mea a fost înghițită de un crocodil aruncat dintr-un avion pierdut în Pacific dragă fabrică dacă nenorocita asta nu se aprinde leul ăla o să-mi smulgă capul")

Scoase bricheta. Dădu capacul la o parte. Leul se repezi la el, cu un urlet sfâșietor, degetul găsi roțița de aprindere, scânteie, *flacăra*,

("mâna")

mâna lui înmuiată în benzină, arzând ca o torță, flăcările cuprinzând toată

mâneca, nici o durere, nici o durere încă, leul ferindu-se de vâlvătaia neașteptată, sculptura hidoasă cu ochi și gură, sărind în lături, dar mult prea târziu.

Crispându-se de durere, Hallorann lovi cu brațul în flăcări creatura țeapănă și plină de spini.

Într-o clipă, întreaga făptură îngrozitoare fu cuprinsă de foc, rug funerar care se zvârcolea prin zăpadă. Mugi de furie și durere. Părea că încearcă să-și prindă coada, vâlvătaie, în timp ce se depărta de Hallorann, fugind în zigzag.

Hallorann își băgă brațul adânc în zăpadă, înăbușind flăcările, incapabil să-și ia ochii de la agonia leului muribund. Apoi, gâfâind, se ridică în picioare. Mâneca de la canadiana lui Durkin era plină de funingine, însă intactă; și mâna lui la fel. La treizeci de metri de locul unde se afla, leul din tufă se transformase într-o minge de foc. Scânteile se înălțau spre cer și erau răpite cu violență de vânt. O clipă coastele și țeasta au părut dăltuite într-o imensă flacără portocalie și apoi întregul schelet s-a năruit, s-a dezintegrat și s-a împrăștiat în mici movile arzătoare.

("Lasă-l în pace. Grăbește-te.")

Ridică de jos canistra și încercă să ajungă la snowmobil. Simțurile i se aprindeau și apoi i se stingeau, oferindu-i parcă numai secvențe dintr-un film, numai frânturi, dar nu și imaginea întreagă. Într-una din aceste secvențe și-a dat seama că a pus snowmobilul înapoi pe drum și s-a așezat pe el, cu răsuflarea tăiată, și incapabil să mai facă vreo altă mișcare timp de câteva clipe. În alta, fixă din nou canistra, încă pe jumătate plină, cu benzile elastice. Tâmpilele îi zvâcneau îngrozitor de tare din cauza mirosului de benzină (și, bănuia el, ca rezultat al confruntării cu leul) și observă că vomitase în zăpadă, însă nu-și putea aminti când anume.

Snowmobilul, al cărui motor era încă încălzit, porni imediat. Apăsă spasmodic pedala și se repezi înainte, într-o serie de smucituri numai bune pentru a-ți frânge gâtul, care îi făcură mai atroce durerea de cap. La început, snowmobilul se legăna ca un om beat, dar când se ridică pe jumătate din șa, expunându-și fața vântului înghețat și tăios, reuși să alunge o parte din letargia care îl cuprinsese. Apăsă mai tare pedala.

("Unde sunt celelalte animale din tufe?")

Nu știa, dar cel puțin nu va mai fi surprins nepregătit.

Hotelul *Overlook* se prefigura amenințător în fața lui, cu ferestrele luminate la etajul întâi, care aruncau dreptunghiuri galbene pe zăpadă. Poarta de la intrarea în parcare era încuiată și Hallorann coborî după ce aruncă o privire prudentă în jur, rugându-se să nu-și fi pierdut cheile atunci când scosese bricheta din buzunar... nu, erau acolo, la locul lor. Le cercetă în lumina strălucitoare împrăștiată de farul snowmobilului și o găsi pe cea pe care o căuta. Oricum, la început nu crezu că va fi în stare să miște poarta; cu mișcări frenetice, începu să dea zăpada la o parte, nemailuând în seamă chingile din fier care-i strângeau tâmpilele și nici teama că unul din ceilalți lei i se putea furișa în spate. Reuși s-o miște atât cât să se poată strecura în deschizătură și s-o împingă mai tare, făcând suficient loc ca snowmobilu-i să-și poată croi drum pe acolo.

Deveni conștient de o mișcare în întuneric, în fața lui. Animalele decupate în tufe, toate animalele rămase, erau adunate la baza treptelor de la terasa hotelului, stând de pază, astfel încât nimeni să nu poată intra și nimeni să nu poată ieși. Leii dădeau târcoale. Câinele stătea cu labela din față pe prima treaptă.

Hallorann apăsă cu putere pedala și snowmobilul tâșni înainte, împrăștiind nori de zăpadă în urma lui. În apartamentul îngrijitorului, Jack Torrance tresări la auzul zumzetului ca de viespe al motorului care se

apropia și, pe neașteptate, porni cu mare greutate spre hol. Cățeaua nu-l mai interesa deocamdată. Cățeaua putea să aștepte. Acum era rândul negroteiului ăsta împutit. Cioara asta jengoasă care-și băga nasul acolo unde nu-i fierbea oala. Întâi el și apoi fiul său. O să le arate el. O să le arate că... că el... că el avea *stofă de conducător!*

Afară, snowmobilul zbura tot mai repede. Întregul hotel părea un val uriaș care se ridica împotriva lui. Cristale tăioase de zăpadă îl izbiră în obraji. Lumina farului descoperi chipul câinelui, ochii săi — niște găuri lipsite de expresie.

În clipa aceea se trase la o parte, lăsând un spațiu liber. Hallorann smuci ghidonul snowmobiluului cu toată forța care-i mai rămăsese și vehicolul se răsuci în semicerc, într-un nor gros de zăpadă, răsturnându-se aproape. Se lovi de prima treaptă și țâșni înainte, împins de recul. Într-o clipă, Hallorann fu jos și urcă în fugă treptele. Se împiedică, căzu, se ridică. Câinele mârâia furios — tot în mintea lui — foarte aproape, în spate. Ceva sfâșie umărul canadienei și în secunda următoare se și afla pe terasă, pe poteca îngustă pe care Jack o săpase prin nămeți. În siguranță. Animalele erau prea mari ca să încapă în coridorul acela strâmt.

Ajunse la ușile duble care dădeau în holul hotelului și își căută din nou cheile. În același timp încercă și clanța. Ușile nu erau încuiate. Le împinse și intră.

— *Danny!* strigă răgușit. *Danny, unde ești?*

Îi răspunse numai tăcerea.

Ochii îi rătăciră prin holul imens până la scara impunătoare și simți că se sufocă. Covorul era pătat și îmbibat cu sânge. O dâră de sânge ducea la etaj. Și balustrada era mânjită.

— O, Isuse, murmura el, apoi își ridică din nou vocea. *Danny! DANNY!*

Tăcerea hotelului părea că-și bate joc de el, jucându-se cu ecouri viciene, necinstite.

("Danny? Cine-i Danny? Îl cunoaște cineva pe Danny? Îl cunoaște cineva pe Danny? Danny, Danny, cine-l are pe Danny? Cară-te de-aici, negrule. Habar n-avem cine-i Danny.")

Dumnezeule, se străduise atâta, trecuse prin ce trecuse, numai ca să ajungă prea târziu? Se înfăptuise deja oribila crimă?

Urcă scara, sărind câte două trepte o dată și se opri la etajul întâi. Dâra de sânge ducea spre apartamentul îngrijitorului. Groaza i se furișă în creier în timp ce se îndrepta spre holul scurt. Animalele din tufe fuseseră înfiorătoare, dar asta era și mai rău. În inima lui știa deja prea bine ce urma să găsească atunci când va ajunge în cameră.

Și nu se grăbea deloc să ajungă acolo.

Jack stătuse ascuns în ascensor atunci când Hallorann urcase scara. Acum se strecură în spatele siluetei îmbrăcate într-o canadiană înzăpezită, fantoma mânjită cu sânge închegat, cu un zâmbet larg întipărit pe chip. Ciocanul de crichet era ridicat atât de sus cât îi permitea

("?? m-a înțepat cățeaua nu-mi aduc aminte??")

durerea urâtă, sfâșietoare din spate.

— Negrule, șopti el. O să te învăț eu să-ți mai vâri nasul unde nu-ți fierbe oala.

Hallorann auzi șuieratul și începu să se răsucească, să evite lovitura și ciocanul de crichet izbi. Gluga canadienei amortiză lovitura, însă nu îndeajuns. O rachetă îi explodează în cap, lăsând în urmă o dâră de stele... și apoi, nimic.

Se sprijini de tapetul din mătase și Jack îl lovi din nou, din lateral de data aceasta, sfărâmându-i pometele și aproape toți dinții de pe partea stângă a maxilarului. Se prăbuși.

— Așa, șopti Jack. Așa, pe Dumnezeul meu.

Unde era Danny? Avea ceva de rezolvat cu fiul său, care Păcătuiuse.

Trei minute mai târziu ușa de la ascensor fu dată de perete în penumbra de la etajul al treilea. În el se afla numai Jack Torrance. Singur. De fapt, cabina se oprise între etaje și a trebuit să se ridice în mâini, zvârcolindu-se de durere, ca o creatură schilodită. Târa după el ciocanul de crichet, crăpat acum. Vântul urla și horcăia afară, pe sub streșini. Ochii lui Jack se învârteau frenetic în orbite. Avea sânge și confetti în păr.

Fiul lui era aici sus, pe undeva. Simțea asta. Lăsat în voia lui putea să facă orice: să mâzgălească cu carioca pe tapetul scump din mătase, să strice mobilierul, să spargă geamurile. Era un mincinos și un prefăcut și va trebui să fie pedepsit... cu asprime.

Jack Torrance se ridică cu greu în picioare.

— Danny? strigă. Danny, vino puțin aici, vrei? Ai făcut o năzbâtie și vreau să vii să-ți iei doctoria, ca un bărbat. Danny? *Danny?!*

54. Tony

("Danny...")

("Danniiiiii...")

Întuneric și coridoare. Rătăcea prin întuneric și coridoare care semănau cu cele din hotel, dar care erau totuși diferite. Pereții îmbrăcați în tapet de mătase erau atât de înalți încât, chiar dacă își dădea capul pe spate, tot nu putea vedea tavanul. Se pierdea în beznă. Toate ușile erau încuiate și se pierdeau și ele în beznă. Sub vizoare, (care pe aceste uși gigantice aveau diametral unei țevi de pușcă), în loc de numere, fuseseră atașate pe fiecare ușa cranii micuțe cu câte două oase încrucișate dedesubt.

Și de acolo, de undeva, îl striga Tony.

("Danniiiiii...")

Se mai auzeau și niște bubuituri, pe care le cunoștea bine, și strigăte răgușite, stinse din cauza depărtării. Nu putea desluși fiecare cuvânt, dar știa textul destul de bine acum. Îl mai auzise și înainte, în vise și în stare de veghe.

Se opri, un băiețel care nu mai purta scutece abia de vreo trei ani, și încercă să-și dea seama unde se află, unde poate fi. Îi era frică, dar era o frică pe care o putea suporta. Îi era teamă deja de două luni, teamă care cuprindea toată gama, de la neliniștea surdă, până la teroarea completă, care încovoia mințile și amorțește simțurile. Și pe acestea le putea suporta. Dar voia să știe de ce venise Tony, ce anume făcea ca sunetul numelui său rostit pe holul acesta să nu pară a aparține nici lumii reale și nici tărâmului viselor, unde Tony îi arăta câteodată anumite lucruri. De ce, unde...

— Danny.

Depart, în holul uriaș, aproape la fel de micuță ca Danny însuși, se vedea o siluetă întunecată. Tony.

— Unde sunt? îl întrebă încet pe Tony.

— Dormi, spuse Tony. Dormi în dormitorul mamei și al tăticului tău.

Tristețea din glasul lui Tony era evidentă.

— Danny, mai zise Tony. Mămica ta o să fie grav rănită. Poate chiar ucisă. Și domnul Hallorann la fel.

— Nu!

Strigătul era plin de un fel de durere îndepărtată, de o groază care părea a fi înăbușită de acest fundal ireal și lugubru. Cu toate acestea, îl

înconjurată imagini ale morții: o broască strivită pe autostradă, ca un timbru hidos; ceasul spart al tatei într-o ladă cu gunoi care urmează să fie aruncat; plăci funerare cu câte un mort sub fiecare dintre ele; o gaiță moartă lângă un stâlp de telegraf; resturile sleite de la masă, pe care mămica le curăța de pe farfurii în gura neagră a găleții cu gunoi.

Și totuși nu putea asimila aceste simboluri simple cu realitatea complexă, în permanentă schimbare, a mamei sale; ea reprezenta definiția lui copilăroasă a eternității. Ea existase pe vremea când el nu era. Ea va continua să existe și atunci când el nu va mai fi. Putea accepta eventualitatea propriei sale morți, se obișnuise cu această posibilitate după întâlnirea din Camera 217.

Dar nu moartea ei.

Nu moartea tăticului.

Niciodată.

Începu să se zbată și întunericul și coridorul începură să se unduiască. Silueta lui Tony deveni neclară, himerică.

— Nu face asta! strigă Tony. Nu, Danny, nu face asta!

— Nu o să moară! *Nu!*

— Atunci trebuie să o ajuți. Danny... te afli într-un loc din străfundurile minții tale. Locul unde locuiesc eu. Eu sunt o parte din tine Danny.

— Tu ești *Tony*. Tu nu ești eu. O vreau pe mămica mea... o vreau pe mămică mea...

— Nu eu te-am adus aici, Danny. Ai venit singur. Pentru că ai știut.

— Nu...

— Ai știut mereu, continuă Tony și începu să se apropie.

Pentru prima dată, Tony începu să se apropie.

— Ești într-un loc în adâncul tău, unde nu poate pătrunde nimic.

Suntem singuri aici câteva minute, Danny. Acesta este un *Overlook* unde nu poate veni nimeni niciodată. Ceasurile de aici nu funcționează. Nici o cheie nu li se potrivește și nu pot fi întoarse. Ușile nu au fost niciodată deschise și nimeni nu a locuit vreodată în camerele acestea. Însă nu poți rămâne aici mult timp. Pentru că se apropie.

— Se..., șopti înspăimântat Danny și atunci i se păru că bubuiturile neregulate se auzeau tot mai de aproape, erau tot mai sonore.

Groaza lui, stăpânită și întrucâtva îndepărtată cu câteva clipe în urmă, se transforma într-un sentiment mult mai acut. Acum cuvintele puteau fi deslușite. Răgușite, turuite; erau rostite de cineva care imita într-un mod vulgar vocea tatălui său; dar nu era tăticul. Știa acum asta. Știa

("Ai venit singur. Pentru că ai știut.")

— *O, Tony, e tăticul meu?* strigă Danny. *Tăticul meu e cel care vrea să mă prindă?*

Tony nu răspunse. Dar Danny nici nu avea nevoie de vreun răspuns. Știa. De ani de zile aici avea loc un bal mascat lung și coșmăresc. Încetul cu încetul, se acumulase o forță ciudată, secretă și mută ca dobânzile de la bancă. Forță, prezență, formă — acestea nu erau decât niște cuvinte și nu aveau nici o importanță. Purta multe măști, dar era unul singur. Acum venea să-l prindă. Se ascundea în spatele chipului tăticului, imita vocea tăticului, purta hainele tăticului.

Dar nu era tăticul lui.

Nu era tăticul lui.

— Trebuie să-l ajut! țipă.

Acum Tony se afla chiar în fața lui, și privindu-l pe Tony era ca și când s-ar fi uitat într-o oglindă fermecată și s-ar fi văzut pe el însuși, peste zece ani; ochii distanțați și foarte întunecați, bărbia hotărâtă, gura frumos modelată. Părul era blond deschis, ca al mamei sale, și totuși trăsăturile purtau amprenta tatălui său, de parcă Tony — de parcă Daniel Anthony Torrance, cel care va fi într-o zi — era un amalgam între tată și fiu, o

fantomă a amândorura, o contopire a lor.

— Trebuie să încerci să ajuți, zise Tony. Însă tatăl tău... este acum de partea hotelului, Danny. Acolo vrea el să fie. Dar hotelul te vrea și pe tine, pentru că este foarte lacom.

Tony trecu pe lângă el, îndreptându-se spre întunericul din capătul holului.

— Stai! țipă Danny. Ce pot...

— E aproape acum, spuse Tony, îndepărtându-se. Trebuie să fugi... să te ascunzi... să te ferești de el. Ferește-te.

— Tony, nu pot!

— Dar ai și început, zise Tony. Ți vei aminti ce a uitat tatăl tău.

Dispăru.

Și de undeva, de aproape, se auzi vocea tatălui său, rece și amăgitoare:

— Danny? Poți să ieși, amice. Doar o bătaie, atâta tot. Suport-o ca un bărbat și gata. Nu avem nevoie de ea, amice. Doar tu și cu mine, nu-i bine? Când o să terminăm și cu... bătaia asta, o să fim doar noi doi.

Danny fugi.

În urma lui, demența sparse șarada prost construită a normalității:

— *Vino-ncoace, căcăciosule! Chiar în clipa asta!*

Fugea pe un coridor lung, gâfâind și suflând greu. După un colț. Sus pe scări. Și, pe măsură ce alerga, pereții care fuseseră atât de înalți și îndepărtați începură să coboare; covorul, care fusese numai o pată nedeslușită sub picioarele sale, își recăpătă modelul cunoscut, albastru și negru, liane unduioase împreunate; ușile aveau din nou numere și în spatele lor continuau toate petrecerile care se contopeau într-una singură, în camere populate de generații întregi de oaspeți. Aerul începuse să sclipească în jurul lui, loviturile ciocanului în pereți provocau ecouri duble. Era de parcă ar fi țâșnit printr-o placentă subțire din somn.

Pe covorul din fața Apartamentului Prezidențial de la etajul al treilea; lângă el, într-o grămadă însângerată, zăceau două cadavre îmbrăcate în costume demodate și cu cravate înguste la gât. Cei doi oameni fuseseră împușcați, și acum începeau să se miște și să se ridice în picioare.

Trase în piept aer ca să strige, dar strigătul îi muri pe buze.

(!! CHIPURI FALSE!! NU SUNT ADEVĂRATE!!)

Păliră ca niște fotografii vechi și dispărură.

De jos, însă, sunetul ciocanului care izbea pereții se auzea tot mai tare, neîntrerupt, purtat prin puțul ascensorului și casa scării. Forța atotputernică a hotelului *Overlook* luase înfățișarea tatălui său, care orbecăia pe la parter.

În spatele lui, o ușă se deschise cu un scârțâit ascuțit.

O femeie intrată deja în putrefacție, îmbrăcată cu un veșmânt mucegăit din mătase, ieși din cameră. Pe degetele ei galbene și descărnate avea inele acoperite cu o mazăgă verde-gri închegată. Viespi dolofane se târau greoi pe chipul ei.

— Intră, îi șopti, rânjind cu buzele-i negre. Intră și o să dansăăăăăm taaaango...

— Chip fals! șuieră el. Nu e adevărat!

Se îndepărtă de el alarmată și se topi.

— Unde ești? strigă cealaltă creatură, dar vocea horcăia numai în capul său. Încă mai auzea la parter obiectul acela care purta chipul lui Jack... și încă altceva.

Sunetul înalt, scâncit, al unui motor care se apropia.

Lui Danny i se tăie respirația. Era oare vorba de altă întruchipare a hotelului, de altă iluzie? Sau era Dick? Dorea — dorea cu disperare — să creadă că *era* Dick, însă nu îndrăznea să-și asume acest risc.

Se retrase pe coridorul principal și apoi pe un hol lateral, țesătura

covorului șoptind sub picioarele lui. Ușile încuiate se încruntau în jos spre el, așa cum făcuseră și în visuri și în viziuni, numai că acum se afla în lumea lucrurilor reale, unde jocul se juca pe viață și pe moarte.

Se întoarse spre dreapta și se opri, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Aer cald îi învăluia gleznele. De la calorifere, desigur. Probabil că astăzi era ziua în care tatăl încălzea aripa de vest și

("Îți vei aminti ce a uitat tatăl tău")

Ce anume? Aproape știa. Ceva care ar fi putut să-l salveze pe el și pe mămica? Dar Tony spusese că va trebui s-o facă el însuși. Ce anume?

Se sprijini de perete, încercând cu disperare să se concentreze. Era atât de greu... hotelul încerca la nesfârșit să-i bage în cap... imaginea acelei forme întunecate și cocoșate, care lovea cu ciocanul în toate părțile, sfârtecând tapetul... împrăștiind nori de moloz.

— Ajută-mă, murmură el. Tony, ajută-mă.

Dintr-o dată, își dădu seama că hotelul fusese cuprins de o tăcere de mormânt. Se oprise și scâncetul motorului

(înseamnă că nu fusese adevărat)

și se opriseră și zgomotele petrecerii și nu mai rămăsese decât urletul neîntrerupt al vântului.

Pe neașteptate, ascensorul reveni la viață cu un huruit asurzitor.

Urca.

Și Danny știa cine — ce — era în el.

Sări în picioare, privind sălbatic în jur. Panica îi strânse inima în clești de gheață. De ce l-a trimis Tony la etajul al treilea? Era încolțit aici, prins în cursă. Toate ușile erau încuiate.

Podul!

Știa că există un pod. Urcase aici cu tatăl lui în ziua când acesta a pus cursele de șoareci acolo. Nu i-a dat voie lui Danny să urce cu el în pod din cauza șobolanilor. Îi era teamă ca nu cumva să-l muște pe Danny. Chepengul care ducea în pod se afla în tavanul ultimului coridor scurt al acestei aripi a hotelului. Era acolo și un par sprijinit de perete. Tatăl deschisese chepengul cu parul, apoi se auzise un zgomot puternic de contrabalansare și prin trapa deschisă fusese coborâtă o scară. Dacă ar reuși să se urce în pod și să tragă scara după el...

Undeva, prin labirintul de coridoare din spate, ascensorul se oprise. Se auzi un huruit metalic când cineva deschise grilajul. Și apoi o voce — nu din capul lui Danny de data aceasta, ci cumplit de reală — strigă:

— Danny? Danny, vino aici o clipă, vrei? Ai făcut o năzbâtie și vreau să vii și să-ți iei doctoria ca un bărbat. Danny? *Danny!*

Faptul că trebuia să-și asculte părinții era atât de puternic înrădăcinat în întreaga sa ființă, încât chiar făcu automat doi pași înspre acea voce, înainte de a se opri năucit. Pumnii micuți i se încleștară.

("Nu ești adevărat! Ești un chip fals! Știu ce ești! Scoate-ți masca! ")

— *Daany!* se auzi urletul. *Vino aici, jigodie! Vino aici și îndură ca un bărbat adevărat!*

Apoi un bubuit răsunător, macabru, când ciocanul lovi peretele. Când vocea aceea îi răcni din nou numele, venea din altă parte. Se apropiase.

În lumea lucrurilor adevărate începea vânătoarea.

Danny o luă la fugă. Fără să facă vreun zgomot pe covorul gros, pe lângă ușile închise, pe lângă tapetul de mătase, pe lângă extingtorul fixat în perete. Ezită o clipă, apoi se năpusti pe ultimul coridor. La capătul acestuia nu mai era nimic altceva decât o ușă zăvorâtă și nu mai avea încotro să fugă!

Dar parul mai era încă acolo, sprijinit de perete, așa cum îl lăsase tatăl lui.

Danny îl înșfăcă. Își dădu capul pe spate ca să se uite la chepeng. Parul avea un cârlig la capăt și trebuia doar să-l prinzi de inelul fixat în

chepeng. Trebuia să...

Un lacăt nou-nouț atârna din inelul chepengului. Lacătul pe care îl montase Jack Torrance după ce își pusese cursele, în caz că fiului său i-ar fi intrat în cap ideea să cerceteze într-o bună zi podul.

Încuiat. Groaza îl copleși.

În spatele lui, creatura aceea venea, poticnindu-se și clătinându-se pe lângă Apartamentul Prezidențial, rotind cu sălbăticie ciocanul de crichet prin aer.

Danny se lipi cu spatele de ultima ușă zăvorâtă și așteptă.

55. Ceea ce fusese uitat

Wendy își reveni încetul cu încetul, pâcla cenușie se risipi, fiind înlocuită de durere: spatele, piciorul, pieptul... credea că nu va mai fi în stare să se miște. O dureau până și degetele și la început nu a știut din ce cauză.

("Lamă de ras")

Parul blond, acum umed și încâlcit, îi atârna în ochi. Îl dădu pe spate și atunci coastele rupte o înjunghiară, făcând-o să geamă. Desluși o saltea albă cu dungi albastre, pătată cu sânge. Sângele ei, sau poate al lui Jack, Indiferent al cui ar fi fost, era încă proaspăt. Leșinul nu durase prea mult. Și acesta era un lucru important deoarece...

("?De ce?")

Deoarece...

Mai întâi îi reveni în minte bâzâitul ca de insectă al motorului. Se agăță prosteste de această amintire și apoi, într-un singur salt vertiginos și amețitor, gândul i se întoarse în timp, dezvăluindu-i totul dintr-o dată.

Hallorann. Trebuie că a fost Hallorann. Altfel, de ce ar fi plecat Jack atât de repede, fără să-și termine treaba... fără să-și termine treaba cu ea?

Pentru că nu se mai simțea în largul lui. Trebuia să-l găsească urgent pe Danny și... și să facă ce avea de făcut, înainte ca Hallorann să-l poată opri.

Sau se și întâmplase deja?

Auzi schelălăitul ascensorului care urca.

("Nu Dumnezeu te rog nu sângele sângele e încă proaspăt să nu se fi întâmplat deja")

Fără să-și dea seama cum, reuși să se ridice în picioare și se împletici prin cameră, împiedicându-se de ruinele salonașului, până la ușa sfărâmată. O deschise și ieși în hol.

— Danny! strigă, crispându-se din cauza durerii înfiorătoare pe care o simțea în piept. Domnule Hallorann! E cineva aici? E cineva?

Ascensorul funcționa din nou și se opri la unul din etaje. Auzi zgomotul metalic al grilajului dat la o parte și apoi i se păru că a auzit pe cineva vorbind. Poate că era numai închipuirea ei. Urletul vântului era prea puternic ca să poată fi sigură.

Sprîjinindu-se cu o mână de perete, reuși să ajungă la colțul coridorului scurt, și atunci strigătul îi îngheța sângele în vene, plutind dușmănos de-a lungul scărilor și prin puțul ascensorului:

— *Danny! Vino-ncoace, jigodie ce ești! Vino-ncoace și îndură ca un adevărat bărbat!*

Jack. La etajul al doilea sau al treilea. Îl căuta pe Danny.

Dădu colțul, se împiedică, aproape se prăbuși. I se tăie respirația. Ceva

(cineva?)

ghemuit lângă perete, cam la jumătatea drumului spre scară. Începu să meargă mai repede, strâmbându-se de durere de fiecare dată când își lăsa greutatea pe piciorul rănit. Observă că era un bărbat și, pe măsură ce se apropia de el, înțelegea și ce reprezentase zgomotul acela de motor.

Era domnul Hallorann. Venise. Reușise să ajungă.

Se lăsă ușor în genunchi lângă el, înălțând o rugă incoerentă pentru viața lui. Îi curgea sânge din nas și un cheag înfiorător de mare i se revărsase din gură. Dar respira, slavă Domnului.

Privindu-l mai atent, Wendy observă cu stupeoare, că o mânecă a canadienei pe care o purta era înnegrită și ușor arsă. Canadiana fusese sfâșiată. Părul îi era năclăit de sânge și avea pe ceafă o zgârietură superficială, însă foarte urâtă.

("Dumnezeule, ce i s-a întâmplat?")

— *Danny!* se auzi vocea răgușită și înfuriată răcnind de undeva de deasupra lor. *Vino-ncoace, fir-ai tu al dracului!*

Nu mai era vreme acum să-și pună întrebări. Începu să-l scuture, strâmbându-se din cauza durerii care-i sfârteca pieptul pe care îl simțea fierbinte și umflat.

("Dacă îmi perforează plămânul de fiecare dată când fac vreo mișcare?")

Dar nu avea ce să facă. Dacă Jack l-ar găsi pe Danny, l-ar omorî, l-ar zdrobi cu ciocanul, așa cum a încercat să facă și cu ea.

Așa că îl scutură pe Hallorann și apoi începu să-l lovească ușor peste obrazul nevătămat.

— Treziți-vă, spuse. Domnule Hallorann, trebuie să vă treziți. Vă rog... vă rog...

De deasupra se auzeau loviturile neliniștite ale ciocanului, în timp ce Jack Torrance își căuta fiul.

Danny se lipise cu spatele de ușă și privea la colțul unde se întâlneau coridoarele. Tot mai tare se auzeau bubuiturile neregulate ale ciocanului. Creatura aceea care îl urmărea, striga și urla și înjura. Visul și realitatea se contopiseră.

Apăru de după colț.

Într-un fel, Danny se simți ușurat. Acesta nu era tatăl său. Chipul și trupul îi fuseseră sfâșiate și zdrențuite și transformate într-o glumă proastă. Acesta nu era tatăl său, arătarea asta dintr-un film de groază de sâmbăta seara, cu ochii dați peste cap, cu umerii cocârjați, cu cămașa înmuiată în sânge. Nu era tatăl lui.

— Pe Dumnezeul meu, gâfâi creatura. Își șterse buzele cu o mână nesigură. O să afli acum cine-i șeful aici. O să vezi tu. Nu pe tine te vor. Ci pe mine. *Pe mine! Pe mine!*

Ciocanul, al cărui capăt era deja deformat și crăpat acum de pe urma nenumăratelor izbituri, lovi peretele, făcând o creștătură adâncă în tapetul de mătase. Nori mici de moloz se împrăștiară. Arătarea începu să rânjească.

— Hai să vedem dacă mai ai de gând să faci vreo șmecherie, mormăi. Să știi că nu m-am născut ieri. Nu-s venit cu pluta, așa să știi. Am de gând să-mi iau în serios obligațiile de părinte față de tine, băiete.

Danny spuse:

— Nu ești tatăl meu.

Se opri. Timp de câteva secunde păru nedumerit, păru a nu-și da bine seama cine sau ce era.

Apoi începu iar să înainteze. Ciocanul șuieră, despicând aerul, lovi o ușă cu un sunet sec.

— Ești un mincinos, zise. Cine altcineva să fiu? Am cele două alunițe, am buricul scobit, am până și *cuculețul*, băiete, întreab-o pe maică-ta.

— Ești o mască, spuse Danny. Un chip fals. Singurul motiv pentru care te folosește hotelul este că nu ești tot atât de mort ca ceilalți. Dar când va termina cu tine, nu vei mai fi nimic. Nu mă înspăimânți.

— Ba o să te înspăimânt! urlă arătarea.

Ciocanul şuieră furios și izbi covorul între picioarele lui Danny. Danny nici măcar nu tresări.

— Ai mințit! Te-ai înțeles cu ea! Ai complotat împotriva mea! *Și ai trișat! Ai copiat la examenul final!*

Ochii îi scânteiară sălbatic de sub sprâncenele stufoase. În privirea lor se citea un soi de viclenie alienată.

— O să-l găsesc eu. E pe undeva prin pivniță. O să-l găsesc. Mi-au promis că o să-mi dea voie să cotrobăi peste tot.

Ridică din nou ciocanul.

— Da, ți-au promis, spuse Danny, dar au mințit.

Ciocanul șovăi.

Hallorann începu să revină la realitate, dar Wendy încetase să-l mai lovească peste obraz. Cu o clipă în urmă, cuvintele: "*Ai trișat! Ai copiat la examenul final!*" pătrunseră până la ea prin puțul ascensorului, de-abia auzite în răcnetele vântului. Veneau de undeva din aripa vestică. Era aproape sigură că ei se aflau la etajul al treilea și că Jack — ceea ce pusese stăpânire pe Jack — îl găsise pe Danny. Nici ea, nici Hallorann nu mai puteau face nimic acum.

— O, amice, murmură ea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nemernicul mi-a rupt falca, mormăi Hallorann, și capul...

Încercă să se așeze mai bine. Ochiul drept i se învînețea cu repeziciune și se umfla. Cu toate acestea, o recunosc pe Wendy.

— Doamna Torrance...

— Sssst, spuse ea.

— Unde este băiatul, doamna Torrance?

— La etajul trei, răspunse. Cu tatăl său.

— Ei mint, repetă Danny.

Ceva îi trecu prin minte, fulgerător ca un meteorit, prea iute și prea strălucitor ca să-l poată prinde și reține. Rămase numai dâra gândului.

("e pe undeva prin pivniță")

("îți vei aminti ceea ce tatăl tău a uitat")

— Nu... nu e frumos să vorbești așa cu tatăl tău, spuse horcăit arătarea.

Ciocanul tremura, apoi coborî.

— Îți înrăutățești situația. Pedeapsa... ta. O faci și mai rea.

Se împletici ca un om beat și se holbă la copil cu un fel de autocompătimire plângărească care începu să se transforme în ură. Ciocanul se ridică din nou.

— Nu ești tatăl meu, îi spuse iarăși Danny. Și dacă a mai rămas în tine vreo buchiță din tatăl meu, atunci trebuie să știi că ei te mint. Totul este o înșelătorie și o minciună. Ca zarurile falsificate pe care mi le-a dat tatăl de Crăciun anul trecut, ca darurile puse în vitrină, și tatăl meu spune că nu e nimic înăuntru, nici un cadou, că nu sunt decât niște cutii goale. De decor, zice tatăl meu. Tu nu ești tatăl meu. Tu ești hotelul. Și când o să capeți ce vrei, nu o să-i dai nimic în schimb tatălui meu. Pentru că ești egoist. Și tatăl meu știe asta. A trebuit să-l faci să

bea. Lucrul Rău. Numai așa ai putut să-l prinzi, chip mincinos ce ești.

— Minți! Minți!

Cuvintele erau stridente și pițigăiate. Ciocanul se agita sălbatic în aer.

— Haide, lovește-mă. Dar niciodată nu vei obține ce vrei de la mine.

Chipul din fața lui se schimbă. Era greu de spus cum; trăsăturile nu s-au înmuiat și nici nu s-au contopit. Trupul i se cutremură ușor, apoi mâinile însângerate se desfăcură ca niște labe frânte. Ciocanul căzu pe covor cu un zgomot înăbușit. Atâta tot. Dar, dintr-odată, tăticul lui *se afla* acolo, privindu-l cu o durere nesfârșită și cu o tristețe atât de mare, încât lui Danny i se aprinse inima în piept. Buzele începură să-i tremure.

— Amice, spuse Jack Torrance. Fugi. Repede. Și ține minte ce mult te iubesc.

— Nu, zise Danny.

— O, Danny, pentru numele lui Dumnezeu...

— Nu, repetă Danny. Apucă una din mâinile însângerate ale tatălui său și o sărută.

— Este aproape gata.

Sprijinindu-se de perete, Hallorann reuși să se ridice cu greu în picioare. El și cu Wendy se priviră ca doi supraviețuitori dintr-un spital bombardat.

— Trebuie să ajungem acolo, spuse el. Trebuie să-l ajutăm.

De pe chipul ei livid, ochii înspăimântați îl priviră o clipă, o clipă care păru nesfârșită.

— E prea târziu, spuse Wendy. Numai el singur se poate ajuta acum.

Trecu un minut, apoi două. Trei. Și auziră urletul de deasupra, însă nu plin de mânie sau triumf, ci cuprins de o groază de moarte.

— Doamne sfinte, șopti Hallorann. Ce se întâmplă?

— Nu știu, răspunse ea.

— L-a ucis?

— Nu știu.

Ascensorul prinse viață și începu să coboare, cu lucrul acela strigând și delirând zăvorât în măruntaiele sale.

Danny nu făcu nici o mișcare. Nu exista nici un loc unde să poată fugi și unde hotelul *Overlook* să nu-l ajungă. Își dădu seama de acest adevăr brusc și într-un mod cu totul nedureros. Pentru prima dată în viață gândise ca un adult, simțise ca un adult, chintesență a experienței acumulate în acest loc nefast — o sinteză dureroasă.

("Mămica și tăticul nu mă pot ajuta și sunt singur")

— Pleacă, îi spuse străinului însângerat din fața lui. Hai, pleacă de aici.

Arătarea se aplecă, expunând cuțitul înfipt până în plăsele. Apucă din nou ciocanul dar, în loc să țintească înspre Danny, întoarse mânerul, astfel încât partea dură a ciocanului de crichet fu îndreptată asupra propriului său chip.

Danny înțelese totul.

Ciocanul se ridică și coborî, distrugând și ce mai rămăsese din trăsăturile lui Jack Torrance. Arătarea de pe hol începu să danseze o polcă lugubră, ritmul ei fiind însoțit de sunetul sinistru făcut de ciocanul care lovea neîncetat. Sângele țâșni pe tapet. Așchii de os făcură tumbe prin aer ca niște clape de pian sfărâmate. Era imposibil de spus cât timp a durat. Dar când creatura își îndreptă din nou atenția asupra lui Danny, tatăl său dispăruse pentru totdeauna. Ceea ce rămăsese era un amestec ciudat și schimbător, mai multe chipuri contopite imperfect într-unul singur. Danny recunoscuse femeia din Camera 217; omul-câine; stafia

flămândă a băiețelului din tunelul de beton.

— Atunci, jos măștile, șopti. Fără alte întreruperi.

Ciocanul se ridică pentru a da lovitura de grație. Danny auzi un ticăit din ce în ce mai puternic.

— Mai ai ceva de spus? îl întrebă. Ești sigur că nu vrei s-o iei la goană? Nu vrei să ne jucăm leapșa? Avem timp berechet, știi asta. *O eternitate.* Sau îi punem capăt acum? Așa ar fi bine. Altfel, ratăm petrecerea.

Rânjetul cu dinții spărți era îngrozitor de lacom.

Și atunci își aminti. Ceea ce tatăl său uitase.

Un triumf neașteptat îi luminează chipul; creatura observă și ezită, nedumerită.

— *Cazanul!* striga Danny. *Nu ai mai dat drumul la presiune de dimineață! Se umflă! O să explodeze!*

Pe trăsăturile sfărâmate ale arătării din fața lui se întipări o expresie de teroare grotescă și de înțelegere a pericolului. Ciocanul îi scăpă din pumnii încleștați și se rostogoli inofensiv pe covorul cu model albastru și negru.

— Cazanul! urlă. O, nu! Nu se poate. Nu se poate! Javră ticăloasă! Nu se poate! O, o, o...

— *Ba da!* strigă înversunat Danny.

Se îndreptă cu pași nesiguri spre arătarea zdrobită din fața lui, amenințând-o, parcă, cu pumnii micuți.

— În orice clipă! Știu! Cazanul, tatăl a uitat cazanul! *Și l-ai uitat și tu!*

— Nu, o, nu, nu trebuie, nu se poate, ticălos mic și împutit. O să te fac eu să-ți iei doctoria, o să te fac s-o iei picătură cu picătură, o, nu, o, nu...

Brusc, făcu stânga împrejur și se îndepărtă împleticindu-se. Câteva clipe încă, umbra sa se legăna pe perete, mai mare, mai mică și apoi dispăru, lăsând în urmă o dâră de strigăte, ca niște serpentine uzate de carnaval.

Câteva momente mai târziu porni ascensorul.

Dintr-o dată îl învălui strălucirea

("mămica domnul Hallorann Dick pentru prieteni împreună în viață sunt în viață trebuie să ieșim de aici o să explodeze o să sară în aer") ca un răsărit de soare mistuitor și o luă la fugă. Lovi cu piciorul ciocanul de crichet însângerat și deformat. Nu-și dădu seama.

Plângând, alergă spre scară.

Trebuiau să iasă de aici.

56. Explozia

Niciodată după acea Hallorann nu a fost în stare să relateze cu precizie desfășurarea evenimentelor. Își amintea că ascensorul coborâse, trecuse de ei fără să se oprească și înăuntru era ceva. Dar nu a încercat să se uite pe fereastră din ușă, pentru că ceea ce era înăuntru scotea niște sunete care nu erau câtuși de puțin omeneste. La început, Wendy Torrance tresări și se strânse lângă el, iar apoi se năpusti cât de repede era în stare pe coridorul principal, împleticindu-se și izbindu-se de pereți.

— Danny! Danny! O, slava Domnului! Slava Domnului!

Îl cuprinse în brațe, gemând de bucurie, dar și din cauza durerii.

("Danny")

Din îmbrățișarea mamei sale, Danny își ridică ochii spre el și Hallorann observă cât de mult se schimbase băiatul. Chipul său era livid și plin de pete mici, ochii întunecați și impenetrabili. Parcă și slăbise. Privindu-i pe cei doi împreună, Hallorann se gândi ca, de fapt, mama era cea care

părea mai tânără, în ciuda loviturilor îngrozitoare primite.

("Dick — trebuie să plecăm — să fugim — locul ăsta — o să")

Imaginea hotelului *Overlook* în flăcări, flăcări uriașe dansând pe acoperiș. Ploaie de cărămizi pe zăpadă. Sirenele mașinilor de pompieri... deși nici o astfel de mașină nu ar fi fost în stare să ajungă aici până la sfârșitul lunii martie. Mai mult decât orice altceva, gândul lui Danny îi transmise o senzație copleșitoare de urgență, senzația că se putea întâmpla *în orice moment*.

— În regulă, spuse Hallorann.

Se îndreptă înspre cei doi, și la început mișcările i-au fost anevoioase, de parcă ar fi încercat să înoate în apa adâncă. Simțul echilibrului îi era deteriorat, ochiul drept nu putea să focalizeze. Falca trimitea uriașe impulsuri dureroase în tâmplă și în gât, iar obrazul i se părea mare cât o varză. Dar caracterul imperativ din gândul băiatului îl hotărî să acționeze.

— În regulă? întrebă Wendy.

Se uită de la Hallorann la fiul ei și apoi iar la Hallorann.

— Trebuie să plecăm, răspunse Hallorann.

— Nu sunt îmbrăcată... hainele mele...

Danny i se smulse din brațe și se repezi înspre camerele lor. Îl urmări cu privirea și, după ce dispăru după un colț, își ridică ochii spre Hallorann.'

— Dacă se întoarce?

— Soțul dumneavoastră?

— Nu e Jack, murmură ea. Jack e mort. Locul ăsta l-a ucis. *Locul ăsta blestemat*.

Lovi cu pumnul în perete și țipă simțind durerea ascuțită din degetele tăiate.

— Cazanul, nu-i așa?

— Da, doamnă. Danny zice că o să explodeze.

— Bine.

Cuvântul a fost rostit pe un ton satisfăcut.

— Nu știu dacă o să pot coborî din nou scările. Coastele... Mi-a rupt coastele. Și ceva în spate. Mă doare.

— O să reușiți, spuse Hallorann. O să reușim cu toții.

Dintr-o dată, însă, își aminti de animalele din tufe și se întrebă ce vor face dacă încă mai stăteau de pază la ieșirea din hotel.

Danny se întorcea cu cizmele, hainele și mănușile lui Wendy. Cu haina și mănușile lui.

— Danny, spuse ea, ghetete tale.

— Prea târziu, zise Danny.

Îi privi cu un fel de nebunie disperată. Se uită fix la Hallorann și dintr-o dată mintea acestuia se concentră asupra imaginii unui ceas sub un clopot de sticlă, ceasul din sala de bal care fusese donat hotelului de un diplomat elvețian în 1949.

Limbile ceasului arătau că mai era un singur minut până la miezul nopții.

— O, Doamne, șopti Hallorann, Doamne, Dumnezeuule.

Puse un braț în jurul lui Wendy și o ridică. Cu celălalt îl apucă pe Danny! O luă la fugă spre scară.

Wendy țipă de durere când brațul îi strânse tocmai coastele rupte, *când* mușchii din spate îi scrâșniră în agonie, dar Hallorann nu-și încetini pașii. Se năpusti în jos pe trepte, ținându-i pe amândoi în brațe. Un ochi mărit și disperat, celălalt umflat, rămas numai o crăpătură. Părea un pirat cu un singur ochi care lua ostateci pentru a cere o răscumpărare enormă mai târziu.

Și atunci strălucirea îl învălui și înțelese ce voise Danny să spună când a zis că era târziu. Aproape că simțea cum se pregătește explozia să

Alergă și mai repede, traversând holul ca un uragan, înspre ușile duble.

Traversă grăbit subsolul până în camera cazanului, luminată slab de un singur bec murdar. De frică, îi curgeau balele și se smiorcăia neputincios. Fusesse atât de aproape, atât de aproape de clipa când l-ar fi avut pe băiat și puterea lui uluitoare. Nu putea să piardă tocmai acum. Așa ceva nu trebuia să se întâmple. Va da drumul la presiunea din cazan și apoi îl va pedepsi pe băiat cu foarte multă asprime.

— Nu trebuie să se întâmple! zbieră. O, nu! Nu trebuie!

Se împletici până la cazan, al cărui trup cilindric strălucea roșiatic. Gâfâia și zornăia și împrôsca nori de abur într-o sută de direcții, ca o flășnetă monstroasă. Acul indicator se afla la limita maximă al cadranului.

— *Nu, așa ceva nu se poate!* urlă directorul/îngrijitorul.

Puse mâinile (mâinile lui Jack Torrance) pe supapă, fără să-i pese de mirosul de ars care se ridica de acolo și nici de carnea arsă în clipa când roata incandescentă îi intră în palme ca într-un drum noroios.

Roata cedă și, cu un strigăt de triumf, creatura deschise larg supapa. Din măruntaiele cazanului se auzi un muget prelung, când un șuvoi uriaș de abur ieși din el, ca o duzină de balauri care șuiera în cor. Dar, înainte ca aburul să acopere în întregime cadranul, s-a văzut clar cum acul indicator începuse să coboare.

— AM CÂSTIGAT! zbieră.

Începu să ȝopăie în ceața fierbinte, care devenea tot mai deasă, fluturându-și mîinile cuprinse de flăcări în gesturi obscene.

— NU A FOST PREA TÂRZIU! AM CÂȘTIGAT! NU A FOST PREA TÂRZIU!
NU A FOST PREA TÂRZIU! NU...

Cuvintele i se transformară într-un răcnet victorios, care fu înghițit de un tunet asurzitor când explodează cazanul hotelului *Overlook*.

Hallorann tâșni afară prin ușile duble și îi duse în brațe prin șanțul croit în zăpada de pe terasă. Văzu limpede animalele din tufe, mult mai limpede ca înainte, și chiar în clipa când își dădu seama că temerile lui cele mai sumbre erau adevărate, că monștrii aceia se aflau între terasă și snowmobil, blocându-i drumul, hotelul explodează. I se păru că totul se petrece în același timp deși, mai târziu, a înțeles că nu se putea așa ceva.

Se auzi o explozie adâncă, un sunet grav pe o singură notă joasă, atotpătrunzătoare

(HUMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM;;.....)

și apoi în spatele lor, un curent puternic de aer, care părea a-i împinge cu blândețe. Pe acest suflu cald au fost purtați toți trei de pe terasă și un
când incoerent

("cam așa trebuie că se simte Superman")

îi alunecă prin minte lui Hallorann în timp ce zburau prin aer. Îi scăpă din brațe pe Wendy și pe Danny și ateriză într-un morman de zăpadă. Zăpada îi intra pe sub cămașă și îi intra și în nas și își dădu vag seama că îi mai alina durerea din obrazul rănit.

Apoi se strădui să ajungă deasupra, fără să se gândească în acel moment nici la animalele din tufe, nici la Wendy Torrance, nici măcar la copil. Se rostogoli cu fața în sus ca să poată urmări ultimele clipe din viața hotelului *Overlook*.

Ferestrele hotelului *Overlook* se făcură țândări. În sala de bal, clopotul de sticlă de deasupra ceasului se crăpă; se sparse în două și căzu pe covor. Ceasul își încetă ticăitul: se opriră și roțile, și angrenajele, și

roata-balansier. Se auzi ceva ca o șoaptă, ca un oftat, și izbucni un val mare de praf. În Camera 217, cada băii se despică brusc în două, revărsând o apă verzuie, cu miros dezgustător. În Apartamentul Prezidențial, tapetul luă foc. Ușile batante ale Salonului Colorado săriră din balamale și se prăbușiră pe pardoseala restaurantului. Dincolo de arcada de la subsol, grămezile uriașe de hârtii vechi se aprinseră și flăcările se ridicară cu un șuierat făcut parcă de un aparat de sudură. Asupra vâlvătailor se revărsa apa clocotită din cazan, însă nu reuși să le înăbușe. Ca frunzele de toamnă care ard mocnit sub uri cuib de viespi, hârtiile se ondulară și se înnegriră. Cazanul explodează, sfărâmând grinzile din tavanul pivniței, împrăștiindu-le ca pe niște oase de dinozaur. Jetul de gaz care alimentase cazanul, rămas liber acum, se ridică cu un muget puternic, coloană de flăcări, prin crăpătura din podeaua holului. Mocheta de pe trepte se aprinse și vâlvătaia alergă în sus pe scări, înspre etajul întâi, de parcă s-ar fi grăbit să anunțe niște vesti teribil de bune. O rafală de explozii sfârtecă hotelul. Candelabrul din restaurant, bomba uriașă din cristal, se prăbuși cu un zgomot asurzitor, răsturnând mesele. Prin cele cinci coșuri ale hotelului *Overlook* țâșniră flăcări uriașe înspre norii care se împrăștiau.

("Nu! Nu trebuie! Nu trebuie! NU TREBUIE!")

Urla; urla, dar acum nu mai avea voce, iar panica și sfârșitul și osânda veșnică se învolburau zbierându-i doar în minte, dizolvându-se, pierzând gând și voință, căutând, negăsind, ieșind, fugind, ieșind în vid, în nimic, sfărâmându-se.

Petrecerea se încheiase.

57. Plecarea

Explozia scutură întreaga fațadă a hotelului. Țândări de sticlă se împrăștiară pe zăpadă, unde începură să sclipască aidoma unui praf de diamante. Câinele-tufă, care tocmai se apropia de Danny și de mama lui, se retrase speriat, lăsându-și în jos urechile verzi, băgându-și coada între picioare, târându-se jalnic, vrednic de dispreț. În minte, Hallorann îl auzi cum scheaună cu teamă și sunetul acesta se împleti cu urletul speriat și derutat al celor două feline uriașe. Se ridică cu greu în picioare ca să ajungă la ceilalți doi și să-i ajute și atunci văzu ceva chiar mai înspăimântător; iepurele-tufă — încă acoperit de zăpadă, se izbea ca un nebun de gardul din capătul terenului de joacă și plasa metalică zornăia parcă în acordurile unei muzici de coșmar, cântată de o țiteră fantomă. Chiar și din locul unde se afla putea să audă cum ramurile și crenguțele care îi alcătuiau scheletul pâraiau și trosneau ca niște oase care se frâng.

— Dick! Dick! îl strigă Danny.

Încercă să-și sprijine mama, s-o ajute să ajungă la snowmobil. Hainele pe care le luase zăceau împrăștiate prin zăpadă, între locul unde căzuseră și locul unde se aflau acum. Hallorann își dădu brusc seama că femeia era în cămașă de noapte, iar Danny numai în tricou, și temperatura era sub zero grade.

("dumnezeule, e în picioarele goale")

Se înapoie, mergând anevoios prin zăpadă, și culese haina și cizmele ei, haina și mănușile desperecheate ale lui Danny. Apoi fugi înapoi la ei, intrând din loc în loc în zăpadă până la șold, croindu-și cu greu drumul.

Wendy era îngrozitor de palidă, pe o parte a gâtului îi curgea sânge, sânge care acum îngheța.

— Nu pot, murmură, aproape leșinată. Nu, nu... pot. Îmi pare rău.

Danny îl privi pe Hallorann cu o implorare mută în ochi.

— O să fie bine, zise Hallorann și o luă în brațe. Haide.

Ajunseră toți trei la locul unde snowmobilul se răsucise și se oprise. Hallorann așeză femeia pe scaunul pasagerului și îi puse haina. Îi ridică picioarele — erau foarte reci, dar nu degeraseră încă — și le frecă apăsător cu jacheta lui Danny, înainte să-i pună cizmele. Chipul lui Wendy era alb ca varul, ochii buimăciți îi erau închiși pe jumătate, însă începuse să tremure. Hallorann se gândi că era un semn bun.

În spatele lor o serie de trei explozii zgudui hotelul. Flăcări portocalii luminară zăpada.

Danny își lipi buzele de urechea lui Hallorann și strigă ceva.

— Ce?

— Te-am întrebat dacă ai nevoie de aia?

Băiatul arăta spre canistra roșie răsturnată în zăpadă.

— Cred că da.

O ridică și o scutură. Mai era ceva benzină înăuntru, însă nu putea să-și dea seama câtă. Prinse canistra în spatele snowmobilului, bâjbâind neîndemânatic, pentru că degetele începuseră să-i amorțească. Pentru prima dată își dădu seama că pierduse mânușile lui Howard Cottrell

("dacă scap o s-o pun pe soră-mea să-ți împletească, zece perechi, Howie")

— Urcă-te, strigă la băiat.

Danny se împotrivi:

— O să înghețăm!

— Trebuie să mergem la magazie! Sunt niște lucruri acolo... păături... chestii din astea. Urcă-te în spatele mamei tale.

Danny se urcă, iar Hallorann își întoarse capul ca să poată striga chiar în urechea lui Wendy.

— Doamnă Torrance! Țineți-vă bine de mine! Înțelegeți ce vă zic?

Țineți-vă bine!

Îl înconjură cu brațele și își lipi obrazul de spatele lui. Hallorann porni snowmobilul și apăsă delicat pedala, ca să împiedice orice spasm al vehicolului. Femeia de-abia se ținea și, dacă ar fi fost cât de puțin împinsă în spate, greutatea ei i-ar fi răsturnat și pe ea și pe copil.

Porniră. Snowobilul se roti în cerc și apoi se îndreptară spre vest, paralel cu hotelul. Hallorann se apropie și mai mult, ca să-l poată înconjura și astfel să poată ajunge la magazie.

O clipă au putut vedea limpede ce se întâmpla în holul mare de la parter. Flacăra de gaz care se ridica prin dușumeaua sfărâmată era ca o lumânare uriașă de pe un tort, galbenă în mijloc și cu pâlpâiri albastre pe margini. În momentul acela părea doar că luminează și nu distruge. Au văzut recepția cu clopoțelul argintat de pe pupitru, cu modelul vechi de casă de bani, cu scaunele cu spătar înalt, cu pernele brodate, cu covoarele cu model complicat. Danny mai văzu și canapeaua mică de lângă șemineu unde stătuseră cele trei călugărițe în ziua în care au venit — ziua închiderii. Însă aceasta era adevărata zi a închiderii.

Apoi, nămeții de pe terasă au ascuns această imagine. O clipă mai târziu înconjurau aripa vestică a hotelului. Era destul de multă lumină ca să nu fie nevoie de farul snowmobilului. Cele două etaje superioare erau cuprinse de flăcări și limbile de foc spărgeau ferestrele. Vopseaua albă și lucioasă începuse să se înnegrească și să se jupoaie. Obloanele care acoperiseră fereastra uriașă a Apartamentului Prezidențial — obloane pe care Jack le fixase la jumătatea lui octombrie, așa cum fusese instruit — atârnavă acum în vâlvătaii sălbătice, dezvăluind întunericul adânc și sfărâmat dinăuntru, ca o gură fără dinți care se căsca într-un ultim și mut horcăit.

Wendy își lipise fața de spatele lui Hallorann pentru a se feri de vânt și Danny își lipise la fel obrazul de spatele mamei sale, astfel încât numai

Hallorann putu să vadă ultima imagine și nu pomeni niciodată de ea după aceea. I se păru că vede o formă uriașă și întunecoasă ieșind prin fereastra Apartamentului Prezidențial, acoperind zăpada din spate. O clipă luă înfățișarea unei mantii gigantice și dezgustătoare și apoi vântul o prinse, o sfâșie și o fărâmiță ca pe o coală înnegrită de hârtie foarte veche. Se rupse în bucăți, se antrenă într-un vârtej năvalnic de fum și dispăru, de parca nici nu ar fi existat vreodată. Însă în clipele acelea, când forma aceea s-a învolburat deznădăjduită, dansând ca particulele negative ale luminii, îi reveni în minte o amintire din copilărie... cu cincizeci de ani în urmă, sau poate mai mult. Împreună cu fratele său, descoperise un cuib uriaș de viespi de pământ, la nord de ferma lor. Fusesse construit într-o groapă lângă un copac bătrân și uscat. Fratele lui mai avea câteva artificii rămase din ziua de 4 Iulie. Le-a dat foc și le-a aruncat în cuib. Au explodat cu un pocnet răsunător și un vuiet surd și mânios — aproape ca un zbieret înfundat — se ridică din cuibul distrus. Au luat-o la goană de parcă ar fi fost urmăriți de demoni. Și Hallorann chiar bănuia că într-adevăr a fost vorba de demoni. Privind în urmă peste umăr, așa cum făcea și acum, a văzut în ziua aceea un nor uriaș și negru de bărzăuni care s-au ridicat în aerul fierbinte în vârtejuri, despărțindu-se apoi ca să caute dușmanul care le atacase căminul, astfel încât ei — cu inteligența lor unică, de grup — să-l poată ucide cu înțepături veninoase.

Apoi lucrul acela din aer dispăru și s-ar fi putut să fi fost numai o părere, o trombă de fum, sau o bucată de tapet care flutura pe cer; și rămase numai hotelul *Overlook*, torță aprinsă în gâttelej hohotitor al nopții.

Avea și o cheie de la magazie prinsă în inelul său cu chei, însă Hallorann observă că nu era nevoie să o folosească. Ușa era întredeschisă, lacătul atârna descurat în zăvor.

— Eu nu pot să intru, șopti Danny.

— Nu-i nimic. Stai cu mămica ta. Pe vremuri erau aici niște pături vechi. Probabil că sunt deja mâncate de molii, dar oricum e mai bine decât să murim înghețați. Doamna Torrance, sunteți încă trează?

— Nu știu, răspunse o voce stinsă. Așa cred.

— Bine. Lipsesc numai o clipă.

— Întoarce-te cât poți de repede, murmură Danny. Te rog.

Hallorann dădu din cap. Îndreptase farul spre ușa magaziei și acum înnota prin zăpadă, aruncând o umbră lungă în față. Împinse ușa și intră. Păturile erau în colț, lângă setul de crichet.

Alese patru — miroseau a vechi și a mucegai și cu siguranță că moliile se ospătaseră pe gratis din ele — și apoi se opri.

Dispăruse unul din ciocanele de cricnet.

("Cu el m-o fi lovit?")

De fapt, nu prea conta cu ce fusese lovit, nu? Și totuși, începu să exploreze ușor cu degetele umflătura uriașă din falcă. Efort de șase sute de dolari într-un cabinet stomatologic, risipit cu o singură lovitură. Și de fapt,

("Poate că nu m-a lovit cu așa ceva. Poate că un ciocan s-a pierdut. Sau a fost furat. Sau luat ca amintire. De fapt")

nu avea nici o importanță. Nimeni nu o să mai joace crichet aici la vară. Sau în oricare vară din viitorul apropiat.

Nu, nu avea nici o importanță, decât că îl fascina rastelul cu ciocane de crichet din care unul lipsea. Se pomeni că se gândește la sunetul înfundat pe care-l scotea capul de lemn al ciocanului când lovea o bilă din lemn. Un sunet plăcut, care-ți aducea în nări miros de vară. Urmăreai bila rostogolindu-se pe

("os, sânge.")

pietriș. Evoca imagini cu

("os, sânge.")
pahare înalte cu ceai cu gheață, balansoare, doamne cu pălării albe de pai, bâzâitul țăntarilor și
("băieței obraznici care nu respectă regulile jocului.")
tot felul de chestii din astea. Sigur. Un joc drăguț. Cam demodat acum, dar... drăguț.
— Dick?
Vocea era subțire, speriată și, așa i se păru lui, destul de neplăcută.
— Ai pățit ceva, Dick? Ieși acum. *Te rog!*
("Ieși acu' cioară, te cheamă stăpânu'")
Mâinile îi apucară strâns mânerul unuia din ciocane, plăcându-i senzația pe care o simțea. Ochii îi deveniseră inexpresivi în întunericul brăzdat de scânteile incendiului. Chiar, le-ar face un serviciu amândorura. Ea era o epavă... o durea îngrozitor... și o parte din poveste
("toată povestea")
se petrecuse din vina puștiului ăsta afurisit. Sigur că da. Și-a lăsat tatăl acolo înăuntru ca să ardă de viu. Dacă te gândeai bine, asta aproape că era o crimă. I se zicea patricid. Ceva îngrozitor și abject.
— Domnule Hallorann?
Vocea ei era mai mult o șoptă slabă, plângăreață. Nu-i plăcu prea mult.
— *Dick!*
Băiatul suspina acum, înfricoșat.
Hallorann scoase ciocanul din stativ și se întoarse spre raza albă a farului snowmobilului. Își târa încet picioarele pe dușumeaua din lemn a magaziei, ca picioarele unei jucării mecanice care a fost întoarsă cu cheia și pusă în mișcare.
Dintr-o dată se opri, privi oarecum mirat la ciocanul pe care îl ținea în mâini și se întrebă îngrozit ce se gândea să facă. Crimă? *Se gândește să comită o crimă?*
O clipă, întreaga-i minte păru că se umple cu sunetul din ce în ce mai îndepărtat al unei voci mînioase:
("Fă-o! Fă-o, cioară fără coaie și cu apă la genunchi! Omoară-i! OMOARĂ-I PE AMÂNDOI!")
Atunci, cu un strigăt abia șoptit și înfricoșat, aruncă ciocanul din mâini. Acesta căzu cu zgomot în colțul unde se afla mormanul de pături, cu unul din cele două capete îndreptate spre el, ca o invitație mută.
Fugi.

Danny stătea pe șaua snowmobilului și Wendy îl ținea în brațe. Avea chipul brăzdat de lacrimi și tremura de parcă ar fi avut o criză de malarie. Printre dinții care îi clănțăneau, reuși să întrebe:

— Unde ai fost? Ne-am speriat.
— Chiar că e loc de speriat, rosti Hallorann încet. Poate să ardă până la temelii și tot n-o să mă prindeți mai aproape de o sută de mile de el. Haideți, doamna Torrance, înfășurați-vă în păturile astea. Să vă ajut. Și tu, Danny. Costumează-te în arab.
Puse două pături în jurul lui Wendy, acoperindu-i și capul de urgență înghețată a vântului, și îl ajută pe Danny să le prindă bine pe ale lui.
— Acum, țineți-vă bine, zise. Ne așteaptă un drum lung, dar ce-a fost mai rău a rămas în urmă.

Înconjură magazia și apoi îndreptă snowmobilul pe drumul pe care veniseră. Hotelul *Overlook* se transformase acum în întregime într-o torță care lumina cerul. În pereți apăruseră găuri mari și înăuntru era un iad roșu care creștea și se micșora. Zăpada topită curgea prin streșinile carbonizate în cascade fierbinți.

Ajunseră pe gazonul din față, care era luminat feeric. Nămeții aveau sclipiri stacojii.

— Uite! strigă Danny, când Hallorann încetini în fața porții.

Arăta cu degetul spre terenul de joacă.

Creaturile tăiate în tufe se aflau în pozițiile lor inițiale, însă erau dezbrăcate de frunze, înnegrite, pârjolite. Crengile moarte formau o rețea rigidă în lumina văpăilor, frunzele mici erau împrăștiate la picioarele lor ca niște petale scuturate.

— Au murit! țipă Danny cu un soi de isterie victorioasă. *Moarte! Sunt moarte!*

— Ssssst, șopti Wendy. E în regulă, iubitul. E bine.

— Ei, amice, zise Hallorann. Hai să mergem undeva unde e cald. Ești gata?

— Da, murmură Danny. Sunt gata de atât de mult timp...

Hallorann se strecură prin deschizătura dintre poartă și gard și, o clipă mai târziu, se aflau pe drum, în direcția Sidewinder. Sunetul făcut de snowmobil mai stăruia câteva secunde în aer, până se pierdu în răcnetul neconținut al vântului. Sufla printre crengile dezgolite ale tufelor în formă de animale, cu un sunet grav, înfrânt, deznădăjduit. Focul creștea și se micșora. La un moment dat, după ce se stinsese zgomotul motorului, acoperișul hotelului *Overlook* se surpă — mai întâi în aripa vestică, apoi în cea estică și, după câteva secunde și acoperișul central. Un uriaș șuvoi spiralat de scânteii și de moloz incendiat se urca spre înaltul nopții sinistre de iarnă.

Purtate de vânt, bucăți de șindrilă în flăcări ajunseră în magazie prin ușa rămasă deschisă.

După puțin timp, focul izbucni și în magazie.

Mai aveau încă douăzeci de mile până la Sidewinder când Hallorann s-a oprit ca să pună și restul de benzină în rezervorul snowmobilului. Începuse să-l îngrijoreze starea în care se afla Wendy Torrance. Părea că se îndepărtează tot mai mult de ei. Și încă mai aveau o bucată bună de drum.

— *Dick!* strigă Danny.

Stătea în picioare pe șa, arătând cu degetul în zare.

— *Uite, Dick! Uită-te acolo!*

Ninsoarea încetase și o lună ca un dolar de argint se uita la ei printre norii care se împrăștiau. Departe, îndreptându-se însă spre ei, urcând șoseaua cu serpentinele sale, se vedea un lanț sidefiu de lumini. Vântul se opri o clipă și Hallorann putu să deslușească mormăitul îndepărtat al motoarelor de pe snowmobile.

Hallorann, Danny și Wendy s-au întâlnit cu ele cincisprezece minute mai târziu. Le aduseseră haine de schimb și coniac și pe doctorul Edmonds.

Și lunga noapte lua sfârșit.

58. Epilog/Vara

După ce a isprăvit de controlat salatele pe care le preparase ucenicul său și aruncă o privire peste fasolea coaptă pe care o serveau la antreuri în săptămâna aceea, Hallorann își scoase șorțul, îl agăță în cuier și ieși pe ușa din spate. Avea cam patruzeci și cinci de minute la dispoziție până când trebuia să se apuce de pregătirea cinei.

Locul se numea Red Arrow Lodge și era îngropat în munții din vestul statului Maine, la distanță de treizeci de mile de orașul Rangle. Era o afacere bună, era de părere Hallorann. Munca nu era prea grea, bacșișul

bun, și până acum nu-i fusese trimis înapoi nici un fel de mâncare. Deloc rău, dacă te gândeai că sezonul era aproape pe sfârșite.

Se furișă printre barul în aer liber și piscină (deși nu putea înțelege motivul pentru care ar fi vrut cineva să folosească piscina când avea lacul la îndemână), traversă peluza, unde câțiva oaspeți jucau volei și râdeau, și urcă o pantă domoală. Aici creșteau pini, iar vântul susura printre ei, purtând parfumul de conifere și de rășină dulce.

Mai încolo erau așezate discret printre copaci câteva căsuțe cu vedere la lac. Ultima dintre ele era și cea mai confortabilă și Hallorann o închiriasse pentru două persoane încă din luna aprilie, când primise slujba asta.

Femeia stătea pe verandă, într-un balansoar, cu o carte în mâini. Pe Hallorann îl izbi din nou schimbarea petrecută cu ea.

Îl influența și atitudinea țeapănă, aproape convențională a corpului ei, în ciuda mediului atât de puțin protocolar — din cauza corsetului, desigur. Avusese o vertebră sfărâmată, trei coaste rupte și niște leziuni interne. Spatele i se vindeca cel mai greu și de aceea încă mai purta corsetul... aceasta era cauza poziției rigide. Însă schimbarea era mai mare. Părea mai matură, râsul dispăruse. Acum, când o urmărea cum citește, Hallorann descoperi pe chipul ei un fel de frumusețe gravă, inexistentă în ziua când o văzuse pentru prima dată, cu aproximativ nouă luni în urmă. Pe vremea aceea era încă o fetișcană. Acum era femeie, o ființă omenească ce fusese târâtă în partea întunecată a lunii și se întorsese, fiind încă în stare să încerce să-și refacă viața. Însă fragmentele din viața ei distrusă, se gândi Hallorann, nu se vor mai lipi niciodată în același fel. Niciodată, cât va trăi. Îi auzi pașii și ridică ochii închizând cartea:

— Dick! Bună!

Încercă să se ridice și chipul îi fu străbătut de o mică grimasă de durere.

— Nu, nu, nu te ridica, zise el. Nu suport ceremoniile decât dacă am cravată albă și sunt îmbrăcat în frac.

Ea îi surâse, iar el urcă treptele și se așeză alături pe verandă.

— Cum merge?

— Binișor, recunosc el. Să guști din mâncarea de creveți diseară. O să-ți placă.

— Unde-i Danny?

— Acolo.

Îi arătă locul și Hallorann văzu o siluetă micuță așezată la capătul pontonului. Purta blugi ridicați până la genunchi și o cămașă cu dungi roșii. Mai departe, în apa liniștită, se distingea pluta undiței. Din când în când, Danny o trăgea înspre el, studia plumbul și cârligul de dedesubt și apoi o arunca din nou în apă.

— S-a bronzat, spuse Hallorann.

— Da. Foarte tare.

Îl privi cu tandrețe.

Hallorann scoase o țigară, o bătu de dosul palmei și o aprinse. Fumul se răsuci leneș în soarele după-amiezei.

— Cum mai e cu visele pe care le are?

— E mai bine, răspunse Wendy. N-a avut decât unul singur toată săptămâna asta. Înainte avea coșmaruri de câte două-trei ori pe noapte. Exploziile, tufele. Și mai ales... știi tu.

— Mda. O să fie bine, Wendy.

Îl privi:

— Așa să fie? Mă întreb și eu.

Hallorann dădu din cap:

— Tu și cu el vă întoarceți acum. Schimbați, poate, dar sănătoși. Nu mai sunteți ce ați fost, dar asta nu e neapărat un lucru rău.

Tăcură un timp, Wendy legănându-se ușor în balansoar; Hallorann, sprijinindu-și picioarele de balustrada verandei și fumând. O briză ușoară își croia drum tainic printre pini, dar de-abia dacă-i răsflora puțin părul lui Wendy. Și-l tăiașe.

— M-am hotărât să accept oferta lui Al — a domnului Shockley, zise ea.

Hallorann o aprobă:

— Pare o slujbă bună. Ceva ce te-ar putea interesa. Când începi?

— În prima luni din septembrie. Când Danny și cu mine vom pleca de aici, vom merge direct în Maryland ca să ne căutăm o locuință. De fapt, știi, m-a convins broșura aceea editată de Camera de Comerț. Pare un oraș bun pentru un copil. Și aș vrea să încep să muncesc iarăși, înainte de a intra prea mult în banii de asigurare pe care i-a lăsat Jack. Au mai rămas peste patruzeci de mii de dolari. Destul ca să-l trimit pe Danny la facultate, și încă mai rămân destui ca să-l ajute să poată porni bine în viață, mai ales dacă sunt investiți cum se cuvine.

Hallorann dădu din cap:

— Și mama ta?

Se uită la el și zâmbi trist:

— Cred că Maryland e destul de departe.

— N-o să-ți uiți prietenii, nu-i așa?

— Danny nu o să-mi dea voie. Du-te și vorbește cu el. Te-a așteptat toată ziua.

— Și eu de-abia am așteptat să-l văd.

Se ridică și-și netezi uniformă albă de bucătar.

— O să fie bine, repetă. Nu-ți dai seama?

Se uită în sus spre el, și de data aceasta surâsul îi era plin de căldură.

— Da, spuse ea.

Apoi îi luă mâna și i-o sărută.

— Câteodată mi se pare că așa o să fie.

— Mâncarea de creveți, mai zise el coborând treptele. Să nu uiți.

— N-am să uit.

O luă de-a lungul potecii înclinată, acoperită cu pietriș, care ducea la ponton, și apoi pe scândurile mâncate de vreme ale acestuia, până la capăt, unde Danny se bălăcea cu picioarele în apa limpede. Aici relieful era muntos, însă munții erau vechi, gârboviți și umiliți de curgerea timpului. Lui Hallorann îi erau dragi.

— Ai prins ceva? îl întrebă, așezându-se lângă el.

Își scoase mai întâi un pantof, apoi și pe celălalt. Cu un oftat își scufundă picioarele încinse în apa rece.

— Nu. Dar a mușcat acum câțva timp.

— Ieșim cu barca mâine dimineață. Trebuie să pescuiești chiar în mijlocul lacului dacă vrei să prinzi ceva, băiete. Acolo în larg sunt peștii mari.

— Cât de mari?

Hallorann ridică din umeri:

— O... rechini, balene, chestii din astea.

— Nu există nici o balenă pe-aici!

— Nici o balenă *albastră*, ai dreptate. Sigur că nu. Balenele de-aici sunt lungi de cel mult treizeci de metri. Balene roz.

— Cum au ajuns aici din ocean?

Hallorann ciufuli părul blond-roșcat al copilului.

— Au înotat în susul apei, băiete. Așa au ajuns.

— Pe bune?

— Pe bune.

Tăcură câteva clipe, privind oglinda nemișcată a lacului, Hallorann cufundat în gânduri. Când îl privi din nou pe Danny, văzu că ochii i se

umpluseră de lacrimi.

Cuprinzându-i cu brațul de umeri, îl întrebă:

— Ce-i asta?

— Nimic, șopti Danny.

— Ți-e dor de tăticul tău, nu-i așa?

Danny dădu din cap:

— Știi întotdeauna.

O lacrimă i se desprinsese din colțul ochiului drept și se scurse încet pe obraz.

— Nu pot exista secrete între noi, fu de acord Hallorann. Asta e situația, n-ai ce face.

Privindu-și undița, Danny zise:

— Câteodată îmi doresc să fi murit eu. A fost vina mea. Numai eu sunt vinovat.

Hallorann spuse:

— Nu vrei să vorbești despre asta cu mama ta, nu-i așa?

— Nu. Ea vrea să uite tot ce s-a întâmplat. Și eu vreau, însă...

— Însă nu poți.

— Nu.

— Vrei să plângi?

Băiatul încercă să răspundă, însă cuvintele îi fură înghițite de un suspin. Își sprijini capul de umărul lui Hallorann și plânse, cu fața scăldată în lacrimi. Hallorann îl strânse în brațe și nu rosti nici un cuvânt. Știa că puștiul va vărsa lacrimi de multe ori și avea noroc că era destul de tânăr ca s-o poată face. Lacrimile care vindecă sunt și lacrimi care pârjolesc și sfâșie.

Când Danny se mai liniști puțin, Hallorann îi zise:

— O să depășești momentul ăsta. Nu crezi, dar așa o să se întâmple.

Ai stră...

— Îmi doresc să n-o fi avut! se îneacă Danny, cu vocea încă plină de lacrimi. Tare aș vrea să nu o fi avut!

— Dar o ai, spuse Hallorann. La bine și la rău. Nu tu hotărăști, puștiule. Însă ce-a fost mai rău s-a terminat. Poți să-ți folosești darul ca să stai de vorbă cu mine când ai necazuri. Și dacă ai necazuri prea mari poți să mă chemi, și am să vin.

— Chiar dacă sunt în Maryland?

— Chiar și acolo.

Tăcură, urmărind cum pluta undiței lui Danny se îndepărtează la vreo zece metri de ponton. Apoi Danny spuse abia auzit:

— Vrei să fii prietenul meu?

— Cât timp vei dori.

Băiatul îl îmbrățișă, iar Hallorann îl strânse tare la piept.

— Danny? Ascultă-mă. Am să-ți spun acum ceva și nu o să mai pomenesc niciodată de asta. Există niște lucruri care nu trebuie spuse nici unui băiețel de șase ani din lumea asta, însă felul cum trebuie să fie și felul în care se petrec în realitate lucrurile sunt două chestii diferite. Lumea este un loc dur, Danny. Nu-i pasă de nimeni. Nu te urăște pe tine sau pe mine, dar nici nu ne iubește. Se întâmplă lucruri teribile în lumea asta, pe care nu le poate explica nimeni. Oamenii buni mor în chinuri și-i lasă singuri pe cei care îi iubesc. Uneori ți se pare că numai oamenii răi sunt sănătoși și bogați. Lumea nu te iubește, dar te iubește mămica ta și te iubesc și eu. Ești un copil bun. Plânge-l pe tăticul tău și atunci când simți că trebuie să verși lacrimi din cauza celor întâmplate, intră într-un dulap, sau ascunde-te sub plapumă și plângi până când te ușurezi. Așa trebuie să se poarte un fiu bun. Dar ai grijă să mergi înainte. Asta e treaba ta în lumea aceasta dură, să-i păstrezi dragostea neatinsă și să mergi înainte, indiferent ce se întâmplă. Adună-te și mergi înainte.

— Bine, șopti Danny. O să vin în vizită iar la vară, dacă vrei... dacă nu te deranjează. La vară o să am șapte ani.

— Și eu o să am șaiszeci și doi. Și o să te strâng atât de tare în brațe că o să-ți iasă creierii prin urechi. Dar ce-ar fi să isprăvim vara asta înainte să ne gândim la cea viitoare?

— Bine.

Îl privi:

— Dick?

— Îmmm?

— Nu-i așa că n-ai să mori?

— Nu mă prea preocupă chestia asta. Dar pe tine?

— Nu, *domnule*. Eu...

— A mușcat ceva fiule.

Îi arăta locul. Pluta cu dungi albe și roșii se scufundase. Reapăru, lucitoare, și apoi se scufundă din nou.

— *Hei!* se înecă Danny.

Wendy coborâse poteca și acum era lângă ei, în spatele lui Danny.

— Ce este? întrebă. O știucă?

— Nu doamnă, zise Hallorann. Cred că e o balenă roz.

Vârful undiței se încovoie. Danny o trase și un pește lung, de culoarea curcubeului, scânteie într-un arc însoțit de-o clipă și apoi dispăru din nou în apă.

Danny înfășură precipitat firul undiței, înghițind cu noduri.

Hallorann râse:

— Te descurci de minune singur, bărbățelule. Nu știu dacă e o balenă roz sau un păstrăv, dar merge. Merge foarte bine.

Îl cuprinse pe Danny cu brațul după umeri și băiatul trase încet peștele la mal. Wendy se așezase în partea cealaltă. Stăteau toți trei la capătul pontonului, în soarele cald al după-amiezei.
